

Mecit Aktürk

- şiirler -

Yayın Tarihi:

08.02.2024

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

" Köklerden Göklere "

Gösterip defaatle yüz yıl önceden izi
-Kastı hinlik olanı döktüğümüz denizi-
Bir tutmayın demiştik kendiniz ile bizi
Zül sayılır kaleme tarihimi her tekrar
Unutan dimağlara hatırlat sen BAYRAKTAR!

Kimdi mazluma kanat, Libya'da oyun kuran?
Kimdi Hakk'ı haykırıp pırangaları kıran?
Konuşsana Karabağ! Kimdi yaranı saran?
Nasil tarumar olur yıkılmaz denen duvar
Unutan dimağlara hatırlat sen BAYRAKTAR!

"KIZILELMA" ülküme ilham verdikçe Bedir
Ahmak dahi anladı ırkım neye muktedir
Ve... tarih nazarında Türk'ün anlamı nedir
Karanlık dem olsa da pes etmek her Türk'e ar
Unutan dimağlara hatırlat sen BAYRAKTAR!

Sarsılırken Son Kale demeyip "neme lazım"
Yetiştii Hızır gibi "AKINCI", Nesl-i Asım
Tarihten bihaberse ne bilsin Türk'e hasım
Ülküsü ilâhîye can emanet cihan dar
Unutan dimağlara hatırlat sen BAYRAKTAR!

Varsın nazlansın Nemrut tahtından hiç inmesin
Sürgün yesin baharlar, fırtınalar dinmesin...
Meydanı boş sanıp da çakallar sevinmesin
Şayet dünya ormansa kükremek Türk'e şiar
Unutan dimağlara hatırlat sen BAYRAKTAR!

Kanat çırpıldıkça SİHA'm "köklerinden göklere"
Havlamak baki kalır kuduran köpeklere
Selam sana Selçuk/lum, selam gözü peklere
Davası Hakk olana zafer yakın, Rabbi yâr
Unutan dimağlara hatırlat sen BAYRAKTAR!

Ey Hilâl gülsün yüzün; ey zifir artık çek git!
Şâha kalkın küheylân, o yiğit bize ait
Gönlümüzde heyecan, vakit yine o vakit!
Yıl "Türkiye Yüzyılı", saat zafere beş var!
Unutan dimağlara hatırlat sen BAYRAKTAR!

Mecit Aktürk

"kıymayın Efendiler"

Algının pençesinde perişan olunca us
Zannediyorsunuz ki, can bir tek size mahsus
Ne zaman az dağılsa şefkati boğan o pus
Kandırdınız milleti nankördür diye diye
Zerre vicdanı olan dokunmasın kediye

Ne demek pati yakmak, yahut da kulak, burun
Mazlum olan hayvansa, demek ki sizde sorun
Biraz empati kurun; insaf edin, bi durun!
Kandırdınız milleti nankördür diye diye
Zerre vicdanı olan dokunmasın kediye

Gözler hep musallada, akıl kefende iken
İnsan olan, bir canı dağlar mı tende iken?
Ekilir mi, -gül varken- gönüle onca diken?
Kandırdınız milleti nankördür diye diye
Zerre vicdanı olan dokunmasın kediye

Üç Kitap yetmediyse açın bakın mushafa
Var mı böyle namertlik, sığıyor mu insafa?
Çağ atlasan ne çıkar, değişmedikçe kafa
Kandırdınız milleti nankördür diye diye
Zerre vicdanı olan dokunmasın kediye

Ey insaf; insanlardan madem ki çok ıraksın
Vicdanlara söyle de bari ayna bıraksın!
Ki, nankörü arayan gitsin aynaya baksın...
Kandırdınız milleti nankördür diye diye
Zerre vicdanı olan dokunmasın kediye

Fasıla vermese de gönüller haramisi
Onların da dostu var, onların da hamisi
Sanmayın ki sahipsiz sevimli onca pisi
Kandırdınız milleti nankördür diye diye
Zerre vicdanı olan dokunmasın kediye

Söz konusu kediye bundan böyle katıyım
Her birinin abisi, hatta avukatıyım
Her zaman yanlarında, -gerekirse- yatıyım
Kandırdınız milleti nankördür diye diye
Zerre vicdanı olan dokunmasın kediye

Mecit Aktürk

*** Giderim...**

Madem ki bitti bu sevda
Arzuna uyar giderim...
Zor olsa ne ki elvedâ
Ahdime kıyar giderim.

Taşınca sabrımın kabı
Dinlemem dostu, ahbabı
Mâziden kalan hesabı
Önüne koyar giderim

Bal vermez oldu bu petek
Kolaysa, buyur sen de çek
Diz çöksen aldırmam, tek tek
Suçunu sayar giderim.

Nankörse insan, yoksa ar
Bir ömür dense ne çıkar
Dağ olsa engelim, yıkar
Sözümden cayar giderim.

Mecit Aktürk

. Yavuz'a Yenik Kalem

Zilleti hak etmişse aranmaz başka sebep;
Bir Arslanın peşine çelimsiz enik düşer...
Dil âh'ı tüketmişse, özen gösterse de hep
Yunusca yazan kalem, "Yavuz'a" yenik düşer...

Bozuxsa bir beşerin karakteri, ahlâkı
Tefrik etmek ne mümkün şerden, karadan akı...
Cehlin kesif kokusu kaplayınca âfâkı
Gâfilin payına dik, zor yokuş, panik düşer.

Tevekkül dergâhına hergün etsem de tâlim
Bırakmıyor yakamı "eyvâh", "keşke", "vay" hâlim
Ne zaman ufka doğru kanat çırpırsa hayâlim
Avcuma boynu bükük, şûâsı sönük düşer.

İhmal ithal edip de ahmakça hânesine
Hiç kimse sığınmasın "kader" bahânesine!
Her kırılan fidanda toprağın sînesine
Sanmayın suçlu, sanık; bu bağı yanık düşer...

Mecit Aktürk

.. Geldi...Geçti.

Felek okun atmış, kaçır
Yüreğimi deldi geçti.
Yaram derin, tabip nâçar
Dost bildiğim eldi, geçti...

Dört mevsimi yaz belledim
Güller soldu, naz belledim
Kışa "ne bu poyraz? " dedim
Acı acı güldü geçti.

Bahtım sinsî, oyunbozan
Dertle dolu kaynar kazan
Bir hışım la geldi hazan
Gençliğimi çaldı geçti.

Esiriyim artık güzün
Tadı-tuzu yok gündüzün
Fırtınaya döndü hüzün
Diyemedim yeldi, geçti.

Dalgalandı, dindi deniz
Her damlada gözüm den iz
Gönül kırgın, soldu beniz
Bir afetti...seldi, geçti.

Ne isyân, ne kine yazdım
"Kader" dedim, KÜN'a yazdım
Mutluluğu güne yazdım
O gün düdü, geldi...geçti.

Mecit Aktürk

... Kader Söyler

□Ey üç günlük süslü handa hadsiz hayali yüklenen!
Bir fanisin; kundağından dar çukura sürüklenen
Ne şan şöret ne de servet; Hakk'a taattır beklenen
Çok şey çeker nefsin canı; hırs insanı helak eyler!
Geldiğinde karar ânı, son sözü hep kader söyler!

□Aklı olan kâr ne bilir; nefsin yolunu terk eder
Fikrini müsbet ilime, gönlünü aşka ark eder
Bu âlemde bin yaşasan, Karun olsan ne farkeder
Çok şey çeker nefsin canı; hırs insanı helak eyler!
Geldiğinde karar ânı, son sözü hep kader söyler!

□Niceleri geldi geçti; nerede "ben" diyen diller
İbret almak isteyene ders veriyor solan güller
Gözü doymaz tamahkâra azdır övgü tüm ödülleri
Çok şey çeker nefsin canı; hırs insanı helak eyler!
Geldiğinde karar ânı, son sözü hep kader söyler!

□Asıl olan halis niyet, helal lokma, alın akı
Hedefi doğru tayin et, yanlış yöne atma oku
Musallaya, mezara bak; toprağa sor gözü toku
Çok şey çeker nefsin canı; hırs insanı helak eyler!
Geldiğinde karar ânı, son sözü hep kader söyler!

□Yakutla taş bir zakire; eşsiz inciye kir bilir
Aklı mahşer, mizandadır; serveti vird, zikir bilir...
Kendi haline bıraksan kul ne hamd ne şükür bilir
Çok şey çeker nefsin canı; hırs insanı helak eyler!
Geldiğinde karar ânı, son sözü hep kader söyler!

Mecit Aktürk

... Surda Ben

□Ar adabı yazmışız biz en başa
Azan ile savaşıımız var bizim
Ne yem olduk nefsimize ne maşa
Ezen ile savaşıımız var bizim

□Karışınca at izine it izi
Karıncaya vasi kılmış Hakk bizi
Farketsek ki az kanamış bir dizi
Üzen ile savaşıımız var bizim

□Dilimizden düşmese de Yâ Sabır
Kalemimiz can yakmaya muktedir
Şaki şahken dardır bize her kabir
Kazan ile savaşıımız var bizim

□Göz odur ki hayrı şerden ayıra
Dil odur ki hakikati duyura
Şerli işe destan yazıp, hayıra
Kızan ile savaşıımız var bizim

□Kolay bulup harcayınca hazırı
Para etmez müsriflerin özürü
Kavga, küfür, kabalıkla huzuru
Bozan ile savaşıımız var bizim

□Aşikârsa ezilen kim, kim arsız
İlham zorlar kalem kalmaz duyarsız
Sazı kırık, teli bozuk, ayarsız
Ozan ile savaşıımız var bizim

□Varsın "doğru" "yanlış" olsun aniden
Yalan tarih melek yapsın caniden
Destanları tahrif edip, yeniden
Yazan ile savaşıımız var bizim

□"Biz"den kasıt bir kalemim bir de ben
Benim vatan, benim bayrak... surda ben!
Hakk yoluna kurban olsun bu beden
Düzen ile savaşıımız var bizim

Mecit Aktürk

.... Beddua

Çalmadı sağlam yeri artık sabır taşımanın
Öğrettin yokuşları, yolların tümseğini...
Müsebbibi olduğun her damla gözyaşımın
Bedeli bin âh olsun kavursun yüreğini.

Dilerim ki kurusun kurduğun hayallerin
Tan doğarken güneşin, karanlıklara batsın.
Yalnızlığa dokunsun uzattığın ellerin
Nedamet dile gelsin, zulmünü anlatsın.

"Geçer" diye beklerken hergün çektiğin çile
Yüreğinin yangını daha da artsın, azsın...
Ateş dolsun sînene, hasret kalsın kor küle
Beni inleyen kader sana da "sürün" yazsın.

Diken olsun yastığın, ıslansın sabaha dek
Yol gözlemek ne anla, günde bin kez an beni!
Hangi kapıyı çalar belli olmuyor felek
Her ziline bastıkça hatırla o an beni...

Sanma kurtulmak kolay sevdanın kiskacından
Ben ne kadar özgürsem, sen de o kadar hürsün.
Vazgeçsen de geç artık, gönül tahtım, tâcından
Dinmesin aslâ acın; mahşere kadar sürsün...

Mecit Aktürk

...son Fasil Dram

Sevgi mayaladım gönlümde göle
Nasibini almak zor geldi ele
Dostlukta sahtelik, vefâda hîle
Sezdim... gidiyorum, son perde insin
Dönersem namerdim;

.....- böyle bilinsin -

İnsan bu; üzgünse, buruksa yürek
Hâlinden bellidir, söze ne gerek
Sözde dostlarımın üstünü tek tek
Çizdim... gidiyorum, son perde insin
Dönersem namerdim;

.....- böyle bilinsin -

Müjde umar iken onca dilekten
Yırtıldı umudum yamadan, ekten
Bahtın kapısında yaz beklemekten
Bezdim... gidiyorum, son perde insin
Dönersem namerdim;

.....- böyle bilinsin -

Ne hazan son buldu, ne bora... tipi
Ağzına dek dolu ızdırıp küpü...
Sabırla aramda iğreti ipi
Çözdüm... gidiyorum, son perde insin
Dönersem namerdim;

.....- böyle bilinsin -

Ayar tutmayınca bahtın ölçeği
Kök saldı sînemde hüzün çiçeği
Tatlı hayallerden acı gerçeği
Süzdüm... gidiyorum, son perde insin
Dönersem namerdim;

.....- böyle bilinsin -

Âlem haz bulurken gönül işinde
Dondu hayallerim güz güneşinde
Vîran bahçelerde bir gül peşinde
Gezdim... gidiyorum, son perde insin
Dönersem namerdim;

.....- böyle bilinsin -

Can bedene külfet, ruh tene yular
Dumura uğradı bütün duyular
Hadsiz heveslere dipsiz kuyular
Kazdım... gidiyorum, son perde insin

Dönersem namerdim;
.....- böyle bilinsin -

Bir cevap beklerken her "niçin", "nasıl"
Ömür sahnesinde artık son fasıl
Öyle doluyum ki; yâni velhasıl
Kızdım... gidiyorum, son perde insin
Dönersem namerdim;
.....- böyle bilinsin -

Yaksa da talihin cefâsı, cevri
Nârına eyvallah; Rabbimin emri
Sayın ki bu kadar ahdimin ömrü
Bozdum... gidiyorum, son perde insin
Dönersem namerdim;
.....- böyle bilinsin -

Şuârâ köşkünde muhkemse yerim
İlhama, kaleme müteşekkirim
Tükettim heceyi... bu son şiirim
Yazdım... gidiyorum, son perde insin
Dönersem namerdim;
.....- böyle bilinsin -

Mecit Aktürk

Abartmışsın Be İhtiyar

Çehre, cemal, us yerinde
Geziyorsun diyar diyar
Can tende boy pos yerinde
Abartmışsın be ihtiyar

Derdin olsa duman tüter
Can çekilse hecen biter
İnemeye son ver, yeter
Abartmışsın be ihtiyar

Ne bu feryat figan bu ses
Tabuttasın sandı herkes
Ne fer eksik ne de nefes
Abartmışsın be ihtiyar

Ne dökülen bi yaş gördüm
Ne yolculuk, telaş gördüm
Rüzgâr ile yarış gördüm
Abartmışsın be ihtiyar

Al elmada tat yerinde
Doğa, deniz... yat yerinde
Pazu, bilek... but yerinde
Abartmışsın be ihtiyar

Yaşın henüz daha doksan
Belli ki bir aynan noksan
Fark edersin bulup baksan
Abartmışsın be ihtiyar

Be hey balı anzer arı
Bırak yası, âh u zârı
Heba etme itibarı
Abartmışsın be ihtiyar

Tam uykuya dalmış iken
Düşte altın bulmuş iken
Heba oldu tüm biriken
Abartmışsın be ihtiyar

Dua et ki bugün boştum
Dön gel ağam dedin koştum
İlham geldi biraz çoştum
Abartmışsın be ihtiyar

Mecit Aktürk

Âcizim

Âcizim; haddi aşmam Rabbime tam taatim
Nezdimizde din İslam, haslet tevazu, ardır
Emrine ram olursam nefsim ne der bilirim...
Âcizim; nefes sayar her saniyem, saatim
Ukbaya giden yolda Resûl'ümden iz vardır
O'ndan ayrı her ânı keyfe keder bilirim...

Âcizim; "kuş" beslerim, kilit tutmaz "kafes"im
Musallada her beden akibeti ihtardır
Livâ-ül Hamd altını güvenli yer bilirim...
Âcizim; bir tadımlık ömre denktir nefesim
Her feryadım bir niyaz, aczimi arz, ikrardır
Rûkû, secdesi ıslak nice seher bilirim...

Âcizim; düşsem dara dost aramam beşerden
Avuçlarım duaya yönüm Hakk'a ayardır
Resûl'ü Zîşân'ı "gül", "miski amber" bilirim...
Âcizim; korkum tektir, o da rûz-i mahşerden
Kefen yensiz yakasız, mezar denen yer dardır
Şeb-i arus'u vuslat ab'ı kevser bilirim...

Âcizim; yaksa dahi sineme düşen âh'ım
Boyun büker susarım; demem ki sitem "kâr"dır
İsyankâr heceyi zül, harfi heder bilirim...
Âcizim; hicap kokar her hatam her günahım
Nedametın nişanı gözde yaşımdır, zârdır
Sırlı sebebi "hikmet"; kısmet, kader bilirim...

Âcizim; yol ararım; halis niyetle, hisle
Matlûbu Mâbut kula Halık'ı dosttur, Yâr'dır
Hakk'a isyanı küfür, inkârı şer bilirim...
Âcizim; başım dertte kovulmuşla, İblis'le
Beklediği itaat, ikramı kordur, nar'dır
Çileyi ecre fırsat sabrı zafer bilirim...

Âcizim; Kur'an söyler Nebî'm çizer rotamı
Tefekkürsüz geçen an sermayeden zarardır
Aşkî "giz"li güzergâh, kalbi cevher bilirim...
Âcizim; bir gören var saklayamam hatamı
Dense de "mevsim döner, kışın ardı bahardır"
Sinden öte memleket zor bir sefer bilirim...
Sinden öte memleket, zor bir sefer bilirim....

Mecit Aktürk

Ada/m olaydı

Ne intizâr eder ne zâr ederdim
Gülzâr-ı gönülde odam olaydı
Sînemi hüzüne mezar ederdim
Selamı kestiğim adam olaydı

Haddimi aşta tutmadım teste
Yüzüme güleni çıkardım üste
Toprağın bağrında yer kalmaz; dosta
Bedel-i ihanet idam olaydı.

Mesken edip nefse tende kafesi
Kendimden muteber gördüm herkesi
Sarsardı cihanı her kırık sesi
Hıçkırık yerine nidam olaydı.

Ne zerre abartı ne de hezeyan
Düş kurdum tamamı zamandan ziyan
Yine de derdimi etmezdim ayan
Kaçıp gideceğim ada'm olaydı

Bir garip ozanım, bir âh'ı güzin
Vezini ayarsız, hecesi hazin
Bakmazdım ardıma gelse de izin
Okunan son salâ vedam olaydı

Mecit Aktürk

Adam Sandığım.

İhanet meziyet olmuş bu demde
Hançer satanlarda kâr üstüne kâr
Hainler pür dikkat, gözler kıdemde
Maskeler atılmış, herşey aşikâr.

Çatlamış çok yerden ar denen damar
İncinmiş gönüller olmuş târûmâr
Belli ki ortada bir ihtilaf var
Yok demek beyhûde, gerçeği inkâr.

Oyunlar sinsice, tuzak amansız
Fırtına esiyor, âni, zamansız
Kıs kış gülen yine aynı îmansız
Yüreğim yaralı, dinmiyor efkâr.

Mahrem uluorta, ifşa olmuş giz
Yol karanlık sokak, girilmez dehliz
Kendinden pek emîn bu kez edepsiz
Zerrece korku yok; hayli cüretkâr.

Dostluk mevtâ olmuş, dönüşmüş leşe
Kallesçe bakıyor kardeş kardeşe
İblis bayram etmiş, zevkten dört köşe
Ta damardan girmiş; kalplere hünkâr!

Akşamdan sabaha karışsa da saf
Akleden insanda bellidir taraf
Nâmerdin gayreti boş yere israf
Fitnede olsa da mahir, sanatkâr.

Çok hasar verse de menfiye gayret
Rabbimin dediği olur nihayet
Bu millet huzura lâıyıkça şayet
Hedefe varamaz asla garazkâr.

Kök salmış tefrika; onmaz bir illet
Uyanın ahâli! Ağlıyor millet
Ya artık son bulsun, bitsin bu zillet
Ya cellat getirin; biçsin zülfikâr!

Mecit Aktürk

Afrin Semalarında

Çanakkale'den beri kalemlerin dili lâl
Destansız bir asıra bu kadar sükût yetsin!
Afrin semalarında görüldü nazlı hilâl
Zalime zafer hayal! Mazlumlar bayram etsin.

Bayram etsin muhacir, gözü yaşlı kız kızan
Şanlı şerefli millet yine meydana indi
Bayram etsin gam çekip kara bahtına kızan
Yer ile yeksan olan terör üreten indi

Mehmedim, talihe bak! Bu bayrak, ezan senin
Sensin yedi düvele kafa tutan koca dev
Ufkunu dara çektin müşterek mizansenin
Arsız garba ders verdin, tarihçilere ödev!

Ne zaman şaha kalksa müslüman Türk'ün atı
Nevri döner haçlının, öfkesi bilmez ayar
Aldırma sen Mehmedim, sefere kur saati
Zaferle nikâhlısın, Mümbiç'te randevun var!

Bil ki Şark'ı boğarken Garb'a maşa ceberut
Fersiz göze umuttur sunduğun "Zeytin Dalı"
Bil ki ne Kabil biter, bu âlemde ne Nemrut
Hasmına hor bakışın kıskandırır kartalı

Serde noksanlık olan varsın ibret almasın
Sen yine hayâlini ufkun üstünden aşır
Ey tarih anlat beni, duymayanlar kalmasın!
Şehadet Mehmedime şan ırkıma yaraşır.

Mecit Aktürk

Ağaçlar.

Soyunurlar birer birer, uluorta, âşikâr
Çıplak kalan bedenleri hoyrat rüzgâr kırbaçlar
Hallerini soran olsa kim bilir kaç "âh" çıkar
Soğuktan üşür tenleri, kışın ağlar ağaçlar

Aldırmadan kahkahaya ardıç, köknar, meşeden
Bahar ile koşar gelir her biri bir köşeden
Cıvıllı cıvıllı kuşlar öter pay alarak neşeden
Takınarak desenleri, kabuk bağlar ağaçlar

Çok geçmeden bayram olur, çiçek durur meyvaya
Elma, armut, kaysı, kiraz nisbet yapar ayvaya
Meltem ile hû çekerek bakıp güzel havaya
Harmanlayıp etkenleri, nektar sağlar ağaçlar

Toprak rızık taşıdııkça özen ile köküne
Sökün eder vitaminler her tanenin yüküne
Bazen tâkât yetmeyip de zor gelse de ek'ine
Direnci yüklüdür genleri; neşe çağlar ağaçlar

Mecit Aktürk

Ağladıkça

□□Genden gelen tez kırılma huyum var
Ezildikçe kaderime küserim
Gözlerimde her dem acı suyum var
Üzüldükçe kaderime küserim

□□Sarsılınca sol yanımda can surum
Düşünmemki nedir benim kusurum
Güzden kalan üç kuruşluk huzurum
Bozuldukça kaderime küserim

□□Senelerdir yansa dahi tam buram
Ayan etmez, hep şen çalar tamburam
Sır sayıpta sakladığım her yaram
Sezildikçe kaderime küserim

□□Gemi geçmez virane bir limanım
Âh çektikçe göğe çıkar dumanım
İnler neyim, ağlar udum, kemanım
Bezildikçe kaderime küserim

□□İnsan olan heves ile gelerek
Gamlı köşke gam bırakmaz bilerek
Kar altında ben donarken, gülerek
Gezildikçe kaderime küserim

□□Doğduğumda gül açarken kundağım
Gül dalından arta kalan budağım
Her maziye baktığımda dudağım
Büzüldükçe kaderime küserim

□□Bahtım kara tüm işlerim acayip
Gözlerim yaş gülüşlerim acayip
Hayat ile aramdaki ince ip
Çözüldükçe kaderime küserim

□□Dert büyükse dinmez dilde âh u zâr
Kalemime sus demesem söz uzar
Her tan vakti ufkumda hep o mezar;
Kazıldıkça kaderime küserim

Mecit Aktürk

Ahdettim...affetmem!

Öldü bil ömrünü sana adayan
Ahdettim bir kere...Affetmem seni...
Vicdanı içimde sendin budayan
Ahdettim bir kere...Affetmem seni.

Bakıp da gözümde boşalan yaşa
"Gel" derim zannetme, bekleme boş
İstersen dünyada mahşeri yaşa
Ahdettim bir kere... Affetmem seni.

Zorlayıp şansını, gülen bahtını
Kendi ellerinle kırdın tahtını
Mert olan söz verir bozmaz ahtını
Ahdettim bir kere... Affetmem seni.

Adını vermişken en güzel güle
"Revâdır" demiştin çektiğin çile.
Şimdi gözyaşların sel olsa bile
Ahdettim bir kere... Affetmem seni.

Ağına düşeli kordan firâkın
Unuttum rengini mavinin, akın
Uğrama yanıma bir daha sakın
Ahdettim bir kere... Affetmem seni.

Bir yara açtın ki, derin mi derin
Kalbimde izi var yivli hançerin
Yıllar önce doldu günah defterin
Ahdettim bir kere... Affetmem seni.

Kırıldı gönlümün en muhkem fayı
Gam-keder oldu hep bahtımın payı
Avcuma koysalar mehtapta ayı
Ahdettim bir kere... Affetmem seni.

Varsın" yoksun diye" doğmasın güneş
Söner elbet birgün sînemde ateş
Olsa da her ânım bin ölüme eş
Ahdettim bir kere... Affetmem seni.

Yaşanmaz diyor us ortak paydasız
Af için geç artık, sitem faydasız
Giderim sessizce, bir elvedâsız
Ahdettim bir kere... Affetmem seni.

Kimbilir kaç kere kendinden ittin
Beni alevlerde bıraktın, gittin...
Mahvettin ömrümü; bitirdin...Bittin!
Ahdettim bir kere...Affetmem seni...

Mecit Aktürk

Ak/sayan Gördüm

Hakk'tan iczetli Rehber'i varken
Sarp yola meyledip aksayan gördüm
Doğrudan ŐaŐmanın ederi nr'ken
İnatla karayı ak sayan gördüm.

Dilinde ben'likten bin leke varken
Ser'de Hakk'a hilaf meleke yârken
Gözlerin sevgiye kurduğu drken
Kalbini pırlanta, pak sayan gördüm.

Ar iğfal edilmiş, fikirler cnup
Kopuyor "dal" sanıp tutulan her ip
İblisin nne postunu serip
Nefse itaati hak sayan gördüm.

Unutup Rabbine zor vaadini
Gaflete satmıŐ kul her saatini
Maşerde Resûl'un Őefaatinini
Hamiline açık ek sayan gördüm.

Gözler kalpten alıp döktükçe kini
Zarardan bîhaber öfke zengini
Reddedip Resûl', Kitâb'ı, dni
Sin'den ötesini yok sayan gördüm.

Ruh bedenden bîzâr, af dilenirken
Tvbeler "son an"a telenirken
Günah çukurunda debelenirken
Sevabını hadsiz, çok sayan gördüm.

AŞtım dağ-bayırı, nice dereyi
Seyr- sefer ettim koca küreyi
Kabirden öteye olan süreyi
Tövbe için ömre ek sayan gördüm.
Sin'den ötesini yok sayan gördüm.

Mecit Aktürk

Âkîbet...

Îmân ile bezenmişse serden âleme bakış
Tefekküre öz toplar göz; rengârenk, nakış nakış...

Nazar edip kâinâta daracık pencereden
Kurtulmak zor cendereden; düşün bir "azap neden?"

Gaye kurtarmaksa ruhu kasvetin kafesinden
Vazgeçmeli şirke sebep nefsin her hevesinden.

Bezm-i Elest ile başlar hayat denen güzergâh
Yol uzundur, engeli çok; kâh düz gider, sarptır gâh.

Ana rahmi ilk duraktır; âlem içinde âlem
Her merhale bir mucize, yazmaya nâçar kalem.

Vakit tamam olduğunda duyulur kutlu hitap
Yol bulunur gezegene; âciz, üryân ve bitâp.

Yokluk yoktur beşer için; tüm canlar göçebedir
"Ölüm" denen hakikatte hep doğuma gebedir.

Mümkün olsa dense idi; "Ey gamsız yüzen cenin!
Zannetme ki sonsuza dek, fazla sürmez bu bahar
Sevap günah devşirilen bir imtihan yeri var
Çıkışta kundağın hazır, akabinde kefenin."
İsyân etse cenin buna, besleyerek müphemî
Düşündün mü, olur muydu zerre kadar önemi?

Nice canlar geldi geçti göz atıp yerküreden
Pek az insan sordu heyhât; "bu ara durak neden?"

Kimi ziyân etti ömrü "felekten gün çalarak"
Kimi yükselirim sandı, kibirle alçalarak.

Ârif daldı tefekküre bakıp nurdan izlere
Münkir battı şerden kire, saparak dehlizlere.

İcâbet umarken her gün Rahman'dan gelen dâvet
Bedbaht ne kadar da rahat; ne tövbe ne nedâmet.

Oysa takvim gün sayıyor, vâde birgün doluyor
Gün ha battı ha batacak; gör ki akşam oluyor!

İndik ana kucağından duyulan aynı çağrı
"Gel!" sedâsı kulaklarda, açık toprağın bağı.

Yol göstermek ne haddime! Âkîbet ayan beyan
İbret için kabir yeter, ölümler feryâd figân;

"Ey günahkâr insan!" diyor; bir hatırla aktini
Rabbine ne söylemiştin, neydi sözün ezelden
Hazan eser üzülürsün, farkın olmaz gazelden

Hebâ etme isyân ile değerlendir vaktini.
Şu kabirde yatanların neŐesi yok, âh'ı var
Zannetme ki her gecenin mutlaka sabahı var!

İsrâfil'e emir gelir, dinlemez gönül hatır
Gün gelince güneş dahi perdeleri kapatır!

Mecit Aktürk

Aldırma be Şair...

Aldırma be Şair...zay olur sanma
An gelir yazdığın okunur birgün.
Gizemli dizeler kalmaz muamma
Nice yüreklere dokunur birgün.

İncitseler dahi hiç yere, yoktan
Su taşı kalplere billur ırmaktan
Dilerim utanır, hayâsız, Hakk'tan
Kalbini kırmaktan sakınır birgün.

Bakıp gönlündeki o (z) engin kaba
Şair olmak ister, gösterir çaba.
Deyip "zorlanırsam, hani...acaba?
Benzer mi yazdığım? "; ıkınır birgün.

Şayet mızrab ehli çekmezse naza
Belki beste olur güzel bir saza
Gamlı Konağ'ından yaş dolar göze
"Gören var mı" diye bakınır birgün.

Pâye verilse de çırağa pusta
Baştan ayak olmaz, çömezden usta.
Yazdığın dizeler iz yapar us'ta
Arsız edebini takınır birgün.

Mecit Aktürk

Aldırma Dostum

Yakışıyor kalemin hüzüne de yasa da
Yürek yakan bir âhı, mürekkebin seli var..
Ne zaman kapı çalsam hep kadehler masada
Bir yudum alırdım daa... içmenin bedeli var

Kimse ses etmese de korkup intizârından
Narandan kefenliler kaçmışlar mezarından...
Yıkılıyor her taraf avazından zârından
Sebebini bilmeyen, sanır damda deli var

Felek boşluk bulsa da her atakta gardında
Bir çaresi var elbet hicran denen derdin de...
Belli ki efkâr kokan dumanların ardında
Kendini Leyla sanan bir zalimin eli var...

Daha doğarken belli aşka istenen fiyat
Ödemem diyen için, ilk taksit yedi feryat
Her an sürprize gebe, ölüme sınır hayat
Hem bazen serinleten, hem inleten hâli var

"Hayır gelmez" diyerek fazla naz eden yârdan
Gel vazgeç bu sevdâdan yaşadığı diyardan...
Umduğun bir umutsa bu garip ihtiyardan
Ne yazık ki şansın yok; yalanın vebâli var...

Yanağından süzülen alevi kordan izden
Anladım...durum vahim; bir talebin var bizden...
Yeter ki sen murâd et kurtulmayı dehlizden
Çıkışı gösterecek Allah dostu velî var! .

Yüreğe yük elemin artsa da bazen demi
Bir rüzgâr ile batmaz gönül denen o gemi.
Fırtınada saklıdır hayat-memat gizemi
O sırrı söyledim de, etrafta ahâli var

Mecit Aktürk

Aldırma Fikret Hocam

□□ Belli ki çok acıyı derinden tatmışsınız
Sebepler olandan hesap sorulur Fikret Hocam
Belli ki çok lokmaya gözyaşı katmışsınız
Zamanla tüm yaralar sarılır Fikret Hocam □□

□□ Yaş alıp yaşlandıkça, çözdüm bu süslü hanı
Gördüm ki her gelenin hayli zor imtihanı
Ömür dediğin üç gün, ikisi acı anı
Kabire âh-u zârla varılır Fikret Hocam □□

□□ Deme ki "yaram derin, geçse de izi kalır
Bin yılda bir güz olsa, ömrüme güzü kalır
Bahtım pazara çıksa payıma sızı alır"
Talihi kör olan kul yorulur Fikret Hocam □□

□□ Aldırma acılara, dinsic gönlünde yasın
Nazarımda cevherisin; altın ile kıyasın
Kabartsa da ruhunu fırtınayla temasın
Denizler dalgalanır... durulur Fikret Hocam □□

□□ Aldığınız her nefes verse de bazen çile
Geçmeli imtihanı; hem lâyıık-ı veçhile
Çehrede hoş tebessüm biraz da umut ile
Yeni bir dünya bile kurulur Fikret Hocam □□

□□ Her zorluk karşısında kalamasak da metin
Yeise yem olmayı menediyor bu hak din
Ne demek "İmtihan zor, yokuşlar hayli çetin"
Sabır ile her sınav verilir Fikret Hocam □□

□□ Deme ki talihsizim, gamsız geçen günüm yok
Mutluluk arıyorsan gayret gerek, hem de çok
Azim olmadan asla hedefine varmaz ok
Yay dahi ihlâs ile gerilir Fikret Hocam □□

□□ Kulak ver karıncaya, bak ne diyor kardelen
Mücadelede içinde bu dünyaya her gelen
Belki de hayrınadır ser gözüne şer gelen
Kalp gözüyle sırlara erilir Fikret Hocam □□

□□ Değil mi ki bu handa ölüm yegâne sahi
Bir aşk aramak gerek; her zerrede... ilâhî
Sanmayın ki bir tek siz; mağrur çınarlar dahi
"Kûn" gelince toprağa serilir Fikret Hocam. □□

☐☐ Güneşle aramıza girse de kara bulut
Yâri Allah olana her duası bir umut
Dünya ahret tarlası; sevgi "tohum" at, unut
Mahşer günü, mizanda derilir Fikret Hocam☐☐

☐☐ Hem; dertli olsanız da hüzüne fazla bu dem
Ne zaman karşılaştık hep gözyaşı ve matem
Siz âh çetikçe umut kahrolur, üstelik hem;
Nevin Hanım üzülür... kırılır Fikret Hocam☐☐

Mecit Aktürk

Allah Aşkına...

Artmaya başlarken akşamın demi
Bir selâm vererek gel gir köşküne...
Gecikme ne olur, hiç üzme e mi?
Baktırma yollara Allah aşkına

Gönül sarayımda endâmla gezin
Çökmesin ruhuma derin bir hüzün
Razıyım, olsa da sitemin, nazın
Güldürme ellere Allah aşkına

Varlığın bu cana ne büyük onur
Aşık maşukunu izinden tanır
Daha çok yazarsam eller kıskanır
Düşürme dillere Allah aşkına.

Mecit Aktürk

An Gelir...

Anılara özlem taşır her bir ah
Hecelerin bam teline gam düşer
Zârı âyan, sırrı ifşâ ar olur.
Dert büyükse, kalbe yükse can sızın
Çağlar gönül, ağlar kalem ansızın.

Aczi ikrâr ne ayıptır ne günah
Musibete dayanamaz her beşer
Mevsim hazan, yağın dolu, kar olur.
Dert büyükse, kalbe yükse can sızın
Çağlar gönül, ağlar kalem ansızın.

Bazen diktir, sarpa sarar güzergâh
Gözlerde fer söner birer-ikişer
Sitem dile, yaş mendile kâr olur.
Dert büyükse, kalbe yükse can sızın
Çağlar gönül, ağlar kalem ansızın.

Îrâdedir kayda değer tek silah
Gâfil bilmez, nâra nur der, hayra şer
Mutluluk düş, koca dünya dar olur.
Dert büyükse, kalbe yükse can sızın
Çağlar gönül, ağlar kalem ansızın.

Yıkık ise sînedeki sol cenah
Kader kula kabir denen yer eşer
Çoğu zaman sebep zalim yâr olur.
Dert büyükse, kalbe yükse can sızın
Çağlar gönül, ağlar kalem ansızın.

Gün gelir ki kasvet olur kalbe şah
Sanırsın ki yollar sırat, yer mahşer
Yaşamak suç, bedel hüznün, dâr olur.
Dert büyükse, kalbe yükse can sızın
Çağlar gönül, ağlar kalem ansızın.

Mecit Aktürk

Ana Olmasa!

Bal, börek, baklava, ya da pırasa
En leziz nimetle dolsa ne masa
Lokmaları tatsız... yine tuzsuzdur
Çocuklar mutsuzdur; anne olmasa!

Maskeli geziyor nesl-i yarasa
Tıynet bozuk ise neylesin yasa
Her "insan" bilir ki renklenir rüya
Mis kokar bu dünya; Gül/ler solmasa

- II -

Ne çıkar manzara fırtına, karsa
Takvimler cebinden hep kış çıkarsa
Düşleri tozpembe, mavi, beyazdır
Çocuğa hep yazdır; annesi varsa!

- III -

Öksüze sormayın; saydığı sebep
Gözünde yaşına bir bahanedir
Zalimler ne için düşünmez acep
Çocuk takviminde mutlu an nedir?

Sorsalar ağzını zor açar bıçak
Bağrında otağı bir viranedir!
Baharın hazzını ne'tsin yavrucak
Huzurun kaynağı bir tek annedir!

Mecit Aktürk

Anan Bile...

Deme ki dertliyim, tekim
Dertsiz insan yok nitekim
Musallaya baksa her kim
Can kuşuna köşk aramaz

Talihini dönderseler
Döneklik yapar, örseler...
Dünyayı sana verseler
Bil ki işine yaramaz

Bastığında ecel zile
Toprak çeker son menzile
O gün seni anan bile
Kefenin gibi saramaz

Mecit Aktürk

Anladım

Gayretten ötesi nasibin işi
Hayallerim haddi aşmış... anladım
Huzurla yaşarken şükreden kişi
Onca terim boş telaşmış... anladım

Mal, makam aşkıyla yorulana dek
Koşarken eksikti(!) Hakk'tan her istek...
Meğer bu âlemde onurla bir tek
Mütevekkil hoş dolaşmış... anladım

Gönül otağıma gaflet girince
Ne ömrüm kısaydı ne Sırat ince
Baharlar tükenip güz belirince
Yol menzile tez ulaşmış... anladım

Emsalsiz heyecan envai süsle
Bir dünya kurmuştum binbir hevesle
İrkildim duyduğum ilâhî sesle
Abes ile kim uğraşmış anladım

Nefsime onurken hevaya kıyam
Ufkuma dar idi koskoca dünyam...
Ne yaz kaldı ne de tozpembe rüyam
Düşlerime kış bulaşmış... anladım

Salânın sesini usa karınca
Sebep kar değildi saç ağarınca
Nefsi derdest edip ders çıkarınca
Dile kârım göze yaşmış... anladım

Rüzgârla yarışıp estiğim yerde
Tozlanmış gençliğim astığım yerde...
Akıbet hırs ile bastığım yerde
Dar bir çukur... soğuk taşmış... anladım.

*** anladım...***

Mecit Aktürk

Anlamıyorsun

Dokunma vefasız, değme yarama
Azabından hissem kalbimi yorsun
Dilimde imasız çok söz var ama
Yazık ki ne desem anlamıyorsun

Gözüne haram et, gönlüne ırak
Al götür bu kalbi kabire bırak...
Bedel aşk içinse; değil yanarak
Canımla ödesem anlamıyorsun

Mecit Aktürk

Anlamıyorsun

Dokunma vefasız, değme yarama
Azabından hissem kalbimi yorsun
Dilimde imasız çok söz var ama
Yazık ki ne desem anlamıyorsun

Gözüne haram et, gönlüne ırak
Al götür bu kalbi kabire bırak...
Bedel aşk içinse; değil yanarak
Canımla ödesem anlamıyorsun

Mecit Aktürk

Anlarsın

Kavramasan ne çıkar hayatın gayesini
Kum saati su gibi... aktığında anlarsın
Haddini aşanların hazin hikâyesini
Toprağın sinesine baktığında anlarsın

Bakmasını bilene görmeye bir güz yeter
Sonbahar geldiğinde kuş bile farklı öter
Kışın can veren çiçek yeniden nasıl biter
Cevap bulmak için ter, döktüğünde anlarsın

Takıl gönlüne göre; dolaş Acem'i, Rum'u
İnadına sadıksan görürsün uçurumu
Son nefesin kıyısı Mezarlıklar Kurumu
Endişeli durumu çaktığında anlarsın

Varsın dem alsın bu dem Rahmân'a suizanlık
Taltif edilsin şaki, şeytana borazanlık...
Eyvah nasıl çekilir ve ne demek pişmanlık
Gurup vakti karanlık, çöktüğünde anlarsın

Karlı kibir gölünde kine banıp dilini
Kirllet inkâr ile sen ömürlük sicilini
Tek celselik dâvânın beşinci delilini
İhtiyarlık belini büktüğünde anlarsın

Uçursa da semâya nefse taam alkışlar
Gören göze ibrettir kanadı kırık kuşlar
Ben'lik güden bedende nasıl eğilir başlar
Önüne sarp yokuşlar çıktığında anlarsın

Farzımuhal, duysan da kabirin avazını
Gülüp alaya alsan ölümün vaazını
Ecelin müstahdemi dinlemeyip nazını
Ansızın boğazını, sıktığında anlarsın

Papatya falına bak, olmazsa, yazı tura
Aklıma yatmıyor de, mesafe koy o/nura
Nasil olsa hakikat kafana vura vura
Dar ve derin çukura çektğinde anlarsın

Şüphesiz bu hân gurbet, ukbâ "anavatan"dır
Şayet bu bir savaşa, galibi Yaratan'dır
İsbatı her kuyuda üryan, âciz yatandır
Kimler için o "tandır", yaktığında anlarsın!

Mecit Aktürk

Anne Hakkı Ödenmez!

"Hata etmek kula mahsus" sözü gerçek olsa da
Candan öte bir can vardır; o'na aslâ "öfff" denmez!
Amel kabı ağzına dek sevap ile dolsa da
Mîzan günü "az miktar"dır; anne hakkı ödenmez!

Görünse de gözümüze çözümlü zor, devâsâ
Dizlerine baş koyunca erir gider her tasa
Biliriz ki, avuç avuç duaları olmasa
"Gamli konak" târumardır; anne hakkı ödenmez!

O'dur sabır sarsılınca sağlam kalan tek direk
Anlatmaya yetmez hece; akıl, idrak, göz gerek
Gün gelipte kaybedince feryâd eder her yürek;
Başlar eğik, ruh bîzârdır; anne hakkı ödenmez!

Canından can verir idi mümkün olsa ömre ek
Ona mahsus bir an olsun ayrılınca özlemek
Her arsızlık, câna cefâ, "affı kesin hak" demek
Niyetini istismardır; anne hakkı ödenmez!

O anne ki, evladının yüreğine toz konsa
Gül benzine gölge düşer, ağlar, bir el dokunsa
Vakit artık akşam üstü, hicrân günü yakınsa
İmâr için son ihtardır; anne hakkı ödenmez!

Bir tek o'dur, kırılma da, ayırmayan özünden
"Yavrum" derken, şefkat kokar, sevgi akar sözünden
O yüzdendir, kaybedince, her öksüzün gözünden
Yağan seldir; vakt-i zâr'dır! Anne hakkı ödenmez!

Akraba, dost, konu-komşu; neticede elâlem
Bir tek "anne" yazar iken "vefâlıdır" der kalem.
Haddi aşan her kelime, yüreğine her elem
Telâfisi zor zarardır; anne hakkı ödenmez!

Her cân için, gün gelince, bu âlemden göç olur
Sevap günah ayıklanır, elde kalan "hiç" olur
Cürm-ü sabit "taksirli suç", "keşke" için "geç" olur
Mevsimler kış, yağın kardır; anne hakkı ödenmez!

Kıymetini bilmese de, incitse de bir şâki
Mahşer günü geldiğinde öğrenecek illâ ki
Senede bir anma ile, el öpmeye sanma ki
Ecrin tamam, Rabbin Yâr'dır; ANNE HAKKI ÖDENMEZ!

Mecit Aktürk

Anne/m

Âşınadır her evlat eşsiz sevgi sesine
Dil, yavru/M dediğinde, M anlama renk katar.
Hayatın zorlu çarkı dönerken tam tersine
Şefkatli kollarıyla daha düşmeden tutar.

Takvim çanak tutsa da sebebe, bahaneye
Sığmaz anne sevgisi güne, aya, seneye!
Hüzün kokusu siner eksik olan hâneye
Ay geceye küs olur; güneş, doğarken batar.

"Yandım anam!" der insan takılsa ayak taş
Yâr tereddüt eder de o gelir koşa koşa
İsyan etmek bir yana, incitemeyiz, hâşâ
Annenin bedduası felâket için yeter.

Verseler de dünyayı bir evladın eline
Değişilmez bu cihân saçının tek teline
Aldırmayıp sözüne, gözlerinin seline
İnciten, "öff" diyenler ömrünü heder eder.

Uymasa da çoğu kez yeni yetme gencimiz
"Anaya saygı!" diyor örfümüz, inancımız.
Şayet üzersek bazen, geçtiğinde hıncımız
Uzun sürmez nedamet; yürekler yanar, tüter.

Bahtına pay olsa da yokuş yukarı çıkmak
Aklına dâhi gelmez vazgeçmek ya da bıkmak
Onlar için en zor şey, elimizi bırakmak
O yüzden son nefeste gözleri açık gider.

Duasıyla aşarız her derdi her kederi
Annelere isyanın cehennemdir ederi
Rabbim, yazma kimseye böyle korkunç kaderi!
Annesine zulmeden yaşarken ölür, biter...

Mecit Aktürk

Ararsın

Gafletin koynunda yatan yâr uyan
Kalbinden attığın beni ararsın
Yalnız kaldığında solup soğuyan
Tenine bu sıcak teni ararsın

Akarken seneler bir su misali
Taşar gözlerinden bin âhın seli
Elin okşadıkça ıslak mendili
Canım diyen dili, canı ararsın

Sanma ki ay doğar hep ışık yapar
Kader işlerini karışık yapar
Güneş beklediğin an düşük yapar
Karanlık dem alır, tanı ararsın

Gün gelir ağarır aynada saçın
Değişir hayata bakışa açın
Bin nebze teselli, tebessüm için
Maziden benli bir anı ararsın

Varsın yansın ahit, bozulsun akit
Ardına bakmadan kapıyı çek git
Pişmanlık ruhunu sardığı vakit
Köşkümde her günü, âni ararsın

Gerçeği duymaktan haz etmesen de
Hazları mülkündür zannetme, sen de
Hüzün fırtınası hoyrat esende
Kabirden yana o yönü ararsın

Mecit Aktürk

Arz Olur

Lütf-u Rahman bir "çınar"san nam salan, çağ başlatan
"Darbe"sinden muştı bekler, dal kesen el, taş atan

Kim bilir kaç imtihandan çıktı ırkım alını ak
"Bitti" derken son musîbet derde dûçâr kıldı Hakk

İz bırakmaz zannederdim kalbe kasvet her belâ
Yandı heyhât, yandı sînem, sanki dersin Kerbelâ

Hem basîret dersi verdik hem bakarken kördü göz
Sözde kardeş bildiğinden çok ihânet gördü göz

Mûteber bir kul sanırken, pîri fânî bir beden
Yen içinden yivli hançer, haçtı sarkan cübbeden

Bakmadan hiç rûz-i mahşer fasl-ı ukbâ kısmına
Secde etmek pek hazin şey kutlu kavmin hasmına.

Sûretinden iz ararken bunca yıldır lâinin
Sezdi millet maskesinden bed sesinden hâinin

Saldırırken her cenahtan iplerinden kurtulan
Garba bayram oldu hüznüm cân evimden yırtılan

Kan yağarken gökyüzünden kin kusarken top, tüfek
Kim bilir kaç anne eşsiz, şimdi öksüz, kaç bebek

Sendelerken bombalardan silkelerken zelzele
Yek vücut hem tek yürektik, korku saldık; el ele!

Bir hayalken Nesl-i Âsım kaybolurken her umut
Gür sesinden göçtü birden şems önünden son bulut

Ülkümüz bir, türkümüz bir, bir yürekten şarkımız
Aynı dâvâ, birdi düşman; yoktu artık farkımız

Bir taraftan tanka taşlar bir taraftan secdemiz
Tan doğarken dindi feryâd indi kâbus perdemiz

Her saat bir yıldız sandık; hiç tükenmez, çok uzun
Bolca ibret dersi aldık onbeşinden Temmuzun

Garba sorsan yoktu eksik tüm hazırlık tam idi
Gün batarken dâdesinden damlayan hüzzâm idi

Âh çekerken intizârdan ecnebînin bestesi
Tamdı çoktan kayd-ı Firdevs, nesl-i Kâbil listesi

Ayrılıktan muzdaripken can sıkarken her gedik
Şerri gördük silkelendik, bir ağızdan "dur!" dedik

Yaklaşırken her delikten zehri âfet engerek
İntihardır zevke dalmak, hem haramdır her döşek

Yerle yeksân olsa gülzâr, yansa yurdum eskaza
Kavm-i Türk çün şan-şereftir ceng-i ekber, her gazâ

Biz ki en son kal'a - burcuz, Hakk'a tâbî öncü iz
Türk'ü bekler puslu dağlar, tüm tuzaklar, sığ deniz

Ahdimiz var söz ezelden bilmeyen çok; arz olur
Cenge dâvet varsa şâyet, Türk'e destan farz olur...

Fâ'ilâtün / fâ'ilâtün / fâ'ilâtün / fâ'ilün

_ . _ _ / _ . _ _ / _ . _ _ / _ . _

Mecit Aktürk

Asın Kahpeleri...

Hergün bir önceki günden de beter
Düşmana az geldi yaktığı kına...
Bu kadar delâlet, hoşgörü yeter!
Asın kahpeleri...Allah aşkına...

Kapana girince sansar sürüsü
Korkudan tüy döktü kirli derisi
Bakmayın yaşına, gelsin gerisi
Asın kahpeleri...Allah aşkına...

Timsah gözyaşları...açlık grevi...
Puştluk pay edilmiş, almış görevi!
Basıp dehlizleri, tek tek her evi
Asın kahpeleri...Allah aşkına...

Ne Demirtaş'ı da, ne Leylâ Zana
Beklemem, gelmezler idrak, izana
Gına geldi artık, millete, gına
Asın kahpeleri...Allah aşkına...

İhanet etmişse İslam dinine
Acınmaz hâine! Girin inine!
Çekip kuyruğundan soğuk zemine
Asın kahpeleri...Allah aşkına...

Belli ki uyuduk, büyüttük uru
Görmedik Cizre'yi, Şırnak'ı, Sur'u
Bu ne büyük gaflet, kimin kusuru!
Asın kahpeleri...Allah aşkına...

Şehadet yazmışsak en son nefese
Bakmayız havlayan detone sese
İbret olsun deyip gülen herkese
Asın kahpeleri...Allah aşkına...

Kaç kere uyardık; yaydan çıktı ok!
Bedel her ne ise geri dönüş yok!
Sabırdı...Tükendi! Çok can yandı çok!
Asın kahpeleri...Allah aşkına...

Mecit Aktürk

Asra Yemîn Olsun Ki! ...

Set çekip ferâsetle nefse taam hevese
Bir lâhzâ dur, kulak ver Rabbinden gelen sese!

Ömür denen sermaye emanet bir candadır
"Asra yemin olsun ki, insanlar hüsrandır!"

Bir dem ki, kadın meta, cinsi hemcinsine eş
Bir dem ki hem âdetâ "imân elde kor ateş!"

İbadetler ihlassız, tövbeler gözde yaşsız
Ölümler feryâd-figân, diriler pek telaşsız!

Kullar kulun kölesi, haddini aşmış beşer
Hâni dirilse meyyit dünyayı sanır mahşer.

Leş kargasına benzer nefs-i emmâre bu dem
Hem günaha sevkeder, sevâbı didikler hem.

Sarsılırken serde us, irâdenin kalesi
Dilden düşen daneler iblisin nevâlesi.

Çare; dua, tefekkür; Hakk'dan gelene rızâ...
Ve yanmak pahasına "imânı muhâfaza!"

Tedbir almalı insan, sağlam olmalı temel
Akleden kullar için, hedef tek; "salih amel"!

Ve ram olup emrine, mü'mine farzdır diye
"Hakka kulluğa davet, hakikati tavsiye!"

Zayıf omuzlar için ağır gelse de bu yük
Gerçek şu ki, her nefer davası kadar büyük!

Çok olsa da zâlimin, kötünün taraftarı
İnsan hedefe varır; "SABIR"sa anahtarı!

Mecit Aktürk

Asr-ı Perişan

Bu dem nasıl bir dem nasıl bir çağsa
Beynini arayan bedenler gördüm...
Şaşırmayız artık kar kızıl yağsa
Arsıza iltifat edenler gördüm.

Her kime sorduysam hep aynı kanı
Tat veren dostluklar eski bir anı.
Kış günü yaylada sürü çobanı,
Kuzuyu kurt ile ile güdenler gördüm.

Kalp kabul etmezken öfkeden izi
Sarmış bedenleri öfke denizi
Mâverâ yolunda yorulup dizi
Salâha kaydolup, yitenler gördüm.

Tebessüm beklerken gözler, avcuna
Çatık kaş gelince gider gücüne...
Zül sayıp selâmı dilin ucuna
Başını çevirip gidenler gördüm.

Nefsin dergâhına olmadık üye
Dediler "sen de gel, ayrılık niye?"
Dostluğa, barışa çağırdık diye
Hakâret edip, kin, güdenler gördüm.

Vîrâne olunca gönüller kinden
Daha da kararmış bugünler dünden
Gösterip Kur'an'ı, dem vurup dinden
Geleni kendinden itenler gördüm.

Amel defterinde boş sayfa varken
Akleden der mi ki "ecr için erken"
Sevâbım dediği bir tutam karken
Ateşe meyledip, bitenler gördüm.
Başını çevirip gidenler gördüm.

Mecit Aktürk

Asrın Penceresinden

Çevreme baktıkça iz'anım şaşı
Ârsızlık cürmünü ar sanan gördüm
Belli ki kıyâmet hayli yaklaştı
Küfürü, günahı kâr sanan gördüm

Ne hamd-ü senâ var ne Hakk'a şükür
Zül olmuş beşere, beyne tefekkür
Seherler secdesiz gönüller fakir
Dünyayı hevaya dar sanan gördüm

Eliften bîhaber kemale ermiş!
Zaman gafil için sofrayı sermiş
Azrâil gelmeden haber göndermiş
Saçında akları kar sanan gördüm

Sevaplar çelimsiz günahlar diri
Dillerden süzülen kalplerin kiri
Rabbine âsiyi, mücrim, münkiri
"Çok cesur", "gözü pek", "er" sanan gördüm

Hakkı söyleyenin boynunda yafta
Emanet-i Gûzin en tozlu rafta
Âlim korkusundan yanlış tarafta
Allah'a kulluğu şer sanan gördüm

Nefis can verirken can bulmuş "ben"de
Kibir baş kaldırmış başsız bedende
Hakkın nazargâhı kalp iken tende
Sol yanda atanı ur sanan gördüm

"Devlet malı deniz..." olunca türkü
Bir başka işliyor düzenin çarkı
Mü'minin münkirden kalmamış farkı
Cehennem narını nur sanan gördüm

Tutmuyor ayarı; bozulmuş tartı
Karıymış kutuplar, eksiyle artı
Beşken bire düşmüş islâmın şartı
Hırlıyı hırsızla bir sanan gördüm

Belliyken kılavuz, "El Emîn Elçi"
Değişmiş güzergâh, bozulmuş ölçü
Zalimi "dost"undan, âlimi "çerçi"
Câhili "velî"den, "pîr" sanan gördüm

Kadrini bilmeyip evde eşinin
Peşine düşen çok, mahrem dışının
Helâl derdindeki âbit kişinin
Alnındaki teri kir sanan gördüm

Sevgi sürgün yemiş, gönüller talan
Koskoca bir "eyvah" avuçta kalan

Serefsiz bas tacı, meziyet " yalan"
Doğruyu, söylenmez sır sanan gördüm

Sanmayın bu kadar, bunlarda ne ki
Dîvan'dan kovulan pek mâhir, zeki
Tuzaklar kahpece; yâni öyle ki
İblisi "sevgili", "yâr" sanan gördüm
Küfürü, günahı kâr sanan gördüm...

Mecit Aktürk

Âşiyân'dan Yana Bak!

Ey Melik'in mülkünde destursuz gezen densiz!
Ömrün hevâ örsünde, elde kalan âna bak
Ne doğumun tesadüf, ne varlığın nedensiz
Kaldır da bir başını Âşiyân'dan yana bak!

Hitapsa beklediğin gelmek için kendine
Bir lahzâ soluklan da kulak ver en son dîne
Bilal ezan okurken, gül kokarken Medîne
Zifirden filizlenen, güne doğan tana bak!

Düşün, ahenk içinde şu koca kâinatta
Hep Mühr-ü ilâhî var, dört mevsim her sanatta!
Tereddüde düşersen ikrâra kanaatta
Damarda seyr-ü sefer, câna cevher kana bak!

Secdeleri zül sayıp "payitahtım var" deme!
Hakka ahdinden cayıp "zevk-ü sefâ kâr" deme!
Nankörlük etme ayıp, şeytana hünkâr deme!
İbret al Firavun'dan, kaçınılmaz sona bak!

Zirveye tirmansan da mağrur, kendinden emin
Vuslat için gün sayar bastığın rûy-i zemin!
Son nefesle çözüdür mahiyeti gizemin
Yar toprağın bağırını taze denemene bak!!!

Mecit Aktürk

Aşk Bir Bakışla Başlar...

Aşk, bir bakışla başlar; göz görür, kalp vurulur
Takvimler sıfırlanır, yeni dünya kurulur.

Cem olur bütün tonlar, bir tek renge bürünür
Göz, her nereye baksa, hoş, toz pembe görünür.

Sırça köşkler yapılır gönüllerde eceye
Yıldızlar yorgan olur, mehtap sunar geceye.

Sonu gelmez vaadler özenle sıralanır
Yârin gönül kapısı gizlice aralanır...

Aşka düşen, elbette, mutlu olur, haz alır
Vuslat vakî olunca, aşk gün be gün azalır.

Şimşek hızıyla geçer, canım cicim ayları
Zamanla bir bir çöker, sevdânın sarayları.

Sonunda kalpte kalan bir aşkın posasıdır
Kabulü zor bu gerçek, hayatın yasıdır.

"Köprüden geçene dek..." Diye başlayan sözler,
"Yok canım, yanılmışsın..." Diyen birini özler.

Kurulan her düş, hayal, hüsrâna bir davettir
Âkibet hadsiz hüznün, acı ve nedâmettir.

"Aşık olmak" olsa da her kulun fitratında
Ölümsüz denen bir AŞK, yoktur haddizatında.

Ne, Leylâ ile Mecnûn, ne, Kerem ile Aslı
Hepsi hayal ürünü; yok hiç birinin aslı.

Ne Ferhat kazma kürek koca bir dağı aştı
Ne Şirin için mevsim, zemherî, her dem kıştı

Ne yarayı kanatmak, ne de üzmeği gâye
Farzedin ki yazdığım, bir masal, bir hikâye.

Sevgi, güven, sadakat; güvencesi her evin
AŞK bir masal olsa da, birbirinizi sevin!

Soydum, sıyırdım tek tek, hakikatten yalanı
Anladım ki ebedî, ilâhi aşk olanı!

Mecit Aktürk

Aşk-hicrân-vuslat

Aşk; engel tanımaz sel, korda yanmaya niyet
Hicrân; kalbe yük bedel, ödenmesi zor diyet

*

Aşk, gezegenden fîrâr, ufka doğru yûseliş
Hicrân hadsiz intizâr, gam yükünü yükleniş.

*

Aşk; mâşuğun dilinde tahta dâvetkâr ricâ
Hicrân; zâlim elinde cehenneme ilticâ.

*

Aşk; dilin avucunda en anlamlı tek hece
Hicrân; namlu ucunda can veren mehtap, gece...

*

Aşk; tutulmayan "tövbe", tekrara gebe günah
Hicrân; kadere "vay be!", şakakta hazır silah.

*

Aşk; küle baş kaldıran, sönmeyen harlı alev
Hicrân; kalbe saldıran yedi başlı koca dev

*

Aşk; benlikte kaybolup, yokta yine var olmak
Hicrân; gün-be-gün solup, yaşamaktan yorulmak.

*

Aşk; karanlık dehlizde tek yön gösteren kandil
Hicrân; gamlı genizde gözyaşı silen mendil

*

Aşk; hayatın anlamı, hardan beslenen umut
Hicrân; elem selâmı, güneşe gölge bulut

*

Aşk; mâhiyeti meçhul, sihirli, gizemli hap
Hicrân; geçmez akçe, pul; keder...azâb...ızdırıp

*

Aşk; hedef tahtasında onikiden isabet
Hicrân; yaz ortasında fırtına, kar, musibet.

*

Aşk; sevinçle el çırpma; mutluluk yayan nidâ
Hicrân; derde göz kırpmak; tebessüme elvedâ

*

Aşk; "bende ben"i bulup sırrın odunda pişmek
Hicrân; girdaba dalıp, cellat ile öpüşmek

*

Aşk; yakut, mercan, inci; nâdide bir kristal
Hicrân; dinmeyen sancı; elde kalan çürük dal

*

Aşk; dîvâne gezdiren, coşkun akan şelâle
Hicrân; candan bezdiren, dermanı yok havâle

*

Aşk, gülzârda açan gül; lâle, nergis, yâsemin
Hicrân, zâr eden bülbül; baykuşa muhkem zemin.

*

Aşk; renklerin pembesi, gökyüzünün mavisi
Hicrân, çin işkencesi, cezânın en kavisî.

*

Aşk, tasviri imkânsız, tarifsiz mutluluk, haz

Hicrân, bir dev; iz'ansız; mâşuk üstünde enkaz.

*

Aşk; ufkun ötesine kanat çırpın nazlı kuş
Hicrân; gün ertesine hergün hazır sarp yokuş

*

Aşk; Veysel elinde saz, dilinde sevgi, barış
Hicrân; Hakk'tan tek niyâz; hep "yâr" deyip yakarış.

*

Aşk, gâh dilde Enel Hakk, kâh dostu Şeb-î Arus
Hicrân; en çıkmaz sokak, rüyâ içinde kâbus

*

Aşk; Mevlânâ'da gür ses; naçara çağrı, dâvet
Hicrân; tende dar kafes; yalnızlık ile halvet

*

Aşk; kırdâ "sarı çiçek"; Yunus ile dertleşen
Hicrân; gam için ölçek; an be an cömertleşen

*

Aşk; Züleyha'da hata, Yusuf'un alnında nûr
Hicrân; yol bekler rota; yer ile yeksân gurûr

*

Aşk; Eşref-i Mahlûk'a Hakk'kın katından ikrâm
Hicrân; kalbe falaka ve ölmek...gram gram...

*

Vuslat; hesaptan önce müjdeler veren îmâ
Vuslat; kabre girince tebessüm eden simâ

*

Vuslat; limana varış, kalmamak muallakta
Vuslat; baht ile barış, acılara son nokta.

*

Vuslat; Hakk'kın önünde sevince sebep artı
Vuslat; hesap gününde sevaba yenik tartı

*

Vuslat; duaya "evet", payitahta kuruluş
Vuslat; özlenen dâvet, beklemekten kurtuluş

*

Vuslat; Resûl'ün eli, şefaate liyâkat
Vuslat; sabrın bedeli, mükâfatı; hem kat kat

*

Vuslat; susuz, yanarken, kevserden içip kanmak
Vuslat; düşte anarken, Dost yanında uyanmak

*

Vuslat; huzura dalış, Muhammed(SAV) ile sohbet
Vuslat; Firdevs'te kalış; sürekli...ilelebet!

*

Vuslat, sırat ötesi, muştuya mahsus kelam
Vuslat; Rabbinin sesi; HOŞGELDİNİZ, VESSELAM.

Mecit Aktürk

Aşk-ı İlâhî

Aç gönül köşkünü umuda yer ver!
Yeisi kül eder ilâhî sevgi
Can suyu ihlas ve sabırsa eğer
Dikeni gül eder ilâhî sevgi

El, halim hâlinle etse de alay
Aldırma, çehrene tebessümü yay
Tevekkül tam ise gerisi kolay
Lain'i lâil eder ilâhî sevgi

Gam seli ne zaman aşsa hududu
Duada yaklaşır kula mabudu
Zemheri sinede solan umudu
Tutacak dal eder ilâhî sevgi

Keder yüreğinde açtıkça yara
Merhemi ne kadeh ne yasta ara
Furkan'da...Veysel'de, Yunus'ta ara
Ağuyu bal eder ilâhî sevgi

Aman vermese de vesvese kurdu
Tanlara gebedir her leylin ardı
Devasa görünen amansız derdi
Misl-i miskal eder ilâhî sevgi

Canı camdan olan taş atmaz câna
Kelamın kemini sürmez lisana...
Edeple yaklaşıp arsız insana
Kal'i kemal eder ilâhî sevgi

Huzura giden yol aşk ile başlar
Sevgisiz yürekte kör şeytan kışlar...
Vardığı gönülde öfkeyi dışlar
Kulu kral eder ilâhî sevgi

Tanır milletini her akliselim
Şahittir destanlar... mızrabın, telin
Şanlı ülküsünü Türk'e; 'ya ölüm
Ya istiklâl' eder ilâhî sevgi

Mecit Aktürk

Ay Kırığı

Gökte yıldız ile gezer el ele
Gölgesi VATANIM ay kırığının.
Yokluğu ölümdür, hüznü zelzele
Esarettir adı fay kırığının.

Topraktır nihâyet Adem'in aslı
Sultanıyım sanır yerküresinin.
Rahman'a râm olur Asım'ın nesli
Uğrunda can verir mefkûresinin.

Her kışın ardından bir bahar gelir
Baykuşlar olsa da dalda ötüşen.
Şer nedir, hayır ne bir ALLAH bilir
Gayrettir mü'minin payına düşen.

Sır sine içeyse sû-i zân niye?
Şifresi saklıdır kalpte niyetin.
Beşerden beklenen Hakk'ı tavsiye
Ödülü cennettir teslimiyetin.

Her hazan ardında bıraksa da iz
Hakk yolun yolcusu gezmez âvâre.
Gönül dedikleri dalgalı deniz
Duadır girdaptan çıkışa çare.

Fırtına, kasırga insanlar için
Gün gelir karanlık ruhumu boğar.
Çok sürmez dönüşü giden sevincin
Battığı gecenin sabahı doğar!

Mecit Aktürk

Aylan

Sırtını dönmüşsün, çıkmıyor sesin
Kırgın mı, kızgın mı, küs müsün çocuk?
Cennette firdevs mi açık adresin?
Ruhlar âleminde süs müsün çocuk?

Pas tutan kalp bulduk uyuşmuş tende
Elimiz mendilde, gözümüz sende
Vallahi utandık, başımız önde
Sessiz yığınlara ses misin çocuk?

Haline baktıkça içimiz yandı
Verdiğin son nefes umuda kandı
Yaydığın kokuyu güller kiskandı
Miski amber misin, mis misin çocuk?

Mecit Aktürk

Baharı Anlat Bana...

Ey sevgili kalemim, dem yapsın dizelerim
Tat versin her bir damla; baharı anlat bana.
Dinsin artık elemim, gül açsın gamzelerim
En mükemmel kıvamla baharı anlat bana!

Ye'se esir düşlerim bir umut talebinde
Can bulsun hayallerim renkli mürekkebinde
Unuttuğun kalmasın çıkınında, cebinde
El ele ver ilhamla; baharı anlat bana.

Süzülürken ucundan harf, hece ve kelime
Sevgiden, aşktan bahset acıyarak halime.
Kır çiçekleri topla uzatıver elime
Aramıza gir gamla; baharı anlat bana.

Ne sen feryâd et üzül ne de beni üz ağlat
Ne yaraları kanat ne yürekleri dağıt
Coşkun aksın ırmaklar, şelâleleri çağlat!
Raksederek endamla baharı anlat bana.

Bakma şom ağızların afrası-tafrasına
Gir kavga edenlerin usulca arasına
Çağırıp küskünleri muhabbet sofrasına
Öturt izzet ikramla; baharı anlat bana.

De ki; "beyler ayıptır, kanı yumazlar kanla!
Kavga etmesin kimse, müslüman müslümanla
Ne işiniz var sizin, lânetle, sû-i zânla"
Terbiye et İslam'la; baharı anlat bana.

Mehtaplı olsun gecem, kâbus getirme düşe
Her sabah uyanınca dokunayım güneşe
Ne zaman mahzun görsen, sunarak bolca neşe
Tebessümle selamla; baharı anlat bana.

Yeşersin çorak gönlüm yemyeşil halı olsun
Mis kokan güllerimin beyazı, alı olsun
Biçâre olan varsa tutacak dalı olsun
Ne işin var evhamla, baharı anlat bana!

Dokunma çocuklara gönlünce hayal kursun
Kanat taksın düşlere, uçurtmalar uçursun
Zamanın yelkovanı herkes mutluyken dursun
Dostluk etme dramla; baharı anlat bana.

Gülü eksik olursa darılırım yaz'ımın
Kahrını çekmelisin kaprisimin, nazımın
Gözyaşını silerek hüznün veren sazımın
Sevda kokan makamla baharı anlat bana.

Bal yapma telaşıyla arılar öz arasın
Kelebekler ibretle bakacak göz arasın

Dil gönül köprüsüne münasip söz arasın
İlâhî bir nizamla baharı anlat bana!

Nimetiyle beslenip inkâr edene inat
Kâinâta ışık tut, görsün gâfil ne sanat!
Ne geçmişi eşele ne yüreğimi kanat
Anlaşılır meramla baharı anlat bana.

Sarı çiçekler topla Yunus'lar diyârından
Sevenleri ayırma sevdiğinden, yârından
Meltem essin rûhuma Medine civarından
Kal yanımda, akşamla, baharı anlat bana!

Eliften başla oku, haddi aşmaktan ar et!
Bir tek "Resûl" yazarken yak yüreğimi nâr et
Hakikati ikrârla âkıbeti tekrar et!
Secde ile, kıyamla, baharı anlat bana!

Olacaksa tam olsun; de ki; "sağlandı barış
Boşa gitmedi duan, Yaradan'a yakarış"
Ülkemin üzerinden çekip gitsin kara kış
Kalkınsın ihtişamla, baharı anlat bana.

Söylemem mi gerekir; empati yap azıcık
Beklentim ne imkansız, ne abes, ne de uçuk
Ömrüm vefa etmez de gidersem gözüm açık
Sen aldırma, devamla, baharı anlat bana!..

Mecit Aktürk

Baharın Dilinden

"Ol" denmiş, yarılmış göğsü toprağın
Bağrından bir gelin çıkıyor yine
Nakışlı her yanı telli duvağın
Rengârenk, mis gibi kokuyor yine

Kışı yaşamayan bilmez baharı
Baharla yükselir güneşin harı
Eriyip dağların bembeyaz karı
Irmaktan, dereden akıyor yine

Rahmet tohum ile toprağı karmış
Ölümün elinden çekip çıkarmış
Rabbimin kudreti her yanı sarmış
Bülbüller ne güzel şakıyor yine

Hakikat serâbın yanı başında
Berzah dile gelmiş mezar taşında
Arı bal etmenin hoş telaşında
Gafile hayretle bakıyor yine

Fânilik hayatın her nefesinde
Kulaklar pür dikkat bir "OL" sesinde
Gönlüm şu alemin dar kafesinde
Gören göz gerçeği okuyor yine

Mecit Aktürk

Bahtım Utansın

Anlamak ne mümkün ey hayat seni
Gençlikte verdiğin o kanat hani?
Tut şimdi posamdan kaldır at beni
Düşüğüm toprağın sînesi yansın
Kadere sözüm yok; bahtım utansın

Çelmeler taksan da; hep adım adım
İz sürdüm ardında ışık aradım
Her düşüm düşüktü, hayalim hadım
Kırk yıldır günüme özlenen tansın
Doğma hiç, lüzum yok; bahtım utansın

Yazlar az gelirken gözü açlara
Yazdın kaderimi boş amaçlara
Yorgun dizlerimi sal yamaçlara...
Ne çıkar adımı yokuşlar ansın
Bir karış düzüm yok; bahtım utansın

Bahane ederek zamanı, çağı
Koy omuzlarıma kalan son dağı
Tükettim sabırını... bozdum otağı
Belli ki hüzüne Anavatansın
Tahtında gözüm yok; bahtım utansın...

Mecit Aktürk

Bal Rafta Kalmaz!

Arı ol öz topla peteğe taşı
Ter çiçek kokarsa bal rafta kalmaz!
Sanma ki beyhûde, boşa uğraşı
Gayretin zay olmaz, ârafta kalmaz.

Zaman sele benzer; katar önüne
Çiğ düşer bedenin taze tenine
Yiğitler pîr olur, "Leylâ'lar nine
Organlar ilk günkü evsafta kalmaz!

Ne mel'una meyil, ne nefse taat
Beşerden beklenen Hakk'a itaat
Ukbâya kurulu dünyevî saat
Ezelden ahdin var, "söz" lafta kalmaz!

Ne kalpte kin ile ne dilde kirle
Dost eyle nefsinî müsbet fikirle.
Mü'min olan insan, bil ki; münkirle,
Münafıklar ile bir safta kalmaz.

Mecit Aktürk

Bana Kalan Ah u zâr...

Şafak sökmüş gün doğarken karanlığı yırtarak
Yüreğime kor bıraktın, şimdi gönlüm tarûmar
Gittin ardına bakmadan dünyamı karartarak
Parçalandı sol yanıma sevgi taşıyan damar

O sımsıcak yürek sensiz keder derip donuyor
Apaydınlık şu gönlümde son ışık da sönüyor
Bir sevdayı hebâ etmen; bu bana dokunuyor
Daha goncayken güllerim dallarıma yağdı kar

Şimdi çile kazanında hergün kâhır pişiyor
Yağmur yüklü gözlerimden nice seller taşıyor
Sanma hâlâ ayaklarım sana doğru koşuyor
Çalmam bir daha kapını kalsam da garip, nâçar

Öfke dolu gözlerinden kızgın lavlar saçarak
Kırdın gönül tellerimi onmaz yara açarak
Gezer oldum bu âlemde talihimden kaçarak
Dünya denen şu koca han, bana sanki bir mezar

Aşka mekân şu kalbimde fırtınalar esiyor
Teselliyi çok denedim, gönül kırgın...küsüyor
Her tuttuğum dal kırıldı, umudum buz kesiyor
Sen gülerken ey vefasız! Bana kalan âh-u zâr...
Sen gülerken Ey Vefasız! Bana kalan âh-u zâr...

Mecit Aktürk

Başaramadım...

Kader pay ederken hayli cömertti
Gözüme emanet yaş aramadım...
Gönlüme kiracı amansız dertti
Atmayı denedim...başaramadım.

Zehredip içime hergün aşımı
Ağlattı, inletti, eğdi başımı
Cesaret cem edip birgün kaşımı
Çatmayı denedim...başaramadım.

Müdavim edince dilime âh'ı
"Yeter!" deyip kestim selam sabahı
Köle pazarında kurdum tezgâhı
Satmayı denedim...başaramadım.

Ar ettim acımı vurmadım dışa
Her yolu denedim; ne etsem boşa
Üç günlük ömrümde bir nebze neşe
Tatmayı denedim...başaramadım.

Bahtıma danıştım, dedi ki "nazar"
Katî kararlıysan bir çaresi var
Verdiği adreste açık bir mezar
Yatmayı denedim...başaramadım.

Mecit Aktürk

Bayrak Türk'ün Namusu

Hâlimiz dostlar için ne sırdır, ne muammâ
Şükür, ne bir av olduk, ne birini avlayan...
Letâfetin hasını biz de biliriz amma
"Hoşşt" demeyi hakeder Hilâlime havlayan...

Biz ki, taltif ederken her hecemizde âr'ı
Demeyin "yakıştı mı bu uslûp, bu heyheyler?"
Söz konusu vatansa ve dînin îtibârı
Sükût eden kalemin ucu kırılır beyler!

Mevzumuz ne siyaset, ne asrın hazin hâli
Ne de mâlûmu îlam Avrupa'nın gayesi
Mevzûmuz sinsî tuzak; ÷lkemin istikbâli!
Ve sözde Türk bilinen güruhun hikâyesi;

İtiraf ediyorum; hata bizim, biz ettik
Koşardık sandıklara oy vakti onur sayıp
Çelimsiz bu itleri besledik "semiz" ettik
Ö yüzden suçlu biziz, bize âit bu ayıp

Kiminin adı Sevim, kiminin Cem, Ekin'di
İsimlere görünce -Allah için- Türk sandık
Yırtıldıkça maskeler mâhiyet-i dil kindi
Aldatılmış olmaktan emîn olun usandık

Bunlar ki; yansa yurdum, mutluluktan dört köşe
Silkinip şaha kalksa elemdedir, yastadır
Bunlar ki; elde körük, can üfleyip ateşe
Sahibinden daha gür çemkirmekte ustadır

Bunlar ki; yağmur gibi bomba yağarken gökten
Milyonlarca mazlumun feryatlarına sağır
Bunlar ki; sırtlana dost, sıkı bağı göbekten
Vîrâne kalplere kör, yardımda yavaş... ağır...

Bağında üzüm olan budarken asmasını
Yan gelip yatarsanız bilin ki farklısınız!
Geç gördük tutan eli, hâini, tasmasını
Ne kadar ayıplayıp, kızsanız haklısınız.

Yazık ki; dem alırken vahdete dair rüya
Özlenen sulh-u salah maziye ait anı
Yazık ki, Amerika, tüm Avrupa... Almanya
PKK'nın, Fetö'nün, hainlerin limanı

Cirit atarken terör bir uçtan öbür uca
Teröriste yataklık! Düşündürücü... acı!
"Kolay değil" dense de mülteciye iltica
Hasımsa Türkiye'ye tüm dünyada baş tâcı.

Bakmayın algı için tekrarlanan yalana
Hedef ne hükümettir, ne de başı cumhurun

Sokulmamaksa gaye zerki zehir yılana
Tefrika batağına daha batmadan durun!

Belli ki dem değişmiş; ihanet gözde sanat
Hasletler talan olmuş, bizse hâlâ "hak"tayız
Ne büyük milletiz ki bunca alçağa inat
Bir çınar gibi mağrur ve dimdik ayaktayız

Varsın döneklik yapsın, ahdini bozsun tarih
Bu asrın kitabında kolay olsun aklanmak...
Elbet bu devran geçer, gün gelir döner talih
Namertlik olur yine, zâlîme yaltaklanmak

Milletimin ufkunu sarsa da kesif pusu
Yeise yüz vermemek imanımın "A"sıdır
Kahpeler bilmiyor ki; Bayrak Türk'ün namusu
Sînesi şehit kokan vatansa anasıdır!

Kimse söndürmek için yormasın nefesini
Hilâlim hüznölüyse bu yürek yanar tüter...
"Beyhûde" deyin geçin; hakikatin sesini
Sağırlar diyarında bir kişi duysa yeter...

Mecit Aktürk

Bayram Ne Demek Annem

Kör gecede hüzne hamak örmeyen
Kördüğüm neilmek nasıl ne bilsin
Talihini musallada görmeyen
Acı acı gülmek nasıl ne bilsin

Bendim lavı yüreğinde taşıyan
Yangın büyük yaram ağır yaş ayan
Zemheride baharları yaşayan
Taksit taksit ölmek nasıl ne bilsin

Kaderime kolay lokma yemdim ben
Yaz göğsünden kar sütünü emdim ben
Bayramları takvimlere gömdüm ben...
Her günü şen "solmak nasıl?" ne bilsin

Yok dese de mendili hep ıslanan
Boşa yaşar solundaki paslanan
Sırtı yaza başı hazza yaslanan
Diken ekip yılmak nasıl ne bilsin

Kâbus derim el zanneder bir rüya
Gerek duymam bahtiyara soruya
Can kırığı dolu kör bir kuyuya
Bayram günü dalmak nasıl ne bilsin

Fâni bu han sınavı zor bir okul
Gam büyükse sendeliyor her akıl...
Baş yastığı ana dizi olan kul
Boynu bükük kalmak nasıl ne bilsin

Mecit Aktürk

Bedbaht, Sultan'ı Bilmez

Gafil, bîhaber yaşar Rabbin hazinesinden
"Ol!" deyince öldüren Yüce Sultan'ı bilmez.
Nice mucize taşar toprağın sînesinden
Kursağını dolduran râz-ı nihanı bilmez

Emrine âmâdedir, yiyecek, içeceği
Hatırına uzaktır gün gelip göceceği
Gezer bağı, bahçeyi; bakar, görmez çiçeği
Lâle, nergis, papatya, gülü, reyhanı bilmez.

Arsız câhil sözünü hep kine ekin eder
Allah'a isyan ile gazabı yakîn eder
Her çene açtığında kırk yalan sökün eder
Sin'den öte âlemi; mahşer, mîzânı bilmez.

Körelmişse bir kulda irâde denen silah
Bağlanır basireti; nefsi olur kalbe şah
Hevâyı ilah yapan bir daha olmaz iflah
Salâhati, secdeyi, vakt-i ezânı bilmez.

Sanır ki hep tan doğar, gece gündüze çıkar
Sanır ki düz giden yol her zaman düze çıkar
Baharlar gelir...geçer, mevsimler güze çıkar
Bakar düşen yaprağa, heyhât, hazânı bilmez!

Baharlar gelir...geçer, mevsimler güze çıkar
Bakar düşen yaprağa, heyhât, hazânı bilmez!

Mecit Aktürk

Bel Bağlama Talihine

Güvenip kör talihine bel bağlama yardımına
Zannetme ki yol gösterip başarılar diler sana
Sağlam zemin bulsan dahi atacağın adımına
Üzerine diken serip, utanmadan güler sana

Doğduğunda pek görünmez; sanırsın ki hep boş yatar
Genliğinde mülayimdir; ara sıra bir kaş çatar
Ele baston almayagör; çelme takar hem taş atar
Hem de hayat minderinde enseler çift dalar sana

Mahiyeti bilinmezken, meçhul iken adı sanı
Az çekmedim o elinden; bana sor sen yapısını
Tam baharı ikna edip alırken yaz tapusunu
Açar kışın kapısını fırtınayı salar sana

Maskelenmiş sûretinden yayılsa da bazen sıcak
Kör talihten ne yâr olur ne garibe sıcak kucak
Yollar birgün sarpa sarıp avucuna bir düş de bak
Acıtmazsa şayet bıçak, ayrıca diş biler sana

Henüz hisse almadıysan zorlu hayat kıssasından
İkram olsun hem her hece, hem kafiye us/tasından
Son sözümdür; sakın yeme aç kalsan da pastasından
Kahkahayı kahra banar, büyük payı böler sana

Mecit Aktürk

Belâ Kişinin Dilinden

Hayat yolu derin deniz; gizem dolu girdabı var
Hakikati bil ve şaşma; bir bütündür ruh ve beden
Konuşmanın da -biliriz- bir usulu adabı var
Her sözcükle bir anlaşma imzalarız fark etmeden

Bir anlaşma ki; evrenle, kendimiz ve muhatapla
Başarısı basirete, maharete, sabra bağlı
Bir anlaşma; can verenle, Hirâ'dan gelen hitapla
Mahiyeti o sirete, musibeti kabre bağlı

Cahil dese de elinde, belâ kişinin dilinde
Hedef yanlış koyulmuşsa, koşsa dahi boşa o ter
Yaş dolmuşken mendilinde, fer yok ise kandilinde
Kul dergâhtan kovulmuşsa, duasına baksa yeter

El Mucîb'in ol katında ne iltimas, ne imtiyaz
Önem arz eden mahiyet, ihlâsa tabi her niyet
Sabır ise Hakk'tan niyaz, sabır için gelir ayaz
Gereken haddizatında; sağlık, huzur ve afiyet

Kalp gözüyle bakıp -eğer- hâlimize etsek nazar
Uzatılan her cihetten tuttuğumuz ip eriyor
Dünyadaki tüm zerrelere emin olun bizden bîzâr;
Kötü kelam, kin, nefretten, intikamdan ürperiyor

Geçip akıl süzgecinden, öğüt veren bir vecizdir
"Kırk kez tekrarlansa bir söz, akıbette öyle olur"
Emin ol Hakk'ın gücünden; sanma ki -hâşâ- acizdir
Kalbindeki saf îmansa, muradını söyle... olur!

Ağzındaki kemiksizi irak eyle negatiften
Arzını arz Sahibine edep ile dile getir
Müsbet düşün, söyle sözü; yolun geçsin bir ariften
Sarıl Rabbinin ipine, nefsin zelil hâle getir

Nedir bunca telaş, hırsın; ne bulursun bu inatta
Kime ihtar onca kabir, kime ikaz onca salâ
Hakikatte ne sen varsın, ne ben, ne biz kâinatta
Şahit İncil, Tevrat, Zebur; var olan Bir Hakk Teala

Üç nefeslik bir kafeste bir asırlık lavaşın var
Biter tasan, çilen, derdin âkıbeti idrak etsen
Kızıyorsan, her nefeste kendin ile savaşın var
Muhkem değil gönül yurdun kırılmaya müsaitsen!

İbret düştü nasibime, hitap etti her hissime
Zincir vurdum kaprisime, benliğimi buldum yokta
Mumum, hayrım yok dibime; bakmayın alev isime
Söylerim kendi nefsim, bir günahkâr kulum... nokta.

Mecit Aktürk

Belki De.

Kana dönüşmezdi gözden akan yaş
Kini şehitlere eza bilseydik
Beyhude olmazdı verilen savaş
Nefs ile kavgayı gazâ bilseydik

Ne kıştan yılardık, ne de yokuştan
Kalpler kırılmazdı her dokunuştan
Bir sayfa açardık tertemiz, baştan
Tarihi yeniden yazabilseydik

Mutabık kalsaydık asil amaçta
Nefes tüketmezdik en dik yamaçta
Sormazdık kimseye; "Kıyamet kaçta?"
Kırmızı çizgiler çizebilseydik

Ardına düşerdik ilm için ânın
Esiri olmazdık gıybetin, zan'ın
Tefrika denen o habis yılanın
Başını vahdetle ezebilseydik

Kim bilir dünyanın şu son çağında
Kaç balta eskittik gönül dağında...
İtibar görürdük Hakk otağında
Bağında edeple gezebilseydik

Alsaydık tadını maneviyatın
Muptelasi bizdik muhteviyatın...
Önemi kalmazdı fahiş fiyatın
Hayatın sırrını çözebilseydik

Yazık ki yıkılmış en muhkem direk
Sebepler üstüne düşünmek gerek!
Yanmaz yakılmazdı sayısız yürek
Kelamı edeple dizebilseydik...

Ser'ine yâr ise us denen süzgeç
Demez ki ye'se düş, dâvândan vazgeç
Umuda eşiktir her zor dönemeç
Vakit olmadan geç, sezebilseydik
Tarihi yeniden yazabilseydik

Mecit Aktürk

Ben Olmalıydım!

Gerçeğe dönüşse bu gece rüyam
Erişme mevsimler... yıllar... asırlar...
Hasret kalesinde yıkılsa surlar
O/nurlu âleme açılrsa dünyam...

Bırakıp özlemi naatlarında
Bir seher yelinin kanatlarında
//Yolunda sayısız cana kıyasla
Benden bahtiyarı olmazdı aslâ//
Saadet asrına savrulsa idim
Resûl'ün yanında ben olsa idim

Hasret dedikleri ölüme eşşe
Sînemîn oduna heceler şahit
Emâre kağıtta kordan ateşşe
Alevli dizeler bu kula ait!

Sabırlar sınıra dayandığında
Sadakatli bir dost arandığında
//Yolunda sayısız cana kıyasla
Benden bahtiyarı olmazdı aslâ//
Derdiyle dertlenip, yağrulsa idim
O Gül'ün yanında ben olsa idim.

Mecit Aktürk

Beni Yalnız Bırakın...

Rahmân'a Yâr dedik, tağuta ağyar
Amele gelince saptık rotadan...
Ne insanlık kaldı, ne hayâ, ne ar
Aynalar gördüğü çehreden bîzâr
Düne dek sağlamken ağza fermuar
Dile "ben"lik düştü, bozuldu âyar
Böyle görmemiştik oysa Ata'dan
Rücû etmez olduk bariz hatadan

Sorsalar Mel'undu mü'mine düşman
Yine de iblisin izinden gittik.
İrtifâ kaybettik, düştük an be an
Peki, farketmekte olduk mu pişman?
Nefis hayli semiz; dünden de şişman
...ve dünden daha zor Hakk'ka ulaşman.
Sahi...Hangi dine, soya aittik?
Neden tez yorulduk, tükendik, bittik?

Kitabımız vardı mutena rafta
Yol sarpa sardıkça "çoban yıldızı" m
-Hedefi gösteren her ihlilafta.-
Ne oldu ki bize kaldık ârafta?
Neden tüm fikirler haçlı sarrafta?
Bilim, irfan, iz'an hep o tarafta?
Kesildi rüzgâra yön veren hızım
O yüzden dertliyim, o yüzden sızım.

Aynı kaptan aş lokma banardık
Güzel hasletimiz, töremiz vardı.
Vahdet kâsesinden içer kanardık
Hakikati söyler, Hakk'ı anardık
Gülü incitmeden dala konardık
Mazlumun "ah"ında biz de yanardık
Gönül ufkumuza bu dünya dardı.
Kalplere kin değil, aşk hükümdardı.

Düşküne uzanan el vardı bizde!
Komşumuz aç iken tok yatmaz idik.
Çok yokuş çıktık da, yorulduk düzde
Dostluk da değişmiş, usul de, söz de
Maskeler iz yapmış riyâkâr yüzde
Öfkeler kabarmış, gönülde, gözde
Her selam verdiğim bakıyor dik dik
Umutlar sürgünde ve başlar eğik...

"Kızıl Elma" mıza kurt nasıl girdi?
Nerede kaldı o şanlı Akıncı?
Halbuki davamız, yolumuz birdi
Ye'se düşmek ayıp, kalp için kirdi
"Mürşit" ilim idi, "doğru fikir" di
Tarihi tersine kimler çevirdi?
Mâziden bir lâhzâ ses ver be hancı!

Neden müslümanlar çağa yabancı?

Bir başka âlemde yaşıyor evlat
Gezegen değişmiş, farklı bir cihan
Kıyamet için mi kurulmuş saat?
Fitne mi, tuzak mı bu demde sanat?
Yalan mı, gıybet mi nedir hasenat?
Sende mi, bende mi? Kimde kabahat?
Mevtâ mı olmuş ne Nesl-i Fatihân?
Binlerce zor soru, zor bir imtihan...

Efkâr alev aldı kor buram buram
Gözümde damlayan mendile yakın...
Helâlden arınmış, lokmalar haram
Hırsıza, arsız a hadsiz ihtiram
Tarife az gelir hâlimi dram
Boş verin sarmayın, sızlasın yaram
Teselli beyhûde...istemem...Sakın!
Çekin perdeleri...Yalnız bırakın...

Mecit Aktürk

Bırakma !

Dil beşerin gönül arkı; aşk ile dol boşa akma
Fikir bekler akıl çarkı; mukayyet ol boş bırakma

El Emîn'den al verayı, düşün dünü, maverayı
Tevazuya ser sofrayı; nefse lokma, aş bırakma

Ödemeden bedelini, şerli işten çek elini
Tövbe için dök selini, göze damla yaş bırakma

Ne bir kaç gün ne de bir an, akıl başta gerek her an
Şeytan ise hatır soran, atılmadık taş bırakma

Cevap ara her "neden"e, deme hemen "zor", bi dene!
Us bekleyen o bedene, beyinsiz bir baş bırakma

Varsın kötü olsun devir, sen yüzünü Hakk'a çevir
Benliğine zerre kibir, dünyevî bir düş bırakma

Sonu hayra varacaksa, sükût etme sözün haksı
Şayet kalbi kıracaksa, sıkılmadık diş bırakma

Kum saati kırık süzgeç, bakarsın ki yarın çok geç,
Tebdir için bugünü seç; amellere kış bırakma

Nazar oktur, mimikler yay, başta başlar biter olay
Tebessümü çehrene yay; çatılacak kaş bırakma

Aynalara sor bak ne der, yaş aldıkça artar keder
Yüz yaşa(l)san ne farkeder; mahşere zor iş bırakma

Mecit Aktürk

Bi(r)çare

Hipodroma döndü şu gönül arsam
Gelen gam atını yarıştırmakta
Ne zaman bir dostun yanına varsam
Acıyla yüzünü buruşturmakta

Mizacım gereği hep gülümserken
Korkar oldum artık "nasılsın" derken
Açılan ağızdan bir haz beklerken
Eyvahi, keşkeyi konuşurmakta

Hatalar faslına geçildiği an
Keşkenin feryâdı eyvahtan yaman
Eyvaha sorarsan tek suçlu zaman
Sorun, taze teni kırıştırmakta

Jokeyler tanıdık, hep aynı ekip
Kaçmaya kalmadan kenara çekip
Kalplerde ne varsa önüme döküp
Tek tek dertleriyle tanıştırmakta

Hayat piste dönmüş herkes rallide
Kimi yetmişinde, kimi ellide
Huzurun adresi, evi belli de
Zorluğum iknada, görüşürmekte

Konuyu sabırla alınca ele
Âh çöpe gidiyor, keşke'ler sele
Tam çözüldü derken bütün mesele
Şeytan ortalığı karıştırmakta

Cem ettim dertleri îmanla kardım
El Mucîb hakkı çün Hakk'a yakardım
Tefekkür babında sonuca vardım
Çare, dili şükre alıştırmakta!

Mecit Aktürk

Biçsin Zülfikâr!

İhanet meziyet olmuş bu demde
Haçer satanlarda kâr üstüne kâr
Hainler pür dikkat, gözler kıdemde
Maskeler atılmış, herşey aşikâr.

Çatlamış çok yerden ar denen damar
İncinmiş gönüller olmuş târûmâr
Belli ki ortada bir ihtilaf var
Yok demek beyhûde, gerçeği inkâr.

Oyunlar sinsice, tuzak amansız
Fırtına esiyor, âni, zamansız
Kıs kış gülen yine aynı îmansız
Yüreğim yaralı, dinmiyor efkâr.

Mahrem uluorta, ifşa olmuş giz
Yol karanlık sokak, girilmez dehliz
Kendinden pek emîn bu kez edepsiz
Zerrece korku yok; hayli cüretkâr.

Dostluk mevtâ olmuş, dönüşmüş leşe
Kalleşçe bakıyor kardeş kardeşe
İblis bayram etmiş, zevkten dört köşe
Ta damardan girmiş; kalplere hünkâr!

Akşamdan sabaha karışsa da saf
Akleden insanda bellidir taraf
Nâmerdin gayreti boş yere israf
Fitnede olsa da mahir, sanatkâr.

Çok hasar verse de menfiye gayret
Rabbimin dediği olur nihayet
Bu millet huzura lâıyıkça şayet
Hedefe varamaz asla garazkâr.

Kök salmış tefrika; onmaz bir illet
Uyanın ahâli! Ağlıyor millet
Ya artık son bulsun, bitsin bu zillet
Ya cellat getirin; biçsin zülfikâr!

Mecit Aktürk

Bil Ki!

Rabb'ini bilen kişi cürme çobanlık etmez
Her âna anlam yükler boşa nefes tüketmez
Bilir ki bir nimete bir ömür şükür yetmez...
Benliğe paye veren hicap duyar, ar eder
Kâinata bakan göz aczini ikrâr eder.

İblis sormaz kimseye günahın markasını
"Yeter ki kul giysin" der melanet hırkasını
Gafil kabri görür de düşünmez arkasını...
Gizlemek istese de kusuru beşer aklı
Kirâmen kâtibîn'e hiç bir şey kalmaz saklı.

Nadim olmayan gönül secde etse ne çıkar
Günah denen lekeyi bir tek gözyaşı yıkar
İhlas ile çık yola riya ameli yıkar...
Takdir bekleyen gönül beyhude yanar, tüter
Güzel amel et, unut! Yaradan bilsin yeter.

Geçmiyorsa bir fikir Kur-an'ın süzgecinden
Göz bakar, ibret almaz devenin hörgücünden
Uçacak bir gün gençlik senin de avucundan...
"Deli"ce akan "kan"lar damarlarda donuyor
Boş kalan avuçlara, "eyvâh", "keşke" konuyor!

Kin köpük kaynatsa da gönül saraylarında
Erir aşkın odunda, zikrin Ya Hayy 'larında
Muradı Kâbe olan haz bulur say'larında...
Buzdan örtü örtse de üstüne karakışlar
Maksûdu Yâr olana engel olmaz yokuşlar!

Taştığını sansan da ecrin amel kabından
Harcama hesapsızca çelimsiz sevabından
Hedef; imanla geçmek, ab-ı hayat bâbından...
Başını döndürse de şan, şöhret ve alkışlar
Ebedî hayat yolu bil ki secdeyle başlar!

Ebedî hayat yolu, bil ki secdeyle başlar!

Mecit Aktürk

Bilemedim...

Murâdım kaderin önüne geçti
Şükür bilemedim, ar bilemedim...
Nefsimi şımartan kırık süzgeçti
Zarar bilemedim, kâr bilemedim

Ömrümü hesapsız hevâya kurdum
Servetin hasını yele savurdum
Dağın zirvesinde aradım durdum
Saça da yağarmış kar bilemedim

Sandım ki gün doğar hep güneş açar
Ne fersiz kalırım, ne birgün naçar
Aynada gördüğüm gölgemden kaçar
Âkıbet karanlık, dar! Bilemedim.

İrâde ağacı tutmazsa aşı
Budamak, sulamak boşa uğraşı
Hebâ ettim göze emânet yaşı
Tövbeye münhasır zâr bilemedim

Pembe, beyaz, mavi olsa da tonu
Karaya çıkıyor her rengin sonu
"Düşman" dendiğinde belliyken konu
Zerki zehir nefsi "mar" bilemedim

Sevgiyi öğrendim aşk ile doldum
Leylâ'ya vahaydım Şirin'e yoldum
Tam beni bulurken bende kayboldum
Vuslat bilemedim, Yâr bilemedim

Uyarmak kastıyla uğrasa da kış
Hayaller süslüydü düş nakış nakış
Toprağın bağrından ukbâya çıkış
Sinden öte sırat var bilemedim
Sinden öte diyar var...Bilemedim...

Mecit Aktürk

Bilemezdin...

Kâinat mektebinde çok dersler var alacak
Gül boyun büktüğünde sanma hemen solacak
İnsan gayret etse de, hata, günah olacak
Tefekküre dalmasan doğruyu bilemezdin.

Değil mi ki, her acı imtihanın bir cüzü
Şaşırmamak gerekir bitince yolun düzü
Çok farklı şeyler görür kör değilse kalp gözü
"Vav" gibi alçalmasan, eğriyi bilemezdin.

Kim bilir, şer sandığın bir işten hayır doğar
Umûdu güçlü olan ye'si doğarken boğar
İnsan ömrü dört mevsim; dolu da kar da yağar
Yârdan ayrı kalmasan, ağrıyı bilemezdin.

Günaha keffarettir sabredene her keder
Rabbin ne der ona bak; aldırma eller ne der
Dert ne demek anlardın gelmeseydi Peygamber
Hakk'ka davet almasan, çağrıyı bilemezdin...

Mecit Aktürk

Bilinsin

Suçunu yükleyip asra; zamana
Uyanlarla savaşım var bilinsin!
Yükselsin bu nidam ta asumana
Çıyanlarla savaşım var, bilinsin!

Ders alıp salâdan, sinden, mizandan
Gönül dilimizi sıyırdık zandan...
Arsız şerefsizi makbul insandan
Sayanlarla savaşım var, bilinsin!

İsteyen gömülsün şirkin kirine
Ur olsun başında beyin yerine...
Milleti hor görüp koyun yerine
Koyanlarla savaşım var, bilinsin!

Kavgamız ülkemin her illetiyle
Devlet malı deniz... zihniyetiyle
Hazineyi hırsız maharetiyle
Soyanlarla savaşım var, bilinsin!

Nemrut'un oduyla kavrulsam bile
İlâhî bu/harım; döner mi küle!
Lale'ye, Sümbül'e, Menekşe, Gül'e
Kıyanlarla savaşım var, bilinsin!

Haddimize değil nasihat vaaz
Lakin zulme sükût zalime cevaz!
Kötülükten onur, incitmekten haz
Duyanlarla savaşım var, bilinsin!

Dil kalbin aynası, bedenin süsü
Aşk ile döndükçe dost eder küsü
Giybeti hârlayıp, fitne virüsü
Yayanlarla savaşım var, bilinsin!

Varsın el haz alsın her noksanlıktan
Şeytana taatten... borozanlıktan
Âhdini unutan ve insanlıktan
Cayanlarla savaşım var, bilinsin!

Mecit Aktürk

Bin Canlı Ceset

Avuç avuç duam; geçerse nazım
Ne tipi, ne boran, ne kış isterim.
Az ayaz görmedim, belli niyâzım
Bol sabır, dehlizden çıkış isterim.

Tezgâh toplamadan sevap sezonu
Cem ettim gönlümde ilâhî tonu
Düz yolu neyleyim şer ise sonu
Hakk'a götürecektir yokuş isterim.

Arzu-isteğine çeksem de hep set
Nefis dedikleri bin canlı ceset.
Erdem pazarında lüzumlu haslet
Her dem ferâsetli bakış isterim.

Şüphesiz O Yüce, kimsesize "Kim"
Gözümde fer olsun, gönlümde mûkim.
Arsızlık saymazsa Rabbim; El Hekim
Kalbimde nûrundan nakış isterim.

Geceyi yarmaya olsa da nâil
Rüzgâr "üff" deyince sönmekte kandil.
Hakk vâki olunca yâdeden bir dil;
Gönülden gönüle akış isterim.

Cennet kokusunu alıp sıldan
Sıyırdım sıdkımı şer hasıladan
Geçip her imtihan, zor fasıladan
Maşşerde îmanla kalkış isterim.
Maşşerde îmanla kalkış isterim.

Mecit Aktürk

Binden Ötesi

Ne bahar isterim, ne de yelini
Bir ömür kar, bora estikten sonra...
Kolay mı durdurmak hüznün selini
Kırpikler kadere küstükten sonra

Bu ne fırtınaydı, bu neyin nesi
Çökertti dertlerin binden ötesi
Zor değil dizime sinden ötesi
Gözüm karanlığı kestikten sonra

Fîrâri gençliğim geçmiyor ele
Sînem köze döndü, hayaller küle
Gönül gülzâr olsa, kim bakar güle
Bülbülüm sesini kıstıktan sonra

Gördüm ki feleğin işi acele
Saydım nefesimi, sundum ecele...
Bestenin gözyaşı mızraba çile
Güfteler telini kestikten sonra

Değmeyin gönlüme dolsun gam ile
Ah çeksün heceler, dökülsün dile
Ömür kazanımda un kalsa bile
Neyleyim, eleği astıktan sonra

Mecit Aktürk

Bir Baba Ağlıyordu...

"Bir tek gece" diyordu "sadece bir tek gece"
Hiç eser kalmasa da karanlık korkusundan
Uyandırmam sözüm söz ebedî uykusundan
Uzanayım yavrumun sağ yanına...Sessizce...

Bir baba ağlıyordu oğlunun başucunda
Acı gözyaşı vardı boş kalan avucunda.

Oysa daha çok değil sekiz hafta önceydi
Akraba, eş, dost ile girerken beş yaşına
Nerden bilebilirdi ne gelecek başına?
Herkes ne kadar mutlu, ne muhteşem geceydi.
Yaş günü pastasını keserken pek de şendi
Hayat yeni başlamış ölüm için erkendi!

Önce dikkati çeken hafif baş ağrısıydı
Bu ağrı hakikatte Rabbin "gel!" çağrısıydı!
Daha üç gün geçmeden Ali hastanelikti
Nefesinin sayısı dört küsur senelikti!
Tabiplerin teşhisi yürekler için korku
Söylenenin kabulü ölümden daha zordu.

Aile eve döndü âdetâ sürünerek
Azrail geliyordu "kansere" bürünerek.
Geceler kâbus oldu; uyurken yoklayarak
Ömürden gün saydılar öperek, koklayarak.

Yüreğe süzülürken gözdeki hüznün seli
Ağza giden her lokma zehirli bir taamdı.
Kırılmıştı umudun kolu, kanadı, beli
Sekiz hafta sonunda "vakit" artık tamamdı!

Yine anneydi kalkan o gecenin sabahı
Kalbine aşikârdı yolunun güzergâhı.
Sarsıldı koca bina bir "yavrum" nidasıyla
Ali çoktan gitmişti sessiz elvedâsıyla

Kirpikler yarı açık, güler gibiydi sanki
Bir anne ağlamıyor meler gibiydi sanki
Yolar gibiydi sanki...saçlarını kökünden
Omuzları çökmüştü kaderinin yükünden

Ekim'in onyedisi saatin sekiziydi
Alevsiz yangın vardı âile ocağında
Baba koşarak geldi yavrusu kucağında
Tek teselli kaynağı Ali'nin ikiziydi.
Erken vedâ edince bir evladı hayata
Sarılmamış Selim'e yapışmıştı âdetâ.
"Bunu bizden ayırma!" der, yakarır gbiydi
Rabbinin takdîrine ta ezelden tâbiydi.

Bir çiçek gibi soldu soğudu pamuk teni

Yıkanıp kefenlendi, can Ali'nin bedeni
Duyup da gelen herkes hayli müteessirdi
Gözler mendile muhtaç, kalpler hüzne esirdi

Kalabalık saf tutup kılarken namazını
Dinledi ibret ile "ölüm"ün vaazını.
Yitirdi anlamını şan, şöhret, makam, mevki
Kardan helvaya döndü dünya sevdası, zevki

Ten toprağı bekliyor mezarı kazılmıştı
Hatta Ali'nin adı taşa da yazılmıştı

Țutmasalar kolundan, düşerdi anne kesin
Öyle perişandı ki içi yandı herkesin.

"Bir tek gece" diyordu; sadece bir tek gece
Uzanayım yavrumun sağ yanına...Sessizce...
Acı gözyaşı vardı boş kalan avucunda
Bir baba ağlıyordu oğlunun başucunda...

Mecit Aktürk

Bir Ceninle Hasbıhal

Ruh bedene girmiş, yol uzun ince
Bazen gam çekecek sızlanacaksın
"Gel! emri gelince, "Kûn!" mûcibince
Çıkışa meyledip, hızlanacaksın.

Gitse de ağrına rahata vedan
Gözünü açmadan hazırdır odan
Ne sûtün eksiktir, ne maman, gıdan
Kim bilir kaç kere bezleneceksin.

"Yakışır dikenini" diyerek "güle"
Hoş gelir gönüle verdiği çile
Bitimsiz ninniler dinlesen bile
"Az!" deyip, ağlayıp, nazlanacaksın.

İnsandır bunayan, bazen unutan
Unutmaz kaydını an be an tutan
Aksini iddiâ Rahmân'a bühtan
Takip edilecek, izleneceksin!

Gün gelip düşersen aşkın ağına
Yaz günü kar bekle gönül dağına
Gam sultan olunca can otağına
"Yâââr!" deyip yolunda közleneceksin.

Karaysa yazılan kaderde düşe
Hüzün çiçek açar, kahrolur neşe
Baharla izdivaç bekleme boşa
Zemherî, kış ile sözleneceksin.

Elli...altmış...varsa, yetmiş ötesi
Dolar uzuvların bir bir vadesi
İçilmez olunca bahtın badesi
Kaçıp aynalardan, gizleneceksin.

Değişmez kuraldır; kâlû belâ'dan
"Gel!" emri beklenir "asıl sıla"dan
Taşınıp bedeninin bir musalladan
Toprağa konulup, tozlanacaksın.

Hasletler faslında eksiğin ar'sa
Şaşırmamak gerek hesabın zorsa
Gökkubbe altında "hoş sadâ"n varsa
Özlemle anılıp, özleneceksin.

Unutma Rabbinle yaptığın akti!
Manasını düşün her bir hecenin
Bana akşam üstü, sana tan vakti
Yolun açık olsun sevgili cenin...

Mecit Aktürk

Bir Dost

İnkârı ne mümkün, gösterip kârı
Gönlünün tahtına bey etti bir dost.
Ameli çelimsiz bu günahkârı
Hasletin hasıyla eğitti bir dost.

Q'ydü her adımda aradığım iz
Ârifti gözümde, ben ise âciz
Muhabbet bağında sohbet-i veciz
Değeri biçilmez öğüttü bir dost.

Cevapsız kalmazdı saldığım selam
Neşemiz dâimdi, huzurumuz tam
Kaleme mürekkep, şiire kelimam
Aruzdu, dizeydi, beyitti bir dost.

Her kim ah çekerek mâziyi ansa
Samimi dostluklar kalmadı sansa
Sözünde ısrarlı, inat insansa
Aksini isbâta teyitti bir dost.

Kaderim olsa da bahtıma hasım
El verir, çiçeğe, durmazdı yasım
Vefâyı tarifte ölçüm, kıyasım
Turnusol misâli kağıttı bir dost.

Yoluma ışıktı, elime âsâ
Canımdan parçaydı; candı hülâsa
Ne zaman gam çeksem, içim sızlasa
Feryâdına sestti, ağıttı bir dost.

Gıybeti sağırdı, kibire kayıp
Sabrına örnekti Hazreti Eyüp
Payıma düşende, payı var deyip
Yoksula, muhtaca dağıttı bir dost

Mevsimin baharı, yaz güneşimdi
Görenler sanırdı öz kardeşimdi
Lâl olmuş, sanırsın, el olmuş şimdi;
Musalla üstünde, meyyitti bir dost...
Bir tabut içinde, meyyitti bir dost.

Mecit Aktürk

Bir dünya... Beşten büyük!

Yine demini almış güneşi çalmış gece
Yine beşer alçalmış adalet esir güce
Belli ki asra ayar murat etmiş O Yüce;
Göklerin nazlı süsü hilalde kılmış karar
Yardımla emrolunduk; mazlumun Sahibi var.

Suriye, Irak, Yemen, Afganistan, Arakan
Harabe onca diyar yüreklerde yara, kan
Kabil'le kardeş çıktı ardında kan bırakan
Doğranırken müslüman yetişen aynı ensar
Yardımla emrolunduk; mazlumun Sahibi var.

Nasıl derim "bana ne?" Yanan komşum ev benim
Ecri büyük bu dava bu çetin ödev benim
Merhamet mümessili "Türk" denen o dev benim
Dünya sükût ederken haykırmak! Budur şiar!
Yardımla emrolunduk; mazlumun Sahibi var

Kemal-i edep ile sorulmazsa arife
Eksik kalır her tanım mefkûremi tarife
Şefkatimi haykırır tarihte her sahife
Nice yürek tarumar, mü'mine düşen imar
Yardımla emrolunduk; mazlumun Sahibi var.

Ne zaman çakal girse muhacirin yurduna
Bir nesl-i Âsım düşer davasının ardına.
Yükü dağ olsa ne ki, ağır gelmez sırtına
Sert esse de fırtına asla diz çökmez Çınar!
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Hayatta sanıyordum; özde leşmiş milletler
İnsanlık onuruna mezar eşmiş milletler
İnleyen müslümansa kör Birleşmiş Milletler
Kaldı mı anlamayan kim medeni kim barbar
Yardımla emrolunduk; mazlumun Sahibi var.

Ahmak suçu bulsa da bu demde bu asırda
Gafletin gölgesi var her hatada, kusurda
Nöbet sende ve bende vahdet denen bu surda
Tüm dünya birlik olup kursa dahi Türk'e dâr
Yardımla emrolunduk; mazlumun Sahibi var.

Saplandıkça bağına hançeri siyonistin
Gözleri ufku tarar beni bekler Filistin
Ödülü şehadetse talibiyiz her testin
Kışlar ayak diretsin varsın naz etsin bahar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Ben ki zalimin hasmı; öfkeli, şedit, yavuz
Ben ki mahzuna müşfik; öncü, rehber, kılavuz
Ben ki dostuna eşik, ağır yüküne omuz
Yaşayamam onursuz; vahşet açık, aşikâr

Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Yaradanın lutfudur "ben"i "biz" yapan o gen
O yüzden, Türk olmasa k/öksüz kalır gezegen
Gülü için nimettir hakir görülen diken
Bir nizamın cüzüdür bozuk sanılan ayar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

"Lâ gâlibe İllallah"; dua et hayır olsun
Ne çıkar hava puslu, yol zifir, bayır olsun
İsterse yükün ağır tüm dünya sağır olsun
El-Mucîb'dir O duyar, kimsesize O'dur yâr
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Ben ki Şimal Yıldızı, güne gebe asuman
Ben ki hırçın denizde mazlum için tek liman
Ben ki yese düşerken son umuda ek güman
"Yetiş!" dendiği anda kında kalmaz zülfikar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Ne hikmeti araştır ne kaderi sorgula
Rabbim "darda kalana yardım et" diyor kula
Bir sanık arıyorsan git nefsinin yargıla
Älemde ne gam diner, ne savaşlar, ne de zâr
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Nemrut dirilsin varsın, Lehep'ler olsun Eset
Gömülsün denizlere onlarca minik ceset
Devran böyle süreceksansa da hain, haset
Tarih okuyan bilir tekin değil bu civar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Ahdimiz var ezelden tez elden haber salın
Sonu yakındır artık hak namına masalın
Aylan'ları getiren dalgaların, kumsalın
Yas tuttuğu sahilde o gün verildi karar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Madem ki her musibet imtihanın bir cüzü
Beşerin vazifesi heba etmemek özü
Kul nice sırrı sezer kör değilse kalp gözü
"Ölüm" mazluma paye, "ibret" alana ihtar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var

Kardelendi hayalim pembesi düştün büyük
Çiğ düştü üzerine en ağır leşten büyük
Bir dünya kurmak gerek! Yeniden; beşten büyük!
Say ki bir tek biz kaldık; tuzak kahpe, vakit dar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Asra ayar verse de zalim nesli Nemrut'un
İntikamı gün sayar müntakîm o Mabut'un

"Kır!" emri geldiğinde yüceltilen her putun
Yer ile yeksan olur Çin seddi olsa duvar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Yaklaşsa da bu dünya sonuna yavaş yavaş
Mütevekkil mümine uzaktır korku, telaş
Kötüler ile uğraş aslâ bitmez arkadaş
Hak-batıl savaşıdır, sürer son ana kadar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Mecit Aktürk

Bir Düşün!

Kâinâtım bir delilken, onca âyâtım yanıt
Anlamaktan pek uzaktın haz verirken her düşün
Bir işâret bekliyordun varlığımdan bir kanıt
Maske eksik gezmiyorsun; taktıran kim bir düşün!

Kim; felekten gün çalarken benliğinden bezdirip
Tam doğarken kûn dilinden şemsi birden donduran?
Kim; sevenden, sevdiğinden ayrı, bîzâr gezdirip
Aşka dâir duygu varken kalbe kasvet konduran?

Doğru yanlışı her işinden kul için bir pay düşer
Darda kalmaz tövbekârlar, zâyi olmaz zerre hak
Mutmaidir rahmetimden affa lâyıık her beşer
Hissedardır hem azaptan ehl-i ehvâ, müstehak!

Her amelden aynı îmâ; sanki ben kul, sen ilah
Halk eden sen, Kibriyâ sen, muktedir sen, ün senin
Hem sağırdın, hem de âmâ; zînetin şer, şirk, günah
Hüzne gark ol, ağla nankör; şimdi en zor gün senin

Müntakîmdir yek diğer ismim bilinsin isterim
İşte Furkan! Tut ipimden, nefsi kıblen etme sen
Ahmed'imdir (SAV) kutlu elçim, gayri yol dehliz derim
Kurtulursun, kovduğumdan Kutb-ü Azam etmesen

Ey utanmaz cürm-ü meşhud kibri âlî serseri
Kudretimden perde çektim; haydi, yırtıp atsana
Bir görünmez dev yarattım, zindan ettim her yeri
Pek de mağrur, muktedirdin! İşte hasmın; çatsana!

Bir musîbet arzu ettin, hâl dilinden, bir belâ
Kayda lâyıık bir değerdir; mûteberdir her niyet
Say ki âlem bir mizansen; az öten dâr, Kerbelâ!
Silkelen bir, bitmeden gün, solmadan fer; secde et!

Zifri keskin bir mahaldir dünyevî en son durak
Orda başlar zorlu kışlar, korku, kasvet, pürtelaş
Süslü handan ayrılırken affa lâyıık can bırak
Der musallâ, hem salâlar, onca feryat, gözde yaş.

Âkıbetten bîhaber kul, gör ne âciz taptığın!
Kim demiş yaz hiç tükenmez, yerkürendir öz vatan
Hem ezelden ahdi bozdun, hem ihânet yaptığın
Misl-i miskal ar bulunsun, yüz kızarsın; az utan!

— . — — / — . — — / — . — — / — . —

Mecit Aktürk

Bir Gece Vakti

Sükût dem alırken her gece vakti
Uyan, gözlerini aç Allah için
Hatırla Rabbinle yaptığın akti
Gafletten beriye kaç Allah için

İrade zayıfsa tuzaktır telkin
İblisin sohbeti hoş gelir ilkin
Aldanma sözüne, toparlan, silkin
Doğruyu yanlıştan seç Allah için

Dense de her kışın ardı nevbahar
Şemsin de şuâsı nasibi kadar!
Şay ki bu son günün, vakit hayli dar
Tefekkür babından geç Allah için

Can kuşu zirveye çırpısa da kanat
İtikat bozuksa boşa meşakkat!
Dinç kalmak her nefsin arzusu, fakat
Fanilik kullara, güç Allah için

Yâr eyle gönlüne yârin Bir'ini
Tövbeyle temizle cürmün kirini
Özü îman olan hâl iksirini
Kadeh-i kevser'den iç Allah için

Kalp gözü sırlara açıldığı an
Gönlün bir hoş olur duyduğun yalan
Üç harf tek hecedir avcunda kalan
Hayy dedikçe büyür "hiç" Allah için

Nikâh kıyar ecel toprakla tene
Kapanır kirpikler, bağlanır çene
Ne mevsim bellidir artık ne sene
Başlar bir yolculuk, göç Allah için

Mecit Aktürk

Bir Gül Gibi

Taltif etmiş Rabbin seni; nâdîdesin bir gül gibi
Hayra taat onur iken, Hakk'a bayrak açmak olmaz
Nokta misli makam için bükülürsün virgül gibi
İstikâmet -O nûr- iken, şuâsından kaçmak olmaz

Ne zûldür ne boşa çaba, gönül sular her merhaba
Bakma demin densizine; ne arsız ol ne de kaba
Bak şu âlemin gizine; sînendeki sırlı kaba
Aşkın özü konur iken dilden diken saçmak olmaz

Yaşın otuz, otuzbeşken nasıl dersin ömür yarı
Hakikatte her bir soluk sondan önce son uyarı
Candır akan oluk oluk; saldan öte sin diyârı
Ardıma düş derken arı, nârdan yana uçmak olmaz

Kaynağı nûr gür pınarın her katresi emdir usa
Muhabbet-i hâlde usul, kalp konuşa kelam susa
Hâl ehlinden haya ettik hecemizi tuttuk kısa
Varsın olsun az nakısa; okumadan geçmek olmaz

Mecit Aktürk

Bir İnsan Ki

Hiç yoktan varolduk; özümüz balçık
İnsanı hayvandan ayırmış Allah
Ayâtı aşikâr buyruğu açık
Kulları taate çağırılmış Allah

Ğâh nebî göndermiş ğâhî bir Resul
Öğretmiş kullara yol yordam, usul
Ademden bu deme ins'e velhasıl;
Doğruyu yanlışı duyurmuş Allah

Yemyeşil rengârenk halılar sermiş
Alemleri beşerin emrine vermiş
Arının avcunda balı göndermiş
Türlü nimetiyle doyurmuş Allah

Şayet Can Canan'a can yoldaşıysa
Hayat hoş; besmele işin başıysa!
Niyet Hakk yolunda bir uğraşıysa
Kuluna yardımcı ve yârmış Allah

Şükür ki insana nurundan katmış
Hasletle bezeyip us'la donatmış
Ne eri dışıdan üstün yaratmış
Ne de kadınları kayırmış Allah

Açıkça belirtmiş Rabbim ayette
Niyet de önemli her meziyette
Lakin ne zenginlik ne cinsiyette
Üstünlük takvada buyurmuş Allah

Mecit Aktürk

Bir Şiir Yazmak Gerek

Uygun yanıt ararken kafamdaki her "nasıl?"
Anladım ki üstatlık zor sanatmış velhasıl.

El Latîf kapısında bol lütuf dilenerek
En zarif dizelerden bir şiir yazmak gerek;

Harfleri incilerden, hecesi, ahengi pek
Her solukta sevgiyi, muhabbeti anmalı
Dokusunu tarife örnek verilen ipek
Yanında solgun kalıp, acıyla kıvrınmalı
Parıltısını gören güneş doğdu sanmalı

Kaleme gülümseyen ilhama güvenerek
Boş kâğıdı süsleyen bir şiir yazmak gerek;

Ezberlemeye değer; "Bir şarkısın sen..." gibi
Asırları dolaşıp çağlara mühür vuran
En mutena tuvalde emsalsiz desen gibi
Sevgisiz sîneleri sevdalara savuran
Terennümü dillerde; yanan... yakan... kavuran

Al geline mihmandar semaya imrenerek
Ol mihmana manidar bir şiir yazmak gerek;

Alsancak gibi zarif, üslubu nezih, kibar
Ki, irade zorlansın... ve itiraf söz alsın;
"Ey şiir ne güzelsin... bu kalem iyi ki var"
Ki, her okuyan değil, yazan da çok haz alsın
Takvim müsrif olsa da, bu hazdan bir iz kalsın

Mecnûn'u uğraştıran çölden esinlenerek
Maşuğa kavuşturan bir şiir yazmak gerek;

Sahara'da su gibi; sendelerken... son anda
Bir vahada bulunan... özlem ile içilen!
En edebî eserin arandığı zamanda
Şuara meclisinde ittifakla seçilen
Bir şaheser olmalı; değeri zor biçilen!

İlâhî aşk bağında bir lahza dinlenerek
İlhamın otağında bir şiir yazmak gerek;

İmlası yakut, mercan, yahut zümrüt, safirden
Hata arayan nazar nûrundan kamaşmalı
"Vaay" sözü duyulmalı her gelen misafirden
Mutluluk derya olup, dudaklardan taşmalı
Ve... afetin haberi Fizan'a ulaşmalı

Nazım'dan yola çıkıp, Akif'e özenerek...
Destanlara acıkıp bir şiir yazmak gerek;

Umutları yeşerten, ye'se mezar eştiren...
Coşkusuyla, mazlumlar pembe düşler kurmalı
Ne öteki olmalı, ne ötekileştiren
Nihayet bulduğunda bir tabuyu kırmalı
Herkes hep bir ağızdan "kardeşiz" haykırmalı

En "Emîn" klavuzdan ar-adap öğrenerek
Yûnus'a has ağızdan bir şiir yazmak gerek;

Ki, duygu çağladıkça gıptayla baksın Düden
Sevgiden iz arayan herkes buraya aksın
Hatta... hatta, öyle ki; selamsız gelip giden
"Edip"ler insaf edip, bu kez bir iz bıraksın
Tahta çıkan şiire, tâcını tarih taksın

Mecit Aktürk

Bir Tutam Tebessüm

Bir Tutam Tebessüm

GORHİREM

Mecit AKTÜRK PRODÜKSİYON KIVANÇLA SUNAR!

GORHİREM

Senarist: Mecit AKTÜRK

Oynayanlar:

KORKAK GALİP.....Mecit AKTÜRK
Belalı Ziya.....Şiirlerin Ziya'si
"yoksul".....YOKSUL :)
Azrail.....Bildiginiz Azrail.(bilmeyen de TANIR birgün :)

GORHiREM

(GORHiREM, korkuyorumun, korktuğumun kimse tarafından farkedilmemesi için kamufle edilmiş halidir!)

Bir Tutam Tebessüm

Yanıyorsa yürekler kederle için için
Bilirim ki uzaktan üflemele geçmez har
Buz tutan gönüllere biraz teselli için
Bu gece heybemizde, bir tutam tebessüm var!

Beğenmeseniz dahi, "beğendik" deyip, geçin
Mâlûm, kalemler hassas, çok çabuk kırılıyor.
Överken özen ile özel kelime seçin
Bu devirde yaralar hayli zor sarılıyor.

Şair, Üstat ve Usta sevmediğim üç paye
"Kabulüm" desem dahi kiskanalar taşıyor.
Gönlünüzde yer etmek; tek hedef bu, bu gâye
Fazla söze ne hacet, şiir'imiz başlıyor!

OĞLUM BAK GİT

Bir bilseniz a dostlar! Dün başıma ne geldi
Hani rüyamda görsem katiyyen inanmazdım.
Allah'tan ki kâbusun sonu hayli güzeldi
Zaten öyle olmasa, hiç adını anmazdım.

Gece yolda giderken biri kesti önümü
Durduk yere sataştı; boşver uyma" dediler.
Tehdit etmese şayet, dönderirdim yönümü
Haddini hayli aşti; yine "duyma" dediler.

"Oğlum, bak git, kızdırma! Daha sütü sübyansın"

Desem de aldırmadı; anladığı dil cebir!
İnsan böyle durumda, nasıl sussun, dayansın?
Hoşgörü "yokum" dedi, tatile çıktı sabır.

Gecenin bu vaktinde düştüğüm bu zor durum
Hem çok gücüme gitti, hem de canımı sıktı.
Ne olacaksa olsun; "tamam" dedim, "ben varım"
Zaten istemesem de ok yaydan cabuk çıktı.

Bir hengâme olunca, kendimi yerde buldum
Baktım ki durum vahim; cin çıkmıştı şışeden.
Nihâyetin de ben de, etten kemikten kuldum
Korkmadım, göz kırpsa da, Azrail bir köşeden.

Gözlerim yarı acik yıldızları sayarken
Düşündüm kara kara; nasıl geldim tongaya
Bahisçiler bu maça bire elli koyarken
Aslan gibi kükredim; dikildim ARENAYA!

Seyirci el çırtıkca kızıştı müsabaka
Ne "imdat" desem duyan, ne kaçacak yer vardı.
Herkes sırtıyordu, gözüme baka baka
Resim çekmek isteyen etrafımızı sardı.

Eskivle savuşturup gelen tüm atakları
Peşpeşe yumruklarla önce denge sağladım.
Baktım tir tir titriyor rakibin ayakları
İçten içe üzüldüm; çaktırmadan ağladım.

"Yaşa - varol" sesleri yayıldı perde perde.
Rakibi sersemlettim son bir kez saldırarak.
İki sağ bir sol çektim, baktım ki rakip yerde.
Dediler ki "galipsin", kolumu kaldırarak.

Getirdiler yanıma; baktım hali perişan
Koydular bir sedyeye, acile doğru gitti.
Boynuma takılınca, som altından bir nişan
O zaman anladım ki, bu kavga burda bitti.

Biri geldi yanıma; dedi "tebrik ederim
Aldığın galibiyet, bil ki cihana değer.
Lâkin, yerinde olsam, saklanmaya giderim
Yere serdiğim kişi, Trabzon'luymuş meğer!

Betim benim attı; kasvet düştü havaya
Sandım yer gök sarsıldı, şimşek çaktı semadan
Garranti "hamsi" deyip, koyar beni tavaya
Şayet, kendine gelir, çıkar ise komadan.

Ecelsiz ölür isem, sorumlusu bellidir;
Karadeniz uşağı, bir de onun ekibi.
Affetme ihtimali en çok yüzde ellidir

Sayet bastan bilseydim olur muydum rakibi.

Korku ile yatayrum, kalkayrum heyecanla
Trabzon dendugunda, tehlike sezeyirum.
Kızım sana diyeyrum, Ey lazogli, sen anla!
Her ihtimale karşı, silahla gezeyirum! ! !

(Ziya anlasın, korksun diye bu dörtlük onun lisaniyla yazılmıştır!)

Siz siz olun da dostlar, kıssadan hisse alın
Yalnız kişiyi dövüp, gül çehreniz solmasın.
Bugünlük de bu kadar, sevgiyle hoşça kalın
Hayat güzel, yeter ki, rakip Of'lu olmasın...

Mecit AKTÜRK

MECİT DOSTUMA

Aklından geçenleri başladınsa saymaya
Sen gibiler hayâlde kurtuluşu buldular.
Yokluğumda yağlanıp dilin başlar kaymaya
Bilki; bana çatanlar topyekün mahvoldular.

İşin özü sıklette hafif geliyor tartın
Pehlivan kesiliyor, rüyasında muhannat.
Gördüğün o kâbuslar benden bir fazla artın
Sen gel bu masalları garip yoksula anlat.

Gündüzleri gözüme korkarsın görünmeye
Geceleri dolaşır karanlığa toslarsın.
Ufak bir hisirtiyiyle başlarsın sürünmeye
"Birini yere yıktım" diye de bodoslarsın.

Anlaşılan, gözünden gitmiyor silüetim
Titreğin padişahı, oysa yere yıkılan
Rakibim olamazsın, senle olmaz düetim
İşkembeden atıyor, haşmetimden sıkılan.

Kimbilir, gördüğün yer deliler arenası
O uçuşan yıldızlar, sayemde yere indi.
Yaşadığın duygular, ecelin Pirana'sı
Duyduğun alkışların, sahipleri de cin'di

Hadi beni boşverin, evdeki esketekten
Çekinirsin bilirim; sırtındaki yağırdan.
Yara bere her yerin, akşam sabah kötekten
Sözün kimseye geçmez, git medet um sağırdan.

-

Hak sana uyuz vere, tırnağını vermeye
Ben gibi ahşamları üstehen gara gele
Benden sonra gün görüp sefasını sürmeye
Kabihatim var mı ki; dostum Mecit de hele!

(bu kıta senin anlayacağın lisanda :))

BELALI Ziya :))

Mecit Aktürk

Bir Umuttur Al Sancak

Sırtan suratıyla gelirken yeni sene
Heybesinde cesetler, avucunda kin yine
Beşikler kan gölüyken nasıl soğur bu sîne?
Lakin yeise yem yok; yaksa da bizi bu har
Yardımla emrolunduk; mazlumun Sahibi var!

Türkistan'da TÜRK/ÜME güfte yazarken yokuş
Gazze'ye otağ kurmuş; gitmem diyor kara kış
Nerede kaldı yâ Râb mermisi taştan o kuş?
Kundak bezi kefenken erkendir bize mezar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Saplandıkça bağına hançeri siyonistin
Gözleri ufku tarar bizi bekler Filistin
Geldik... yine geliriz üstesinden her testin
Ayaz ayak diretsin, varsın naz etsin bahar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Suriye, Irak, Yemen, Afganistan... Arakan
Harabe onca diyar... yüreklerde yara... kan
Kabil'le kardeş çıktı ardında kan bırakan
Doğranırken müslüman yetişen aynı ensar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Ahdimiz ta ezelden; tez elden haber salın
Sonu yakındır artık hak namına masalın
Gazze'de bebeklerin can verdiği kumsalın
Yas tuttuğu sahilden yükseldi kesin karar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Nemrut dirilsin varsın, Lehep'ler olsun Eset
Gömülsün denizlere onlarca minik ceset
Devran böyle süreceksansa da lâin haset
Tarih okuyan bilir tekin değil bu civar!
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var!

Nasıl derim "Bana ne"; yanan komşum, ev benim
Ecri büyük bu dava bu çetin ödev benim
İstiklâl sevdalı "Türk" denen o dev benim
Dünya sükût ederken haykırmak! Budur şiar!
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Ne zaman çakal girse gariplerin yurduna
Bir nesl-i Âsım düşer davasının ardına.
Yükü dağ olsa ne ki, ağır gelmez sırtına

Sert esse de fırtına asla diz çökmez Çınar!
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Tarihi tahrip edip, sorulmazsa arife
Eksik kalır her tanım mefkûremi tarife
Merhametimi yazar tarihte her sahife
Kavm-i Türk'ü bekliyor mahzun kalpleri imar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Ahmak suçu bulsa da bu çağda bu asırda
Tefrikanın mührü var ölümcül her kusurda
Nöbet sende ve bende vahdet denen bu surda
Tüm dünya birlik olup kursa da mü'mine dâr
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Ben ki zalimin hasmı; öfkeli, şedit, yavuz
Ben ki masuma müşfik; öncü, rehber, kılavuz
Ben ki dostuna eşik, ağır yüküne omuz
Yaşayamam onursuz; vahşet açık, aşikâr
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Yaradanın lutfudur "ben"i "biz" yapan o gen
O yüzden, Türk olmasa k/öksüz kalır gezegen
Gülü için nimettir hakir görülen diken
Bir nizamın cüzüdür bozuk sanılan ayar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Ben ki Şimal Yıldızı, güne gebe asuman
Ben ki hırçın denizde mazlum için tek liman
Taştıkça yüreklerden zafere inanç, îman
"Yetiş!" dendiği anda kında kalmaz zülfikar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Hayatta sanıyordum, oysa leşmiş milletler
İnsanlık onuruna mezar eşmiş milletler
İnleyen müslümansa kör Birleşmiş Milletler
Kaldı mı anlamayan kim medeni, kim barbar?
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

"Lâ gâlibe İllallah"; dua et hayır olsun!
Ne çıkar hava puslu, yol zifir, bayır olsun
İsterse yükün ağır tüm dünya sağır olsun
El-Mucîb'dir O duyar, kimsesize O'dur yâr
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Ne hikmeti araştır ne kaderi sorgula
Hakk'tan ümit kesene rahmetini vurgula
Bir sanık arıyorsan git nefsini yargıla
Älemde ne gam diner, ne savaşlar, ne de zâr
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Madem ki her musibet imtihanın bir cüzü
Beşerin vazifesi heba etmemek özü
Kul nice sırrı sezer kör değilse kalp gözü
"Ölüm" mazluma paye, "ibret" alana ihtar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var

Kardelendi hayalim, pembesi düşten büyük
Çiğ düştü üzerine en ağır leşten büyük
Bir dünya kurmak gerek, yeniden, beşten büyük
Say ki bir tek biz kaldık; tuzak kahpe, vakit dar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Asra ayar verse de zalim nesl-i Nemrut'un
İntikamı gün sayar müntakîm o Mabut'un
"Kır!" emri geldiğinde yüceltilen her putun
Yer ile yeksan olur Çin seddi olsa duvar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Yaklaşsa da bu dünya sonuna yavaş yavaş
Mütevekkil mümine uzaktır korku, telaş
Kötüler ile uğraş aslâ bitmez arkadaş
Hak-batıl savaşıdır, sürer son âna kadar
Yardımla emrolunduk, mazlumun Sahibi var.

Mecit Aktürk

Bir Varmış...bir Yokmuş...

Zordur bu zamanda kadim dost bulmak
Kaf dağı ardında tadı dostluğun
Bulana ne mutlu, hakkı mest olmak
"Bir varmış bir yokmuş" adı dostluğun

Az yaka silkmemiş riyâkâr yüzden
Kahretmiş anlamsız içi boş sözden
Tükenmiş tahammül kaybolmuş gözden
Görünen gölgesi, cıdı dostluğun.

Artık erişilmez bir "serap", "yıldız"
Mâziyi andıkça içim eder cız
Bugünküler halsiz, çelimsiz, cılız
Kalmamış hiç eti-budu dostluğun

Sahte selamlara açarak kanal
Yeni dünya kurduk, adı da "sanal"
Adetâ bir kâbus, sevimsiz masal
Hançereye çile yâdı dostluğun.

Gül koklatamadık gönül diline
Hata hepimizin, böyle biline!
Uzak kaldı eller dostun eline
İçimi yakıyor odu dostluğun.

Hüzün esir almış gönül yurdunu
Bulamadım heyhât dostun merdini
Akleden kimseye dönmez sırtını
İhânetten patlar ödü dostluğun.

Düşmüşüz içine amansız ağın
Kölesi olmuşuz küflü bir çağın
İhyâsı gerektir deyip otağın
Hakkını verelim, hadi, dostluğun!
Hakkını verelim, hadi, dostluğun!

Mecit Aktürk

Bir Vatan Ki!

Bir VATAN ki, cennet gibi; her şey hazır huzur için.
Bir belâ ki, cinnet gibi; düşünelim! Neden, niçin?

Dil deyince şucu - bucu; gözler görmüş düşman, öcü,
Hiç dinmemiş kalpte acı; yanmışız hep için için.

Dinci - laik çirkin yafta; Rahmet, birlik ve insafta
Buluşarak hep bir safta, aynı tasta şerbet için.

Hep fırtına, kar havası, kalpler fesat, kin yuvası
Sanki dersin kan dâvâsı; sonu gelsin artık öçün.

İflah olmaz huysuz, kindar, işimiz çok, vaktimiz dar
Kalp kırmaya ne gerek var? Huzur veren bir yol seçin.

Kaç kez dedik yaza yaza; yanlış karar onmaz ezâ,
Keyfe göre olmaz cezâ, vasfı belli olsun suçun.

Gönül HAKK 'ın nazârgâhı, kirletmeyin o dergâhı,
Dünya denen güzergâhı, edep ile geçin, göçün...

Mecit Aktürk

Birgün Ansızın Giderim

Çaresizlik ne bilmezdim; gülümserdi yüzüm benim
Şanırdım ki, böyle gider; sarpa sarmaz düzüm benim.

Gün, güneşten yüz çevirmiş, ay, gecenin kısılcacında
Hüzün artık son deminde, dertli çalar sazım benim.

Mevsim diyor; hazan vakti, yaklaşmış son ezan vakti
Kim bahçeme diken ekti? Güze dönmüş yazım benim.

Engel çıktı, hep direndim; "yol tükendi, ben tükendim"
Gedik dolu gönül bendim; tutmaz oldu dizim benim.

Sabırtasım dolmuş çile, sitem sultan olmuş dile
Dinlemiyor, beni bile; dile geçmez sözüm benim.

Huzur çıkmış öz yurdundan, gönül biçare derdinden
Uçan gençliğin ardından, bakakaldı gözüm benim.

Ecel gelmiş usul usul, eyvâh dolu bu son fasıl
Onmaz yaram var velhasıl; yoktur tadım, tuzum benim.

Bülbülüm, feryâd ederim, âh çeker, yanar, tüterim
Birgün, ansızın giderim, hiç bulunmaz izim benim.

Birgün, ansızın giderim, hiç bulunmaz izim benim.

Mecit Aktürk

Birgün İftar Gerekir...

Yalnızlık Allah'a mahsus, gariplik boyun bükür
Her can için bir fedâkâr, vefâkâr yâr gerekir.
Nefs elinde esirse us iz'ana kasvet çöker
Kem kalam etmeden fîrâr, dile ayar gerekir.

Seyreyle şu kâinâtı, gör ne müthiş, mükemmel
Eksik kalır teşekküre her ibadet, her amel
Münkir uzak tefekküre; utanmıyor müptezel
Bunca nimet varken, inkâr! İnsanda ar gerekir.

Derdi nîmet olur kula; şayet ecir ne bilse!
Şır kapısı aralanır Hakk'a boyun eğilse
Aşık için yüreğe yük, aşk ilâhî değilse!
İblis'se insana hünkâr, idrake dâr gerekir.

Amel kabı günah dolu bencileyin fakirin
Geç anladım kıymetini faideli fikirin
Şanırdım ki sonu cennet her sûfinin, zâkirin
Öğrendim ki usûlü var; sînede hâr gerekir.

Îmân ile varır beşer îtibâra, onura
Secdelerin izi düşer çehredeki o nûra
Ruh bedene üflenince say ki kalktık sahura
Ecel her candan talepkâr; bir gün iftar gerekir!

Mecit Aktürk

Birlik Olalım Yeter

Belli ki izin çıkmış ifşâya Hakk katından
Sırları fâş etmeye yemin etmiş yer ve gök...
Yırtarak maskesini riyâkâr suratından
Haykırıyor alçağa; içinde ne varsa dök!

Dök ki görsün bu millet bir ömürlük kârını
İhânetin ecrini gecikmeden ödesin...
Boğsun tükürüklere çehre-i murdarını
Tarih seni anarken "Lehep'ten eşet" desin.

Dinlesin sadâsını kâinât bu gür sesin;
Taklîd-i mel'un ile iblisten rol çalansın!
Onbeştemmuz gecesi parçalandı kafesin
Cürmüne cürm katarak sürekli alçalansın.

İtirâf ediyorum; sarsıldık "darbe"n ile
Yara aldı, yan yattı Vatan denen bu gemi...
Can verdin Türk'e hasım düşmanlara, Kandil'e
Okuduğun lânette, kininde boğul e mi!

Öturup şerefsizce Coni'nin kucağına
Âleme ayan ettin nezdinde neymiş Vatan
El atıp hayâsızca Peygamber Ocağı'na
Ukbânı ziyân ettin, utan ey ahmak, utan!

Utan ki maşa oldun affedilmez şer için
İhânet anlamını icraatında buldu...
Utan ki bir lekesin mü'min her beşer için
Şeytan dahi -kıyasla- makamından kovuldu!

Zannetme ki güvenli demir attığın liman
Adaletten kaçışın beyhûde bir gayrettir...
Ne âlim ne hocası, sana değil müslüman;
Hayvan demek, emîn ol, hayvana hakârettir.

Yâ Rabbi, affet bizi; terkedip nurdan izi
Kelbin havlamasını vaaz diye dinledik...
Bağlanan basiretle taltif edip densizi
Yağan her hezeyanda sandık ki serinledik.

Güç olsa da ödemek hatanın diyetini
Sitem haddime değil; suçluyuz, ederiz ar
Sezmek mümkün olmadı hâinin niyetini
Cübbesinin altından haçı düşene kadar.

Bir yaz günü yırtıldı gaflet denen perdemiz
Salâlarla inledi Yurdumun her câmisi
Nice şehitler verdik; alınlar ak, tertemiz
Tan doğarken kahroldu hâinlerin hâmisi.

Türlü tuzaklar ile çekilsek bir harbe
Yıldırılmaz gözümüzü ne fırtına ne de kar

Gücümüze güç katar öldürmeyen her darbe
Seferle emrolunduk; zaferin Sahib'i var!

Bayrağa bedel cansa, toprak karılır kanla
ŞEHİTLER TEPESİ'nde nice fidanlar biter...
Şöz konusu Vatanısa hep aynı heyecanla
Yine destan yazarız! Birlik olalım yeter...

Mecit Aktürk

Birtanem

Bugün yine sen varsın kalemimin ucunda
Mâzideki günleri yâdetme vakti bugün
Su gibi akmış zaman takvimin avucunda
Tazelesin dizeler aşk ile akti bugün.

Endamın olsa bile seni bana bağlayan
Ruhunun güzelliği sevdamin tek sebebi
Sendin benimle gülen benim ile ağlayan
Aşkı tarife nâçâr gönlümün mürekkebi.

Râziyken yıllar önce bir tatlı gülüşüne
Her ânı, her anımı tebessümle süsledin
Hayalimde sen vardın, bendim gelen düşünce
Bu aşkın fidanını ben diktim, sen besledin.

Rakseden tek güzelsin gönlümün bahçesinde
Seni düşünüp yazdım aşka dair ne varsa
Bin öpücük sakladım her harf, her hecesinde
Bil ki sebep sevdamız mevsim hep yaz, baharsa.

İste! "imkansız" demem gökyüzüne çıkarım
Taç yaparım mehtapta yıldızlardan başına
Rüzgâr incitse seni bulutları yakarım
Yıkarım dünyaları bir damla gözyaşına

Nihâyet bulduğunda birgün ömrün son demi
Düşüğünde sessizce takvimlerden son yaprak
Dualarınla dindir ruhumdaki elemi
Mezarıma gel e mi? Sıkmasın kara toprak...

Mecit Aktürk

Birtanem Diye Bitti...

Kederle dolu file, inkâr etmek nâfile
Ömrü azdı sevincin, kalbim acıyı tattı.
"Eyvah" düşeli dile, çekilmez oldu çile
Mutluluk gönlüm için üç günlük saltanattı.

Saltanattı yıkılan, tahtımdı yerle yeksan
Daha sitem etmeden bahtım kaşını çattı.
Düne dâir ne varsa ya kayıptı, ya noksan
Bir teselli umduğum anılar dahi mattı.

Mattı gönül bahçemde mevsimlerin baharı
Umudum son nefeste, âdeta bir meyyitti.
Göklere yükselirken feryâdımın buharı
Kasvetin kirli eli uçurumlardan itti.

İtti, usulden deyip son arzumu sormadan
Vakit ağıtlar yakıp ağlanacak vakitti.
Kader "gömelim" dedi, "daha fazla yormadan"
Yaşamak taksit taksit ölüm ise nakitti.

Nakitti, bu hayatta hüzne dair ne varsa
Dost bildiklerim dahi vurdumduymaz, rahattı.
"Gör!" dedi kör talihim, "gerçeği", sarsa sarsa
Gülerek doğan güneş "yâr" gittiği gün battı.

Battı tüm gemilerim gözyaşı girdabında
Küskünüm kaderime; beni kırdı, incitti...
Yine de "AŞKIM" dedim, ardından, gıyabında
Son nefeste son sözüm "BİRTANEM" diye bitti...

Mecit Aktürk

Bitirdin...bittin!

Madem susma diyorsun sabırla dinle beni!
Yüreğimi dağlayan sözleri konuşalım.
Sana sunduğum aşka giydirdiğin kefeni
Giderken ağlattığın gözleri konuşalım.

Bana sorsan, aslında, diyecek söz yok gibi
Suç belli, suçlu belli; kara ile ak gibi
Saplandın vücuduma sanki bir mızrak gibi
Yaptığın kaprisleri, nazları konuşalım.

Konuşalım dost gibi, gel, maziyi anarak
Serelim keşkeleri, âh ederek...yanarak
Anlatayım da dinle nasıl yandım donarak!
Umuduma kar yağın yazları konuşalım.

Vedâ bile etmeden bir akşam çekip gittin
Katranlı gece gibi ömrüme çöküp gittin
Bir af için geç artık; beni bitirdin...Bittin!
Kalbimde erimeyen buzları konuşalım.

Zayıf omuzlarıma yük üstüne yük verdin
Küçük derde razıydım, sen bana büyük verdin
Maksadın bu idiyse, bak, murâdına erdin!
Dermansız kalıp çöken dizleri konuşalım.

Sakin ola deme ki "herşeyin bedeli var!"
"Bedel" gözde yaş ise, gözlerimin seli var
Say ki artık karşında nefes alan ölü var
Cığerlerimi yakan közleri konuşalım.

Mecit Aktürk

Bitmez Bu Nöbet

Kökleri âtîde koca bir devlet
Yıkmaya çalışan çok olur elbet
Can tenden çıkmadan bitmez bu nöbet
Bir orduya eştir kırkımız bizim
Afrin'de dillerde şarkımız bizim

Ne düşmanlık biter, ne Türk'e hile
Sınavdan bir cüzdür çekilen çile
Sarpa saran yolu aşır aşk ile
Yaslı gönül sular arkımız bizim
Afrin'de dillerde şarkımız bizim

Zâlimin hasmımız kimsesize kim
Timsâl-i vefâyız kalplerde mûkim
Gâh Yûnus, Velî'yiz gâh Lokman hekim;
Âb-ı hayat olur zerkimiz bizim
Afrin'de dillerde şarkımız bizim

Noksanlık var ise tıynet, özde
Nefrete dönüşür duygular gözde
"Ansızın... "demiştik kalmadı sözde
Secdemiz, duamız farkımız bizim
Afrin'de dillerde şarkımız bizim

Bir "Kızıl Elma"yı yazarak düşe
Mazlumun hasmını çevirdik leşe
Haçlıya gam verir, hilale neşe
Uykuyu, gafleti terkimiz bizim
Afrin'de dillerde şarkımız bizim

Yolunu gözlerken nesl-i Âsım'ın
Muhatabı olduk Türk'e hasımın
Maskesi düşünce sözde mâsumun
Haddini bildirdi erkimiz bizim
Afrin'de dillerde şarkımız bizim

Sararken bedeni tefrika uru
Fark ettik tuzağı gördük kusuru
Bağrımıza bastık Cizre'yi, Sur'u
Tehlikeyi sezdi Şark'ımız bizim.
Afrin'de dillerde şarkımız bizim

Kim demiş tarihe verilmez ayar
Sabrımız taşarsa takvim gün sayar
Namusum, özyurdum bu canım diyar
"Son kale", bin yıllık barkımız bizim
Afrin'de dillerde şarkımız bizim

İnayet Allah'tan; üstün geldi us
Dağıldı yurdumun üzerinden pus
Gaye vahdet oldu, ayrılık kâbus
Dönmekte yeniden çarkımız bizim

Afrin'de dillerde şarkımız bizim

Mecit Aktürk

Biz Bitti Demeden...

"Geliyoor" dendikçe "gelmekte olan"
Kanmayın demiştik vallahi yalan
Gördüğümüz ne ilk ne son heyelan
Kırık testi suyla dolmaz arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Dikkatleri çekip ise, pusuya
Dalmayın demiştik bulanık suya
HDP İP'iyle derin kuyuya
İnenler cezasız kalmaz arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Siyaset çekince dimağlara set
Afetzedelere hakaret! Hayret!
Birliğe çağırmak boş yere gayret
Kindar bu davete gelmez arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Kamufle etse de birkaç gülücük
Altılı masada sevgiler küçük
Bilgiler yetersiz, silgiler küçük
Bu kadar hatayı silmez arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Kâbusa dönünce o şer hayaller
Kahrolmuş Avrupa, kahrolmuş eller
Eşşekten düşmüşe benzemiş hâller
Kendi düşen hüzzam çalmaz arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Ne Bebecan, Meral... ne Bay Bay Kemal
Tamamı defolu özel bir imal!
"Düzelir" mi dedin? Zor bir ihtimal
Karanlık suratlar gülmez arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Bilinen düsturdur, ilâhî yasa
İhlassız her amel boştur; hülâsa
Yer gök "Reis" dedi, dağıldı masa
Tatmayan bu aşkı bilmez arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Karanlık mahfiller çatsa da kaşı
Yeşerdi umutlar; tuttu bu aşı
Semaya üflemeğe boşa uğraşı
Cumhur'un güneşi solmaz arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Mecit Aktürk

Bize Farz

Kırsalar da, aldırma sen, mahzun olma ey gönül
Hakk'tan gelen her ne varsa; idrak, izan, öze arz
Hâr sacında kavrulsan da surat asma, yine gül
Gülümsemek, gülmek ele, yanmak, pişmek bize farz

Gün sayanın gölgesi var, otağ kurmuş eşikte
Talan olan takvimlerde kalan ömrün dünden az
Nesl-i Nemrut n/isyan ile yan yatarken döşekte
Secdelerde vecde gelip yorgun düşmek bize farz

İhsan, ikram her cân için, îman insana mahsus
Vazifesinden her kaçan ya delidir ya enkaz
Bir hikmetin gereğidir bilmediğin her husus
Tuzak kurmak nefse mahsus, engel aşmak bize farz

Her beşerin ta ezelden Rabbi ile akti var
Nimetine teşekkürdür, bir şükürdür her namaz
Rahmetiyle sen de ıslan, uslan artık, vakit dar
Bir hedefi doğru koymak ve ulaşmak bize farz

Mecit Aktürk

Bize Ne Oldu?

Kasvet dört bir yanı sarmış, kuşatmış
Açan çiçekleri göremez olduk...
Kederli kalplerde gemiler batmış
Yaralar çok derin, saramaz olduk...

Gedikler açılmış muhkem cephede
Hüzün çiçek açmış gülen çehrede
Baykuşlar ötüyor gülsüz bahçede
Girsek de bir tek gül deremez olduk...

Bakışlar öfkeliş, çatılmış kaşlar
Hayaller kırılmış, yormuş yokuşlar
Sabır son deminde, eğilmiş başlar
Bir türlü huzura varamaz olduk...

Sanal dünyalara köprü kurulmuş
En mahrem yerlere ağlar gerilmiş
Böyle edepsizlik nerde görülmüş
Bir sel ki, önünde duramaz olduk...

Oyunlar, internet, onlarca dizi
Esir almış gibi herbirimizi
Kimseyi görmüyor kimsenin gözü
Artık dostu bile aramaz olduk...

Misafir, sohbet ne? Kaldı mı bilen?
Hedef tek! Gitmiyim, olmasın gelen,
Bilmem ki benmiyim bir tek üzülen
Çocuktan da kötü, yaramaz olduk...

Sanki bekler gibi âhir zamanı
Herkes gelecekten kesmiş gümânı.
Can canandan bezmiş, çok yanmış canı
Dostluğun vasfına eremez olduk...

Ne yapsak etsek de dinmiyor ağrı
Gerçeği görenin yanıyor bağı
Savrulduk ifrattan tefrite doğru
Dengeyi bir türlü kuramaz olduk...

Bir yerlerde hata yapmışız, belli,
Çok kötü bir virüs kapmışız belli,
Değerlerimizden kopmuşuz belli,
Zincire vurmuşlar, kıramaz olduk...

Mecit Aktürk

Bizim Manav

Gecenin bir vaktinde güne gebeyken şafak
Silkeler sarsa sarsa "uyan!" der çalarsaat
Ne mümkün karşı koymak henüz çocuklar ufak
Hayat yükü ağırdır, inlemek mukadderat.
Rüyalar yarım kalır başlar her günkü sınav
Bismelenin ardından doğrulur Bizim Manav.
Koyup avuç içine Rabbinden niyazını
Süsler dualar ile günün ilk namazını.

Kim bilir nice sırrı ser'inde saklayarak
Canlarının yanına essiz sessiz süzülür
Vedalaşır usulca öperek, koklayarak
Dönüşler tez olsa da elde değil, üzülür.
Keyf ehli miskin beşer uyurken mışıl mışıl
O dimdik ayaktadır; gözleri ışıllı ışıllı.
Zerre kadar haramı necis bilip aşına
Hamd-ü sena'yla geçer direksiyon başına.

Her kim bir kez uğrasa sebze-meyve haline
Tarife gerek kalmaz, zor meslek neymiş bilir.
Bahane üretse de perperişan haline
Gün olur Bizim Manav, yorgun düşer, devrilir.
Yılgınlık sezilse de nadiren hitabında
Sabır en başta gelir "baş ucu kitabı"nda.
Bir nimet bilip derdi ne isyan eder ne ah
Söze süs dile virdi; şükür- elhamdülillah.

Hayli تنها pasajın kuytu bir köşesinde
Rızkının peşindedir sabahtan akşama dek
Gurbet gedik açsa da emanet neşesinde
Bedele "eyvallah" der, vacip olur ödemek
Alsancağa sevdalı, vatanına düşkündür
Ne zaman şehit versek o gün yandığı gündür
Kafkasya'ya uzanır soy-sopu, şeceresi
Ardına dek açıktır gönlünün penceresi.

İkramda hayli cömert, her dem hazırdır çayı
Teklifte ısrarlıdır; "buyrun"a buyur ekler.
Uzun sözün kısası, herkes sever Tuncay'ı
Ne zaman sofraya kursa mutlaka beni bekler.
Yurdum kokar hasleti; dili, huyu, hayâsı...
İslam ile yoğrulmuş; leke tutmaz mayası.
Bazen şiş görünse de "göbek" denilen alan
"Şişman" diyen halt etmiş; şahidi benim; yalan!

Yağmur bulutu gibi; gürlüyor kimi zaman
Tanımayan sanır ki öfke olmuş âlimi
Plastik muma benzer; ne is vardır ne duman
En can alıcı sözü; "Ey Allah'ın zâlimi"
Ardından her heceyi itina ile seçer
Daha yağmur yağmadan fırtına gelip geçer.
Muziplik olsun diye, dese dahi "ihtiyar!"

Severim kardeşimi; ne dese bana uyar.

Kanaatkâr biridir; yoktur dünyalık hırsı
Paraya değer vermez, uşaklık etmez mala
İmân ile son nefes! Budur ömürlük dersi
Ve ardından Fatıha; konuştuğunda bir sala

Rabbimden dileğimdir; üç günlük bu konakta
Yaradan Yâr'i olsun, bahtı boyun eğmesin
Mücrim bir dal ararken, inlerken muallakta
Mahşerde gönlüne gam, gözüne yaş değmesin...

Mecit Aktürk

Boş Hamak

Kanan kansın yelkovanın nazına
Ölüm gerçek ömür bir an vesselam
Ecel kuşu taş koyunca hızına
Nice hanlar kalır viran vesselam

Pek acayip can yakıyor bu devir
Zâr dili lâl, lisan-ı hâl müzevir
Avuçlara konan ya gam ya zehir
Ne kar dindi ne de boran vesselam

Hiç bu kadar zor değildi yaşamak
Derdest oldu zevk ü sefa; boş hamak
Mahzun kalbe son umudu boşamak
Mübah ise, uygun zaman vesselam

Ye'se düşmek zûl dese de dört Kitap
Karanlıkta kayboluyor her hitap
Düşler kırık, gönül buruk ve bitap
Pus içinde kalmış liman vesselam

Çanlar haza hasret kaldı bu yaz da
Ah çektikçe kan donuyor ayazda
İhlas eksik Hakk'tan hadsiz niyazda
Her bir talep bir hezeyan vesselam

Tan umarken seher vakti sabahtan
Güneş dahi dönmem diyor semahtan
Gün batarken arta kalan her âhtan
"Biraz külle biraz duman" vesselam

Aş aranmaz uygun tohum ekmeden
Gelen yolcu! Giden var mı çekmeden?
Ol Hünkâr'ın önünde diz çökmeden
Bulunmuyor derde derman vesselam

Ehli bilir aşk nedir ne tevekkül
Ne anlatır aşk odunda donan kül...
Ne gam kalır sır küpünde ne müşkül
Misl-i miskal varsa iman vesselam.

Mecit Aktürk

Böyledir Sevdâ...

Tarif türlü türlü, tat başka başka
Gizemli yapının adıdır sevdâ...
Gönül sarayında görkemli köşke
Açılan kapının kodudur sevdâ.

Mecnûn'a sorarsan, Leylâ'yı anmak,
Ateşte alevsiz yanmaktır sevdâ...
Her sabah umutla güne uyanmak,
Lokmayı ağuya banmaktır sevdâ.

Sevginin sonsuzla çarpılmış hâli,
Hayatın uzanan elidir sevdâ...
Her fâni beşerin düşü, hayâli,
Tarifsiz duygular selidir sevdâ.

Ferhat için hicrân, bitmez karakış,
Mendilde aevli nakıştır sevdâ...
Aşılmaz yüce dağ, çıkılmaz yokuş,
Yollara kederli bakıştır sevdâ.

Uykusuz geceler, yorgun iki diz,
Çıkışı olmayan dehlizdir sevdâ...
Mânâsı pek derin, mahiyeti giz,
Dalgalı, girdaplı denizdir sevdâ.

Kerem'e kum çölü, bezdiren diyâr,
Dilinden düşmeyen "ey yâr!"dır sevdâ...
Veysel'in sazında tellere ayar,
Hüzünlü bahardır, bir har'dır sevdâ.

Gâh yüzde tebessüm, yaşlı gözde fer,
Hasrete direnen neferdir sevdâ...
Gâh muhkem kaleye beyhûde sefer,
Özlemle beklenen zaferdir sevdâ.

Meçhûle uzanan âfâka dâvet,
Sînede yangına evettir sevdâ...
Sinden ötesine uzanan halvet,
Vuslata ermeye niyettir sevdâ.

"Burdayım" deyip de, geçmezse ele,
Belli ki tuzaktır, hiledir sevdâ...
Edîb'e ilhamdır verdiği çile
Kalemi söyletir...Böyledir sevdâ...

Vuslata varana köledir sevdâ!

Mecit Aktürk

Bu da Geçer Ya Hû

Sınavı zor bu handa hayat cenge er bekler
Her zaferi bir azim her neferi ter bekler

Bellidir bezgin beşer bakışı ve tipinden
Ne hâlınden hoşnuttur ne kader kâtibinden
Ya nobran talihiyle köprüleri atmıştır
Ya da gönül gemisi okyanusta batmıştır
Yüreğindeki sızı gözlerine akseder
Ah'ların en acısı dil ucunda rakseder
Hüzün dem aldığında tevekkül, sabır ışıır
Tefekküre danışan akıl söze karışır
Anlamını bulur aşk; ayrılır hayırla şer
Veciz sözün şuası zifire mezar eşer
Düştüğü o girdaptan çıkarmak için ruhu
Seslenir aciz kula; Bu dert de geçer ya hû!

Deseler de her kışın ardında bahar bekler
Bahtı bahar görmeyen Ağustos'ta kar bekler

Bir kalp ki ömür boyu gamla olmuşsa halvet
Sabret demesi kolay; imarı zordur elbet
Var mı ki mutlu mesut kederle izdivaçtan
Göz mendil arıyorsa bilin ki ihtiyaçtan
Yaralı yüreklerde mevsimler hazandadır
Hüzün kalplerde kene mutluluk Fizan'dadır
Basiret penceresi kapalıysa insana
Gönüle kem üşüşür, sonra yansır lisana
Áfâkın sinesinde sökmeyince o şafak
Düşler paramparçadır, tüm hayaller un ufak
Umudu imar için yedi hecelik uhu
Fısıldar iradeye; Bu dert de geçer ya hû!

Mecit Aktürk

Bu Din Mi?

Ey insan ne idin ne oldun bir bak!
Şaki bir şeytan mı asi bir cin mi?
Nefsine kölesin tamaha tutsak
Onca hırs bir avuç toprak için mi?

Gözlerin kabire ibretle baksa
Haddini bilirdin; benlik bıraksa!
Anlardın nesin sen; Anka mı yoksa
Kanadı kırılğan bir güvercin mi?

Hayra yorulsa da gördüğün rüyan
Ahvalin âşikâr, manzara ayan
Âdeme mahsus o şerefli mayan
Bozulmuş; sebep ne? Öfke mi, kin mi?

Aşk-ı ilâhîye edince veda
Kalpler kahr dolu karanlık oda!
Hirâ'dan yükselen o kutlu nida
O hitap "bu Kitap" o din "bu din" mi?

Mecit Aktürk

Bu Gece

Bu akşam sürgüne gönderdim usu
Mehtabı perdeyi açarken gördüm
Ayın hiddetinden korkan kâbusu
Ardına bakmadan kaçarken gördüm

Hayâlî nağmeler sunarken udum
Mest etti daha ilk aldığım yudum
Umut deryâsına dalıp uyudum
Ye'si bir köşede nâçarken gördüm

Hadsizdi sevincim, ufkumun eni
Yatağa sığdırdım koca evreni
Mazide kaybolan bendeki beni
Etrafa tebessüm saçarken gördüm

Saatın üçüydü belki de beşi
Gezdiğim yerlerin yoktu bir eşi
Şuası buz kesen küskün güneşi
Bahtımla kol kola geçerken gördüm

Âlemi seyrettim bir kuş bakışı
İlâhi tondaydı her bir nakışı
Koydular önüme yaz ile kışı
İçinden baharı seçerken gördüm

Bir başka güzeldi rüyamın rengi
Pembenin dozajı, tozu, ahengi
Kartallara karşı kazanıp cengi
Göklerde süzülüp uçarken gördüm

Akrep kölem idi yelkovan uşak
Zamandan beriydi yattığım döşek
Ektiğim hayaller vermişti başak
Kaderi yanımda biçerken gördüm

Çalınca gerçeğe kurulu saat
Kardan bir helvaya dönüştü o tat
Ardından seğirttim, seslendim... Heyhât
Puslu bir diyâra göçerken gördüm.

Mecit Aktürk

Bu Hayat Yordu Annemm

Bir zamanlar kolayca avucunda tuttuğun
Dertler devasa oldu, yenilmez ordu annemm
İtinayla besleyip koynunda uyuttuğun
Cânın çehresi soldu... bu hayat yordu annemm

Uykusuz günlerine nice gece eklerken
Ne kadar da gamsızdım daha dün emeklerken...
Öksüzler durağında ben yolunu beklerken
Bahtım kahır sacında keder kavurdu annemm

Hani günler güneşli, gökyüzü masmaviydi?
Hani herkesin derdi gücüyle müsaviydi?
Oysa karşıma çıkan hep kaderin deviydi
Her savaşın ardından yüreğim kordu annemm

Küskünüm takvimlere; güneşe... güne... âna
Yıllar var ki talihim gülmedi benden yana
Ne zaman davet alsam sabırla imtihana
Kaderin kaşı çatık, sorular zordu annemm

Feleğin nefesini hissettikçe ardımda
Dizlerini aradım boğulurken derdimde
Yaşamanın bedeli ne ise öderdim de
En hassas o yanımdan, solumdan vurdu annemm

Hani baharlar uzun, bağı hep sıcacıktı?
Hani kışlar kısacık hayat yolum açıktı?
Peki öyleyse neden kader yoluma çıktı
Düşlerimi kül etti, toprağa kardı annemm?

Hüzzam çalsa da udum; umudum gürbüz iken
Saklaması kolaydı ızdırabım az iken...
Maskeli sûretimden yansıyan hep yaz iken
Yüreğim zemheriydi; borandı, kardı annemm

Ayıptan sayılsa da sitemler, şikâyetler
Dil bu, laf dinlemiyor, yıkıldı muhkem setler
Bağrımda bahar için kurduğum tüm saatler
Hep cemreler düşerken aniden durdu annemm

Yaktıkça özleminle her zerremi acı su
Ne gözümde sel diner, ne kalbimin acısı
Hasret neymiş anladım; hasret ölüm sancısı
Kader bana dârını sensizken kurdu annemm

Mecit Aktürk

Bu mudur Yani?

Bir hüznün başlıyor, her yağın karla
Toprağa bakıyor gözler ısrarla
Nefes alıyorum; isteksiz, zorla...
Sanki süre bitmiş, her gün ömre ek
Yaşlılık denilen bu olsa gerek.

Gönlüm paramparça, yarısı kayıp
Ne ağlamak ayıp ne sitem ayıp
Kızarımla aynaya sitemler sayıp...
Dostlardan geriye ben kaldım bir tek
Yaşlılık denilen bu olsa gerek.

Akraba, "tanıdık", "el" olmuş gibi
Ömrüm, hazan görmüş dal olmuş gibi
Ağlarım, gözyaşım sel olmuş gibi...
Bahtın son badesi zerk-i engerek
Yaşlılık denilen bu olsa gerek.

Anılar içinden derdim kederi
Gözlerim görmüyor bastığım yeri
Çukurda kalmışlar çekilmiş feri...
Kırk yerden kırılmış, dağılmış yürek
Yaşlılık denilen bu olsa gerek.

Ecel defterinde gelmedi sıram
Artık sabırla da hoş değil aram
Daha dokunmadan kanıyor yaram...
Tebessüm "tadımlık" gam "hadsiz ölçek"
Yaşlılık denilen bu olsa gerek.

Hayat bir merdiven; bu son basamak
Gerçeği kabul zor, zor kanıksamak
Kaşlarıma indi saçlarımdan ak
Tat vermiyor artık, bal, börek, çörek
Yaşlılık denilen bu olsa gerek.

Âvâre gezerim, gönlüm aç gibi
"Teselli" bulunmaz bir ilaç gibi
"Eyyâh" için bile artık geç gibi...
Harâbe bir beden, yıkılmış direk
Yaşlılık denilen bu olsa gerek.

Aynada ah çeken bir pîr-i fani
Ömür dedikleri bu mudur yani?
Bahar görecektik; nerede, hani?
Gün batmış, un bitmiş, asılmış elek
Yaşlılık denilen bu olsa gerek...

Mecit Aktürk

Buda'ndık Myanmar'da

Mâsumlar incinmesin, muhatap ayan beyan
Muhatabım zulmeden, vahşice cana kıyan
Ey çakallar sürüsü, insanlığından cayan!
Anlamları tahrifle, karayı ak ettiniz
Şu güzelim dünyada huzuru yok ettiniz.

Henüz kurumamışken haçlının kanlı eli
Arakan'da yaşanan kalplerde hüznün seli
Yere batsın Buda'sı, budizmin evrenseli
Lânet okumak haksı, bilin ki hakettiniz
Şu güzelim dünyada huzuru yok ettiniz.

Neşeden bir nebze iz ararken bu baharda
Kahtelere adandık, Buda'ndık Myanmar'da
Zulüm öyle büyük ki, kan donuyor damarda
İtiraf ediyorum; göreni şok ettiniz
Şu güzelim dünyada huzuru yok ettiniz.

Canlı canlı yakılıp, gömülürken insanlar
Utancıma sebeptir gülümsediğim anlar...
Genleriyle oynanmış, kanamıyor vicdanlar
Medyaya hakim olup kalemi ok ettiniz
Şu güzelim dünyada huzuru yok ettiniz.

Yeryüzü sarsılırken bombasından jetlerin
Adı var kendisi yok Birleşmiş Milletler'in
Müsebbibi "beş devlet" tüm bu rezâletlerin
Vetoyla cânilerin cürmünü pak ettiniz
Şu güzelim dünyada huzuru yok ettiniz.

Yazacak şeyim çok da, herşey açık, âşikâr
Asır, Ali bekliyor, eli yine zülfikâr
Vahşet öyle büyük ki, öfke gönlüme hünkâr
Her teselli beyhûde, canıma tak ettiniz
Şu güzelim dünyada huzuru yok ettiniz.

Mecit Aktürk

Buram Buram

Küllenmiyor közü heyhât, aşk odunun harı zinde
Hebâ oldu âhir ömrüm bir vefâsız yâr izinde
Sırra kadem bastı bahtım, efkâr buram buram bu dem
Hem ağlattı, inletti hem; ibre gamda kâr hüünde

Yüreğimde onca yara çekilmesi zor cereme
Aman vermez hıçkırıklar düğüm oldu hançereme
Karla kaplı gönül tahtım, bahar bana haram madem
Vacip olsun dolana dem, serde fersiz pencereme

Mecit Aktürk

Can Borcu

□□□□ Mevsimler kiş fırtına sert olsa ne
Bu/hârımı söndüremez kar benim
Gençlik kayıp takvim namert olsa ne
Hilal için al bir harcım var benim

□□□□ Dudak bükme bakıp zayıf cüsseme
Onurumdur düşen neyse hisseme
Nice hain eklemişim listeme
Kahpelere hayli hıncım var benim

□□□□ Hakk nezdinde muteberken her emek
"Dem değışti, ne etsen boş" ne demek
Varsın bir tek bana kalsın ödemek
Hesap için bir can borcum var benim

□□□□ Kan kaybı sayılsa da her fire
Yollar açık ahdi bozan nefere
Değil mi ki Yaradan Yâr; zafere
Sarsılmayan bir inancım var benim

□□□□ Türk/ü söyler çağdan çağa akseden
Gurur verir asumanda rakseden...
Yokluğunda fay kırığı nükseden
Ay yıldıza vurgun burcum var benim

□□□□ İrtibatım kesilipte her yazla
Sınanırsam şayet birgün ayazla
Güneş doğar yine Hakk'tan niyazla
Dua dolu iki avcum var benim

Mecit Aktürk

Can Kırıkları

Kör talihim sezemedi pusuyu
Hüzün yine kapı çaldı bu gece
Yıkıp gönül barajını gam suyu
Kirpiklerim naçar kaldı bu gece

Hayallerim düşünce dar dehlize
Yürek sızım otağ kurdu genize
Rotasını kırıp açık denize
Umutlarım demir aldı bu gece

Farkedince kaderimin gücünü
Soramadım 'neden' 'nasıl' 'niçin'i
Değiştirdim kavramların içini
Gam "neşe"ydi ağı "bal"dı bu gece

Ders belleyip ezberledim eleme
Ne haz kaldı ne hayatın önemi
Kılavuzu umut olan o gemi
Okyanusta batan saldı bu gece

Diren derken us'a yakın bir yanım
Diğer yarım musallada; giryanım
Mazimdeki mütebessim her ânım
Yâdı hazin bir masaldı bu gece

Ah çekerken kirpiğimde kalan nem
Neredesin hani dizin ah annem?
Viran oldu gönül yurdum can hanem
Kara giydi kahır saldı bu gece

Mecit Aktürk

Can Özünden

Kem kelamı hoş gösterip deseler de "budur ziyet"
Can özünden sevgi derip akmaktır asıl meziyet

Diken batsa bile ele, gönül konmaz gonca güle
Can yanarken; sevgi ile, bakmaktır asıl meziyet

Nûr göndermiş Yâr, Yaradan, aklar ayrılmış karadan
Dili gıybet, iftiradan, çekmektir asıl meziyet

Kanat çırpan ten mahkûmu, son nefesle söner mumu
Mum sönmeden zor durumu, çakmaktır asıl meziyet

Vakit geçmez körebeyle, iblis ölmez bir darbeyle
Bin günahı bir tövbeyle, yakmaktır asıl meziyet

Çan emanet kul muhacir, gün saymakta vakt-i fecir
Âlem tarla, tohum ecir; ekmektir asıl meziyet

Başiboşsa nefsin atı, fırsat bilir benlik putu
Mahvetmeden bir vücudu, yıkmaktır asıl meziyet

Ne ricâ ne cebir işi, gönül yapmak sabır işi
Kızgın iken susup... dişi, sıkmaktır asıl meziyet

Kovulmuş aaldırma sen, helâk olur Hakk'a küsen
Secdelere ıslak desen, dökmektir asıl meziyet

Ne vakitle ne sırayla, gelen göçer bir salâyla
Bu âlemden hoş sadayla, çıkmaktır asıl meziyet

Paye de boş, şan da... ün de; kalır birgün herşey dünde
Bir tek Rahmânın önünde, çökmektir asıl meziyet

Mecit Aktürk

Candan Öte

Bir anlık bir öfke için mazeret çok olsa da
Candan öte bir can var ki o'na asla "öfff" denmez
Amel kabı ağzına dek sevap ile dolsa da
Mîzan günü "az miktar"dır; anne hakkı ödenmez!

Görünse de gözümüze çözümü zor devasa
Dizlerine baş koyunca erir gider her tasa
Gerçek şu ki; avuç avuç duaları olmasa
Gamlı gönül tarumardır; anne hakkı ödenmez!

O'dur sarsılan sîneyi dik tutan muhkem direk
Anlatmaya hece yetmez; akıl, idrak, göz gerek
Gün gelip de kaybedince figan eder her yürek
Başlar eğik ruh bizardır; anne hakkı ödenmez!

Bir tek o'dur kırılma da ayırmayan özünden
Yavrum derken şefkat kokar sevgi akar sözünden
O kucağı kaybedince her öksüzün gözünden
Yağan seldir vakt-i zâr'dır! Anne hakkı ödenmez!

Canından can verir idi mümkün olsa ömre ek
Ona mahsus bir an dahi ayrılınca özlemek
Her arsızlık cana cefa "evlat için hak" demek
Şefkatini istismardır; anne hakkı ödenmez!

O anne ki; evladının yüreğine toz konsa
Gül benzine gölge düşer ağlar bir el dokunsa
Yelkovanın günlükleri kalp gözüyle okunsa
Her tik-takı bir ihtardır; anne hakkı ödenmez!

Akraba dost konu-komşu... neticede elâlem
Bir tek "anne" yazar iken "vefalıdır" der kalem
Haddi aşan her kelime yüreğine her elem
Telafisi zor zarardır; anne hakkı ödenmez!

An gelince her can için bu âlemden göç olur
Yenden içe ten dağılır "ben"den kalan "hiç" olur
Gönül yıkmak affı zor suç, "keşke" için "geç" olur
Mevsimler kış yağın kardır; anne hakkı ödenmez!

Kıymetini bilmeseydi de incitse de bir şaki
Mahşer günü geldiğinde öğrenecek illa ki
Senede bir anma ile el öpmeye sanma ki
Ecrin tamam Rabbin Yâr'dır; anne hakkı ödenmez!

Mecit Aktürk

Canım Anam

Ayrılık kaderse sitem nafile
Gözünden yaşları sil Canım Anam.
Zannetme unuttum, rüyamda bile
Her an aklımdasın bil Canım Anam.

Hüzüne esirse şayet sevincin
Gizleme acını yanmasın için
Pay edip dostlara, azaltmak için
Bölüp, parçalara dil Canım Anam.

Ne zaman uyansam bir vakt-i seher
Yol bulur sılaya bir fikr-i sefer
Biz bize yeteriz, aldırma, boşver
"Can" denen olsa da "el" Canım Anam.

Yeter bana sevgin, duanı alsam
Bir de "yavrum" demen, kapını çalsam
Allah göstermesin, anasız kalsam
Götürür her yanı "sel" Canım Anam.

Olsam da sılamdan uzakta, sürgün
Bırakmam seni hiç, kederli, üzgün
Azrâil kapıma varıp da birgün
Çalmadan ısrarla, zil Canım Anam.

Mecit Aktürk

Canımsan Bayburt -II-

Ne dedim ki sanki, çekiysen naza
Mazimi süsliyen anı'ımsan Bayburt
Sevenden gışandım, oldu bi gaza
Atan damarımsan, ganımsan Bayburt

Adın lugatımda aşka parola
Kem diyen soyhanın üzü mor ola
Seni sevmiyenler gorbagor ola
Garannuh geceme tan'ımsan Bayburt

Göğünde buludun, ayın bi başha
Halayın, ciridin, tayın bi başha
Kıtlama şekerin, çayın bi başha
Şehrimsen, sılamsan, han'ımsan Bayburt

Sorsalar "bürük ne?" sanırlar fistan
Cahal ne bilecek nere Babustan!
Ne yazsam beyhude, az gelür destan
Huzur limanımsan; şanımsan Bayburt

Nası unudurum Dedem Paharı
Sarı öküzümü, bıldırki garı
Neyleyim dünyada sensiz diyarı
Galbimin olduğu yanımsan Bayburt

Davulun sesiynen çoşarken zurna
Gamlıdır gurbette bu dertli durna
Gün olur zorlanır, sır tutmaz vana...
Mendile nakışlık an'ımsın Bayburt

Burnuma yahında bi tezek yansa
Hesreti işmardır Kal'a'n dumansa...
Etrafımda her kim adiyin ansa
Tiken tiken olan tenimsen Bayburt

Arıya her rica beyhude istek
Bağında gezmese bal dolmaz petek
Aşhınan seveni mezara itek
Unutma! Sen bi tek benimsen Bayburt

Sevdama şahitdür en son deneyim
Senden irahdaysam ağlar hep ney'im
İnciyen yarışsan senindür rey'im
E daha ne deyim; canımsan Bayburt

Mecit Aktürk

Cemresiz Bahar

Vîrâne her bedenin kuytu bir köşesinde
Hoyrat zamana tutsak mahzun bir çocuk yaşar
Nedamet gölge yapar tadımlık neşesinde
Elem gözlerinde sel, dilde âh olur...taşar.

Pek hazin manzaradır üfledikçe harlanan
Alevi dem aldıkça bakışta buharlanan
Bahtından bir nebze yaz umsa da efkârlanan
Artık mûkimdir hazan; kovmak boyunu aşar.

Bir umut olsa dahi ardından itekleyen
Cemresiz baharlardır her fânîyi bekleyen
Gemsiz hayallerine hadsiz hevâ yükleyen
Aynalarla yüzleşir, hüznülenir ve şaşar.

Gökyüzü puslu bedbaht ne mehtap ne ay bilir
Sayısız "eyvah", "keşke", geçen ömrü "zay" bilir
Sessiz, ıssız bir yerde bir "kervansaray" bilir
Kolaysa tebessüm et, gülümsemeyi başar.

Mecit Aktürk

Cesede Acıkan Var

Ne zaman Hakkı ansam, bendim bendi ok'lanan
Belli ki hakikati dinlemekten bıkan var...
Sizi kastetmiyorum! Sen...evet sen...saklanan!
Gönlüme fîrârisin; sayısız sabıkan var.

İllet-i n/isyân ile kuşatılmış irâde
Us'a tahsis damarda zehirli, kirli kan var.
"Eşref-i mahluk" miskin, tâkatsiz, alelâde
"İmkânsız" görüp "zor"da, kendini bırakan var.

Kesilmişse bir kulun Rabbiyle irtibâtı
Mil çekilir idrâke, çözemez kâinâtı.
Firdevs'e yol açıkken, tutup keçi inadı
Fit olup cehenneme oluk oluk akan var.

Geçse dahi her ânı Yaradan'ı anmadan
Doymuyor insanoğlu, "ver" diyor utanmadan
Ecel kuşu ansızın başucuna konmadan
Ne nîmete bir şükür, ne yemekten bıkan var.

Bakma sen nefse köle zavallı ukelâya
Bir lahzâ soluklan da kulak ver şu salâya
Gün gelip konacaksın soğuk bir musallaya
Toprak tene doymuyor; cesede acıkan var!

İslâm ile müşerref, alnın ak, başın diksen
Korkmana hiç gerek yok, vazifeni müdriksen
Lâkin, Allah'a âsi, mücrîm, hatta müşriksen
Kolay geçilmez sırat; hesap soran Furkan var.

"Gaye nedir" bilene meçhul değil felâhı
Rehberi Resûl kula yardım eder İlâhı
Boşyere verilmemiş; hem irâde silahı,
Hem, her an "ni'mel vekîl", dua deneni kalkan var.

İnkârdan bîtâp sefil, sansa dahi sahipsiz
Yuları Yüce elde; yaratılmamış ipsiz!
Varsın hâlâ delilden iz arasın edepsiz
"Benim" deneni bedeni mezarlara yıkan var.

Deyip "Ey gâfil uyan, sahi sandığın yalan"
Feryâd etti kalemim; yok mu nasihat alan?
Ta Adem'den bu deme ansızın kapı çalan
Girip ayak ucundan boğazları sıkıkan var.
Toprak tene doymuyor; cesede acıkan var!

Mecit Aktürk

Cihana Benzer

İnsan bu âlemin şerefi süsü
Her can bir inciye mercana benzer
Bedene girince kibir virüsü
Kalpler irin dolu fincana benzer

Kadinsız bir dünya çorak diyara,
Gemisiz virane limana benzer
Didarı dertli dil gelmez ayara
Her âhı alevli dumana benzer

Leyla'sız Mecnun'da kırıktır kanat
Telleri inleyen kemana benzer
Ancak Gül, Yaşemin... Nergis'le hayat
Okumaya değer romana benzer

Çiçekler narindir, çok kırılıgandır
İhtimam bekleyen fidana benzer
Yokluğu kıyamet koptuğu andır
Kâinat bir anda zindana benzer

Erkeksiz hanede, handa, otağda
Mevsimler zemheri, hazana benzer
Er kişi olmayan bahçede bağda
Bülbüller yas tutan ozana benzer

Kadın ve erkeğin "ben"lik savaşı
Beyhude harcanan bir âna benzer
Ancak Can Canan'a can arkadaşı
Olursa bu cihan cihana benzer

Mecit Aktürk

Çalar/saat!

Sanma hayat hep tozpembe; grisi, hem siyahı var!
Çile dolu ise heybe, muhannetin çok âh'ı var.
Tâlih başa tâc olsa da muvakkaten her saltanat
Lokman'dan ilâc olsa da vâde dolar...çalar saat!

Feryâd ile başlar hayat, gözü yaşlı doğar insan
Bazen bîtap düşer heyhât, bazen ye'si boğar insan
Gam yükünü yüklenince gözden akan sele döner
Sabra sükût eklenince en son "umut" bile söner.

Dert vardır ki yoktur çare, gezdirir garip, âvâre
Yanar yürek sessiz sessiz; göz incisiz, gönül issiz
Ne kor vardır, ne kordan iz, gören sanır kalpsiz, hissiz.
Dilde âh'tır tek emâre, "ar" der etmez aşikâre.

Elem vardır, gören şaşar, muhkem denen bendi aşar
Dağlayınca kalbi keder, kim düşünür "eller ne der?"
Kara yazmış ise kader, boyun büker, "taksit" öder.
Dokunsalar ç/ağlar, coşar; göz, "pes" eder, "dere" taşar.

Figüranız her birimiz çift kapılı bir çadırda
"Ömür" denen başlar, biter, bir tiyatro sahnesinde
En trajik sahne sinde; göz saatte, kulak "dur!"da
İsrâfil'in eli sûr'da; sır, toprağın sinesinde.

"İnsan" denen âciz beşer; bilmez ki ne hayır ne şer
Günler geçer üçer beşer, son anda son yaprak düşer!
Oyun biter, perde iner! Sükût eder dilde kelam
Bakışların ferî söner; "ölüm" tek gerçek vesselam...

Mecit Aktürk

Çamurdan Adam

Kaleminin ucunu silah gibi kullanır
Heceler mermisidir; yazar çamurdan adam.
Anlama özürdür, kendini âlim sanır
Her önüne geleni, üzer çamurdan adam

Suretime aldanan etse de biraz hayret
Uyarmak nfiledir dil dökmek boşa gayret
Kırmayı sanat bilir, sohbeti yalan giybet
Her mecliste huzuru bozar çamurdan adam

Ağzında hazır bekler; dilindedir zehiri
Hani, dalsa içine, zehirler bir nehiri
Tövbeye avuç açsa kolay paklanmaz kiri
Edebe davet etsen kızar çamurdan adam.

Arsızlıktan haz duyar, kem söz ile beslenir
Hem nefsin kölesidir hem şeytana yaşlanır
Tanımayan umar ki bir gün gelir, uslanır
Oysa her gün daha çok azar çamurdan adam.

Din motifli dizeler keyfe kederdir kesin!
İster ki şiir yazan "Vatan batıyor" desin
Bir de vahdet diyorsan düşmandan da ötesin
Burnundan soluyarak gezer çamurdan adam.

Güçlülere bulaşmaz; zayıfta kılar karar
Elinde kalem-kılıç, kendisine av arar
Nasıl olsa ne vicdan, ne Allah korkusu var
Fırsat bulsa kaçırmaz; ezer çamurdan adam.

İster ki "Buyur" densin o da her haltı yesin
Ağzına her geleni düşünmeden söylesin
Böylesi edepsiz ayet hadis neylesin
Hirâ'daki hitaptan bîzâr çamurdan adam.

Teşhis eder tanı kor niyet okur uzaktan
Zevk duyar paye bekler kurduğu her tuzaktan
Oysa Rabb'im görmüştür yeri hazırdır çoktan
Son nefesi verirken sezer çamurdan adam.

Mecit Aktürk

Çanakkale

İlham ansızın gelir; tedbirli gezer şâir
Yanında bir kalemi, yazacak kağıt olur...
Sîne Çanakkale'yse, yüreği Seddülbahir
Elemi artar demi, ölümsüz ağıt olur.

"Aş! " deseler zorlanmaz; aşar Çin'in seddini
Kâinât kağıt olsa hecelere dar eder.
"Boğaz Harbi" denince kalem bilir haddini
Akif'i takdîr ile aczini ikrâr eder.

Cahil aranıyormuş cesaret sınavına
"Hafızım" deyip geldim öğrenmeden elifi.
Edep kızdı, kükredi; gelme nefsin tavına!
Destan bir kez yazılır, Akif'se müellifi.

Hakikat dile gelmiş; zerre kadar yok kuşku
Ne kurgu var, ne hayal; ne de övgü düşünmüş.
O ne müthiş anlatım, o ne müthiş bir coşku
Vahşetin mizansenî gözyaşıyla işlenmiş.

Ne hamasi bir destan, ne sıradan bir savaş
Çanakkale, mazlûmun, gür çıkan feryâdıdır.
Bu tarihi iyi bil! Hiç unutma arkadaş!
Çanakkale, külünden, doğuşunun adıdır!

Mecit AKTÜRK

***100. YILDÖNÜMÜNDE 100 DİZE İLE ÇANAKKALE ***

ARKADAŞ!

Silkelen! Gel, gidelim, ötelere ötesine
Zilletin toprağını üstümüzden atarak
Varalım şimşek gibi bir asır öncesine
Mahmuzlayıp zamanı, yelesinden tutarak.

Haddini bildirelim yalan yazan tarihin
Saatleri yeniden zaferlere kuralım!
Madem bilmeyi gâyen nerde döndü talihin
"Gelibolu" dendi mi, bekle, orda duralım!

Küfür tek millet idi; bu savaş da kanıtı
Her kıtadan sürüydü varlığıma kasteden.
Çanakkale tarihe bir destanın anıtı
İmân neymiş anladı inancımı test eden.

Fırtınaya tutulduk! Kan kustuk gece gündüz
Kara bulutlar vardı dört bir yanında yurdun.
Maskeler düştü bir bir; sırttı o mâlum yüz
Çakal sürüsü sardı etrafını Bozkurdun.

Cephe cephe dolaşıp alınca onca yara
Yorgun görüp Mehmedi saldırdılar hep birden.
Onlarca şehit gömdük bazen tek bir mezara
Kan akmişti günlerce gördüğün şu nehirden.

Ne Hindû'su eksikti, ne Anzak'ı, ne Rum'u
İngiliz'le Fransız öncüsüydü sürünün.
Avusturalya dahi fırsat bilip durumu
"Taraftım" demişti, istilâ kültürünün.

Köprübaşı olunca düşmana Seddülbahir
Yürekler dağlanmıştı, yanmıştı için için.
Esirdi esasında batına çoktan zâhir
Yol yoktu ötesine kirli ayaklar için.

Conkbayırı tanığı cephanesiz askerin
Besmeleydi bileyi paş tutan süngüsünün.
Anafartalar de, dur! Önemi çok bu yerin
Her anında kan vardır acıklı öyküsünün.

Düşman güçlü, kararlı, akıbet âşikârdı!
Gözönünde tutmuştu sözde her ihtimali.
Hesaba katmadığı önemli bir şey vardı!
Ne bizi tanıyordu, ne Mustafa Kemal'i...

Küçümsediler önce, deyip "değil dengimiz"
Vatanımı bölmenin hayâlini kurdular.
"Nusret"-i ilâhi'yle yön değişti cengimiz
"Çanakkale Geçilmez! " deyip, orda durdular.

Ne bilsin vahşi batı beni ben yapan ruhu
Bendim kolay sarsılır, yıkılır sanıyordu.
Perişan olduğunda akşam haçlı gürûhu
Donanması yok olmuş, hem hâlâ yanıyordu.

Tarih bilir şanıımı! Bellidir benim andım
Yakışmaz milletime ne esaret ne sürgün
Sarsılır belki, amma, yıkılmaz asla bendim
Varsa bunu bilmeyen, öğrendi işte bu gün!

İyi bak şu meydana! Bil ki îmânlı bu ruh!
Vatan dara düşünce ne kış dinler ne de kar!
Bir tarafta Hilâlim, bir yanda haçlı gürûh
Bitmeyen bir savaştır; sürer maşşere kadar.

Zordur, gayret etsen de, bazen hedefe varmak
Bedeli var elbette, her ülkünün, her düşün.

Kolay mı bir beylikten koca devlet çıkarmak
Toprağı kan kokuyor vatan denen yer, düşün!

Varsın çılgın desinler; bir hilâlin uğruna
Şehadet delilikse Vatanım deli dolu!
Ezelden âşinâyım kara toprak bağına
Kabrim sığarım da, dar gelir Gelibolu!

Gölgesinde uzanıp haz bulduğum çınarın
Sinesini sulayan, kanıydı şehitlerin.
Nice destan yazdılar; ne bugün, ne de yarın
Hakkı ödenmez aslâ, yiğit Mücâhitlerin.

Türk'ü, Laz'ı, Çerkez'i, Kürd'ü ile tek yumruk
Bir hilâlin uğruna sırtı sırta verdiler.
Onlar; biri can verse, göz yaşlı gönül buruk
"Vatan için canımız, fedâ olsun" derdiler.

O gün öğrendi herkes; hayali dahi abes;
Gözü pek bu millete asla kefen biçilmez!
Dünyada yankılandı şanıma şan katan ses;
Sırat geçilir...belki! Çanakkale geçilmez!

Şöz konusu Vatanısa, koşar gelir Mehmed'im
Ömrü nöbetle geçse ne usanır, ne bıkar.
Hani, bir an zorlansam, sarsılsa azametim
Nice Seyid Onbaşı, Nene Hatun'lar çıkar!

Yaz güneşine benzer alınyazım, talihim
Her kayboluş, batışım bir doğuma gebedir!
O yüzden asla sönmez, silinemez tarihim
Beni anmayan çağlar, vîrâne, harâbedir!

Yorgun süvari bilir! Hazan vursa bağımlı
Söke'den yola çıkan kalp otağımda kışlar.
Gayret eden olsa da koparmaya bağımlı
Benim şanlı tarihim Alparslan ile başlar!

Bulut gölge etse de yıldızıma hilâle
Farz-ı muhal kurusa çınarımda bir tek dal
Değil mi ki bu Millet sevdalı istiklâle
Ya bir Fatih çıkarır, ya da Mustafa Kemal!

Bedeli ağır oldu bu mübârek VATANIN
Boynunuzda vebâli her bir şehit askerinin
Tek arzûsu var bilin şu mezarda yatanın
Kardeş olun milletçe; Dostça elele verin!

Birgün yine çakallar saldırırsa da dört yandan
Yine denize döker, dünyayı ederiz dar.
Davası Hakk olanlar severek geçer candan
Kurduk CUMHURİYETi; yaşar sonsuza kadar.

Alsancağım! Göklerde, nazlı nazlı süzöl sen!
Sezsem ki incinmişsin, o an biter baharım.
Kasvetli gecelerde ne ürk, ne de üzöl sen
Hiç kimse kalmasa da, nöbetinde ben varım!

Mecit AKTÖRK

***TÖM ŐEHİTLERİMİZE ALLAH'(c.c) TAN RAHMET, ÖLKEMİZE HUZUR,
MİLLETİMİZE DOSTLUK, KARDEŞLİK, BİRLİK ve BARIŞ DİLİYORUM...***

Mecit Aktörk

Çizdim Adını...

Aşk dediğin buysa, istemem...kalsın
Her sözün sineme ok bundan sonra.
Varsın hüznün selin kapımı çalsın
Kahrına sebebim çok bundan sonra.

Benzetip çehremi güle, nergise
Harâm olsun sana, aldığıın bûse
Sevmenin bedeli gözde yaş ise
Ağlatmak bana da hak bundan sonra.

Doldurdu gönlümde aşk miâdını
Sabrımı zorladın...çizdim adını
Kesseler başımı etmem yâdını
Seni seven öldü...yok bundan sonra.

Ne etsem geçmedi bir türlü hora
Kanasın, aldırma, açtığıın yara
Gecenin koynunda mehtâbı ara
Anla neymiş "kara", "ak" bundan sonra.

Sayende gülmedi bahtımın yüzü
Yokuşu öğrettin, unuttum düzü
Biraz da sen yaşa yaz günü güzü
Ardımdan yollara bak bundan sonra.

Bir kere olmadın sözünün eri
Acıttın, incittin değdiğiın yeri
Sakla hançerini, dönersem geri
Acıma, kalbime, sok bundan sonra.
Seni seven öldü, yok bundan sonra.

Mecit Aktürk

Çok Güvenme Talihine

Pek nazlıdır; yok sebepten
Küser birgün üzülsün
Yardımlını bazen hepten
Keser birgün üzülsün

Rengi döner kara olur
Yüreğine yara olur
Fırtına kar bora olur
Eser birgün üzülsün

Çalışkandır; dersin arı
Lakin sana olmaz kârı
Tebessüme kurup dârı
Asar birgün üzülsün

Gökyüzüne gerip yayı
Mehtabından çalar ayı
Hakkın olan hazdan payı
Kısar birgün üzülsün

Karla karıp yaz hisseni
Muhtaç eder güze seni
Şikâr gibi kendisini
Kasar birgün üzülsün

Kaderinle bir iş tutar
Her işine alkış tutar
Taltifini yutar... yutar
Kusar birgün üzülsün

Mecit Aktürk

Çok Şükür

Ne bir telaş, ne dünyevî hırstan iz
Ne tövbesiz bir ânım var çok şükür
Hakk dedikçe aşkla yanan bir geniz
Hayy olana imânım var çok şükür

Haz olsa da yüreğinden dışlayan
Huzur bulur gönlümüzde kışlayan...
İlk hitabı 'İkra!" ile başlayan
Mü'mine şan Furkanım var, çok şükür

Çağlar aşıp asırların sırtında
Ötağ kurdum erenlerin yurdunda
Kasveti pek her zifirin ardında
Söken şafak ve tan'ım var çok şükür

Ben Hilâlim! Yazan beni anlatır
Nice destan, ozan beni anlatır
Ayasofya'm, ezan beni anlatır
Anayurdum, vatanım var çok şükür

Poyraz olsa, fırtınalar çıksa ne
Dert semadan oluk oluk aksa ne
Dost bildiğim bir kenardan baksın ne
Sığınacak limanım var çok şükür

Gösterişten sakınsa da ar beni
Hayy dedikçe ifşa eder har beni
Zorlasa da gam dağında kar beni
Her yarama dermanım var çok şükür

Can denilen pamuk ipin ucunda
Kimse bilmez ecel ayın kaçında
Şu üç günlük gezegenin içinde
Ne sarayım, ne hanım var çok şükür

Amelimin çoğu günah, suç ama;
Kâr namına arta kalan hiç, ama;
Vakt-i grup; keşke geç ama;
Tövbe için zamanım var çok şükür

Güz ayında öz arayan arıyım
Hedefimden hayli uzak, geriyim
Lakin, ne gam; El Emîn'in eriyim
Yardıma gümanım var çok şükür

Rızkı veren Malik-ül mülk; kul muhtaç!
Sofrasına diz kıranlar kalmaz aç
Ga/nimettir mü'min için her Mi'râç
Rahmeti bol Rahmânım var çok şükür

Yâ ilâhî; kerem eyle, nazâr et
Ne tez dinsin ne son bulsun bu rahmet...

Cân özümde muhabbet-i Muhammet
Gönlüme yâr mihmanım var çok şükür

Mecit Aktürk

Çöktüm...ağladım...

Ağırdı omzuma hayatın yükü
Yol sarpa sardıkça çöktüm ağladım...
Kaderin emrine hep deyip "peki"
Sızımlı sazıma döktüm ağladım.

Zâlim aynalara bakmaktan çayıp
Gülmek zor, saçıma, kar yağdı sayıp
İsteyen suç desin, isteyen ayıp
Gençliğin ardından baktım, ağladım.

Sökün etse dahi sitekler dile
Açmadım ağzımı bir kere bile
Bahtımın payına düşende hile
Sezdim, dudağımı...büktüm, ağladım.

Yalnızlık ruhunu sarmışsa ferdin
Dermanı bellidir amansız derdin
Bulsaydım, kölesi olurdu merdin
Nâmerdin kahrını çektim, ağladım.

Ya vefâ eksikti, ya ruh mayada
Dostluk serâb idi, mevtâydı ya da
Sözde insan dolu koca dünyada
Bir garip âvâre, tektim, ağladım.

Vakt-i hüznü deyip dertler üşüştü
En acıl anılar yâdıma düştü
Anladım ki gülmek bugün de düştü
Ah ettim, dişimi sıktım ağladım
Gençliğin ardından baktım, ağladım...

Mecit Aktürk

Çöküşünden Tanırım...

Ölümsüz denen aşklar kaf dağı ardındadır
Dikenli yollarından, yokuşundan tanırım...
Serde sevdâsı olan Leylâ'nın derdindedir
"Yâr" dedikçe içini çekişinden tanırım...

Az mendil eskitmedim; gizemli hecesini
Sinsi ayak sesini, mehtaplı gecesini
Yedi milyar içinden, Mecnûn'u, ecesini
Gözlerin anlam dolu bakışından tanırım...

Aşıksa belli olur rûhuna erişinden
Bin tebessüm yayılır her selam verişinden
Yâre taç yapmak için papatya derişinden;
Başına itinayla takışından tanırım...

Bırakınca kendini kara bahtın yeline
Okyanuslar göl olur gözlerinin seline
Roma bile az gelir; ver kibriti eline
Bir buseye dünyayı yakışından tanırım...

Kâh kanat takar, uçar, nisbet yapar kuşlara
Kâh enginde kaybolur, aldırılmaz yokuşlara.
Mağrur bir çınar iken, mağlub olup kışlara
Usulca yaprağını döküşünden tanırım...

Vuslat serâba dönüp, hicrân basmışsa zile
Yaşamak azâb olur, her teselli nâfile...
Deseler Leylâ'n ölmüş, feryâd-ü figân ile
Dizlerinin üstüne çöküşünden tanırım...
Kalan son yaprağını döküşünden tanırım...

Mecit Aktürk

Çul Olsa Ne Ki...

"İmtihan yeridir" dedik bu hana
Gözümde süzülen sel olsa ne ki
Yeter ki Yaradan yâr olsun bana
"Dostunum" diyenler el olsa ne ki

Nefsim palazlandı; kestim aşını
Ölümü gösterdim eğdi başını
Selam verdiklerim çatsa kaşını
Dilinden dökülen kal olsa ne ki

İçi boş kelâmın süsüne kanıp
Tattığım zehirdi "bal" diye banıp
Şimdi zor günümde sağlamdır sanıp
Tuttuğum bir çürük dal olsa ne ki

Matlûbu mağfiret olanlar Bir'den
Kalbini pâk eyler kin denen kirden
Aklı nefse esir gafil, zâhirden
Hakk yola baş koymuş kul olsa ne ki

Ukbâya serili gönül hasırım
Hatamı affetmez tövbe satırım
Namerdin nezdinde -varsa- hatırım
Ezilen, çiğnenen yol olsa ne ki

Akliden kâr ummaz mey ile meşkten
Ölse de vazgeçmez uhrevî köşkten
Süflî emellerden, dünyevî aşktan
Geriye kalanlar kül olsa ne ki

Durgun derya gibi hoş gönül kabım
Toplayıp çıkardım; bitti hesabım
Ruhumu süsleyen "edep" esvabım
Ten üste giydiğim çul olsa ne ki
Üstüme giydiğim çul olsa ne ki

Mecit Aktürk

Daha Ne

Düşündün mü, neden hâlin perişan
Söz dilinden, saz telinden muzdarip?
Dün sen iken zaman ile yarışan
Yelkovana esir düştün, ne garip!

Hatırla bir kimdi ceddin kim atan
Ne içindi elindeki meşale?
Henüz hâlâ bilmiyorsan ne vatan
Tırnağınla az toprağı eş(h)ele!

Beklediğin güneş ise şafaktan
Perdelerin gerisinde yer tutma!
Hayır gelmez fitne, fücür, nifaktan
Ayrılıkta azap vardır, unutma!

An gelir ki sis içinde kalır yön
Telaş etme dört bir yanın duvarı!
Yaradan var, tevekkül et, O'na dön
Rabbine dök yüreğinde ne varsa!

Bilen için bi(r) nimettir musibet
Secdelerle ruhun hep serinlesin
Deyip "Yâ Rab, bana tâkat nasib et"
Arsız nefsi mindere ser inlesin

Deseler de hayal kurmak bedava
Zannetme ki hedef yakın, yol açık
Şehâdete namzet ise bi(r) dâvâ
Hiç bekleme, al kefeni, yola çık!

Tehdit büyük, bir afetken her tuzak
"El uzattım, el vermedi" bahâne!
Bir müşterek arıyorsan göğe bak!
Aynı bayrak altındayız, daha ne?

Mecit Aktürk

Dalmasını Bil

Ey bîzâr ne âh çek ne de sitem et
Kördüğümünden ibret almasını bil
Gönül dedikleri ilâhî mabet
Girip ilelebet kalmasını bil

Aşkın otağına yatağı ser ki
Ruhunu yormasın talihin terki
Allah her kapıyı açar; yeter ki
Muhabbet kastıyla çalmasını bil

Kırılan kalp ise onarmak gerek
Ne tutkal çaredir, ne yama, ne ek
Öfke azgın boğa, kin kuduz köpek
Ne diye beslersin, salmasını bil

Dünya sevgisize karanlık dehliz
Aşk ile çözülür âlemde her giz
Bir'den iz gördükçe yanmalı geniz
Her gönül bir deniz; dalmasını bil

Mecit Aktürk

Damla! - Ölüm Dahî...

Şözde âlem "hadsiz alan", fâni dūnya ganimetmiş
Özde zahir "serap", "yalan", ölüm dahî bir nimetmiş

Mecit Aktürk

Damlarsa!

"Şairim ben" dese de her üç kişiden beşi
Şiir bir aşk ateşi; yürek yakan yeli var
Edebî güzergâhta sayısız kalem leşi
Tarihî Bilirkişi, gömülecek ölü var.

Elimde kara kalem yakalayıp o ânı
İlhamın kapısını usulca araladım...
Uykudayken elâlem, boş bulunca meydanı
Gördüğüm manzarayı kâğıda karaladım.

Şiir sabır istermiş; bir de bitimsiz emek!
Ki, duygular coştukça ışıldasın heceler
Üstadı yol göstermiş; şiir gizden iz demek!
Kafiye konuştuğumuz çözümler bilmeceler...

Başlarken alan dardır, kelimeler henüz ham
Tam kıvam tuttu derken yeniden kıvranılır
İkrama lâyük deyip teşrif etmişse ilham
İhtimam gösterilir... saygılı davranılır!

Dizeler dem alırken çekip gitse ansızın
Azap gülleri açar, ardında yas tutulur
Bitmek bilmeyen nazı artarsa vicdansızın
Öğünler gelir... geçer; yemekler unutulur.

Koca bir yangın için bir tek kıvılcım yeter
İlâhî bir âlemden kafiye, betim yağar...
Ve divitin ucuna duygular sökün eder
Kâğıdın kucağına şirin bir şiir doğar.

Eseri destan yapan aşk ateşi, acıdır
Damarda akan da aşk, Mecnun'u azdıran da
Şair; ilhama köle, kaleme kiracıdır
Ferhat'a takan da aşk, dağları kazdıran da

Tadını alan kişi mevsimleri yaz bilir
Kırlarda kokañ da aşk, vahada gezdiren de
Aşık maşuk uğruna can vermeyi haz bilir
Ateşe sokan da aşk, hayattan bezdiren de

Nice şehirler titrer bir kibritin ucunda
Roma'yı yakan da aşk, yeminler bozduran da
Hâna hükümdar olan can verir avucunda
Saraylar yıkan da aşk, hünkârı kızdıran da

Bu aşkın dünyevîsi; bir tümün yarı yanı!
Gerisi ilâhîdir; sinden öteye taşar...
Hakikatte aşk budur, bu işe yarayanı!
Mahiyeti bir sırdır; tarif kelamı aşar.

Alevi, nârı nurlu, onurludur bu dergâh
Mevlânâ, Yûnus gibi Hakk aşığı er bekler
Er kişi o kişi ki, gam verse de güzergâh
"Olmak" için -ham iken- "yandım, piştım" der, bekler

Can da fedâ edilir, -bu yangına- canan da
Andan gayrı ne varsa sinede karartılır
İman, ihlas ve sabır kıvam tuttuğu anda
Sır kapısı açılır... giz perdesi yırtılır

İlhama hoş zemindir kalp gözü ile bakış
Aşk vuslat arzusudur, kapıyı açan Hû'dur
Bir Hû ki; her nefesi şuâra için nakış
Susuz kaleme sudur; damlarsa şiir budur!

Mecit Aktürk

Darbe...

İkibinonaltı, Temmuz onbeşi
Paramparça oldu yüzde maskeler.
Acımadan vurdu kalleş kardeşi
Yumruklar sıkıldı, hadsiz öfkeler.

Zalimler sansa da sürer bu devran,
Birbiri ardına kurur bahçeler
Rabbimden "ol!" emri duyulduğu an
Rengârenk çiçeğe durur bahçeler.

"Küfür tek millettir!" Hem de medenî!
Kanlı ellerinden tanıyor herkes.
Mü'minin inancı zulüm nedeni
Bu yüzden, olsa da, sürmez ateşkes!

Umutlar tükenmez bitmezse azim
Bu dağ da aşılır çıkarız düze...
Dün ecdadımındı, yarın da bizim
Yaz varken aslâ yüz vermeyiz güze

Haksızlık sezersek kısılmaz bu ses
Kırılır zalimin kan kokan çarkı
Aşkımız ebedî, dâvâ mukaddes
Ve çağlar boyunca hep aynı şarkı

Ülküsü olanın bitmez savaşı
Rabbim "ol!" deyince çöker şer duvar
İnanan kişinin yoktur telaşı
Elbet Allah'ında bir hesabı var!
Elbet Allah'ında bir hesabı var!

Mecit Aktürk

De Hele

Gel gardaşım geçmişi yâd edelim
Hâle bakıp biraz feryat edelim
Yangın varken nasıl rahat edelim?
Nefsimize köle miydik he gardaş
Biz önceden böyle miydik de gardaş

Teslim edip hakkını ar adabın
Ortasından konuşalım kitabın
Yaşamaktan bezen garip bitapın
Şorumlusu kader midir he gardaş
Ülkem kinde lider midir de gardaş

Doğru tek de eğri gören açığı var
Edepsizsek zamanın ne suçu var
Aklım kayıp kalanın da göçü var
Hayat yolu on adım mı he gardaş
Bitkin miyim, bunadım mı de gardaş

Mehtap küsgün ayın yüzü karanlık
Günlerimin her gündüzü karanlık
Neşe bulsam hep tadımlık bir anlık
Yar sinemi; yakan ok mu he gardaş
Yaram nasıl? Umut yok mu de gardaş

Liyakat yok sürgün yemiş adalet
Bu düpedüz anarşiye bir davet
Kolay ise gel hüzüne veda et
Sözü geçen güçlü kas mı he gardaş
Yoksaa... rüşvet, iltimas mı de gardaş

Genç dimağlar el çekince bilgiden
Şeytan bile çok sıkılmış ilgiden
Ne aşk gördüm ne de eser sevgiden
Kalplerimiz boş mu kaldı he gardaş
Kiyamete beş mi kaldı de gardaş

Erkek "ere" karı "kıza" musallat
Aklım şaştı zevc hangisi, kim avrat
Ailede ne haz kalmış ne de tat
Ele bahar bize kış mı he gardaş
Hayat yolu hep yokuş mu de gardaş

Kurt kocamış kimse olmaz oralı
Ne kural var ne tanıyan kuralı
Nerde gardaş bu ormanın kralı
İt aslanı nasıl boğmuş he gardaş
Çakallara gün mü doğmuş de gardaş

Bağımızda ayrık otu bitiy yah
Doğru sözüm hainlere batı yah
"Layihli da artih elden gidiyah"
Kaldı mı ki başka konu he gardaş

Ne olacak işin sonu de gardaş

Sebebini arar iken sertliğin
Hor bakışın, kavgaların... itliğin
Damda buldum pabucunu mertliğin
Bozuk olan ne; ilke mi he gardaş?
O Türkiye bu ülke mi de gardaş

Ölüm kolay yaşamak çok zor oldu
İnsaf kanser vicdanlar hep kör oldu
Bırak beni kalem dahi yoruldu
Mayadan mı hamurdan mı he gardaş
Mendilim yaş; yağmurdan mı de gardaş

Bütün gözler Mayıs'ın on dördünde
Millet seçim dana kuyruk derdinde
Hasletlerin hası varken her dinde
Kuyumuzu kimler kazdı he gardaş
Bu insanlar nasıl azdı de gardaş

Seçim bizde, ses geliyor Kandil'den
Talimatlar "top secret" ve on dilden!
Yaş değil bu; kan sızıyor mendilden
Nerde kaldı yaz güneşim he gardaş
Nasil söner bu ateşim de gardaş

PeKeKe' nin uzantısı aklanmış
Masa bulup tam altına saklanmış
Milletimin sabrı yine yoklanmış
Gaye koltuk, rey mi oldu he gardaş
Hayın "ağa", "bey"mi oldu de gardaş

At izleri it izine karışmış
Meral küsmüş Kemal gitmiş barışmış
Sözüm ona bu "Hizmette yarış" mış
Bu aklımla alay mıdır he gardaş
Kandırılmak kolay mıdır de gardaş

Şaşmış bize dalmış şeytan uykuya
Kızan vermiş kendisini rakıya
Bülbül susa artık baykuş şakiya
Kar yağarken gül açar mı he gardaş
Yönetenler hep naçar mı de gardaş

Çalışıkça genç beyinler, dehalar
Nam salmakta Kızıl Elmam, SİHA'lar
İnsan olan nasıl kızar yuhalar?!
Bu ürenler hep ipsiz mi he gardaş
Müslümanlar sahipsiz mi de gardaş

Hilâlimi mahzun gördüm semada
Umutlarım paramparça; komada

Hal kalmadı kalbimdeki yamada
Dilime kâr âh u zâr mı he gardaş
Bu yokuşlar çok uzar mı de gardaş

Yanan biziz, alev bizim, is bizde
Bir yarımız yarımıza küs bizde
Musafımız tozlu rafta süs bizde
Nasıl bir kalp taşıyoruz he gardaş
Hangi çağda yaşıyoruz de gardaş

Nere baksam aynı tuzak ve pusu
Tehlikede vatanımın tapusu
Yanağıma kor bıraktı acı su
Alev alan boş kâğıt mı he gardaş
Bu destan mı bir ağıt mı de gardaş

Mecit Aktürk

De se ne

Ne zaman özlem ile mâziden yana baksam
Uç verir anılarım rengârenk desen desen
Aklımda sen...ruhumda sen...gönlümde sen
Özlemi aşkla karıp, şaşırıpta gel desen
Diner o an ızdırap, lügatımdan âh düşer
Emîn ol ki yollara bir garip seyyah düşer

Ne zaman kirpiğimden mendile kor bıraksam
Gönlümün tuvalinde hüznün akar desene
Bakışların "pişmanım" dilin "affet" dese ne
Mutsuz yılları çıksam kalmaz ömrümde sene
Kalan en son ânıma ölümle nikâh düşer
Saz ağlar, mızrap ağlar; teline segâh düşer.

Mecit Aktürk

Değmiyor

Gam düşünce sînedeki saraya
Eyvah, keşke kâr etmiyor yaraya...
Değil mi ki pembe düşü karaya
Katan ecel kimseye baş eğmiyor
Emin olun kalp kırmaya değmiyor

Fırsat verip nefis denen kurduna
Kirli kini sokma gönül yurduna
Her bedeni musallanın sırtına
Atan ecel kimseye baş eğmiyor
Emin olun kalp kırmaya değmiyor

Haz alsak da muhabbetin balından
Geçemedik sözümüzün kalından
Her fânînin hayal dolu salından
Tutan ecel kimseye baş eğmiyor
Emin olun kalp kırmaya değmiyor.

Bakmayın siz Hakk'a âsî o güce
Akıbeti haykırıyor her gece
"Benim" denen her ne varsa bir hiç'e
Satan ecel kimseye baş eğmiyor
Emin olun kalp kırmaya değmiyor

Tüm "en"leri koysalar da ününe
Aklı olan gitmez nefsin yönüne
Kibirlenen gafilleri önüne
Katan ecel kimseye baş eğmiyor
Emin olun kalp kırmaya değmiyor

Ebed ile eş tutarak yaşını
Unutan çok kanat çırpan kuşunu
Her salâda, musallada, kaşını
Çatan ecel kimseye baş eğmiyor
Emin olun kalp kırmaya değmiyor.

Muktedir O! Mühr-ü fermân Hâlık'ta
Gören göze kâinattır her nokta
Sonsuz gelen yazları bir solukta
Yutan ecel kimseye baş eğmiyor
Emin olun kalp kırmaya değmiyor.

Mecit Aktürk

Deli/kanlım

Bilmiyorum yaşını; azami yirmi varsın
Talih neymiş -kaşını- çattığında anlarsın

Yüz versen hergeleye, döndürür bir köleye
Her fırsatta çileye, sattığında anlarsın

Şahsa özeldir, fakaat, sadakat yönü sakat
Tam gülümserken tokat attığında anlarsın

Gâh yaver gâhi kene, gam taşır sol bölgene
Gücün bir tek gölgene, yettiğinde anlarsın

Peşin alır mehrini, sona saklar kahrını
Boşanırken zehrini, tattığında anlarsın

Haz denilen gıdımlık, ömür üç-beş adımlık
Nevbahar, yaz tadımlık; bittiğinde anlarsın

Ömrüne varsa ati, kış devralır nöbeti
Gençliği kum saati, yuttuğunda anlarsın

Özenip horozlara gir istersen pozlara
Ecel, düşü tozlara kattığında anlarsın

Geçilmiyor cakandan, ne kalır fiyakandan
Nasıl olsa yakandan, tuttuğunda anlarsın.

Deyip de "ecel de ne?, safa yatmayı dene
Yuvandan alıp, sine, ittiğinde anlarsın

Her yol çıkar Fizan'a, ukbâ deriz biz ona
Mahşer günü mizana, gittiğinde anlarsın

Ne servet ne de şöhret, dostluk en büyük nîmet
Dostun birgün ihanet, ettiğinde anlarsın

Dense de mikrop kirde, kebairi kibirde
En geç "o gün" kabirde, yattığında anlarsın.

Mecit Aktürk

Delikanlım

□ Serde erlik sinede aşk olana
Salâ sesi ninni gelir, hoş çıkar
Din masaldır felekten gün çalana
Kahkahadan gözlerinden yaş çıkar

□ Nefsin dili günaha bal der önce
Farkedersin yaş kemale erince
Bir aynada suretini görünce
Her eyvâhın bir yangına eş çıkar

□ Meltem iken boran olur bu yeller
Ne dost kalır ne evlâd ü iyâller
Naz deminde kurduğun tüm hayaller
Süslü serap yâdı hazin düş çıkar

□ Gâh inciyle, gâhi ipek, ketenle
Özenerek süslediğin o tenle
Bal kaymakla beslediğin bedenle
Yılan-çıyan aç kurtlara iş çıkar

□ Haz alırken hayat denen piyesten
Sarsılırsın ani gelen bir sestem
Sol yanını süsleyen o kafesten
Sahibine kanat çırpan kuş çıkar

□ Bastığın yer talip iken tenine
Ne gidersin zevk ü sefa yönüne
Gün gelecek dostlarının önüne
Bir Fatiha dilenen bir taş çıkar

□ Lal zannetme ölü diye; şu yatan
Bir hatiptir hakikati anlatan;
Şol cihana üryan gelip göz atan
Yine üryan avuçları boş çıkar.

Mecit Aktürk

Dem'li Dizeler

Ahdinden cayan beşer çıkmış insan avına
İlâhî aşkın köşkü örümcek ağı bu dem
Furkan ihtar etse de "Gelme nefsin tavına!"
Diken ile bezenmiş muhabbet bağı bu dem

Firavunun mayası kök salınca genlerde
Kaybolmuş insanoğlu kibir ile ben'lerde
Sureti öfke kusan virane bedenlerde
Kine karargâh olmuş aklın otağı bu dem

Uymaz olmuş insanın bir ânı bir ânına
Şeytanı şahit tutmuş dinine, îmanına
Adalet umuduyla insafın limanına
Sığınan mazlumların sarsılmış dağı bu dem

"Şerefli" payesiyle bu âlemde nam salan
Ya akrep olmuş yine, yahut zehirli yılan...
İbrahim'i ateşe atanı örnek alan
Vicdansız zalimlerin saltanat çağı bu dem

Mecit Aktürk

Demli Keder

Bahtım elem ekmiş tende özüme
Gönül otağımdan taş sökölüyor
Hüzün bulut çekmiş iki gözüme
Kirpiğim değdikçe yaş dökölüyor

Bu fâni dünyanın dar geldi eni
Haramdı tenime neşenin teni
Berduşun diline düşürdü beni
Dil tökezledikçe ayyaş gülüyor

Gün geceye esir kederim demde
Zamansız doğmuşum tat yok bu demde
Hem bîzâr halinden bu canım, hem de
Feleği kendine gardaş biliyor

Mecit Aktürk

Deniz Dalgasız Olmaz

Mahlası Kul Fikret'tir; tebessüm eder yüzü
Hiç kimseyi kendinden itmiyor Fikret Hocam
Heybesinde gül vardır, dilinde tatlı sözü
Selam vermeden asla gitmiyor Fikret Hocam

Alsancağa sevdalı; girmiyor kavgalara
Aşk tohumu ekıyor, bakmıyor kargalara
Diklenip direniyor sert esen dalgalara
Deryayı salla geçse batmıyor Fikret Hocam

Bir derdin pençesinde olsa dahi yakası
Umut kıran yeisle hiç yoktur alakası
Nuh gemisi gibidir geniş gönül takası
Küslük bilmiyor ve kin tutmuyor Fikret Hocam

Bilin ki sevdalıdır, yanakları al ise!
Al olsa da el sürmez elma kurtlu, kal ise
Mest olur ezanlardan, okuyan Bilal ise
Bal olsa, haram ise; tatmıyor Fikret Hocam

Damatlık vadetseler gittiği her düğünde
Yine de sükût etmez haksızlık gördüğünde
Mutena ağızlarından muhabbet derdiğinde
Vefa biliyor, dostu, satmıyor Fikret Hocam

Mihmanı er kişiyse takılmadan "niçin"
Kuşanır silahını üşenmez gider Çin'e
Zorlu hayat yolunda çarpılmış ise cine
Kederini içine atmıyor Fikret Hocam

Tohumu aşk olsa da gönül arazisinin
Mahsulü acı ve gam hüznünlü mazisinin...
Hayat "sefer"se, zafer bu savaş gazisinin
Savaşına korkağı katmıyor Fikret Hocam

Gâh kısa pantolonla, gâh desenli pijama
Eşinden az ayrılrsa bakın siz serencama
Gözlerinin üstünde onun da kaş var amma
Kızdıran eşi ise çatmıyor Fikret Hocam

Hayli uzun olsa da dostumun hikâyesi
Sadece tadımlıktı kalemimin gayesi
Anladım ki eksikse övgüleri, payesi
Yakamı bırakmıyor, yatmıyor Fikret Hocam

Mecit Aktürk

Dergâh

Mazin nutfe özün balçık aslın olur iğğ dediğin
Üç beş anla birkaç anı; ömür, asır, çağ dediğin...
Âmâ için her taraf pus, gören göze nice ibret
Almak için, bu dergâha sen de buyur tefekkür et!
Varlığıyla huzur bulup "dayanağım" "dağ" dediğin
Anan, baban, eşin, dostun... düne kadar sağ dediğin

*

Sevgi ile sarıldığın nice o can bugün hani?
Fânî... Dostum... Emin ol ki; süslü bu han, dünya fânî

*

*

Kundağını kırıp çıkan narin o can kuş hükmünde
Her kuş için hoştur amma; sema "serap"; "boş" hükmünde
Yemyeşilken solup düşen yaprakların mesajı net
Bilmek için, bu dergâha sen de buyur tefekkür et!
Kırk ötesi yollar Sırat, nevbaharlar kış hükmünde
Üşür arzu ve hevesler ömrün Eylül, Ekim'inde

*

O yüzden hep toprak kokar her hayalin düşün teni
Fânî... Dostum... Emin ol ki; süslü bu han, dünya fânî

*

*

Ne kibirin kir izinde, ne şeytanın şer izinde
Yalın gerçek nur izinde; o da îman denizinde
Elzem olan ihlas, niyet; ne surat as ne de diret
Dalmak için, bu dergâha sen de buyur tefekkür et
Sermayeni salma sele, kalma nefsin dehlizinde!
Zannetme ki toprak doydu, Azrail can perhizinde

*

Ne sırayla... ne kurayla; apansızın, ölüm âni!
Fânî... Dostum... Emin ol ki; süslü bu han, dünya fânî

*

*

Yaşamayı bilmesen de düne kadar doğru düzgün
Nadim olan kullar için bir kapı var; durma üzgün
Her aldığın nefes ihtar, her ezan bir açık davet!
Çalmak için, bu dergâha sen de buyur tefekkür et
Bir aynanın karşısında süslesen de hazla hergün
Ela gözü, hilal kaşı kara toprak söker birgün

*

Son pişmanlık nafîle, boş; bahaneye salâ manî
Fânî... Dostum... Emin ol ki; süslü bu han, dünya fânî

*

*

Ar bilmeyen asi nefsin her andan haz olsa ne ki?
Adın dilden dile gezse, âleme nam salsa ne ki?
Makbul olan o zor günde, Hakk indinde şeref izzet
Bulmak için, bu dergâha sen de buyur tefekkür et!
Karun'lara dar gezegen bir tek sana kalsa ne ki
Gizemli bu güzergâhta her âkıbet, son öyle ki;

*

Karanlık ve dar bir çukur çamur eder, yer bedeni

Fânî... dostum... Emin ol ki; süslü bu han, dünya fânî

Mecit Aktürk

Derler...

Bir acâip memlekettir Vatanım
Bireyine "Hakk'ı bilen kul" derler.
"Fedâ olsun Alsancağa bu canım,
Mal dediğin, geçmez akçe, pul" derler.

Benzese de her bir ferdi zekiye
Karpuz gibi bölünmüşüz ikiye.
Yerkürenin incisine "Türkiye"
Yen içinde kırık şeye "kol" derler.

Efes, Ürgüp, Bodrum, Datça, Uludağ
Dışarıdan bakan sanır güzel bağ.
Mütedeyyin kesim için dinci, sağ
Dine şaşı bakanlara "sol" derler.

Aslan sütü kod adıdır rakının
Bir metredir boyu bizde çakının.
Kolaysa bir hâlinizden yakının
"İşte kapı, başka ülke bul" derler.

Her yangına bir hortumla koşarken
Kimse bilmez kıymetini yaşarken.
Son nefeste zor engeli aşarken
"Yazık olur, biraz daha kal" derler.

Çıplak kadın teşhirine "cesur poz"
Canlı canlı yenen şeye "istakoz"
Çapkınlıkta kırk üstüne "kart horoz"
Şahipsizsen, "yeter artık" öl derler.

Çağımıza esir düşmüş saygılar
Yaş geçtikçe artar her gün kaygılar
Erozyona uğrasa da duygular
Sevgi eksik gönüllere "çöl" derler.

Bir Vatan ki, aşıkların diyârı
Her dertlinin vardır zâlim bir yârı
Ara sıra tütse dahi buharı
Aşktan arda kalan şeye "kül" derler.

Hicrân denen aş lokma batırıp,
Bekâr aşık hayal kurar, oturup
Fırsat bulup, bir punduna getirip
Al yanaktan alınana "bal" derler.

Bîzâr ise şaşkın birey derdinden
Umut umar nankörlerin merdinden
Her "eyvah"ın, her "keşke"nin ardından
Gözden akan damlalara "sel" derler.

Yama dolu örfümüzün örtüsü
Azalmakta milletimin artısı

Dostluklardan arta kalan tortusu
Eşe dosta, akrabaya "el" derler.

Yüce Kitap bahsederken bir sondan
"Ben" diyenin haberi yok noxsandan...
Be hey gâfil! Top giriyor doksandan
Azrâil'in attığına "gol" derler!

Mecit Aktürk

Derman Olsa

Elde kalan son umudun şuasına güman olsa
Can hârımın buharında kazan katran kaynatmazdı
Müslümanım diyen dilin sahibinde îman olsa
Yunusların diyarında Nemrutlar at oynatmazdı

Vahşi hayvan âleminde Hakk'ın sözü ferman olsa
Arslan ete tövbe eder, kurt kuzuya kaş çatmazdı
İbretimiz akıbet, son arsız kula derman olsa
İcitmekten haya eder, kalp kırmaya can atmazdı

Mecit Aktürk

Deryadan Damlalar

Duygular deryâdır, görünmez dibi
Gizemin "niye"si, "nasıl"ı vardır
Sevdada bakışın olduğu gibi
Şiirde nakışın usulü vardır

- I -

Şairsiz bir millet yaşayan ölü
Yok olan devletler en bariz örnek
Şiirse; gülzârın goncası, gülü
Hazana direnmek, al durmak gerek

Zamanın çarkında ezilmiş edip
Pas tutmuş kalemsiz sayısız bilek
Edebî havadan nasipdâr edip
Mürekkebe nefes aldirmek gerek

Erbabına malum doyumsuz tadı
Yavandır yanında bal, kaymak, börek
Asrın kışkaçından Edebiyatı
Kurtarıp, ayağa kaldırmak gerek

Şayet nazlanıpta gelmezse ilham
Gayretin tamamı boş yere emek
Beyaz kâğıtlara kuru harf haram
Ahenkli heceyle doldurmak gerek

Sorup hatırını hadsiz elemin
Kavrılmaya hazır olmalı yürek
Varıp huzuruna mahir kalemin
Ucunu deryâya daldırmak gerek

Vız gelir maşuğa çektiği ezâ
Ferhat'ı bekliyor kazmayla kürek
Dertli bir kemana, ya da bir saza
Hüzzamlı nağmeler çaldırmak gerek

İlham duygulara takınca kanat
Şair süvaridir, kalemse binek
Dört nala gitmezse kahrolur kırat
Yarıшта rüzgârı yıldırım gerek

Ademin arsız dönmüş ahtından
Bir yiğit bekliyor sayısız dilek
Öksüzün, yetimin kara bahtından
Zifiri kazımak, güldürmek gerek

Salınmış çakallar mâlum ininden
Acılar tarifsiz, bakışlar ürkek
Kalemi sıyırıp paslı kınından
Zalime haddini bildirmek gerek

- II -

Şairler olmalı en önde giden
Haksıza hesabı sormalı tek tek
Gönül otağında bunca kin neden
Öfkeyi zirveden indirmek gerek

Dil haddi bilmeli, kul kusurunu
Tasada birliktir en muhkem direk
Yayıp gönüllere vahdet nûrunu
Tefrika nârını söndürmek gerek

Gelmiyor ki diyor bazen birisi
Ya kafiye bozuk, ya redif, ya ek
İlhami değil bu, ilham perisi
İltifata boğup kandırmak gerek

Aşk denen özünde tarifsiz ısı
Tahammül sınırı alçak ve yüksek
Çekilmez olunca hicrân acısı
Aşığın âhını dindirmek gerek

İmgeler şiirin tuzu, biberi
Eksik olmamalı gerekli ölçek
Mesela güneşin yokken haberi
Mehtaba öpücük kondurmak gerek

Kozadan çıkması maharet amma
Şarkı söylemeli uçan kelebek
Şaça kar yağdırmak yeterli sanma
Yaz günü güneşi dondurmak gerek

Aşkın güzergâhı ilâhî yolsa
Dert yanmak ayıptır, her çileyi çek
Vuslatın kabında ağı da olsa
Yine de lokmayı bandırmak gerek

Bercede eserler maharet ister
Kalp kavi olmalı, heceler ipek
Çelimsiz kalemi cesaret besler
Korkuyu korkutmak, sindirmek gerek

Madem ki yâd için eserdir gâye
Kalplerde yer etmek, anılmak erek
Yağsa da semâdan övgü ve paye
Kibiri yolundan döndürmek gerek

Şairin duyguyla doludur cebi
Mecnun'a benzeyen bir hâli vardır
Gâhi külhanbeyi, gâhi çelevi

Ardında hoş sadâ hayâli vardır

Mecit Aktürk

Mecit Aktürk

Desem Ki

Desem ki ben ne âlim ne ârifim
Kabul etmez, kaşlarını çatar aşk
Tadan bilir, bilmeyene tarifim
Gönüllerde baş köşeyi tutar aşk

Kaideyi kanunu o belirler
Baş eğmeyen sürünerek ilerler
Vefasıza düşte gelir dış biler
Lokmalara zehir zakkum katar aşk

Ela gözde, şuh bakışta o vardır
Tatlı sözde, hoş nakışta o vardır
Tebessüm, haz... yaz, kış ona ayardır
Kıymetini bilmeyene batır aşk

Göz ucuyla sızar kalbe âniden
Köle yapar esir düşen fâniden
Kızdığına farkı kalmaz caniden
Yusuf eder, kuyulara atar aşk

Gâh rüyadır süreyyâyı kuşatan
Gâhi kâbus; cehennemi yaşatan
Ferhat için "küreğine taş atan
Çekilmez dert, ölümden de beter" aşk

Gönüllere teşrif etti edeli
Muammadır mahiyeti... bedeli
Leylâ ile Mecnun gitti gideli
Kendisini hep ağırdan satar aşk

İlâhî bir ateştense alevi
Vuslat için elçi bekler canevi
Çan göçmüşste ruh tendedir bir nevi
Ölümsüzlük iksirinden tadar aşk

Mecit Aktürk

Desene!

Be hey sefil, ne kendini aklarsın
Şer şiarım, attığım ok desene!
Her sözünde bir gönülü haklarsın
"Günah/kârım, yalanım çok" desene!

Koca ömrü bir inada adayıp
Yaradan'ı inkâr etmek! Ne ayıp!
Asî nefsi serpilmeden budayıp
"Yol dediğin çıkmaz sokak" desene!

Aklı olan mükellefken ödevle
Dostluk kurdun mağrur mel'un o devle
Yaklaştıkça çek yürekten "lâ havle"
"Düş yakamdan, beni bırak!" desene!

"Ol" emriyle yola çıktık; koşu bu
Kul menzile varmak ister; düşü bu
Şeytan sinsi, tuzak kurmuş; işi bu
"Benden sana olmaz çırak" desene!

Değil mi ki iz'an aklın ölçeği
İkrâr ile tebliğ eyle gerçeği
Sor Kur'an'a tarif etsin alçağı
"Birdir Allah; Kâdir, Mutlak" desene!

Çan denen "kuş"; geçip gider uçarak
Ölüm gerçek! Kurtuluş yok kaçarak
Dört Kitabın dördünü de açarak
Cehenneme kim müstehak? Desene!

Mecit Aktürk

Devran Şekil Değiştirmiş

Bir acaip, tuhaf bu dem; zaman şekil değiştirmiş
Çağ atlamış(!) benî adem; îman şekil değiştirmiş

Cürme sebep(!) bin "ama" var, sanırsın ki bunama var
Her tövbede kırk yama var; pişman şekil değiştirmiş

Kutsayınca insan "aklı", haksız iken olmuş haklı(!)
Ayna kızgın, ağlamaklı; düşman şekil değiştirmiş!

Pusulasız, pusta, karda, çıkmış yola, kalmış darda
Bir ilâhî çare var da; liman şekil değiştirmiş

Dert devasa, virüs mûkim, emr-i kûn'a naçar hekim
Şifa bulmak zor, nitekim; derman şekil değiştirmiş

Bin asıra eş her bir an, uzun sürdü bu kez boran
Gözler yaşlı, kalpler viran; devran şekil değiştirmiş.

Haz umarken yazdan, hâlâ, ne gam dindi, ne de salâ
Hergün hüzzam çala çala; keman şekil değiştirmiş

An sayarken ecel kuşu, hayal kurmak boşa koşu
Kalmayınca ihlas, huşû; emân şekil değiştirmiş

Gönül sızım vermez ara, âşikâre kanar yara
Emaresi ziftten kara; duman şekil değiştirmiş

Mahzun gözler söze delil, azgın beşer dünden zelil
Tahrif olmuş Nazm-ı Celil; Beyân şekil değiştirmiş

Nerde o bal yapan arı, "eyvah" dolu kovan kârı
Sinden öte hazır nârı; ziyan şekil değiştirmiş

"Oku!" derken kutlu hitap, zevke dalmış her muhatap
Ne ar kalmış, ne de âdâp; unvan şekil değiştirmiş

Müjde gelmiş ki kabirden, biçmiş dîni, geçmiş Bir'den
Kalpler kirden ve kibirden; insan şekil değiştirmiş

Gâh dil bozuk, gâhi aksan, öğretiler yerle yeksan
Her meramda bir şey noksan; lisan şekil değiştirmiş

Helal aşâ hasret bıçak, haram ile kaynar ocak
Onuruna zül ki sıcak; kazan şekil değiştirmiş

Cinayetin adı töre(!), kadınlara dar bu küre
İnfak dahi ırka göre; ihsan şekil değiştirmiş

Nefsin atı hergün terli, öfke olmuş en değerli
Kalplerdeki ur kanserli; çiban şekil değiştirmiş

Dost ararken Garp'ta, Çin'de, yalnız kaldık dost içinde

Çakal gezer post içinde; çoban şekil değiştirmiş

Davasını satan olmuş, "yiğit" merte çatan olmuş,
Kafes Kurt'a vatan olmuş; destan şekil değiştirmiş

Hilal haçın kısıkcında, gönlüm yine har sacında
Puştluk puştun mizacında; yılan şekil değiştirmiş

Fâni kulsun derken ezan, duymaz gafil, bilmez hazan
Ne söyleyen boş be ozan; izan şekil değiştirmiş

Mecit Aktürk

Dibe Daldıkça...

Yiğitler yurdunda muhkemdir kal'a
Sarsılmaz, tarihten ibret aldıkça
Nam namerde kalır meydan çakala
Zalime yaltaklık onur oldukça

Sussam ne farkeder, artık belirgin
Hâinin kalbinde zirve yapmış kiñ...
Tedirgin şehitim, millet tedirgin
Bozkurt diyarında it çoğaldıkça

Ülküyken can suyu, bayrağa nefes
Bozuldu akitler, kesildi o ses
Kaybolan o ruhun farkında herkes
Tarih denzinde dibe daldıkça

Mecit Aktürk

Dikenli Tarladır Ömür Dediğin

Doğarken dünyaya her tatlı bebek
Yaklaşır yanına nur yüzlü melek;
Dikkati çekerek hesap gününe
Bir avuç zamanı koyar önüne...
Yegâne hazinen budur diyerek
Eğilir usulca, gülümseyerek;
Hayatî önemde konu fısıldar
Rahmân ve Rahîm'i; O'nu fısıldar!

Sevgiyle verilir gereken emek
Günbegün gelişir "minik kelebek"

Geceler zor geçer gün çabucaktan
An sayar inmeye dar salıncaktan
Meleğin yerini alsa da anne
Dudak bükmek için çoktur bahane
Cendere cezası(!) canını sıkır
Dar gelir kozası, kundaktan çıkar
Uzar mesafeler... büyür adımlar
Ne kırlar uzaktır... ne kaldırımlar ...

Göz kırpınca güneş, iner kucaktan
Ne koşmaktan bıkar, ne oyuncaktan

"Yavrum!" dendiğinde gözleri ışıır
Darda kaldığında o'na danışır.
Annedir bebeğin başöğretmeni
Annedir, elinde tutan dümeni
Çocuk takviminde mevsim bahardır
Kar denen oyuncak(!) top için vardır
Saklambaç oynayıp, söylerken şarkı
Gençliğe yol verir feleğin çarkı

Gönül semasında aşkla tanışır!
Afallar aniden; akli karışır...

Değişir dünyası, ağızda tat da
Ağrı zirve yapar her vukuatta
Aczini göstermek kastıyla kader
Kabına köz koyar, kalbine keder
Bazen, bir yudumluk bir vuslat için
İçine hicran da katar sevincin
Toprak haykırırken s/onu vaazda
Haz bulur, ikaza her itirazda

Gençliği saklarken yasaklı katta
Aynanın şamarı patlar suratta

"Hatırlar gibi"dir bir yerden, fakat
Hiç hesapta yoktur yediği tokat
İncinir gururu, sendeler birden...
Zorlanır kalkmakta düştüğü yerden

Duygular coştukça akıl yavaşlar
İşte yol ayrımı burada başlar!
"Bir Mâni" olmazsa savrulan gence
Sahne alır şeytan... başlar eğlence!..

Ufkun ötesine açarken kanat
Şer meziyet olur, arsızlık sanat

Nefsi her fırsatta dedikçe "şımar!"
Gafil, itaatten eşsiz tat umar
Mel'un nazarında her tuzak haktır
Ve... İnsan, ömürlük tek oyuncaktır!
Hadsiz heveslerden alırken neşe
Şahittir n/isyana her kuytu köşe
Kibirden payını verirken bıçak
Aslına uzaktır, ahtine kaçak

An artık metadır, hayat bir kumar!
Kul paramparçadır, akıl tarumar

Kâr sayar dizine gezdiği "muhit"
Bilmez ki şer muhit cürmüne şahit!
Sayarken saçına düşen akları
Zor çıkar kalan son basamakları
Ne ayna sır bilir, ne ecel hatır
Hakikat, kalpleri kötü kanatır!
Sarsar acımadan derin uykudan
Hayaller buz keser, titrer korkudan...

Tükenmek üzredir an denen nakit
Mevsim, o mevsimdir... vakit, o vakit!

Nisyanla maluldür dense de beşer
Hayatın sillesi öğretir ne şer...
Konuşur yelkovan, akrep ve saat
Konuşur kabirler; yer, gök, kâinat...
Haddini bildirip tendeki "ben"e
Kul, kulak kabartsa ses gelen yöne;
Görürdü; bir ibret kastiyla bazen
Üryan bir ağaca dokunur hazan

Kuruyan dallardan birer ikişer
Sararmış yapraklar çamura düşer...

Lisan-ı hâl ile, der ki; vakit dar!
Sinden de öteye bir yolculuk var!
Ne gençlik ebedî, ne çelik bilek
Göç vakti gelince olmaz ömre ek...
Ne lügat gerekir, ne lehçe, lisan
-Az akıl etse de düşünse insan-
Bazen bir karınca, bazen bir serçe
Haykırır gerçeği... konuşur bahçe!

Kaçışı olmayan sonu fısıldar
Müntakım olanı; O'nu fısıldar!

Müntakım olanı; O'nu fısıldar!

Mecit Aktürk

Dil Yarası... -cinas -

Ey utanmaz heyula, başıma belâ dilim
Saysaydım suçlarını ya doksandı ya da yüz.
"Durun, etmeyin!" demem kesseler dilim dilim
Af dilemeye dahi bırakmadın bende yüz.

Her biri bir âfetti, her biri vahim, elim
Sayende derde saldım dostları gereksizce.
Ey âlem-i şuârâ; kaleme küskün elim.
Hüznümün tarifine var mıdır gerek sizce?

"Sır" demiştim kaleme, tuttu kâgıda yazdı
Diken ekti bağıma, koklatmadı bir tek gül.
Ben ayazda donarken, ona bahardı, yazdı
Artık ömrün son demi; gel artık kolaysa gül!

Bir nebze haz umarken payıma çile düştü
Ey vicdansız talihim gel gör, sinemi yar da.
Anladım ki sevinmek benim için bir düştü
Bakmayın güldüğüme, aklım hep zalim yârda.

Ey gönül! Ne isyan et, ne sonsuz hayâle dal
De ki "ferman böyleymiş, teselliyi nedeyim".
Olma rüzgâr önünde savrulan bir kuru dal
Hakk böyle takdîr etmiş; şimdi kime ne deyim?

Miskal misli kem sözün hükmü çorbada bir kıl
Bir gönül yıktı isen, git kendine mezar eş.
Ey âsî nefsim işit! Hep Kur'an'ı rehber kıl
Bil ki, binlerce boncuk, bir inciye olmaz eş...

Mecit Aktürk

Dile Gel!

Mahzun durma bir kenarda, dile gel!
Çanakkale neymiş anlat, an kalem!
Varsın gözler yaşa dursun, aksın sel
Aldırma sen! Ağla, ağlat, yan kalem.

Dil yorulmaz Hüdâ'sına niyazdan
Yiğit yılmaz tipi, bora, ayazdan
Yüzlerce yıl huzur veren boğazdan
Yüz yıl önce akan kandı, kan, kalem!

Düş ardına AY YILDIZLI ecenin
Yırt ye'sini, kasvetini gecenin
Her dizede hakkını ver hecenin
Sivri ucu mürekkebe ban kalem!

Ferâsetle yakın edip uzağı
Göster bize hileleri, tuzacı
Hiç sönmessin, tütsün Türk'ün ocağı
İlelebet kat şanıma şan, kalem!

Deyip "nesil tarihine duyarsız,
Kalpler katı, bakışlar kor, dil arsız"
Söz söyleme, düşünmeden, ayarsız
VATAN için eksik olmaz can kalem.

Unutma ki kında kılıç pas'taysa
Ezan suskun minareler yastaysa
"Kızıl elma" m görünmüyor, pustaysa
Revâ olur her gün çalan çan kalem!

Anadolum şuhedâya fidanlık
İnananın dilinde âh bir anlık
Ebediyen sürmez asla karanlık
Sabredene yakın şafak, tan kalem...

Mecit Aktürk

Dilim, Dilim Dilim

Her ne derde düştüysem, sebebi sensin dilim,
Durun, etmeyin! demem, kesseler dilim dilim.

Af dilemeye dahi bırakmadın bende yüz,
Saydım tüm suçlarını, bugünküyle etti yüz...

Sıradan hata değil; her biri vahim, elim,
Bir tek dize yazmaya gitmiyor artık elim...

Sır vermiştim kaleme, tuttu kâğıda yazdı,
Bana kış ıken mevsim, vicdansıza hep yazdı.

Mutluluk pay edildi, payıma çile düştü,
Anladım ki sevinmek benim için bir düştü...

Ey gönül! Ne isyan et, ne uyu gaflete dal,
İbret alan insana ibret olur kuru dal!

Madem çorbayı bozar içindeki bir tek kıl,
Küçük görme hatanı, hep Kur'an'ı rehber kıl! ..

Sıla kokusu aldım, esiyor serin serin,
Çökertti beni gurbet, bana bir döşek serin...

Dost isen teselli ver, ger üstüme kol kanat,
Ne kalbinden sil beni, ne de kalbimi kanat...

Ey kader! Yalvarırım bir kez olsun yüze gül!
Diken ektin bağıma, koklatmadın bir tek gül...

Şavkı suya düşünce sanma ki ay yaş olur
Aşkıyla giryân olan, içmeden ayyaş olur.

Mecit Aktürk

Dilimiz Can Yakıyor

Şecerede "şerefli" yazsa dahi ne çıkar
Sözümüzde sevgi yok, dilimiz can yakıyor
Gönüller kan gölüyken insanız demek sıkar
Sazımızda sevgi yok, telimiz can yakıyor

Ham idik olmak için dergâha geldik lakin
Hârında piştiğimiz ya nefretti ya da kin
O yüzden melun mutlu, kendinden emin, sakın
Közümüzde sevgi yok, külümüz can yakıyor

Sorsalar bu cihanda en mahir arı bizdik
Gönül saraylarında nice bahçeyi gezdik
Zakkumda karar kıldık; gülü, goncayı ezdik
Özümüzde sevgi yok, balımız can yakıyor

Bir umut özlemiyle çevremize her bakış
Yanaklardan süzülen çehreye kordan nakış
Virane gönüllerde otağ kurmuş kara kış
Gözümüzde sevgi yok, selimiz can yakıyor

Yaklaşırken yerküre sonuna yavaş yavaş
Utan diyor insana her vahşet, talan, savaş
Yazık, müsbet dururken menfiye onca uğraş
İzimizde sevgi yok, yolumuz can yakıyor

Dört Kitap ayan beyan Mâbud tek olsa ne ki
Ahde vefa arayan mabetler dolsa ne ki
İnsan aslına düşman, gölgesine öteki
Va'zımızda sevgi yok, kulumuz can yakıyor

Bilsek de göçebeyiz, ölüm var, ömür kısa
İblise köle olduk, nefsin eline asa
Dile, göze, gönüle has cevherken, hülâsa
Tarzımızda sevgi yok, hâlimiz can yakıyor

Mecit Aktürk

Din Başka Türü

Derine daldıkça dersimi aldım
Zaman çok değişmiş an başka türü
Belli ki bu çağa yabancı kaldım
Sahan çok değişmiş nan başka türü

Duygular riyakâr düşler dünyevî
Aşkların öz yurdu nefretin evi
Her kavram aslının tersi bir nevi...
Yalan çok değişmiş zan başka türü

Sohbetin ne tadı, ne demi aynı
Ne dostun sevinci, eleme aynı
Bir tek sal denilen o gemi aynı
Liman çok değişmiş yön başka türü

Âleme ayanken o/nurlu Beyan
Âlimin tefsiri akıla ziyan
Marifet arsızlık, makbul hezeyan
İman çok değişmiş din başka türü

Emare asırdan hükümse Hayy'dan
Kıyamete beş var; ok çıkmış yaydan
Çakallara kalmış Türk'e has meydan
Devran çok değişmiş, şan başka türü

Ne ayda, uzayda, ne Çin'de kayıp
Muhabbet insanın içinde kayıp
Öyle ki insaf suç, merhamet ayıp
İnsan çok değişmiş, gen başka türü

Mecit Aktürk

Dinle Evlat

Kötü olan ne varsa yakışana bırakıp
Ne birine hinlik et, ne birine tuzak kur
Sohbet ehli seçerken tavırlarından çıkıp
Sana tepeden bakıp hor görene uzak dur

Mâbûdun rızasını gözetip muradında
Resûlünü örnek al Rahmân'a taatında...
Şeytanı kiskandırıp kalp kırma sanatında
Ârsızın suratında nur görene uzak dur

Ahlak en yüce değer ve her dînin direği
Şefkat, merhamet, insaf insanlığın gereği
Arı ile bir tutup zehirli engereği
Sevgi dolu yüreği ur görene uzak dur

Vazifesine göre; biraz ya da bol kese
Halkederken Yaradan akıl vermiş herkese...
Tıkayıp kulağını Hira'dan gelen sese
Kendisini İblis'e er görene uzak dur

Niyet ve samimiyet; budur her işin başı
Zira niyet halisse boşa gitmez uğraşı...
Nice mazlum yaşarken baharda kara kışı
Zalim ile savaşı şer görene uzak dur

Nankör kapılıp asrın değişen havasına
Varsın ihanet etsin Türk-İslam davasına...
Bakıp yalan dünyanın alımlı ovasına
Bu hânı hevâsına dar görene uzak dur

Akıbet ders verirken kabirden vaaz ile
Ne işin var oyunla, hevâ ile haz ile...
Yanlış doğrularla karayı beyaz ile
Mü'mini yobaz ile bir görene uzak dur

Kartal için düz ova yorgun dize sarp yokuş
Görünen manzarada açığa bağlı bakış
Cehennem dibinde bahardan yazdan nakış
Cennette zemheri, kış, kar görene uzak dur

Bir ağaç dal uzatıp sunduğunda elmayı
Paylaşmakta ara sen neşeyi, zevk almayı...
Kadehlerle kutlayıp felekten gün çalmayı
Zillette alçalmayı kâr görene uzak dur.

Maharet ne pazuda, ne o mangal yürekte
Ne de yıllar içinde boy verip büyümekte
Meziyet her lokmayı helâlinden yemekte
Alın teri, emekte kir görene uzak dur

Değse de Alsancağa kem gözün garabeti
Davası Hakk olana yeis zül, zafer katî

Vatan; onur, Şeref, Şan; Türk'n kutsal mabeti
Uğruna Şehadeti zor görene uzak dur!

Mecit Aktürk

Dokunma!

Hiç acıma cânâ cefâ hâlîme
Yüreğimde neyin varsa al, durma!
Rahmet okut en vicdansız zâlîme
Bedel ödet...Siteimler et...Lâl durma!

Az mı dedim "gönül hassas, horlama!
Talihini daha fazla zorlama
Suçum varsa, buyur, hesap sor, ama
Poyraz olup gül bahçemi soldurma!"

Varsın bitsin lügatında zerâfet
Yakıp yıksın harâb etsin bu âfet
Demem artık "yeter, vazgeç, insâf et!
Beni kordan alevlere daldırma!"

Soranlara tanıt beni "el" diye
Dilim kopsun yalvarırsam kal diye
Düşsem dahi el uzatma dal diye
Var mı engel, görmezden gel! Aldırma!

Güç dense de aşk odundan sakınmak
"Ar" diyorlar zor geliyor yakınmak
Gönlüme zül hâin tene dokunmak
İcâb etmez...Gücün yetmez...Kaldırma!..

Mecit Aktürk

Dol Irmaktan.

Boşaldıkça dol ırmaktan
Aşka nazır arkın olsun
İmtina et kalp kırmaktan
Ki zalimden farkın olsun

İradeni mimar eyle
Eksiğini imar eyle
Âsi nefsi tımar eyle
Günahlardan korkun olsun

Kulak ver, duy, ne diyor us!
Öfkeliyken sabreyle sus
Ki her kalpte sana mahsus
Köşkün, evin-barkın olsun

Ne kindar ol ne kaş çatan
Nedamete gelsin hatan
Sevgi koksun güften, notan
Ki dillerde şarkın olsun...

Mecit Aktürk

Dost Belleme Talihini

Sağ kolundur bugün, lakin; gider birgün üzülsün
Kızır, küser hem hatta kin, güder birgün üzülsün

Sanma hâli hep hoş olur, kalbi katı bir taş olur
Otağında baykuş olur, öter birgün üzülsün

Düşündün mü niye küsüm, neden harap şu sol göğsüm?
Çehresinde o tebessüm, biter birgün üzülsün

Az yemedim taşlarını, ezberledim kışlarını
Surat asıp kaşlarını, çatar birgün üzülsün

Çok hasettir; keyif çatsan, bozar hemen az rahatsan
Darda kalıp el uzatsan, iter birgün üzülsün

Güven olmaz her sözüne katran katar gündüzüne
Diken döküp can özüne, batar birgün üzülsün

Bilir kulun zaafını, bulur zayıf, en safını...
İnsafsızın tarafını, tutar birgün üzülsün

Yaz beklerken sen Bodrum'dan, kar gönderir Erzurum'dan
Yarda bulsa uçurumdan, atar birgün üzülsün

Bulduğunda uygun çete, çok yatkındır ihanete
Beş kuruşa muhannete, satar birgün üzülsün

Uymaz ânı bir ânına, ihtiyatla var yanına
Derdi çoklar kervanına, katar birgün... üzülsün

Mecit Aktürk

Dost Deriz Azrâil'e

Bir garip yolcusuyuz varlığın gayesinin
Takılmayız peşine nefis pespâyesinin
Artık ardı göründü ömür sermayesinin...
Zaman sona zimmetli, O'na doğru akıyor
Güneş batmaya yakın göz toprağa bakıyor.

Yorsa da dizimizi çıktığımız basamak
Abes bildik bu yolda bir lahzâ duraksamak.
"Züldür" deyip insana günahı kanıksamak
Kalsa da bazen ramak, düşmedik şer ağına
Talibiz nurlu izin gönüller otağına

Yanılıp baksak dahi alçaktan gelen sese
Bin nedâmet yükleriz boş geçen her nefese
Ta ezelden bağılıyız Furkan-ı Mukaddese...
Düşsek de bazen ye'se, rûha etse de tesir
İmânı sağlam olan şeytana kalmaz esir.

Nâmert mahkeme kursa, eller sansa da sanık
Caymayız dâvâmızdan Yaradan buna tanık
Resûl'e özlem ile gezeriz bağı yanık
Gâh gâfil, gâh uyanık; bazen kaysa da zemin
Rahmân'ın rahmetinden her zaman olduk emin.

Deseler ki "gel, sen ol şu cihâna Padişah"
Dünyevî saltanatın tahtına etmem tamah
Secde edip Allah'a; deyip O'dur tek ilah...
Ayırdık sevap-günah; bildik neymiş kâr-zarar
Yaradan'dan ettik âr; sevapta kıldık karar.

Rehberdir Kur'an kula, ayan beyan kara, ak
Dara düşene Rabbi güvenli tek sığınak
Dünya bize gölgelik, Firdevs yegâne konak
Kaptırmayız düşmana ölsek de kal'amızı
Dost deriz Azrâil'e, bekleriz salâmızı.

Mecit Aktürk

Dostum!

Yüreği yorsa da istenen fiyat
Ne acı sonsuzdur ne dert ne keder
Varsın bıçağını bilesin hayat
Tevekkül korkuyu bertaraf eder!

Edebi ruhuma şiar edindim
Kem kelim dilime zül olur dostum
Gönül otağını diyar edindim
Elimde tuttuğum gül olur dostum

Yüzümüz gülmezdi şayet kin gütsek
Dostumuz kalmazdı geleni itsek
İstemedem dahi gönül incitsek
Sînemiz kavrulur kül olur dostum

"Ahlak" insan için en yüce değer
İrade güçlüyse kin boyun eğer
Akıl süzgecinden geçmezse eğer
Ağızdan çıkanlar kal olur dostum

Varsın eller üzsün ilanihaye
İblise vermedik, vermeyiz paye
Dedik "gönül yapmak" yegâne gaye
İkram ettiğimiz bal olur dostum

Gafil daldırda da sözünü kire
Niyet okumayız bakıp zahire
Yollar vardığında Münkir, Nekir'e
Diller sükût eder, lâl olur dostum

Kişiyi yücelten tevazu, haya
İnsanı alçaltan kibirle riya
Rahmân'a Yâr dedik, Kur-an'a ziya
Maşherde Resûl'üm dal olur dostum

Ayarsız çıkan söz vermez inşirah
Nefsi düşman bildik kalbi nazargâh
Ne sultan tanırım ne de padişah
Bu fânî, Rabb'ine kul olur dostum.
Bu fânî, Rabb'ine kul olur dostum.

Mecit Aktürk

Dört Yanım Hâin

Demeyin ki hiç fark yok; Vatana ihânete;
Eskiden soysuz arar, pek zorlanırdı lâin...
Oysa şimdi talip çok bedduaya, lânete
Huzur gönlüme firar; dört yanım alçak, hâin.

Tam şafak söktü derken hazân esti...zamansız
Nesl-i Asım beklerken, nesil gördüm...gümansız
Yangın yeri yüreğim; içten içe, dumansız
Umut çelimsiz, cansız; ye'sin elinde rehin.

Destan yazarken ceddin tarihe nakış nakış
Fırtınaya tutulduk; gitmem diyor kara kış
Buz kesti hayallerim, "mahzûn"a döndü bakış.
Menzil uzak, yol yokuş, cehennem rûy i zemin.

Kaplere kin, toprağa, silahlar "ekilirken"
Farkına varamadık mindere çekilirken
Sırttan hep aynı yüz Suriçi yakılırken,
Terörle yıkılırken Yüksekova, Nusaybin.

Bağrımıza basarken Şırnak, Cizre, Eruh'u
Belli ki es geçmişiz Türk'e hasım gürûhu
Bir gürûh ki, derlenip, sıkılsa tek tek ruhu
Mâhiyet-i vücûhu ya irindir, ya da kin.

Saklamaya ne hacet; aşıldı hassas eşik
Boş kaldı aşk odunda Yunus beleyen beşik
Suriye yangın yeri; sınırlar delik deşik
Sükût etmek âcizlik; nasıl durayım sakın?

Öfke "kalbe"hükümdar, nefret "göze", kan "dile"
Kaldı mı anlamayan yön veren kim Kandil'e
Hayat-memat cenginde yara aldım...ben bile
Kabul..Nimettir çile...Sabrım tükendi lâkin!

Mecit Aktürk

Duman Olur, Üzülürsün

Talih denen yar var ama, düşman olur üzülürsün
Hakk'tan gayrı yâr arama pişman olur üzülürsün

Ey kibrine köle bilgiç, musalladan bir ibret biç
Var sandığın her şey bir hiç; yalan olur üzülürsün

Gönül hassas cam sürahi, gâh kırılır çatlar gâhi
Cân bildiğin dostun dahi yılan olur üzülürsün

Yaş aldıkça o gölgeler, kum saatin gör ne eler
Sonsuz gelen saniyeler, talan olur üzülürsün

Bakıp süslü hırkasına düşme nefsin arkasına
Kovulmuşun takasına liman olur üzülürsün

Talibisin her ihsanın, nankör kulum der aksanın
Heybendeki en noksanın, îman olur üzülürsün

Ensendeki vermez ara, bilemezsin kimde sıra
Son demde fırtına bora, yaman olur üzülürsün

Az ötesi mizan, mahşer, bak Kitab'a öğren ne şer
İnat etme; yanar pişer; duman olur üzülürsün

Mecit Aktürk

Dur Vefasız...

Sürç-ü lîsan ettim diye çekip gitme kaş çatarak
Vefâlı yâr bildim seni; alay etme "öl" diyerek.
Seven kalbi üzmek niye, yüreğime dert katarak
Bir nebzecik insaf hani! Ezip geçme; "yol" diyerek.

Kırma hemen kalemini; söyle, de ki "şudur suçun"
Gül toplamak "bedel" olsun, kaf dağından senin için
Gönlümde taht hazır iken, kırıp dökmek, inat niçin?
Zehir sunma insafsızca, "derde devâ", "bal" diyerek.

Yol yakinken vazgeç derim; sokma nefret, kin araya
Dile destan bir sevdâyı, gel, döndürme maskaraya
Şu âlemde ölüm hariç, çâre varken her yaraya
Son kez olsun, affet beni, gül yüzüme, "kal" diyerek.

Dilde hecem kasvet dolu; sitem düştü vâveylâya
Hayallerim vurgun yedi; hüzün aktı son şuâyâ
Zevk-ü sefân hiç dinmesin; buyur, bekle, kal salâyâ
Üfle, dağıt...Aştan geri, kalan neyse; "kül" diyerek.

Yetmediyse diz çöktüğüm, gözde yaşım, bunca mihnet
İşte kapı! Hiç durma git! Vermem artık sana zahmet
Değil mi ki sabredene büyük nîmet her musibet
Kırsan dahi üzmem seni; "Allah"ından bul" diyerek...

"KÜL" DİYEREK

Sürç-ü lîsan ettim diye, çekip gitme kaş çatarak
Gönlüme yâr bildim seni; alay etme, "öl" diyerek.
Bunca cilen, darben niye; yaramdeşme ağlatarak
Dur, vefasız! Kaldır beni, ezip geçme, yol diyerek.

Dilde hecem kasvet dolu; sitem düştü vâveylaya
Arzularım vurgun yedi; hüzün doldu her şuaya
Zevk-ü safan hiç dinmeye; buyur, bekle, kal salaya!
Üfle dağıt, aşktan geri kalan neyse, "kül" diyerek!

... / _ ... / _ ... / ... /

Mecit Aktürk

Duygularım Kerbelâ

Öyle öfkeliyim ki kuduz Siyon itine
Dilimi kem kelama daldırasım geliyor
Destek verip vahşete, zulme, cinayetine
İnsanlık taslayana saldırasım geliyor.

Fıravunun dölünü koyup adam yerine
"İnsan" diyen ahmaktır hayvanın bu türüne
Ah çekmekten yorulan ağzımın şarjörüne
Laneti, bedduayı doldurasım geliyor.

Bîhaber yetiştirip neslimizi özünden
Merhamet umar olduk bir Coni öküzünden
Zalime gülümseyen güneşi gökyüzünden
Bir sabi duasıyla aldırasım geliyor.

Sorsalar müslümanız; mevzimiz kuytu köşe
Bakmayın süksemize; leşe dönmüşüz leşe
Vidansız bedenleri sürükleyip ateşe
Ecdadımı kabirden kaldırasım geliyor.

Ga/filler tepiştiğe kan bırakıyor çimde
Duygularım kerbelâ, hisler farklı biçimde
Nezih hece bulmakta zorlandım bu seçimde
Merhameti içimde öldüresim geliyor.

Kalem haddi aştıysa emin olun sancımdan
Gıpta ettim ölene insandan usancımdan...
Binlerce masum yetim, öksüzden utancımdan
Sırıtan suratları soldurasım geliyor.

Yılanın başı belli, kovuğu açık adres
Batılı olmak buysa yere batsın, bana ters
Bebekleri katledip, utanmadan Türk'e ders
Verenleri gördükçe çıldırasım geliyor.

Mecit Aktürk

Düş Artık Düşlerimden...

Dallarını kırdığın bu görkemli çınarın
Gün gelip gölgesini özlemle anacaksın...
Dem aldıkça efkârın, hüzün olacak kârın
Nasıl yaktıysan beni, öyle de yanacaksın.

Kaybolsam da ardında aşkın dehlizlerinde
Sevgi aramam gülüm ihânet izlerinde
Sormam, "son kararın mı?", cevabı gözlerinde
Sanma ki yokluğuma kolay dayanacaksın.

Beyhûde beklemişim benim gibi bakmanı
Gönlüme gözlerinden bûseler bırakmanı.
Şu hayat sofrasında sen de birgün lokmanı
Sonsuz hicrân zehrine acıyla banacaksın.

Ferhat iken, sevdâlı, uğruna dağlar aşan
Kâbus oldun ömrüme hayalimde dolaşan
Budandırken umudun, sen de bîtap, perişân
Hasret yağmurlarıyla, hergün ıslanacaksın.

Meğer zulüm saklıymış maskeli mizâcında
Şimdi "nankör" yazıyor gönlümdeki tâcında
Üsulca can verirken yalnızlık kısılcında
Ölümü özleyecek...hatta kıskanacaksın.

Al götür, neyin varsa gönlümde sana âit
Düş artık düşlerimden, hayallerimden çık git
Nasıl olsa gün gelip, deyip "belki", "bir ümit"
Her kapı çaldığında ben geldim sanacaksın.
Nasıl yaktıysan beni, öyle de yanacaksın.

Mecit Aktürk

Düşün...neden?

Dört bir yanda feryat figan; kurtulmak zor cendereden
Ah çekenler hep müslüman; tefekkür et...Düşün! Neden?

"Sus!" diyorlar her tahkire, ağır gelir bu fakire
Müslümana dar bu küre; tefekkür et...Düşün! Neden?

Nice diyar yerle yeksan, gözyaşı var nere baksan
İnsanlıktan çok şey noksan; tefekkür et...Düşün! Neden?

Düşman zalim, ehl-i salip, mazlum mahzun, yine garip
Mü'min miskin, bir acayıp; tefekkür et...Düşün! Neden?

Sanma sakın yalan-dolan, gönül yurdun talan olan
Dost bildiğin çakal, yılan; tefekkür et...Düşün! Neden?

Silkin de bir çevrene bak, düştüğün hep aynı tuzak
Huzur sana dünden uzak; tefekkür et...Düşün! Neden?

Kalpler kirli, kine esir, ruh muzdarip, müteessir
Cehli kavi baş müfessir; tefekkür et...Düşün! Neden?

Takvim güzde; hazanlarda, fitne kaynar kazanlarda
Camiler boş ezanlarda; tefekkür et...Düşün! Neden?

Suç ne dinde ne asırda, aynaya bak her kusurda!
Bir soluklan, biraz dur da; tefekkür et...Düşün! Neden?

Ne can ne de ten haybeden, ıslanmalı göz tövbeden
Sahibinden bezmiş beden; tefekkür et...Düşün! Neden?

Arsızlığı sayıp kârdan, geçme dostdan, gerçek Yâr'dan
Kalpler harap nardan, hardan; tefekkür et...Düşün! Neden?

Her toprağa denmez vatan, ecdadına bak da utan!
Bekliyorsun doğmuyor tan; tefekkür et...Düşün! Neden?

Böyle miydi asil nesil? Kalk ayağa artık rezil!
Miskinliğin nesline zül; tefekkür et...Düşün! Neden?

Gaflet yârken vahdet hayal, yakışmıyor bize bu hal
Gökte mahzun yıldız-hilâl; tefekkür et...Düşün! Neden?

Rehber iken Kur'an, Resul, ne yön bildik ne de usul
Günahımız çok velhasıl; tefekkür et...Düşün! Neden?

Mecit Aktürk

E Uyan!

Âh ederim ne gören var ne duyan
Ey kalemim! Yalnız kaldım e uyan!
Tarihe bak, talihime sen de yan
Bir dem bizken mağrur Çınar Ağacı
Parçalara bölünmüşüz ne acı

Muştulara gebe iken yarınlar
Öfke dolu kalp taşıyor karınlar
Bayram eden yine aynı baronlar
Fesatlığa feda ettik amacı
Parçalara bölünmüşüz ne acı

Bir davaya baş koymuşken; hem mertçe
Asırları heba ettik, cömertçe!
Husumeti öğrendikte milletçe
Muhabbeti edemedik baş tacı
Parçalara bölünmüşüz ne acı

Çakallarla çevriliyken yurdumuz
Tefrikaya can suyunda ferdimiz
İflah olmaz, şifa bulmaz derdimiz
Akıl başa, neşe kalbe umacı
Parçalara bölünmüşüz ne acı

Mahir göze meçhul değil bu tuzak
Çare belli, biz çareden çok uzak!
Hasar büyük, hilal mahzûn; hâle bak!
Haçlı hakim kavgamıza aracı
Parçalara bölünmüşüz ne acı

Bu demde us ele mahsus süs, belli
Yarımıza bir yarımız küs, belli
Hasletleri heba ettik; yas belli
Gönlümüzde öfkeyle kin kiracı
Parçalara bölünmüşüz ne acı

Mecit Aktürk

Edep Rahlesi...

Edep rahlesinden uzaksa dizin
Sözü bala banıp aş edemezsin...
Kapanır kapısı ilâhi gizin
Şeytanı dost sanıp, başedemezsin...

Gönül bir şelâle, dil ise ark'ın
Mü'minsen münkirden olmalı farkın
Bedeli bellidir Rahmân'a şirkin
Nefsinin gönlünü hoş edemezsin...

Akleden âlemi ârifle gezer
Kalp gözü açık kul çok sırrı sezer
Arsızla muhabbet sohbeti bozar
Çukuru zirveyle eş edemezsin...

Âkıbet aşikâr, önün mezarken
Can tene tutsakken, ömrüne yârken
Henüz gül kokulu baharlar varken
Mevsimi ukbâya kış edemezsin...

Çok hasar verse de bu dem'in seli
Mü'mine salâh'tır Resûl'ün eli...
Âlimi el bilip, câhili Velî
Ayağı kendine baş edemezsin...

Ahd'in var ezelden, kâlû belâ'dan
Yer ve gök inliyor hergün salâdan
İbret biç kendine her musallâdan
Hayatı anlamsız, boş edemezsin...
Hayatı anlamsız, boş edemezsin...

Mecit Aktürk

Efelensen Ne Çıkar

Madem ki ölüm gerçek, gerisi bir nevî düş
"En"lerin yarışında hep elensen ne çıkar
Mutluluk yarım ölçek, iğreti gam ve gülüş
"Ben"lerin yarışında debelensen ne çıkar

Değil mi ki bastığın o toprak tene muhtaç
İster kuytuya saklan istersen dağlara kaç
Hayat haddizatında bir oyun bir saklambaç
Ebe eğer visalse; sobelensen ne çıkar

Yerküre çınliyorken salâların sesinden
Kurtarmak gerek ruhu nefsin vesvesesinden
Üç günlük bir ömürde kaderin kâsesinden
H/az neşe yudumlarken enselensen ne çıkar

Tamahkâr nazarlara umut verse de radar
Her gelenin süresi kalan nefesi kadar!
Değil mi ki vakit dar, mevsim hazan... yağın kar
Az ötede gör kim var! Efelensen ne çıkar?

Mecit Aktürk

Efendim

Sana hiç sözüm yok ey mukadderat
Çektiğim ne varsa sebebi kendim
Kan kustur istersen, ölümü arat
Nihayet muktedir sensin efendim

Madem ki can gerek harlı sacına
Tut gamlı gönlümden al kışkacına
Çeksen de dert etmem dâr ağacına
Yeter ki bu öfken dinsin efendim

Say ki haz veriyor gönlüme eza
Azabın, ateşin, alevin keza...
Hayaller beledim güvenip yaza
Çiçeğe durmuşken donsun efendim

Hep gamlı izin var alın çizgimde
Yazgımsın, itibar görmüşsün dinde
Ben boyun eğdim de, cahil indinde
Tepeden tırnağa kinsin efendim

Ne zaman şenlense baharla teras
Yasaktı sîneme güneşle temas
Ne şefkat beklerim, ne de iltimas
Bağıma baykuşlar konsun efendim

Madem ki fâniyiz, ukbâdır asıl
Bitsin bu tiyatro, hüznü fasıl
Sonbahar, vakit dar; yani velhasıl
Kapansın son perde, insin efendim

Mecit Aktürk

Efendim -ı-

Sana hiç sözüm yok ey mukadderat
Çektiğim ne varsa sebebi kendim
Kan kustur istersen, ölümü arat
Nihayet muktedir sensin efendim

Madem ki can gerek harlı sacına
Tut kırık kalbimden al kiskacına
Çeksen de dert etmem dâr ağacına
Yeter ki bu öfken dinsin efendim

Say ki haz veriyor gönlüme eza
Azabın... ateşin; alevin keza...
Umutlar beledim güvenip yaza
Çiçeğe durmuşken donsun efendim

Derdimin yekûnu kalmadı binde
Yazgımsın, itibar görmüşsün dinde
Ben boyun eğdim de, cahil indinde
Tepeden tırnağa kinsin efendim

Ne zaman şenlense baharla teras
Yasaktı gönlüme güneşle temas
Ne şefkât beklerim, ne de iltimas
Ufkuma baykuşlar konsun efendim

Madem ki fâniyiz, ukbâdır asıl
Bitsin bu tiyatro, hüznünlü fasıl
Sonbahar, vakit dar; yani velhasıl
Kapansın son perde... insin efendim

Mecit Aktürk

Efendim -II-

Bir özür borcum var ey mukadderat
Hayâsız hecemden utandım kendim
Gafletin ağına düşmezdim, fakat
Sızımın sözüne kandım efendim

Amansız acıyla dolunca geniz
Hıçkırık içinde kayboluyor giz...
Gönlüm senelerdir girdaplı deniz
Od'unda alevsiz yandım efendim.

Dayanmak gerekir, bilirim ama
Sözümün hatırı geçmez şurama
Vîrane bedende takat arama
Nihayet bir âciz candım efendim

İrade payıma düşmüşse vefâ
Sabrımın sınavdır, gönlüme sefâ
Bu yüzden, kim bilir kaçınıcı defa
Lokmamı ağuna bandım efendim

Ağır sillesini vurdukça felek
Gülüne imrendim gülümseyerek
Gözüme yaş oldu gönlüme her ek
Rahmeti mendilde sandım efendim

Küsmek ne haddime, çeksek dahi âh
Ağız pervanemiz şüküre semah
Zehr olsa ne çıkar; elhamdülillah
İkramından içtim, kandım efendim

Mecit Aktürk

Efkâr

Haslet pazarının gözdesi kibir
Benlik belâsına yetmiyor kıdem.
İns ile İblis'in dünya zevki bir
Nasihat beş para etmiyor bu dem.

Küfür, sayılınca "söz sanatı"ndan
Göz gözü görmüyor ayrık otundan
Vahiy bekler gibi Hakk'ın katından
El uzanan eli tutmuyor bu dem.

Önceden biridik, gönlümüz engin
Yoksulun hakkını verirdi zengin
Yel almış yerini eski ahengin
Garibin ocağı tütüyor bu dem.

Gerçekle gerdeğe girince yalan
Dil kazan kaldırmış, gönüller talan
Haklı; yine güçlü, dayısı olan
Adâlet borusu ötmüyor bu dem.

Umudum sarsıldı esen her yelde
Hep sıfıra sıfır, sıfır var elde
Hayır "gereksiz"de, şer "mükemmel"de
Musibet, ızdırap bitmiyor bu dem.

Akrep acımasız, yelkovan muzip
Ömrümü tüketti aczimi sezip
Bahtım ahtı bozmuş âhımdan bezip
Efkârım başımdan gitmiyor bu dem.

Mecit Aktürk

El Aman

Yok mu Yâ Râbb nevbahardan hiç umut
Kış ayından çok usandım, yaz hani?
Nârı nûr et, bir ışık yak az avut
İkramından hüzne kandım; haz hani?

Dert musîbet, ömrü külfet âcize
Gamlı gülzâr, neş'e dermek mûcize
Ardı gelmez sarp yamaçlar zor dize
Dik yokuşlar bitti sandım; düz hani?

Pâyitahtım yerle yeksân, taç kırık
Saymadım hiç, kaç yaram var, kaç kırık
Onca kârım bir amansız hıçkırık
Sırra vâkîf, zevke mâtuf söz hani?

Vakt-i vuslat, kaçtı fırsat, dar zaman
Şer tuzaklar nefsi yoklar, pek yaman
Belki bin kez tövbe ettim, el aman...
Ben kulundan balsa matlûb; öz hani?

Azdi derdim, az dokunsan kan akar
Izdıraptan bezdi bahtım, yan bakar
Dosta vardım, dilde feryâd, can yakar
Süzdü zâhid, sordu saf saf; köz hani?

Tövbesinden bahtiyarken müstecap
Her cenahtan çok günahattan doldu kap
Dâvetin var, tek kapımsın, zor icâp
Derde dermân istemek çün yüz hani?

Tesbihimden zikri saldım "Hayy" diye
Yaş akıttım gizli-zâhir duy diye
Yağmurundan damla düşmez pay diye
Gözlerim kör, Rahmetinden iz hani?

Fâ'ilâtün / fâ'ilâtün / fâ'ilün

Mecit Aktürk

El Uzat Ki!

VAN...MARDİN...ELAZIĞ...BİTLİS...HAKKARİ...CİZRE...

Kader kara yazmışsa anlamsız kalır sebep
Bir Arslanın peşine çelimsiz enik düşer...
Kalemim edep bilir; "Yunus'ca" yazar da hep
İhâneti görünce "Yavuz'a" yenik düşer...

...

AĞIT

Adını anmak dahi işkenceyken dilime
Nasıl sığsın gözyaşım ufacık mendilime?
Memleketim yanarken bir uçtan öbür uca
Benim sönen her ocak, dertli tüten her baca
Saklandığı inlerden sırtırken onca it
Hançerlendi sırtından onbir arslan, koçyiğit.
Gün doğmuş, gülümserken, doğrandım lime lime
Ateş düştü içime; kime yakınsam...Kime?
Dem gider devran gelir, keser döner, döner sap
Tarih okuyan bilir; açık kalmaz bu hesap!
Direkse de kalemim, matem tutsa da kâğıt
Çare yok, bugün burda, yazılacak bu ağıt.
Ki, öğrensin okuyan, neden kanar yaram hep
Nedir beni kahreden ve kimler buna sebep;

*

Ey cürmünü kâr sayan ar bilmez lânetli ruh!
İnsan olmaktan cayan, Nemrut tıynetli guruh!
Sanma ye'se düştüğüm, pes ettiğim an olur
Şehâdet mukadderse, neslimize şân olur.
Kalsak da uzun zaman vahdetten hayli uzak
Sayenizde kavuştuk; farkedildi her tuzak...
Buz tutup hayallerim, kalsa da rüyam yarım
Çileyi, sabrı ölçen, imtihandan sayarım!
Ne bahtımdan imtiyaz, ne bahar dilenirim
Her yediğim darbeyle daha da bilenirim.
Bilirim ki, bu Bayrak, verilen cana değer
Ve zafer milletimin! Buna lâıyıkça eğer!

*

Bir millet ki vahdette etmez ise ittifak
Akibet "Suriye"dir; paramparça, un-ufak.
Havada kalmış ise kardeşçe uzanan el
Vatan; savunma bekler, toprak; can denen bedel!
Kastı kavga olana sözüm açık, gâyet net
Hatalar affedilir...istisnası ihânet!
Doğrudur, her şehitle benim de yaram kanar
Düşen benim yigidim; elbet yüreğim yanar.
Lâkin, şayet yanarsam, aslâ sönmemek üzre
Benimle yanar Şırnak, kül olur Varto, Cizre!
Tutuşur alevimden Yüksekova, Tunceli
Kanla alınan yurdun, yine kandır bedeli!
Zâlimler sanmasın ki, azmimde noksan olur

Silah saklı mahzenler yer ile yeksan olur.
Şehit kanı kokarken Yurt sathı karış karış
Ayrı devlet hülyâsı rüzgâra karşı yarış!
"Barış, huzur ve güven" özlemi bu milletin
Geldik, yine geliriz hakkından her illetin.

*

Ey benim kökeni Kürt, canımdan can kardeşim!
Şâyet sen ses verirsen, bayramın olur düşüm.
Düşün! Biz ki tarihe destan yazarken birdik!
Düşün! Çanakkale'de siper kazarken birdik!
Düşün ki tanıyıyız, gurur verici dünün!
Düşün ki, parçasıyız, ayrılmaz bir bütünün
Söz konusu Vatanken, inlerken istiklâlin
Lekedir neslin için vurdumduymaz bu hâlin!
Düşün ki o Alsancak senin de emanetin
Birlikte gelmeliyiz hakkından hıyanetin!
Elemi ni yaşarken tefrika belâsının
Ardına düşmek niye terör müptelasının?
Yolların mayınlarla olurken delik deşik
Nasıl hâlâ aşılmaz, sabır denen o eşik?
Yanan senin hastanen, yakılan senin kepçen
"Yeter! " diye haykır da çözülsün şu kelepçen.
Teröristin açmazı şeytan ile aktidir
Felaket arefesi! "Dur! " demenin vaktidir!

*

"Dur! " de ki sükûtundan farklı anlam çıkmasın
Şımaran şerefsizler hergün kurşun sıkmasın!
"Dur! " de ki, pus dağılsın, şer yerine uz olsun
Karanlık mihrakların oyunları bozulsun!
"Dur! " de ki, başlar yere, bayrak gökten inmesin
Sözde dost Amerika, İsrail sevinmesin!
Dinmesin dostu gurur, düşmana kâbus sesin
Kırılısın ser'ine yük, ufkuna dar kafesin.
"Dur! " de ki, üzüntüden, kahrolsun kahpe Batı
Sarsılsın, sona ersin iblisin saltanatı.
"Dur! de ki, bu memleket hâinlere dar gelsin
Dinsin esen fırtına; ülkeye bahar gelsin.
"Dur! " de ki, üstümüzde oynanan oyun bitsin!
"Dur! " de ki, karabasan bu Vatanı terketsin...

*

Bitsin artık bu kavga, müsebbibi el isyan
Teröre destek vermek insan aklına ziyân.
Tefrikâ, hergün acı, ardı esâret demek
El ver ki, hayat bulsun, boşa gitmesin emek.
El ver ki, gözler hüzün, kirpikler yaş dökmesin
Ufkumuza kasâvet, sîneye gam çökmesin.
El ver ki, mazlum gülsün, umut, olmasın mevtâ
El ver ki, hedef huzur, barış olsun tek rota.
Maskeleri yırtılmış, herşey olmuşken ayan
Hâlâ ne bekliyorsun? Ayıptır, zûldür, uyan!
Uyan da gör, kim zevkle kına yakmakta, kına!
Uyan da bir "YETER! " de; uyan! Allahaşkına!

Öyle güçlü ses ver ki, sadân cihânı yıksın
Ki, bileyim, ölmedin, yaşıyorsun...ayıksın.

Mecit Aktürk

Elem, Büyük Elemse!

Bir anne edasıyla yaklaşır ins'e ilham
Bilir ki uyku haram, göğsünden her kim emse
Ahengin sedasıyla haz verir arttıkça gam
Mis kokar buram buram; el erbab-ı kalemse!

Şadıksa maşukuna ilham denen o ece
İnci gibi ışıldar sayısız billur hece
Gereken yıldızları toplamaktır sadece
Mehtap ağlatır gece; elem büyük elemse!

Mecit Aktürk

Elhamdülillah

Gün doğdu kalemlere onur katan heceye
Emsalsiz bir geceye erdik elhamdülillah
Dar edip kâğıtları lanetli o cüceye
Gönlümüzü Yüce'ye verdik elhamdülillah

Dikkatleri çekerek mahşerin Sırat'ına
Edebî güzergâhtan vardık niyaz katına...
N/isyana çağırıldıkça tükürüp suratına
Nefsi ayak altına serdik elhamdülillah

Suçu ne çağa verdik, ne deme ne asıra
Gafletimizi yazdık her günaha kusura
Firdevse çıkan yolu Kur'an'a sora sora
Huşû ile huzura vardık elhamdülillah

Tefekküre daldıkça aşikâr oldu ati
Hatırladık ölümü, anladık nedir kati
Tükenirken anbean yelkovanın takati
Yegâne hakikati gördük elhamdülillah

Rahmânın izindeyiz; razıyız sıramıza
Şahit olsun melekler aşk ile verâmıza
El Şâfi nûru girdi nâr ile aramıza
Em ettik yaramıza sardık elhamdülillah

Hâna otağ kursa da Karun'lara eş tacir
Anladık ki her fânî üç günlük bir muhacir
Güne güneşe tana perde açarken fecir
Hakkın bağından ecir derdik elhamdülillah

Mecit Aktürk

Elveda

Sevgi saygı lime lime, çığ düştü her hayalime
Kırılalı yıllar oldu keştiğin o bastığın dal
Ne söylesem çok dilime, kalem dahi yük elime
Arta kalan dört kelime; güle güle ve hoşça kal

Mecit Aktürk

Elvedâ...

Hiç unutmam...Hatırlarım, dün gibi
Aylardan Mart, hava soğuk, ayazdı.
Günler geçmiş, kesmemişti kar, tipi
Her taraf buz, hakim tek renk beyazdı.

Kör talihim geziyordu peşimde
Dünyadayken yaşıyordum mahşeri.
Yine aşkdan yangın varken düşümde
Bir hisimla girdi zalim içeri.

Son mektubu yırtıp atıp ateşe
"Gör!" demişti, yüreğimi yakarak.
Sayıp tek tek suçlarımı peşpeşe
Kükremişti gözlerime bakarak.

"Doldu" deyip aşkımızın miâdı
"Zor" demişti "birleşmemiz" gülerek.
Umudumun kırılmıştı kanadı
"Hayat" artık, yaşamaktı...ölerek!

Gönül yaslı, esiriydi dil âh'ın
Herşey bitmiş çıkmıyordu ses, seda.
Son söz vardı sürgüsünde silahın
Altı harfli, üç heceydi; E L V E D A...

Mecit Aktürk

Emanet-i Şuhedâ

Her annenin gözyaşı acı verse de bana
Hâinin cesedine lügatımda "leş" denir
Emânet-i Şuhedâ gözbebeğim vatana
İhânet edenlere "şerefsiz", "kalleş" denir...

Milletime düşman çok; pusu kuran kurana
Kalmadı güvenimiz yanımızda! durana
Mehmedimi sırtından vicdansızca vurana
Kan döken, kudurana, ne dost, ne kardeş denir.

Kendine gelmek varken bakıpta gülüşene
Ellerde kazma kürek; mezar eşen eşene
Her şehit haberinde sol yanıma düşene
Acıya dönüşene, sönmeyen ateş denir.

Haber salın her ine, Kandil'in "Yılan"ına
Kanmasın Türk'e düşman Batı'nın yalanına
Vatanımı bölerek pay kapma planına
"Abes ile iştigal", "sonu kâbus düş" denir!

Kulak versin hâinler kalemden taşanlara
Yazık olur ateşe fazla yaklaşanlara
Ele maşa eşşeğe, haddini aşanlara
Kibar kelam aranmaz, kısacası "çüşş" denir.

Ey şerefsiz, sırtını nere yaslırsan yasla!
Bendim sarsılır...belki, lâkin yıkılmaz asla!
Tümsek kalır Everest azmimize kıyasla
Sıkıyorsa haydi gel, bu engeli aş denir.

Tarihten onca kıssa bir parça hisse verse
İnsan maşa olur mu azıcık akli erse?
Durum şimdiki gibi, sözün bittiği yerse
Zindanlarda boş yer yok; "mezarını eş!" denir.

Mecit Aktürk

En Kârlı Şiir

Hünkâr, gönül köşküne "şeytan" denen hilekâr
Cüretkâr, Yaradan'a çatar olmuş, kâr sayıp!
İsyankâr azmış yine rağbet görüyor inkâr
Günahkâr, haramlardan tadar olmuş kâr sayıp!

Davetkâr dualara pek cömertken lütufkâr
İhmalkâr, el açmadan Hakk katından talepkâr
Tamahkâr ömür süren, son nefeste tatminkâr!
Tövbekâr " miskin", "gâfil"; yatar olmuş, kâr sayıp!

Vefakâr insanlara olsa dahi hizmetkâr
Tahripkâr, doğa için yine belâ, tehditkâr
Garazkâr hana sultan; tek korkusu Zülfikâr
Sahtekâr, sanatını satar olmuş, kâr sayıp.

Riyâkâr sinsi idi sandım ki dost, bir şikâr
Sitemkâr gezer oldum giz olunca aşikâr
Efkâr bastı gönlümü dilim hüzne bestekâr
Ziyankâr, aşı haram katar olmuş, kâr sayıp

Mecit Aktürk

Esselâm

Bahçe-i lehçenin gülü, nergisi
Kelâm-ı lügatın hasıdır selâm
Dostluğun, barışın, sevginin sesi
Söyleyen dillerin süsüdür selâm

Kıymet bilen için bal dolu kâse
Kitâb-ı Kutsi'den hissedir selâm
Gönülden gönüle tatlı bir bûse
Küslüğü kahreden süksedir selâm

Pencere-i ser'den anlamlı bakış
Zifirden kurtuluş çıkıştır selâm
Somurtan çehreye rengârenk nakış
Nefsi emmâreyi yıkiştir selâm

Âdem'den her deme bir hükmü îfâ
Hal hatır sormaktır, vefâdır selâm
Mazlûma umuttur, hastaya şifâ
Otağa "buyur"dur, safâdır selâm

Dostun meclisine desturla giriş
Kardeşçe ele el verıştır selâm
Kibirden sıyrılış, benliği yeriş
Sırlar âlemine eriştir selâm

Sîne-i sahra'ya billur bir pınar
Sâmîmi tebessüm, dîdârdır selâm
Umuda merhaba, hüzünden firâr
Gölgesi haz veren çınardır selâm

Nefse başkaldırı, iblise cüret
Gönüller yapmaya "evet"tir selâm
Ecrini umana misliyle ücret
Hane-i huzura dâvettir selâm

Tam bir tevekkülle Allah'a îman
Elemden emniyet, emandır selâm
Dalgalı denizde güvenli liman
Gümansız kalplere gümandır selâm

Hasmının önünde dostane duruş
İyide, güzelde yarışdır selâm
Sıkılan yumruktan bir hesap soruş
Velhasıl vuslata varıştır selâm.

Mecit Aktürk

Eşsizdir Atlar

Kim demiş ki ölüdür talihin kaleminde
Diridir her zeminde kalbe taht kuran atlar
Asalet sembolüdür hayvanlar âleminde
Tarihin her deminde mührünü vuran atlar

Mâziden günümüze ecdattan izdir atlar
İlahî yönümüze yorulmaz dizdir atlar

Engeli çok olsa da sürüldüğü yarışta
Taat vardır özünde; başını eğer atlar
Savaşta şan olsa da, huzur bulur barışta
Erbabının gözünde dünyaya değer atlar

Yollar ufka ayarsa, emsalsiz hızdır atlar
Gende Arap'lık varsa, uçan yıldızdır atlar

Cinsine Arap ya da İngiliz dense dahi
Şaha kaldıran Türk'se, bir başka coşar atlar
Bedeli bu dünyada canla ödense dahi
Yük, ilahi bir yükse; dört nala koşar atlar

Yiğitin lisanında doyumsuz hazdır atlar
Mut'un müşkül ânında, ye'si ikazdır atlar

Gün gelir rahvan, tırıs, an alur dolu dizgin
Meydan okur dağlara, âdeta uçar atlar
Binici akıncıysa, ne yorgundur ne bezgin
Destan için çağlara sayfalar açar atlar

Tarif-i sadakata tek hece sözdür "at"lar
Burak yazıp Sırat'a, bekleyen gözdür atlar

Ne zaman nefer bulsa Kızıl Elma ülküsü
Seferin gönüllüsü, göğe kanattır atlar
Meydanı inletirken mehterimin öyküsü
Nağmelerinin süsü, bir serenattır atlar

Gah doru, al, kır, beyaz; gâhi de bozdur atlar
Gayrısına yâr olmaz; ırkıma özdür atlar.

Zamanın dokusunda nankörlük kokusu var
Onca hizmet ardından bir paye umar atlar
Gecikti... çok gecikti iade-i itibar
Ölürken gözlerini hüznle yumar atlar

Nal sesi göz yaşları; özde sessizdir atlar
Duymalı alkışları; çünkü eşsizdir atlar

Mecit Aktürk

Etme...!

Zaman dedikleri ilâhî süzgeç
Her ânı inceden eliyor oğul
Tadılan her haltın hesabı er geç
Yiyenin önüne geliyor oğul

An sayarken ömrüm malum menzile
Baktırdın yollara... basmadın zile
Komşunun köpeği Karabaş bile
Perişan halime gülüyor oğul

Hasretle yanarken bu gamlı sîne
Dilim hislerimi inkâr etse ne
Ne bir gün ne bir ay ne de bir sene...
Çektiğimi Allah biliyor oğul

Bir kuru selamı kestir keseli
İçimi yakmakta bu duygu seli
Her gece uzanan mendilin eli
Gözümün yaşını siliyor oğul

Doldurup çehreme hüzün nakışı
Aldın baharımı getirdin kışı...
Hakettin(!) övgüyü, hatta alkışı
Sayende bir baba ölüyor oğul

Ne cahil çocuksun ne yeni yetme
Gel o sermayeni boşa tüketme!
Babaya nankörlük! Yakışmaz... etme!
Eden Allah'ından buluyor oğul

Mecit Aktürk

Etmem aşikâr

Edebime yasak ettim riyâyı
Görenler haddimi bildirsin diye
Gösterip Kur-an'ı, dinde hayâyı
Günahı tövbeye sildirsın diye

Nefsi esir ettim koydum kafese
Gönlümün kapısı açık herkese
"Buyur"um hazırdir hoş gelen sese
Her selam yüzümü güldürsün diye

Gayretim sonsuzdur ar-âdâbıma
Hiç hile katmadım suç hesabıma
Sevgiyi doldurdum gönül kabıma
Gelenler kepçesın daldırsın diye

Çok şükür gönlümün yapısı muhkem
Saman alevine benziyor öfkem
Diller haddi aşıp söylese de kem
Hiç beddua etmem çıldırsın diye

Sakındım dilimi sözün kalından
Sıyırdım sıdkımı dünya malından
Kıyamam tek güle, almam dalından
Tez vakit solmasın, al dursun diye

Nankörlük kalsa da yanıma hep kâr
Kimseye derdimi etmem aşikâr
Ayaklar altına düşsem, edip ar
İstemem kullardan, kaldırsın diye.

Mecit Aktürk

Ey Hayat!

Keşke, ödeyerek neyse ederi
Alabilse idik zamanı geri...
Artık nefes almak büyük beceri;
Gülen gözlerime yaş doldu bugün
Yaşamak ölüme eş oldu bugün.

Mutluluk kesindi, vuslatsa yakın
Sonunda düştüğüm şu hâle bakın
Gelmeyin üstüme...gelmeyin sakın...
Bağrıma bastığım taş oldu bugün
Yaşamak ölüme eş oldu bugün.

"Yâr" deyip, nazına hep katlanırken
Duygular mehtapta kanatlanırken
Gecenin koynunda dil tatlanırken
Sırlarım âleme, faş oldu bugün
Yaşamak ölüme eş oldu bugün.

Kâbusken düşlerim onsuz bir ansız
Ardına bakmadan gitti vicdansız...
Şimdi yapayalnız...âdetâ cansız...
Yalvarmak, yakarmak boş oldu bugün
Yaşamak ölüme eş oldu bugün.

Mâlumum olsa da istenen fiyat
Hakkımdır sanmıştım tatlı bir hayat
Neşeden payımı almadan, heyhât...
Mutluluk kanatlı kuş oldu bugün
Yaşamak ölüme eş oldu bugün.

Hakkından gelirken en zor ödevin
Diz çöktüm önünde aşk denen devin
Ey hayat! Sonunda başardın, sevin!
Baharlar zemherî, kış oldu bugün
Yaşamak ölüme eş oldu bugün.

Son bir umut vardı, kızdım, tükettim
Bahtıma az önce vedâmı ettim
Yıprandım, yoruldu...yıkıldım...bittim...
Kurduğum hayaller düş oldu bugün
Yaşamak ölüme eş oldu bugün.

Deyip "nasıl olsa, ümitsiz, teksin"
Gönlünde gam olan bağrıma eksin...
Söyleyin güneşe perdeyi çeksin
Talihim pes etti, tuş oldu bugün
Yaşamak ölüme eş oldu bugün...

Mecit Aktürk

Ey Yolcu!

Gitme, dur Ey Yolcu! Selam ver bâri!
Kaldır başını da halime bir bak!
Sor, "neden çok üzgün Yorgun Süvari!
Düne dek ışıırken gözlerde ferî
Neden kara yazmış Kader Defteri
Neden hüzün kokar bu Gamlı Konak?"

Sor ki sayıp sana sayısız sebep
Teselli bulayım, dağılsın efkâr.
Yaram aynı yara, derdim aynı hep;
İhânet, nankörlük, bozulan nesep...
Hepsini yazmaya âciz mürekkep
Kolay mı gerçeği kalemden inkâr?

Kitabımız vardı mutenâ rafta!
Yol sarpa sardıkça açıp bakardık
Ne oldu da bize kaldık âraf'ta?
Neden tüm fikirler haçlı sarrafta?
Müslüman münkirle aynı tarafta
Doğruyu yanlışa ne zaman kardık?

"Kızıl Elma"mıza kurt nasıl girdi?
Nerede kaldı o şanlı Akıncı?
Halbu ki davamız, yolumuz birdi
Umutsuzluk kalbe lekeydi, kirdi
"Mürşit" hakikattı, "doğru fikir"di
Neden bizden olan bana yabancı?

Aynı kapta aşâ lokma banardık
Atadan yâdiğâr şânımız vardı.
Hakikati söyler, Hakk'kı anardık
Mazlûmun âh'ında biz de yanardık
Kökleri âtîde koca çınardık
Bizi biz olmaktan kimler çıkardı?

Sakın "kader" deme; iftira, yalan!
Tevekkül, gayrete, tedbire tabi!
Akrep yaklaşırken, tıslarken yılan
Sen, ben, o; biz idik, hep lâkayt kalan,
İrtifa kaybeden, hergün alçalan...

O yüzden bak bugün mutlu ecnebi!
Durdurmak ne mümkün hüzün selini
Kalbimde ok gibi hakikat bana.
Öyle özledim ki bir dost elini
Sayarak en başta "can" bedelini
Emânet alırken NAZLI GELİN'i
Verdiğim sözleri hatırlat bana!

Mecit Aktürk

Eylül'ce

Bilirim sebebini; sormam ki neyin nesi
Bilmeyen zanneder ki, kuşlar izinli bugün...
Bir başka gür çıkıyor deli rüzgârın sesi
Ağaçlar müteessir, dallar hüzünlü bugün.

Gözleri yaş dolsa da bir hicrân şarkısından
Yaprakların kulağı "gel" diyecek sedâda
Sararmış çehreleri ölümün korkusundan
Akleden insan için ibret var her vedâda.

Yine mevsim o mevsim; aylardan Eylül ayı
Ne kelebekten iz var, ne bal yapan arıdan
Uygun bir in ararken kış uykusunda ayı
Ekin vakti yan yatan ümit kesmiş darıdan.

Ağustos sıcağından yaka silken ayazlar
Çıkarmış kış gelmeden kılıcını kınından
Karınca duasında yine aynı niyazlar
Tebiri dünden almış; pek emin çıkınından.

Sökülünce nişanı şafağın yakasından
Göz kırpmaz olmuş sabah sımsıcak şuasıyla
Geçilmiyor geceler ayın fiyakasından.
Mehtap endâm ettikçe yıldızın duasıyla.

Son kırlangıç sürüsü göçerken destursuzca
Çatık kaşlı bulutlar ha kızdı ha kızacak
Düzen ahenk içinde; işliyor kusursuzca
Ta ezelden başlamış, kimmiş bunu bozacak?

Kim bilir kaç Eylül'e tanık oldu bu gözler
Yaş aldıkça artmakta efkârlı zârın hârı
Kalbimden geçenleri dil tarifte tökezler
Bu sonbahar ömrümün belki de son baharı...

Mecit Aktürk

Eyüp Sabrı Var Bende...

Gör ki şimdi ne haldeyim senden ayrı düşeli
Gönül yurdum yangın yeri, sönmek bilmez har bende.
Düşlerim kasvet karası, umudum endişeli
Kalmadı gözümün ferî; dilde âh-u zâr bende.

Sor ki gönül defterimden kaç kez sildim adını
Doldukça uzata yazdım sevdâmın miâdını
Sol yanımda saklayarak onmaz aşkın odunu
İkrâm bildim her kederi; Eyüp sabrı var bende.

Kor ateşten kan damlası hergün gözümde taşan
Bilmem var mı bencileyin, böyle zor engel aşan
Yaşıyorum...öylesine; aşktan bitâp, perişan
Gönlüm ayaz, kış, zemherî; nazı bitmez yâr bende.

Zor olsa da hakkı teslim, sensin aşkın galibi
Varsın ömrüm hebâ olsun; bana kalsın kar, tipi
Yetmediyse cevri-ü cefân, celladım ol, tak ipi!
Hergün yaşarken mahşeri, iz bırakmaz dâr bende.

Mecit Aktürk

Eyvallah...

Devir kötü, devran bozuk diyorlar
Devire de düzene de EYVALLAH.
Gözüm yaşlı, bana "yazık" diyorlar
Ezene de üzene de EYVALLAH.

HAKK´tan gelen bil ki yerli yerince
Şaşırmayız ayı suda görünce
Bir musibet bizi yere serince
Kedere de yazana da EYVALLAH.

Yaz ayında karlar yağdı dalıma
Düz sanmıştım engel çıktı yoluma
Plan yaptım, dostlar gelmiş ölüme
Hayalimi bozana da EYVALLAH.

Hayır dedim, tutup şerre yordular
Selâm verdim, mezhebimi sordular
Doğru dedim, dokuz köyden sürdüler
Yaka silken, bezene de EYVALLAH.

Cahil Sultan, Âlim korkmuş, susuyor
Aşk azabta, gönüller buz kesiyor
Her bir yandan hoyrat rüzgâr esiyor
Yaprak döken hazana da EYVALLAH.

Ben söylerim kara kalem yazıyor
Her dizede Ârif bir sır seziyor
Anlamayan; "bu ne? " deyip kızıyor
Küsene de kızana da EYVALLAH...

Mecit Aktürk

Farkında Değilsin!

Ey Eşref-i mahluk insan!
Gülsün, farkında değilsin
"Düşün!" diyor her bir âzan
Dölsün, farkında değilsin.

Ne sultansın ne hancısın
"Varım" dersen yalancısın
Şu âlemde yabancısın
Élsin; farkında değilsin.

Kendine gel gözünü aç
Vazifen ne? Nedir amaç?
Gökten inen suya muhtaç
Dalsın, farkında değilsin.

İsyandayken fâsılasız
Kâr umarsın hasılasız
Okyanusta pusulasız
Salsın farkında değilsin.

Ne ederdin us olmasa?
Nefesine ses olmasa?
Ağzındaki süs olmasa;
Lâlsin, farkında değilsin.

Akıl mahpus, fikir yoksa
Hakk'a mahsus zikir yoksa
Gönül puslu, kirin çoksa
Çölsün; farkında değilsin.

"Güz gelince" diyor yaprak
"Kefen biçer tene toprak."
Çiğner geçer nice ayak
Yolsun; farkında değilsin.

İnsan olan olmaz arsız
Yaşanılmaz gerçek "Yâr"sız.
Aşkı bilmez, kalbi har'sız
Külsün; farkında değilsin.

Şükür bekler nimet, rızık
Bîrgün gelir biter azık
Tefekkür et! Ayıp, yazık
Kulsun; farkında değilsin.

Mecit Aktürk

Fitne Tarlası

Fitne tarlasında hasat mevsimi
Zâlimin çehresi gülüyor bu dem.
Gözlerde öfkenin çekilmiş pimi
Gönüller hüznle doluyor bu dem.

"Eşref-i mahlûkat!" Hani, nerede?
"Vicdansız" yazıyor her şecerede
Adalet beklenen şu yerkürede
Mazlumun eli boş kalıyor bu dem.

İştigal eden çok şerle, abesle
İrkildim duyduğum her acı sesle
Nice gâfil gördüm şevkle, hevesle
Günaâ deryâsına dalıyor bu dem.

Şerefin, onurun yıkılmış bendi
Taç giymiş, makamda, alçağın fendi
Arlı köle olmuş, arsız efendi
Güller tomurcukken soluyor bu dem.

Gökkubbe altında bozulmuş nizam
Câhilin büyüğü Âlim-i Âzam!
Güfteler kederli, besteler hüzzam
Sazlar dertli dertli çalıyor bu dem.

Edepli olana arsız tebelleş
Şaşırmam, dost denen çıksa da kalles
Haslet pazarında namertlik beleş
Duyan koşar ayak geliyor bu dem.

Kül içinde kalmış nurlu kandiller
Gönül incitiyor kin akan diller
Lâle boyun bükmüş, kokmuyor güller
Eller gözde yaşı siliyor bu dem.

Kalp kırmak meziyet, mezâlim mübah
Arşı titretiyor çekilen her ah
Güneşe zül olmuş doğduğu sabah
İnsanlık gün be gün ölüyor bu dem.
İnsanlık gün be gün ölüyor bu dem.

Mecit Aktürk

Gam Seli

□□Kimse bana yaram ağır demesin
Onmaz derdin acısını tattım ben
Dilim sussun kalem ifşa eylesin
Talihin en karasına çattım ben

□□Yanıltta umut gelse düşüme
Kör talihim düşüyordu peşime
Şu âlemde zor rastlanır eşime
Aşıma çok gözyaşımı kattım ben

□□Kışları yaz nakışını kar bildim
Her gecenin bir sabahı var bildim
Şikâyeti ayıp şaydım... ar bildim
Sırlarımı yüreğime attım ben

□□Kayboldukça hazza dair duyular
Diken doldu gönlümdeki kıyılar
Mart ayında gül koklarken ayılar
Ağustosta kar üstünde yattım ben

□□Mutlu sonla bitsin diye bu masal
Okyanusa kafa tuttu köhne sal
Lakin bana haram idi o visal
Bir masalın gam selinde battım ben

□□Yordu yokuş fer kalmadı dizimde
Dünyanızın değeri yok gözümde
Kıytırık bir neşe vardı yüzümde
Onu da dün üç kuruşa sattım ben

Mecit Aktürk

Gamlı Konak

Sohbete meze olmuş aynalara zül hâlin
Eklemler havlu atmış tutmuyor artık ayar...
Toprağın sinesine yakındır irtihalin
Gün akşam, güneş batmış; yol karanlık ihtiyar!

Geçilmezken daha dün kıskandıran cakandan
Zerrece iz kalmamış forsundan, fiyakandan
Sonbaharın son demi yapışınca yakandan
Mızrap teli kanatmış, sazın kırık ihtiyar!

Hayat kimine vahâ; meltemi tatlı, serin
Kimine dar dehlizdir; zifirî, hem pek derin
Utanma, anlat bana neyse derdin, kederin!
Gamlı başın, yan yatmış; omzuma yık ihtiyar!

Hassas yürekte hazan açınca onmaz gedik
Hüzün, ne isbat bekler ne gözden nemli tasdik.
Tümsek "aşılmaz eşik", kalan yolun hayli dik!
Kader kaşını çatmış; kolaysa çık ihtiyar...
Gün akşam, güneş batmış; yol karanlık ihtiyar!

Mecit Aktürk

Gazze'de Çocuk Olmak

Yarılsın istiyorum ayak bastığım her yer
Hep ölümü anmakmış Gazze'de çocuk olmak
Saatimi neşeye boşa kurmuşum meğer
Dikeni gül sanmakmış Gazze'de çocuk olmak

Tatlı yokuş ararken kırlara dizim için
Haram oldu mevsimin her yazı bizim için
Aldığımız nefesler bir sızı bizim için
Hayattan usanmakmış Gazze'de çocuk olmak

Canımızı yakarken boğazımızdaki ip
Müslümanım diyenler bir acayip; ne garip!
Korku ve hüznün ile akşam yatağa girip
Kâbusla uyanmakmış Gazze'de çocuk olmak

Kin alınca yerini us denen melekenin
Kayboluyor manası ve önemi ilkenin
Lanetli bir milletin içindeki öfkenin
Ateşinde yanmakmış Gazze'de çocuk olmak

Söyleyin kim ısıtır buz tutan bir haneyi
Neyi anlatsın kalem bomba yağarken, neyi?
Bir kabir kapısında uğurlayıp anneyi
Öleni kıskanmakmış Gazze'de çocuk olmak

Sebebiymişiz gibi bu handa her beisin
Biz kaldık ortasında barut kokan bu sisin
Umuda köşk ararken, gam çölünde yeisin
Seliyle ıslanmakmış Gazze'de çocuk olmak

Kim bilir kaç kurşunun izi var naaşında
Kimi henüz beşinde, kimi on beş yaşında...
Paramparça edilmiş cesetlerin başında
Acıya dayanmakmış Gazze'de çocuk olmak

Sizlerin yaş gelirken gözünüzden gülmeden
Gömülmeyi öğrendik henüz daha ölmeden
Kırk kurşun yarasıyla; yine de eğilmeden
Toprağa uzanmakmış Gazze'de çocuk olmak

Melik'in mesajını aldık Kitab'ı açıp
Bildik belâ ne için; uçurtmadan vazgeçip
Şehadet pınarından nasip payını içip
Fırdevsi kazanmakmış Gazze'de çocuk olmak

Haysiyetten emare gerekirken terine
Toprak mı atılmış ne, insanın(!) üzerine
Zalim ile iş tutan müslümanın yerine
Aksâ'dan utanmakmış Gazze'de çocuk olmak

Hasret iken asırlar Ömer'ül Fârûk'lara
Zor bulunur teselli kalpteki kırıklara
Rüyada annesini görüp, hıçkırıklara
Boğulup tıkanmakmış Gazze'de çocuk olmak

Sellere dönüşse de gözümde biriken nem
Yakında geleceğim üzülme n'olur annem
Meğer dünya mahşermiş, bizim için cehennem
Kan ile yıkanmakmış Gazze'de çocuk olmak.

Mecit Aktürk

Geçti.

Yaram derin, tabip nâçar
Dost sandığım eldi, geçti...
Kasvet okun atmış, kaçar
Yüreğimi deldi geçti.

Bu nasıl iş, nasıl mizan?
Zaman hoyrat, oyunbozan
Bir hışımla geldi hazan
Gençliğimi çaldı geçti.

Dört mevsimi yaz belledim
Güller soldu, naz belledim
Kışa "ne bu poyraz? " dedim
Acı acı güldü geçti.

Esiriyim azan güzün
Gözü yaşlı her gündüzün
Fırtınaya döndü hüzün
Diyemedim yeldi, geçti.

Dalgalandı, dindi deniz
Her damlada gözümde iz
Gönül kırgın, solgun beniz
Bir afetti...seldi, geçti.

Ne isyan, ne kine yazdım
Kader dedim, KÜN'a yazdım
Mutluluğu güne yazdım
O gün düdü, geldi...geçti.

Mecit Aktürk

Gel Artık İŖte

Dayanılmaz oldu hasretin yükü
Dağlandı yüreğim her gün ateŖte
Ağda dönüŖtü bu hazin öykü
İster tan doğarken, istersen beŖte
Gel artık birtanem, gel artık iŖte...

Gözlerim ufukta, gönlüm kan revan
Gül çiçek açsa ne, bomboŖ bu kovan
Figan bu/harımda eridi zaman
Hasret arap atı, dizginler boŖta
Gel artık birtanem... gel artık iŖte...

Değdikçe inleyen yaslı ud benim
Yaz günü yaş döken o bulut benim
Kırılan hayaller... o umut benim
Yetmiyor cemalin sadece düŖte
Gel artık birtanem... gel artık iŖte...

Al iŖte gururum! Kır, istersen ez
Kan kussam, bu dilim dokunma demez
Ömründe bir defa Ŗaşır da bir kez
Anarak adımı yollara düş de
Gel artık birtanem... gel artık iŖte...

Âlem naz ederken az deyip hazda
GüneŖi beklerken geçti bu yazda
Vuslat ele geçmez bir imtiyazda
Öfkemin izi var -sıkmaktan- diŖte
Gel artık birtanem... gel artık iŖte...

Düşündün mü; neden, gökyüzü ağlar?
Bulutlar yaş döker... denizler çağlar?
Arz etsin hâlimi dumanlı dağlar...
Kalbimin karı var geçmeyen kışta
Gel artık birtanem... gel artık iŖte...

AŖkımı ifŖaya ayak direktsem
Kağıtlar sır tutmaz, ben inkâr etsem
Hâlimi heceye âŖikâr etsem
Kan damlar ucundan, her hıçkırışta
Gel artık birtanem... gel artık iŖte...

Mecit Aktürk

Gel Demen Yeter

Vursanda mührünü gönül yarama
Onurdur uğruna döktüğüm bu ter
Kalbimde sayısız kırık var ama
Geçmişî yakmaya gel demen yeter

Ne gerek vîrane can kafesine
İçinde sen yoksan yansın bu sîne
Bahtımla barışıp hayata yine
Neşeyle bakmaya gül demen yeter

Talihim yüz bulup gittiğin andan
Ayları güz etti, yılları zindan
Batan güneşimi çıkarıp tan'dan
Yerine çakmaya kal demen yeter

Kaptırıp kendimi aşkın yeline
Savruldum yoluna; düştüm eline
Bağlayıp bahtımı zülfün teline
Sele bırakmaya sal demen yeter

Mecit Aktürk

Gel Ey Resûl.

Zerre kadar riyâ yoktur hayamda
Bekleyeyim sabaha dek kıyamda
Misafirim ol bir gece rüyamda

Hasretinle çok ağladı gözlerim
Gel ey Resûl! Gel, yolunu gözlerim.

Kıymetini bilmese de cüceler
Dudaklarım hep ismini heceler
Şâhidimdir kapkaranlık geceler

Hasretinle çok ağladı gözlerim
Gel ey Resûl! Gel, yolunu gözlerim.

Senden ayrı, yetim, öksüz kaldık biz
Nurdan uzak, nâra yakın olduk biz
Kur'an mahzûn, çok gaflete daldık biz

Hasretinle çok ağladı gözlerim
Gel ey Resûl! Gel, yolunu gözlerim.

En nâdide gülde seni aradım
Her yağmurda, yelde seni aradım
Susuz kaldım, çölde seni aradım

Hasretinle çok ağladı gözlerim
Gel ey Resûl! Gel, yolunu gözlerim.

Kendin bilen düşmüş senin izine
Hiç yüzüm yok bakmaya nûr yüzüne
Çok aldandım kör şeytanın sözüne

Hasretinle çok ağladı gözlerim
Gel ey Resûl! Gel, yolunu gözlerim.

Sen, Muhammed(s.a.v.), Âlemlere Rahmet'sin,
Sen, Mahmut 'sun, Mustafa 'sın, Ahmet 'sin,
Sensiz gönül yanmasın da ne etsin

Hasretinle çok ağladı gözlerim
Gel ey Resûl! gel, yolunu gözlerim

Mecit Aktürk

Gel Hele!

Nefis, şeytan verse bile el ele
"Adam gibi adam" olmak güç değil
"Benden geçti" deme hemen, gel hele!
Can denen kuş kafesteyken geç değil

Düşse dahi bazen beşer günaha
Yollar açık ardına dek felaha
Bük boynunu Rahmân-Rahim Allah'a!
Nadim olmak, tövbe etmek suç değil!

Bolca varken helalinden her rızık
Haram lokma bogazında; ne yazık!
Yalan, gıybet şeytan için hoş azık
Edepsizlik som altından taç değil.

Bir çare ol bîçarenin derdine
Gösterişi sokma gönül yurduna!
Hayrını et dönüp bakma ardına
Güzel amel kuldan kula borç değil!

Kanı kanla yıkamazlar; kin gütme!
Dostça ise uzanan el, gel, itme!
İncinsen de var sen gönül incitme!
Makbûl olan bağışlamak, öç değil.

Ömür denen anda bir an dilimi
Tefekkür et, süsle akl-ı selim'i
Unutsan da akıbeti, ölümü
Zannetme ki toprak doydu, aç değil!

Mecit Aktürk

Gençliğim Eyvaah...

Eyer vurdum zamana aldı beni terkine
Bir solukta ulaştık bir asır ötesine...
Yıllar geride kalmış varamadım farkına
Yaşıyorum perişan; eh işte öylesine...

Vardığım bu durakta herşey bana yabancı
Gördüğüm aynalarda kendimi arıyorum.
Sen de bakma yüzüme acıyarak be hancı
Geri dönüşler nerden? Göster, yalvarıyorum!

Belli ki hata olmuş; baharda inecektim
Beklediğim ne kıştı ne de bu soğuk ayaz.
Gençlikle tanışacak ne çok sevinecektim
Neden her yerde kar var? Neden saçlarım beyaz?

Neden beşiğim uzak, tabut tenime yakın
Nerede misketlerim? Sapanımı kim aldı?
Nasıl düştüm ansızın kısılcacına firâkın?
Gâm ile doldu gönlüm; topaç elimde kaldı.

Yollarım sarpa sarmaz, güneşim hiç solmazdı
Meğer yokuş gizlenmiş hayatın düzlerinde.
Belki gerçeği kabul bu kadar zor olmazdı
Bir daha yatabilsem annemin dizlerinde.

Bakma öyle bîçare, bir çare bul be hancı
Son ver bu kâbusuma uyandır sarsa sarsa.
Filmi başa saralım dinsin içimde sancı
İnan ki vereceğim dilediğin ne varsa!..

"Eyyvâh" ile "keşke"yi anlamsız sanıyordum
Son günün son akşamı son sözlerimmiş demek.
Azrail'in adını gülerek anıyordum
Oysa gülmek bir yana, zor şimdi gülümsemek.

Mecit Aktürk

Gençliğim Eyvah

Eyer vurdum zamana, aldı beni terkine
Bir solukta ulaştık yılların ötesine...
Gençlik geride kalmış, varamadım farkına
Yaşıyorum perişan; eh işte öylesine...

Gezdiğim sokaklarda herşey bana yabancı
Gördüğüm aynalarda kendimi arıyorum
Sen de bakma yüzüme acıyarak be hancı
Geri dönüşler nerden? Göster, yalvarıyorum

Belli ki hata olmuş; baharda inecektim
Beklediğim ne kıştı; ne de bu soğuk ayaz
Gençliğime doycak, gülüp sevinecektim
Neden her yerde kar var? Neden saçlarım beyaz?

Neden beşiğim uzak, tabutum bana yakın
Nerede misketlerim? Kumbaramı kim ç/aldı?
Nasıl düştüm ansızın kiskacına firâkın?
Gâm ile doldu gönlüm; topaç elimde kaldı

Yollarım sarpa sarmaz, güneşim hiç solmazdı
Meğer yokuş gizlenmiş hayatın düzlerinde
Belki gerçeği kabul bu kadar zor olmazdı
Bir daha yatabilsem annemin dizlerinde

Bakma öyle bîçare... bir çare bul be hancı!
Son ver bu kâbusuma, uyandır sarsa sarsa
Filmi başa saralım, dinsin içimde sancı
İnan ki vereceğim dilediğin ne varsa

"Eyyvâh" ile "keşke"yi kullanmam sanıyordum
Son demin son günleri hüzüne dair demek
Azrail'in adını gülerek anıyordum
Oysa gülmek bir yana, zor şimdi gülümsemek

Mecit Aktürk

Genzimde Sızı

Gönlümde tasaydın, genzimde sızı
Her ânı umuda ekledim ANAM...
Bahardan vazgeçtim, unuttum yazı
Az mı yollarını bekledim ANAM.

Sarsa da ruhumu hicranın sisi
Bal bildim acımı olmadım âsi
Lâleyi, sümbülü, gülü, nergisi
Sen diye özlemle kokladım ANAM.

Sitem yalvar yakar olsa da dile
Demedim "revâ mı bu kadar çile?"
Kim bilir, kaç kere rüyamda bile
Umutla kapıyı yokladım ANAM.

Kuş olsan ne fayda kırık sa kanat
Beş para etmiyor koca kâinat
Karalar karası bahtıma inat
Yaşımı gözümde sakladım ANAM.

Her derde tahammül olsa da görev
Anasız evlada dar geliyor ev
Hicrân denen illet yedi başlı dev
Sabırla, duayla hakladım ANAM.
Az mı yollarını bekledim ANAM.

Mecit Aktürk

Gerisi Kolay...

Öfke kazanına malzeme gerek
Artmalı arz talep; budur tüm olay.
Fitne tohumunu özen ile ek
Üç hamal beş merkep...gerisi kolay.

Acele etmeli çok geç olmadan
Tuzaklar kurmalı vâde dolmadan
Ekilen dikenler çabuk solmadan
Bozulmalı nesep... gerisi kolay.

Hile de meziyet; kötü belleme
Yaptığın ameli ince eleme
Helâli haramı çok inceleme
Yeter ki dolsun cep...gerisi kolay.

Şerli iş görürsen en öne atıl
Ucuza kiralan, bedelsiz satıl
İblis okul açmış, gel, sen de katıl
Boş kalmasın mektep...gerisi kolay.

"Düşmanlık" diyerek "en büyük pâye"
Gönül yıkmak olsun yegâne gâye
Kardeşlik, eşitlik...bunlar hikâye
Kahrolsun ar-edep...gerisi kolay.

Vatan sevgisini sökerek kalpten
Bozmalı dirliği, düzeni hepten
Ders almak gerekir Ebu Lehep'ten
Kin kussun gözler hep...gerisi kolay.

Kimi yılan olsun kimisi akrep
Kavga döğüş için müsâit meşrep
Biterse fitneye uygun bir sebep
Son çare din, mezhep; gerisi kolay.

Mecit Aktürk

Gıybet

Cürm ustası İblis'e her kim olursa çömez
Haramı helal sanar, günahı leziz çerez
"Laf aramızda kalsın" diye başlar çoğu kez
Tüm ecri heder eder ağızda bir parça et
Kulaklara eziyet, dil için kirdir gıybet

Kovulmuşun zerkinden alarak Kevser tadı
İzah eden olsa da "sohbet" ile maksadı
Düpedüz dedikodu; arsızlık bunun adı
Ayarı bozuk dilden âşikâr olan niyet
Fesat insana mahsus kötü fikirdir gıybet

Gayesi tebliğ olan gafile eriştirsin
Meziyet zannedenler huyunu değiştirsin
Maşere inanmayan buyursun çekiştirsin
Nasıl olsa gün gelir ödenir elbet diyet...
Ve idrak eder akıl; şerli zikirdir gıybet

Muhtevası belliyken "Oku!" diyen Kitap'ta
Lokma banar mı insan necis var ise kapta
Hitap eden de belli hitaba muhatap da
Ayetler ile sabit; mesaj gayet açık net
Ölü kardeş etiyle aynıdır, birdir gıybet.

Mecit Aktürk

Gideceksen Sessiz Git

Yokluğun câna cefâ, sevdan bir ömre bedel
Fîrâkın kollarına atıp gitme...Olmaz mı...
Yeter ki yanımda ol, vız gelir bana ecel
Kızıp tozu dumana katıp gitme olmaz mı...

Katran karası düştü gecemin siyahına
Döktüğüm yaşlar şahit gözlerimin âhına
Gülümse, güneş doğsun, gönlümün sabahına!
Bir daha kaşlarını, çatıp gitme...Olmaz mı...

Değeri kalmasa da, solsa da nazarında
Mâziye yer arama anılar mezarında
Miâdi doldu deyip, eskici pazarında
Aşkimizi bir pula, satıp gitme...Olmaz mı...

Payıma hep gam düştü aşkın terazisinden
Gem vurmak mümkün değil; çıkmış şirâzesinden.
Sevdandır akıp giden gönlümün gözesinden
Aşıma zakkum-zehir, katıp gitme...Olmaz mı...

Tebessüm ettiğinde, her an bin güne eşken
Sevdalı bakışların zemheride güneşken
Gözlerim henüz daha, kurumamışken, yaşken
Hayâlimi tüketip, yitip gitme...Olmaz mı...

Bırak yansın, sönmesin, umudumun çırası!
Sürsün mahşere kadar bu aşkın hatırası
Birgün vazgeçip benden; deyip "tam da sırası"
Karanlık dehlizlere, itip gitme...Olmaz mı...

Gideceksen sessiz git! Vedâlar yıkar beni
Pişman olsan da dönme, kalbinden çıkar beni
Razıyım, öldür beni, toprağa da kar beni
Siteminle sîneme, batıp gitme...Olmaz mı?

Mecit Aktürk

Gidersin Evlat!

Vahada kendine mahal arama
Çıkar dünyasına çadır kurulmaz!
Miskini cezbeden çok hal var ama
Hayat mektebinde boş oturulmaz
Çalınca her cana özel o saat
Sen de bu âlemden gidersin evlat

*

Müstehzi münkire, nanköre inat
Haykırıyor her an yer, gök, kâinat;
Göz ne yana baksa eşsiz bir sanat...
Hatip hakikatse dil susturulmaz!
Fer kalmaz dizinde, kesilir takat
Sen de bu âlemden gidersin evlat

Kişiye kahreden kalpteki kara
Yaraysa kusuru kendinde ara
Bin tohuma bir gül vermez sahara
Çorak topraklara kuyu vurulmaz!
Menzilin ukbaya, makamın alt kat!
Sen de bu âlemden gidersin evlat.

Harcın dünyeviyse özün harabe
Hayallerin ardı hüsrana gebe
Gülen gafletinden; gelen göçebe!
Hevâ sofrasına bağdaş kurulmaz
Hayat kardan helva; bir yudumluk tat
Sen de bu âlemden gidersin evlat

Kulluğa ahdine şahitken ezel
Varsın isyan etsin arsız müptezel...
Bir yol ki ahiri, elçisi güzel!
Her kişiye özel din uydurulmaz
Gözünde fer kalmaz, buruşur surat
Sen de bu âlemden gidersin evlat

Dar gelirken ufkun pembe düşünce
Bir elçi gölgesi düşer peşine...
Sormak haddine mi! "Benle işi ne?"
Hayır heybesine şer doldurulmaz
Yiter Nevbaharlar, biter saltanat
Sen de bu âlemden gidersin evlat

Beyhude gayrettir kartala nisbet
Olmaya aşk nedir bilenler namzet!
Muradın miraçsa benliği haps et
Secdeye varmadan kul uçurulmaz
Asumana değen iğreti kanat!
Sen de bu âlemden gidersin evlat...

Mecit Aktürk

Gorhiyram Bayburt -III -

Sahapsız zannedip, doğrudur sanıp
Heceyi kağıda dizmişem Bayburt
Seni sevenneri senden gıshanıp
Galbiyin gırmışam, üzmüşem Bayburt

Öğrendim ağamdan şanni tarihi
Annadım ne yalan, ne imiş sahi
Arlandım, utandım inan vallahi
Ne gadar da yanniş yazmışam Bayburt

Belli ki az gelmiş, yetmemiş ohul
Zamannan sulanmış, bozulmuş ahıl
Garıncayı dahi üzmezken bu gul
İtibariyin çoh ezmişem Bayburt

Yine de pirahıp her işi gücü
Yüklemesin kimse bi been suçu...
Halamın oğluna uzanmış ucu
Duzağı biraz geç sezmişem Bayburt

Emicemin oğlu Hemid'e gandım
Abim heslenince hemen uslandım...
Gendimi bağlama, kemane sandım
Meğer ki bi gırırh sazmışam Bayburt

Çatma gurban olum been ele gaş
Boğzuma tahiliy yediğim lavaş
Sen beni pirahta Hemit'nen uğraş
Yanniş adamınan gezmişem Bayburt

Bu Hemit var ya, yaman bu Hemit
Yaha silker bundan, bi gün yatsa bit
Bi döşegi var ki, sırtına sabit
Gözünde tuyu bol gazmışam Bayburt

Ya yeri çoh rayat, ya oda sıcah
İtseler yatahtan gındırlanacah
Yatmahtan kud olmuş soldaki bacah
Datlı sohbetine duzmuşam Bayburt

Beni çekemiyen dese de zalım
Gogılda herkese ayan her halım
Ahlar ile doldu saçım, sahalım
Kim demiş atmışta azmışam Bayburt

Ne taskebap ne de izgara gördüm
Heyatta renklerden bi gara gördüm
İzmaridi makbul cıgara gördüm
Sözde gurnaz, açık gözmüşem Bayburt

Söz seen! Al benden tüm hahlarımı
Açmazsam eyice gulahlarımı...

Kem demesin diye, dodahlarımı
İpliknen dikmişem, büzmüşem Bayburt

Yetmez belki deyip bu gadar kıta
Almadım gendimi hemen rahata
İbret olsun diye yapduğum hata
Kal'a'yın dağlara çizmişem Bayburt

Bayburt'luyam demek her yigide şan
Bah sol yanıma da gör neymiş taşan
Beni düşman bülsün seen sataşan
Hatama gendim de gızmışam Bayburt

Bahma artıh hâlâ öyle kuşkuynan
Değişmem köyümü pembe köşkünen
Sevmişem doğuşdan, hem de aşınan
Adiyin anarken sızmışam Bayburt

Geçermiyem senden dağın gar diye
Verseler dünyayı almam yâr diye
Yedüğü zılgıtta payım var diye
Bahdımnan arayı bozmuşam Bayburt

Gurudu damağım susuz ağızda
Gorhusundan mı ne galem son hızda
Öfken geçti ise; laf aramızda
Naziyn sırrını çözmüşem Bayburt

Ne artıh ötiyrem, ne de kükrirem
Gaç gündür gorhudan tir tir titrirem
Korona meşgulse buyursun verem
Ele ki hayattan bezmişem Bayburt

Kimi ödül goymuş saçsız başıma
Kimi dabancaynan düşmüş peşime
Boşyere gorhutma gelip düşüme
Mezarımı dahi gazmışam Bayburt

Mecit Aktürk

Gönül Bu!

Dünyanın çivisi çıkmış yerinden
Dereler tersine aksa şaşırım.
Kalp dilden muzdarip, alın, terinden
Göz helâle şaşı baksa şaşırım.

Kaderin ördüğü ağ nakış nakış
Gözümde sermayem hüzünlü bakış
Her senem dört mevsim; üçü güz bir kış
Yoluma hep yokuş, çıksa şaşırım.

Şeytan tuzak kurmuş zevkten dört köşe
Zalimin zulmüne beleşe neşe
Nefis başa belâ, kâbuslar düşe
Ruhumu endişe sıkırsa şaşırım.

Coşkun akar/suydu gönül pınarım
Yosun tutar oldu dere kenarım
Hoyrat esti rüzgâr, ne'tsin çınarım
İstinat duvarım çökse şaşırım.

Bir türlü doğmadı beklenen fecir
Gönlüm özyurdunda garip muhacir
Varsın vursun felek koluma zincir
Ocağıma incir, dikse şaşırım.

Bîçare gezerim, ecel gülümser
Gönül bu, gamlıysa bahtına küser
Kalbimi yarsalar bıçak buz keser
Umuttan hiç eser yoksa şaşırım.

Mecit Aktürk

Gönül Çeşmesi...

Arzunun ayağı zemine bassın
Ne âfâkî olsun, ne de çok uçuk.
Varsın eller kızsın, yüzünü assın
Resûl'ün yolunu takip et çocuk!

Ne kalpte noksan var, ne dinde kara
Hatayı, kusuru kendinde ara
Ateş eksik ise neylesin çıra
İmansız yürekler rutûbet, çocuk.

Her nefes insana vazife yükler
"Can" denen emânet bedeni bekler
Sanma ki takvimler güne gün ekler;
Son nefesle biter bu nöbet çocuk!

Nanköre davetkâr olsa da yapın
Çalana açılısın hoş gönül kapın
Zannetme ki nefsin tek hendikapın
"Yalan" da, "gıybet" de musibet çocuk!

Mü'minin helâkı öfkeyle başlar
Kalp nefret doluysa kin gözde kışla'r
Arsız, edepsizi şeytan alkışlar
Kibirin bedeli "müebbet" çocuk!

İnsan denen beşer bu handa konuk
Her mezar mahşere gönüllü tanık
"Dil" gönül çeşmesi; akma bulanık!
Makbul olan hoş söz, muhabbet, çocuk.

Herkesin elinde olsa da plan
Gerçek olan bu an, gerisi yalan
Bir kemik yığını geride kalan
Unutma! Ölümdür âkıbet, çocuk...
Unutma! Ölümdür âkıbet, çocuk...

Mecit Aktürk

Gönül Hırsızı...

Halini görenler acımış sana
Hüzün beste yapmış ses tellerinde.
Son sözün ne idi hatırla bana
Şimdi ara beni mum ellerinde.

Güllere vermiştim adını oysa
Geceme ay idin, günüme güneş.
Gönülden sevmenin bedeli buysa
Kan kussun Kerem'ler, sevinsin kalles.

Düş ıssız yollara benden iz ara
Nedamet içini yaksın kavursun.
Özlemle baktıkça her gün mezara
Hıçkırık genzine bir mızrak vursun.

Dursun katı kalbin kurusun damar
Çare bulamasın derdine doktor.
İnletsin felekten yediğin şamar
Öğren, yalnızlık ne, ne kadar çok zor.

Kor olsun sînende hicran yarası
Düşmesin dilinden efkârlı türkü.
Sarsa da ruhunu bahtın karası
Umrumda değilsin; hak ettin çünkü.

Sen ki gamlı bahar, ruhuma çile
Sen ki kalbe zarar gönül hırsızı...
"Pişmanım" desen de kanmam, nafile
Seni de kahretsin verdiği sızı.

Mâziyi andıkça yansın ciğerin
Rüyan kâbus olsun, dört yanın duvar
Çıkardım saraydan boş artık yerin
Görünme gözüme sonsuza kadar...

Mecit Aktürk

Gönül Kristal Vazo

Zâkir huşû içinde secdedeyken seherde
Ar-namus hırkasını atanlar az anıyor.
Münkir, doğrudur sanıp, karar kılsa da şerde
Her gün sevaba sevap katanlar kazanıyor.

Aksini söylese de inanmayan, aybeden
Kolay mı sırat geçmek çalışmadan, haybeden?
Kur'an, sünnette belli; ayan olmuş kaybeden;
Nefsine kafa tutan, çatanlar kazanıyor.

Gölge etse de beşer arsızca ahengine
Bakarkörlere inat herşey dengi dengine
Son verip, Rahmân ile akla zarar cengine
Oku doğru hedefe atanlar kazanıyor.

Hevayı ilah yapan yarsa da kılı kırka
Yırtıksa yama tutmaz edep denen o hırka
Kaptırmayıp kendini isyana çeken çarka
Mü'mine has iksirden tadanlar kazanıyor.

Miskin Yunus misâli her sözünü eleyip
Resûl'ün izlerinde gayretle ilerleyip
Yığın ile yanlıştan doğruları derleyip
Yaradan'ın ipinden tutanlar kazanıyor.

Gönül kristal vazo; çok hassas, alinganız
Yürekler yangın yeri; dertten feryâd-figanız
Bu âlemde kâr uman tüccarız, bezirgânız
Firdevs için dünyâyı satanlar kazanıyor.

Şeytan sinsi ve düşman, kula musallat cüce
Rabbim Rahman ve Rahim! Rabbim Yüceden Yüce
"Yâr" deyip Yaradan'a boyun büküp O güce
Bezm-i Elest'ten sözü tutanlar kazanıyor.
Ey nefsim! Zannetme ki yatanlar kazanıyor...

Mecit Aktürk

Gönülde Varsan.

Sır değil şifresi gönül köşkünün
Tebessüm hazırdir bir selam versen.
Anlamı kalmazdı dünya aşkının
Baktığın her yerde "O" mührü görsen.

Gözün gördüğüne aklın şaşardı
Ayak, engelleri kolay aşardı
Mâbûd'a muhabbet dilden taşardı
Gizemli âlemin sırrına ersen.

Gamsız olsaydın şayet bu hanın
Kalmazdı kıymeti hiç imtihanın
Tadı bilinmezdi gerçek îmânın
Elemsiz, kedersiz bir ömür sürsen.

Ârif olan sözü söylerken tartar
Hakikat güneştir yalanı yırtar
Hakk'ın nazarında değer artar
Tövbeyi gözünde yaş ile karsan.

Varsın, münkir "inkâr" mûteber sansın
Rabbine kul isen makbul insansın.
Dünyanın zengini, yârsın, yâransın;
Ebedî yaşarsın gönülde varsan!

Mecit Aktürk

Gözde Yaş İster Hüzün

Hoş hayâlîm vardı dünnden; şimdi benden çok ırak
Genliğimden haz umarken bitti yazlar; şansa bak!
Sol yanım pus, yollarım buz, yaklaşan en son durak
"Kar yağarken gonca açmaz, beklemek boş" der hüzün
Elde mendil, dilde feryat, gözde yaş ister hüzün

Hoş gülüşler bir rüyaymış, pembe düşler bir masal
Hem; yalanmış Leyla-Mecnun, aşka dâir her misal
Dalgalardan bîhaberdim, tan doğarken battı sal
"Derde işmardır çatık kaş, benle paylaş!" der hüzün
Elde mendil, dilde feryat, gözde yaş ister hüzün

Şendi gönlüm bir zamanlar, bîhaberken gâyeden
Pay alırdım her hevesten, dünyevî her pâyeden
Bir buruk tat kaldı heyhât harcanan sermâyeden
Döndü devran, dindi alkış, "böyledir kış!" der hüzün
Elde mendil, dilde feryat, gözde yaş ister hüzün

Yandı sînem âh u zardan âkatim hiç kalmadı
Kırk küsur yıl kan tükürdüm farkedenden hiç olmadı
Kaf Dağından dikti engel, sarp yolkuş azalmadı
"Zâyi olmaz zerre uğraş, yılmadan aş" der hüzün
Elde mendil, dilde feryat, gözde yaş ister hüzün

Kim bilir kaç âh tükettim üç nefeslik ömr için
Ar ederdim hep kaderden, sormadım hiç gam niçin
Bunca hırsım beyhudeymiş; akledin, ibret biçin!
"Bir emânettir Rahim'den, can denen kuş!" der hüzün
Elde mendil, dilde feryat, gözde yaş ister hüzün

Gönderilmişken ezelden şükrü elzem kurs ile
Bir serâbın bahçesinden geçti gölgem hırs ile
Azdı ağrım, soldu benzim, aldığım son ders ile
Vakti gelmiş, saklamak zor; nefse "kalleş" der hüzün
Elde mendil, dilde feryat, gözde yaş ister hüzün

Buldu bahtım -çıkmadan can- iflah olmaz üzgünü
Derde dûçâr olduğum gün bir de baktım naz günü
Gelmesin artık hayırsız, beklemem infaz günü
"Bende meskûn sadrı vîran, ağrıyan baş" der hüzün
Elde mendil, dilde feryat, gözde yaş ister hüzün

— . — — / — . — — / — . — — / — . —

Mecit Aktürk

Gül Derler Oğul...

Aczini ikrarla, düşünüp sonu
Rabbini bilene kul derler oğul.
Sayısız olsa da beşerin yönü
Menzile varana yol derler oğul.

Yunus'da çağlayan, gönüller yapan
Nemrut'ta dağlayan, küfüre sapan
Çâfilin ağzında taş atan sapan
Âlimin süsüne dil derler oğul.

Şeytan, yuva yapar nefrette, kinde
Kibir, boy gösterir şöhrette, ünde
Her "dostum" diyene, kanma; zor günde,
Terkedip gidene el derler oğul.

İblisin sanatı, ağ, tuzak kurmak
Mü'minin görevi hakkı haykırmak
İnsana yakışmaz bir gönlü kırmak
Kelâmın hasına bal derler oğul.

Madem ki yürektir en güzel mekân
Sevgi ol, gönülden gönüle akan
Akıl süzgecinden geçmeden çıkan
Sözün çirkinine kal derler oğul.

Yol sarpa sarınca ömrün sonunda
Sitem, beste yapar sesin tonunda
Ayaklar titreyip, baston önünde
Bükülen kısma bel derler oğul.

Her gelen dünyaya bir bakar, geçer
"Can" denen, kafesten, gün gelir uçar
Nice bahçelerde çiçekler açar
Bir tek Resûl'üme gül derler oğul.
Bir tek Resûl'üme gül derler oğul.

Mecit Aktürk

Gül e n az -cinas

Zaman acâip olmuş, ağlayan çok, gülen az
Derdin bini bir para, geçmiyor bir gün ahsız
Ay buluta sitemkâr, bülbül eder güle naz
Vefasız, "dost" arıyor; kadirbilen, günahsız!

Kibir dağlar aşıyor bakan yok kimsesize
Dili hançer gibiydi yanıma her gelenin.
Hani çekip vursalar, bakmıyor kimse size
Âlim diz çöker olmuş önünde hergelenin!

İbret-i âlem için çalışırken karınca
Zamâne insanları ayaküstü uyuyor.
Haram helâl olurmuş birbirine karınca
Demeyin "nasıl hesap?" Bu çağa tam uyuyor...

Mecit Aktürk

Gül/lerin Gözyaşları

Kim bilir bir kadının bu kaçınıcı feryadı
Şu ülkede huzuru talan ettiniz... talan!
Emin olun tükendi sabırların miadı
Paramparça... bir yığın; umuttan arta kalan
Bu milletin başına bela oldunuz ulan!

Kalbe Sevinç, çehreye Neşe yakışır ama
Gönül/ler kan gölüyken nasıl gülsün bu Sima
Hainler hanedeyken gerek yok ki hasıma
Kalmadı sayenizde nefes alacak alan
Bu milletin başına bela oldunuz ulan!

Her inleyen yüreği eşeleyip, kazdıkça
Kâğıdıma her nakış ağıt oldu yazdıkça
Marifetten sayın siz, paye umun azdıkça
Tiksiniyor gördükçe ameli kayda alan
Bu milletin başına bela oldunuz ulan!

Gonca/Gülller üstüne tonla kar bıraktınız
Ne gülümseyen Şafak, ne Bahar bıraktınız
Dilde zehre dönüşüp Sinem/ize aktınız
Yanınızda zezemle yıkanmış kalır yılan
Bu milletin başına bela oldunuz ulan!

Madem kalplere kahr -insafımıza- her ek
Madem ki, masum kaldı yanınızda engerek
Çare belli, çözüm tek; fazla söze ne gerek
Üslandık deseniz de... herkes bilir ki yalan
Bu milletin başına bela oldunuz ulan!

Yakışır mı insana Mehtab'a korku salmak
Avcundan Yıldız'ları, Nazlı Hilal'i almak
Bunun adı kahpelik... bu düpedüz alçalmak
Köz oldu gözümüze -yüreğimize dolan-
Bu milletin başına bela oldunuz ulan!

Yetmez mi demiyorum; belli zaten, yetmemiş
Nasihat keyif vermiş, ceza fayda etmemiş
Zulüm caddeye taşmış, Çiçeğe kış bitmemiş
Düşmanımdır tasmamız sizi sokağa salan
Bu milletin başına bela oldunuz ulan!

Düşünün, Yunus deyip, izine düşen ozan
Neden bugün öfkeli, Yavuzlara borazan
Ya kıyamet kopacak... ya bitecek bu hazan
Ne İnci, ne "taş" bulur bulanık suya dalan
Bu milletin başına bela oldunuz ulan!

Lugattan sordum sizi, kelimedede, imlâda
"Alçak" yetersiz kaldı, "çukur" geldi imdada
Ellerde kazma kürek, umudumuz Mevlâda
Vebalimizi taşır namazınızı kılan

Bu milletin başına bela oldunuz ulan!

Mecit Aktürk

Güle Güle

Bitirdin ve bittin bugün; kader kabir eşsin bana
Ne dertliyim ne de üzgün; artık elle eşsin bana

Ne tat verdin ne de rahat, ne anlatsam teferruat
Bundan böyle kara surat, herdem çatık kaşın bana

Yalvarıpta yıkma demem, anıları yakma demem
Sofra kursan artık yemem; ağulu bir aşın bana

Ar bilmeyip hergün azan, belasını bulur bazen
Fırtına kar bora hazan; zemherisin kışın bana

Yansam dahi için için, çok uğraştım huzur için
Ömrü azdı her sevincin; sonu kâbus düşsün bana

Ar sayarım boşa akmam, mendillere kor bırakmam
Yolda görsem dönüp bakmam; kabirlik bir taşın bana

Altın bulsan kese kese, rüşvet versen hep herkese
Verdiklerin bülbül dese, baykuş denen kuşsun bana

Böyle fırsat geçmez ele, defol çek git; güle güle!
Yüz yılda bir yâda bile, değmeyecek leşsin bana

Say ki kader ölçtü biçti, üzme için beni seçti
Bir rüyaymış geldi... geçti; bundan böyle boşsun bana

Mecit Aktürk

Gülerek Gitti.

Aşkımı yükledim her gün, her âna
"Yâr"...Dedim...insafsız...Gülerek gitti...
"Etme ne olursun! Sensizlik bana
Kor"...Dedim...insafsız...Gülerek gitti...

"Önünde diz çöktüm! Deme "nafile"
Revâ mı bu cana, çektiğim çile?
Şayet terk edersen, yaşamak bile
Zor"...Dedim...insafsız...Gülerek gitti...

"Say ki günah bende, benim bütün suç
Üzersem bir daha bana kefen biç
Güldürme elleri, yok mu sende hiç
Ar"...Dedim...insafsız...Gülerek gitti...

"Siteme varsa da öfkemin yolu
Zannetme kırgınım kalbim kin dolu.
Yağdırma yaz günü gönlüme dolu,
Kar"...Dedim...insafsız...Gülerek gitti...

"Benzetip dünyamı rûz-i mahşere
Gezdirme dünyada dertli, âvâre.
Mecbur musun sanki; herşeye çare
Var"...Dedim...insafsız...Gülerek gitti...

"En ufak hatamı hileyle tartıp
Mahvetme ömrümü, tümünden karartıp
Ne inlet kalbimi, ne de yalvartıp
Yor"...Dedim...insafsız...Gülerek gitti...

"Bırak şu gurûru, nefreti, kini
De ki yanlış yaptım, çok üzdüm seni
Yine sevgin ile kuşatıp beni
Sar"...Dedim...insafsız...Gülerek gitti...

"Deme ki "doldurdu aşk miâdını"
En güzel güllere verdim adını
Yetmedi mi hâlâ; gel, inadını
Kır! "...Dedim...insafsız...Gülerek gitti...

Alay eder gibi son bir kez baktı
Resmimi çıkardı, öfkeyle yaktı
Sandım yüreğimde şimşekler çaktı
"Duur"...Dedim...insafsız...Gülerek gitti...

Mecit Aktürk

Gölmek İçin ok Erken

Vahdet denen o yârdan ne bir ses ne de bir iz
Sıcacık gönöl köşküm vîrane bir yer bugün
Ben umuda kırınım, umudum benden aciz
Düş kurmak büyük ayıp, kıran muteber bugün

Benliğin sarayında ozan olunca herkes
Güfte aynı kalsa da haz vermiyor çıkan ses
Akıl ağız açtıkça boşa gidiyor nefes
Yol tarif etmek abes, yön göstermek şer bugün

Ne yegâne gerçeği her gün haykıran salâ
Ne ceset taşımaktan yorulan o musalla
Basiret perde çekmiş, gözler görmüyor hâlâ
Dört bir yanım Kербela, yüreğim mahşer bugün

Hep aynı kâbus ile uyandıkça her sabah
Kurduğumuz hayaller vermez oldu inşirah
Manzarayı görene ne gerek fazla izah
İblis sînelere şah nefsi inse yâr bugün

Adalet arandıkça pazuların gücünde
Bir tek gözyaşı kaldı mazlumların avcunda
Gönöl umut ararken yelkovanın ucunda
Akrebin kiskacında bozulmuş ayar bugün

Değişmiş tüm dengeler; sene, ay, gün, an başka
Geceye kafa tutan seher, şafak, tan başka
Ukbayı hatırlatan solumda atan başka
Öyle ki vatan başka...bambaşka diyar bugün

Afakım her gün puslu bahtıma tan ağılarken
Nasıl gülsün bu sima sath-ı vatan ağılarken
Mazlumların feryadı yürekleri dağılarken
Gölmek için çok erken, hazza vakit dar bugün

Mecit Aktürk

Gülüm De Bana!

Gönlümden geçeni dile iletsem
Şevdamı haykırır bıkmadan sana...
Ömrüne zimmetli tek emanetsem
"Sevgilim, birtanem, gülüm" de bana...

Varsın eksik olsun hecene ece
Mehtap sürgün yesin ağlasın gece
Tek arzum, dileğim budur sadece;
"Sevgilim, birtanem, gülüm" de bana...

Ne itiraf günah, ne de sevmek suç
Sevmiyorsan bile belli etme hiç
Bir günlük, bir anlık olsa da sevinç
"Sevgilim, birtanem, gülüm" de bana...

Olsa da sevginin azdan da azı
İnan ki bu gönül kanmaya râzı
Bir kerecik olsun yaşatıp yazı
"Sevgilim, birtanem, gülüm" de bana...

Ne dedin etmedim, demedim peki?
Üç tatlı kelime! Bedeli ne ki?
Say ki son nefesim, son emrivaki
"Sevgilim, birtanem, gülüm" de bana...

Giydirme güneşe yaz günü kefen
Andıkça haz veren mâziye atfen
Diz çöktüm önünde; ne olur, lütfeen
"Sevgilim, birtanem, gülüm" de bana...

Mecit Aktürk

Günahımın Derdindeyim

Sanmayın ki sözüm ele; benim derdim nefsim ile
Cürmüm ile dolu file; günahımın derdindeyim.
Tehlikeyi bile bile kapıldım bir azgın sele
Geri dönmek zor mesele; eyvâhımın derdindeyim...

Genliğime ettim güman, derde düçâr oldu gönlüm
Boşa geçti onca zaman, keder ile doldu gönlüm
Hakikati gördüğüm an şerre çoktan yoldu gönlüm
Nasıl oldum nefse köle; ben âhımın derdindeyim

Yeter sandım akıl, iz'an, gözüm düzü seçer sandım
Mel'un denen huzur bozan bıkar benden geçer sandım
Sevap-günah hergün yazan, beyaz sayfa açar sandım
Şu deftere bakın hele; siyahımın derdindeyim.

Mecit Aktürk

Güneş Doğmak Üzere...

Ahkâm kesme yan yattığın yataktan
Konuşurken aklına da bir danış!
Gâye, şayet kurtulmaksâ bataktan
Duyulmalı "barış" diyen yakarış.

Vatan için, bayrak için ölünür
Şehitlikse en değerli payedir.
Kim demiş ki, ülke böyle bölünür
Ayrı devlet ne çözüm, ne gâyedir!

Diyorsak ki, "dinsin artık gözyaşı
Acı haber hergün yürek yakmasın"
Bitirmeli bu anlamsız savaşı
Ki alçaklar sevinerek bakmasın.

Hiç eğmeyin, açık ve net her sözüm
Akan bu kan bir göl için yeterdi.
Deme bana "bombalamak tek çözüm"
Öyle olsa, bugüne dek biterdi.

Şayet, herkes ders almışsa hatadan
Ne gerek var, kan davası gütmeye?
Bu kin bize "deyip" miras atadan
Hakkımız yok, dostça eli itmeye.

"Boşamıydı bunca şehit" diyenler!
Şehadettir rütbelerin yücesi.
Ö gömleği nasib olup giyenler;
Mahzun olmaz; biter günün gecesi!

Körler için nere baksa hep kara
Dediğine inanmıştır bir kere
Ye'se düşen etse dahi yaygara
Şafak söktü, güneş doğmak üzere!

"Barış yolu" tuzak dolu, engel çok
Sanmayın ki fitne yorgun, yatıyor.
Milletimiz "YETER" dedi, dönüş yok
Kalplerimiz birlik için atıyor.

Mecit Aktürk

Günlere Sığmaz Anne

Sevgisi yüreğimde coşkun çağlayan ırmak
Şefkatini tarife diller nâçâr, tanım az.
Beyhûde bir gayrettir, bir tek güne sığdırmak
Söz konusu anneyse, sevgi sınır tanımaz.

"YavruM"daki en son harf, güç katar eksik güce
Sorulmaz annelere, aslı, nesli, uyruğu.
"Öff bile deme!", demiş; böyle buyurmuş Yüce
Tâc ettik gönlümüze bu ilâhi buyruğu.

İnsan; eşref-i mahlûk! Anne ondan da öte
Üryân gelen fâniye her saniye kol kanat!
Rabbim yazmış adını, sevgiye, merhamete
Düşü/ne/bilen için, var mı başka saltanat?

O'dur onmaz sanılan her derde teselli, diz
Yokluğu yürek yakar, tütmez evin bacası.
Sütten berrak, aktan ak; sevgisi duru, temiz
Makbuldür Hakk katında Rabbine ilticâsı.

Bir kez "ANAM" de de gör; duyar duymaz sesini
Zifirî gecelerde ay gibi doğar anne.
Her kim ki yavrusunun perdeler nefesini
Bir damla gözyaşında o canı boğar anne.

Canından can verene sevgimi sunmak için
Beklemem her Mayıs'ın ikinci pazarını.
Günü gecesi olmaz, ne aşkın, ne sevincin
Duyguma gem vuranın kazarım mezarını.

Varsın zaman değişsin, aklını yesin insan
Doğruya yanlış densin, ak karaya bürünsün...
Evlât anneyle bütün, annesiz yarım, noksan
O'nu ağlatan bedbaht gün görmesin...sürünsün!

Mürekkep olsa deryâ, sayfaları etsem dar
Yine güdük kalırdı, bilirim, methüsenam.
Ne bugün, ne de yarın; tâ ki mahşere kadar
Bırakma hiç elimi! Olur mu Canım Anam...

Mecit Aktürk

Güvenme Kör Talihine

Gülümseyen suratını
Asar birgün üzülsün
Ayan eder fitratını
Küser birgün üzülsün

İyi tanı adamını
Dikkatli at adımını
Çok geçmeden yardımını
Kısar birgün üzülsün

Varlığını görmez olur
Aklın şaşar ermez olur
Selam dahi vermez olur
Keser birgün üzülsün

Naz etmeyi bi kâr sanır
Kendisini şikâr sanır
Utanmasa hünkâr sanır
Kasar birgün üzülsün

Sanırsın ki bey, efendi
Anlarsın ki yol tükendi
Yara açar tuzu kendi
Basar birgün üzülsün

Derken başlar muhasara
Anlarsın ki sende sıra
Meltem iken olur bora
Eser birgün üzülsün

Talih körse lakayt olur
Son göreve o kaydolur
Dar hazırsa urgan bulur
Asar birgün üzülsün

Mecit Aktürk

Haddini Bildir Şair!

Kim bilir, aşkımızı kaç kez kâğıda döktüm
Tarihler destan görsün, hergün okunsun diye.
Kaleme diz çöktürdüm, ben de önünde çöktüm
Yazdığım hece hece kalbe dokunsun diye.

Bir aşk ki aşktan öte; tertemiz, lekesizdi
Duyan, şu kâinatta bir biz aşık sanırdı.
Gözden kalbe akan yaş farkedilen tek izdi
Görseydi, eminim ki, Leylâ da kiskanırdı.

Gönlüm, sınır tanımaz, kanatlanmış bir kuştı
Bir sevdânın ardından süründüm diyar diyar.
Engel, kimi gün bir çöl, kimi gün sarp yokuştı
Asla ye'se düşmedim, bahtım olsa da ağıyar.

Kim derse ki "aşk sırdır", "muamma" çözülmeyen
Kimse garipse mesin; emîn olun haklıdır.
Bir tek ârife âyân bir türlü sezilmeyen
Gerçek aşk ve tarifi yüreğimde saklıdır.

Ne Leylâ ile Mecnun, ne Kerem ile Aslı
Bendim sevdam uğruna mesken kuran dağlara.
Ben ki, bir garip aşık, gönlü hep gamlı, yaşlı.
Bu aşk damga vurmali asırlara, çağlara.

Ar etsin, hicap duysun, kalemler artık sussun!
Söylenecek ne varsa, ben yazdım; aşka dâir.
İnatla ısrar eden mürekkepler kan kussun
İsyan eden kaleme haddini bildir şair!

Mecit Aktürk

Hafife Alma!

Ölüm meleğini hafife alma!
Sanma yolu hergün falana düşer
Takvim yaprakları pek çoktur amma
Gün be gün dökülür, talana düşer

Her kim ki irşâdı iblisten umar
Ölümden öteye gözünü yumar.
Şeytanı dost bilmek, hayatı kumar
Felekten bir gece çalana düşer

Akıl kârı değil sarp yola sapmak
Mevlâdan vazgeçip maddeye tapmak.
Sözü bala banıp, gönüller yapmak
Edepten nâsibin alana düşer.

Menzil müphem ise beyhûde koşmak
"Hedef-gayret" bekler Hakk'a ulaşmak
Rahmân'ı inkârda haddini aşmak
Gaflet girdabına dalana düşer.

Dünya bir han ise düşün, kim hancı!
Kim her derde hekim, kimdir yalancı?
Maksad Mâ'bûd ise, uğrunda sancı
Rahmet deryasına dalana düşer.

Talebim ne bey'lik, ne isme "ağa"
Ne de gündüzüme güneşten şua
Umudum, beklentim Fatiha, dua;
Okumak, ardımda kalana düşer.

"Yer etsin kokusu" deyip iz'anda
Gül sundum "hece"den; hem de hazanda!
Beratı hak etmek, yarın, mizanda
Huşuyla namazı kılana düşer.

Mecit Aktürk

Hak Bilirim

Eğilmez başı ile ezelden hasm-ı zâlim
Vatanına sevdalı bir yüzü ak bilirim...
Vefâsızlar yurdunda adı bilinmez âlim
O âlimi ifşâyı kaleme hak bilirim.

Yâdı acı verse de hazin hayat öykünün
Sitemini duymadım omzundaki yükünün
Dostluğundan şerefle şahidiyim ülkünün
İlmini gür bir pınar, hem de berrak bilirim.

*

Ürkekler onurundan verirken hergün fire
Arsıza ar öğrettin, soysuza üslup, töre
Ne YÖK'e boyun eğdin, ne de çapsiz rektöre
Yoluna taş koyanı, âdî, ahmak bilirim.

*

Pâye pay edilirken, taltif beklerken biat
Karakterine züldü senden beklenen fiyat.
Tecrübeni, gençlere, yön veren âb-ı hayat
İzlerini hedefe ara durak bilirim.

*

Sarsılmayan azmine dar kursa da talihin
Engel olmak ne mümkün, akışına, tarihin
Sen varken hüznü sürgün, ye'si elinde rehin,
Yokluğunda ülkemi, çorak, kurak bilirim.

*

Afyon Kocatepe'li güne başlarken mesrûr
Huzur verir gönlüme, payıma düşen gurur
Sayısız eserini muhkem birer kale, sur,
Aldığın her ödülü burçta bayrak bilirim.

*

Bağrını sızlatsa da açılan onca yara
Meşaleye har veren nihâyetinde çıra!
Allah'a havale et! Boşver, aldırma, zirâ,
Üzülsen sevinecek nice mihrak bilirim.

*

Anlatmak istesem de sığdırmak zor satıra
Maksat bir merhabaydı, ölümsüz bir hatıra
Geçmişi yâd ederken geldiğimde hatıra
Avuç avuç duana bir müstehak bilirim :)

*

Hayat bir atımlık ok; talihin elinde yay
Bahtım hedefi şaştı, ömrüm boşa gitti say
Vakt-i vedâ yaklaştı, dizde derman bitti say
Tatili bana vâcip, sana yasak bilirim :))

Mecit Aktürk

Hâl Dilinden Hakk Çıkar

□ Akılı olan, üç günlük bu âlemden
İmân ile alnı açık ak çıkar
İkram bilir ikrah etmez elemden
İmtihandan yüzü pîr ü pak çıkar

□ Kibre sebep şan ve şöhret o ehem
Beş paralık zevk ü sefa, bi dirhem!
Gelen herkes er ya da geç bilir hem;
Göçer iken yapayalnız, tek çıkar

□ Sarılmadan iki parça örtüye
Ayar gerek içten gelen dürtüye
Mizan vakti El Emin'siz tartıya
Ancak sefil ahmak gözü pek çıkar

□ Nerde hani dün sırttan gülenler?
"Ben" diyenler, şirki şiar bilenler?
Son nefeste gerçeğe aç gelenler
Salâ ile dar kapıdan tok çıkar

□ Dostu belli doğru yolda gidenin
Hâli harap dili benlik güdenin
Hedefini doğru tayin edenin
Sadağından nefsi için ok çıkar

□ Baş gözleri itinayla baksalar
İbret alan her nefeste Hakk salar
Hakk dostunu şirk odunda yaksalar
Küllerinin hâl dilinden Hakk çıkar

Mecit Aktürk

Hâl-i Cinnet

Kimi hazla kimi nazla, zoraki
Son nefeste eğilmeyen baş mı var
O Müntakîm, Rahmân, Rahîm, O Bâkî
O vermese bir lokmalık aş mı var

Gelen naçar gezer bîzâr biçare
Son nefeste kurur dudak, hançere
Kartal olsa arşa çıksa ne çare
Kanatları kırılmayan kuş mu var

Niye hüzün; gözlerdeki bu yaş ne?
Neye tamah, niye bu hırs, telaş ne?
Neden dostum kaderle bu savaş ne?
Sağlam kalan kırılmayan düş mü var

Hakikati haykırsa da salâ, sin
Sağirlara siren, davul neylesin
Bilmeyene sal, musalla söylesin
Tabutlarda içleri hiç boş mu var

Deseler de bu gezegen bir cennet
Hâlimizi tarif eden söz; cinnet
Gönül gözü açık olan için net
Sinelerde nevbahar mı kış mı var

İnsanoğlu nimetlere bakarkör
Merhametsiz, hissiz, arsız ve nankör
Kolay ise bir gönüle gir de gör
Kalp mi yoksa yerinde bir taş mı var

Mesaide Mezarlıklar Kurumu
Manzarayı gören sezer durumu
Size kalsın son sorunun yorumu
Erken midir, kıyamete beş mi var

Mecit Aktürk

Hal-i Pür Melâlimiz.

Üzdük birbirimizi diyerek "şucu-bucu"
Ayan beyan ortada acıklı ahvalimiz
Benliğimizden geçtik söz verdik ettik rücu
Şimdi yürek dağlıyor hal-i pür-melalimiz

Oysa "büyük devlettik"; "asil milletiz" güya
Nerden nasıl türedi bunca hain, eşkiya?
Kaldıysa şayet hâlâ zerre miktarı haya
İndirin yumrukları dostça değsin elimiz

Kanadıkça yarası Temmuz'un onbeşinin
Harlayanı çok olur kargaşa ateşinin
Kuyusunu eşmekten kardeşi kardeşinin
Tuzakları bozmaya kalmıyor mecâlimiz

Tefrika kök salınca bir toplumun içine
Halel gelir gün be gün devletinin gücüne
Herkes çözüm arasa zaafına, suçuna
Serap olmaktan çıkar kardeşlik hayalimiz

Deme sakın "hatam yok cümle cahil ben zeki
Baştan sona haklıyım haksız olan öteki!"
Hiç barışa, dostluğa bir şans verdin mi peki?
Düşün, neden hüznü yıldızla hilalimiz!

Gelin verdik göklere uğruna tuttuk nöbet
Gaye arzı endamla salınsın ilelebet
Yapılan her hatanın bir bedeli var elbet
Söz konusu istiklâl; evlâd-ü iyalimiz!

Az mı çektik yıllarca fitne-fücur, nifaktan
Az mı bir iz aradık zindanlarda şafaktan
Aklın yolu geçerken hayırda ittifaktan
Şerde karar kılırsak büyüktür vebalimiz

Mecit Aktürk

Hâlimiz Bizim...

Geçici zevkleri sormayın bana
Felekten gün çalmaz hâlimiz bizim.
Gözümüz çevrili ukbâdan yana
Firdevse götürür yolumuz bizim.

Dünyaya teşrifi nâr üstüne nûr
"Ümmetiyim" demek dil için sürûr
Diyorlar, "gün gelir her çiçek kurur"
Sararmaz, hiç solmaz, Gül'ümüz bizim.

Hırsa kefen biçer her telâşımız
Hasmıdır günahın gözde yaşımız
Melûl-mahzûn bakmaz mezar taşımız
Resûl'ün elidir dalımız bizim.

Allah dostlarının düştüm izine
Kıymet bilen için budur hazine
Samurdan kürk olsa bakmam yüzüne
Kefeni andırır çulumuz bizim.

Selâmı bal bildik, sohbeti şeker
Her kim ne çekerse dilinden çeker
Kasvetin karası kalbime çöker
Bir gönül incitse dilimiz bizim.

Günah lekemizi tövbeyle sildik
Secdeye baş koyduk, Hakk'a eğildik
Yaşarken, dostumuz, sadık yâr bildik
Toprağa yük olmaz ölümüz bizim.

Mecit Aktürk

Hâlimiz Hâl-i Cinnet

Makbul Haslet Pazarında göze çarpan hayli net
Kin ve nefret yok satıyor, bayram etsin öç bugün
Makul aklın nazarında hâlimiz hâl-i cinnet
Sevgi dili ok atıyor çare için geç bugün

Sohbetlere yön verince siyasî mülâhaza
Şeytan söze kem ekliyor, dem geliyor vaaza
Sıkamak için kalkan eller yapışınca boğaza
Serde mertlik kaç çatıyor; kolay ise kaç bugün

Ne rahmete susayana, ne de kapı çalana
Bu devirde "su" kuyusu, "hak" dayısı olana
Ayrık otu sarmış yurdu rastlamadım yolana
Çağ hükmünü dayatıyor; ferman ehli güç bugün

Vahdet denen yâre yârken kavm-i necip ecdadım
Tarihlere destan idi attığımız her adım
Dile kârım can kırığım... hıçkırığım... feryadım
Gam içimi kanatıyor; haram her sevinç bugün

Ben desen ki; "her mevsim yaz, yeis ile yok işim
Kandil'deki, Gabar'daki, Cudi'deki kardeşim"
Hilâlime yan bakarken avladığım her leşim
Tam tersini anlatıyor; hain, alçak, piç bugün

Ne doğumuz tekin bugün, ne batımız, ne güney
Şahidimdir dertli udlar, acı acı çalan ney
Şan şerefli mazimizden avcumuzda kalan şey
Ruhumuzu karartıyor; koskocaman hiç bugün

Her düştüğüm girdabından kurtulup direndiğim
Yeis yine sırtıyor yetiş Yâ Güvendiğim
Hece hece dil dökerek teselli dilendiğim
Bahtım çamura yatıyor; umut vermek suç bugün

Mecit Aktürk

Hani Mümkün Olsa da

Hani mümkün olsa da tünel açsam zamana
Bin dört yüz küsur yılı uç ucuna eklessem
Katedip asırları aşkınla yana yana
Eşiğine baş koyup heyecanla beklessem.

Çehrenle kıyaslarken ayın hilal halini
Nakşetsem yüreğime vuslatın hayalini
Güneşi doğdu sansam görünce cemalini
Mübarek ellerini doya doya koklasam.

Gözüm yaşlı dinlesem Bilal'in gür sesini
Çeksem şifa diyerek içime nefesini
İhya edip nûrunla nefsimin hevesini
Her ânı "anı" diye yüreğimde saklasam.

"Ümmetimden" diyerek tanıtısan sahabeye
Varsak huşû içinde hep birlikte Kâbe'ye
Vecd ile kulak versem duaya, hitâbeye
Yaptığım günahları sevaptan ayıklasam.

Zaman tüneli bozuk, dönüş imkânsız olsa
Ümmetin bu garibi sana evlatlık kalsa
Görürken hizmetini ömrüm nihayet bulsa
Ecelin nefesini yanında soluklasam...
Ecelin nefesini yanında soluklasam...

Mecit Aktürk

Hani? (aruz)

Yok mu Yâ Râbb nevbahardan hiç umut
Kış ayından çok usandım, yaz hani?
Nârı nûr et, bir ışık yak az avut
İkramından hüzne kandım; haz hani?

Dert musîbet, ömrü külfet âcize
Gamlı gülzâr, neş'e dermek mûcize
Ardı gelmez sarp yamaçlar zor dize
Dik yokuşlar bitti sandım; düz hani?

Pâyitahtım yerle yeksân, taç kırık
Saymadım hiç, kaç yaram var, kaç kırık
Onca kârım bir amansız hıçkırık
Sırra vâkîf, zevke mâtuf söz hani?

Vakt-i vuslat, kaçtı fırsat, dar zaman
Şer tuzaklar nefsi yoklar, pek yaman
Belki bin kez tövbe ettim, el aman...
Ben kulundan balsa matlûb; öz hani?

Azdi derdim, az dokunsan kan akar
Izdıraptan bezdi bahtım, yan bakar
Dosta vardım, dilde feryâd, can yakar
Süzdü zâhid, sordu saf saf; köz hani?

Tövbesinden bahtiyarken müstecap
Her cenahtan çok gûnahtan doldu kap
Dâvetin var, tek kapımsın, zor icâp
Derde dermân istemek çün yüz hani?

Tesbihimden zikri saldım "Hayy" diye
Yaş akıttım gizli-zâhir duy diye
Yağmurundan damla düşmez pay diye
Gözlerim kör, Rahmetinden iz hani?

Fâ'ilâtün / fâ'ilâtün / fâ'ilün

Mecit Aktürk

Harâbe Gönül.

Cân evimden vurgun yedim, kan damlıyor yaradan
Kara bahtım hasmın çeri; vay halime vay benim...
Nice eyvah, keşke dedim, şahidimdir Yaradan
Çekin sırtımdan hançeri; âleme rüsvay benim.

Hangi dalı tuttu isem ya kırıkta, ya çürük
Hicrân odu sol yanımda amansız bir öksürük
Ar ederdim, inlemezdim, olmasaydı dert büyük
Söndü gözlerimin ferî, en ağır yük, pay benim.

Ziyân oldu nice bahar ye'se esir her hecem
Ne olursun, insaf et de, dön gel artık be ecem
Gam çekmezdim olsa idi mehtaplı bir tek gecem
Terkettiğin günden beri mahzûn bakan ay benim.

Dost edindim tebessümü ömrü uzun sürmedi
Kimse beni senin gibi diz üstü çöktürmedi
Çok sarsıntı geçirdi de, böyle deprem görmedi
Son darbenden az ileri kırık benim, fay benim.

Hayat buldum hayâlinle daralan her nefeste
Kanat çırtım ufka doğru sen sandığım her seste
Gözlerim hüzne zimmetli, gönlüm dar bir kafeste
Feryatsa aşkın ederi, inleyen ud, ney benim.

Hazân esti gül bahçemde, apansızın z/amansız
Mesken tuttu "ah" lehçemde, yanıyorum dumansız
"Az" diyorsan "çektirdiğim", hiç utanma imansız!
Mevsimlere yay mahşeri; kahrına aday benim.

Zannetme ki azap mübah nazda ifrat meziyet
Sabrım artık son deminde, ödenmiyor bu diyet
Ya doğ artık sabahıma, bitsin artık eziyet
Ya da bul bir mezar yeri, an'larımı say benim.

Mecit Aktürk

Hasbihal

Ey müptezel azgın nefis pes etmeyen bed engerek
Zerkin zehir, ikram necis; her lokma pis; dökmen gerek

.

Rehber Resûl âlem kitap, her bir salâ dâvet, hitap!
Âciz kulum düştüm bitap; derman için Lokman gerek

.

Haslet "edep" vuslat "emel", makbul olan müsbet amel
Can almadan birgün ecel, sūflîye set çekmen gerek

.

Bâkî değil endam odan, fânî bu can; kalmaz nidan
İlm el yakın olmaz nadan; boş zırvadan bıkmam gerek

.

Nefret nifak kirdir deyip, El Muktedîr Bir'dir deyip,
Cürmün için zâr ekleyip, Rahmâna diz çökmen gerek

.

Ey muhteris benlik güden! "Eyvâh" diyor müflis giden,
İsyan için gayret neden? Dehlizdesin; çikman gerek

.

Ömrüm yarım etmem ziyan, beyhûde bil artık rüyan
Kastım bariz net bir beyan; tehdit bariz; çakman gerek!

.

Müstef'ilün / müstef'ilün / müstef'ilün / müstef'ilün

__ . _ / __ . _ / __ . _ / __ . _

Mecit Aktürk

Haslet

Ğâye Rabbin rızâsı, Şefaât-i Resûl'se
Örnek, hem de önder tek; "Adı Güzel Muhammet (SAV)!"
Sebep, "kalp arızâsı", yol göstermek "usûl"se
Fazla söze ne gerek; edeptir istikamet!

"Her kim ne ederse kendine eder"
Sözünün sırrına ermektir haslet...
Akleden, fikreder, nefsinin güder
Uzanan ele el vermektir haslet.

"Eşref-i Mahluk"sun; Aliyyül â'lâ
Usul bilmiyorsun hâlâ meselâ
Daha gonca iken dokunma dala
Gülü incitmeden dermektir haslet!

Bakma kibirine hân'a Sultanın
Feryâdı can yakar her kabristanın
Huzurdan kovulan soysuz şeytanın
Sirtını mindere sermektir haslet.

Rızık ile dolsa da dünya sarayı
Deme ki "ne yesem nasibin payı"
Av helâl olsa da ok için yayı
Besmele çekerek germektir haslet.

Üstün kılssa dâhi irâdeyle us
Sanma ki ustalık bir sana mahsus.
Kulak ver arıya, hîcâb edip sus
Lif yapıp, kozalar, örmektir haslet.

"Göç" vakti meçhulse denilmez erken
Bak amel kabına, "nedir biriken?"
Can daha tendeyken, yol yakın iken
Hatayı, günahı görmektir haslet.

Hayır ne şer nedir ne bilsin beşer
Âcizin payına baş eğmek düşer.
Hakk sabrı sınavan kuyular eşer
Her işi hayıra yormaktır haslet.

Madem ki vazife nefise beylik
Meziyet kötülük yapana iy(i)lik
Edepte noksanlık; cahillik, toyluk
Dergâh-ı izzete girmektir haslet.

Çağ, çağ atlasa da değişmez günah
Ne şirk sevap olur ne zinâ mübah
İrâde insanda ne güzel silah
Nisan'da rahmettir, ırmaktır haslet.

Hazzı alınmışsa maneviyyatın
Önemi kaybolur aşk'a fiyatın
Secdeden uzakta sefil hayatın
Tövbeyle belini kırmaktır haslet.

Sende ki seni bul! Ne diyor o ses?
Yıkılsın ruhuna dar gelen kafes
Mazlum kan ağlarken, susarken herkes
Zâlimin önünde durmaktır haslet.

Söylense de bâzen gerçeğin aksi
Kur-an'a tefsirdir hadis-i kutsî
Hevesi bitmeyen hayâsız nefsi
Hapsetmek, zincire vurmaktır haslet

İbrettir alana dünyânın hâli
Sin'den ötesine taşar hayâli
Rabbin'in yolunda Yunus misâli
Saati vuslata kurmaktır haslet.

Madem ki söz verdik Kâlû Belâ'dan
İbret almak gerek her bir salâdan
Yol mezardan geçer, kul musalladan
İmânla bir ömür sürmektir haslet.

Günahkâr bedene kir belli ârâz
Avcunu açınca yaş dolsun biraz
"Sırât-ı Müstakim!" En güzel niyâz
Hoşlukla hedefe varmaktır haslet.

Ârif olan dinler, anlar meramdan
Ukbâya varmadan çıkmaz ihramdan
"Kursağa kor" deyip korkup haramdan
Her dem kılı kırka yarmaktır haslet.

Kaleme yol verdik geldi lisâne
Hecesi ihlaslı söz halisâne
Nasihat eylemiş say, âcizâne
Yarayı vaktinde sarmaktır haslet.

Mecit Aktürk

Hassas Eşik

Gönül bağlarına diken ekilmez
Muhabbet sazına söz ara gönül
Sitemle dünyanın kahrı çekilmez
Bir arı misâli öz ara gönül.

Ok hedeften şaşar yayı germeden
Dal meyvaya durmaz emek vermeden
"Davetsiz misafir" yere sermeden
Sinden ötesine göz ara gönül

Hakikat âşîkâr; zarar da, kâr da
Marifet yürekte, kalpteki hârda
Dehlize düşer de kalırsan darda
Yunus'dan, Velî'den iz ara gönül.

Rabbi sevdiğini sınar çileyle
Şeytan fırsat bilip gelir hileyle
İsyâna meyilli nefsi lâl eyle
Musîbet içinde haz ara gönül.

Zirveye bakan göz ser'ine yüktür
Haddini bilenin boynu büküktür
Ruhların arzusu seyr-ü sülüktür
Diz-dize verecek diz ara gönül.

Kudret sahibi O! Ederse murat
Allah dostlarına düz yoldur sırat
Münkir'in eline Hakk vermez berat
Geç hassas eşikten, giz ara gönül.
Geç hassas eşikten, giz ara gönül.

Mecit Aktürk

Hatırla Ey Yar!

Gönül sızın közü göze salınca
Âh'ın kapısını çal dünü düşün
Ruhuna haz veren an azalınca
Keşke denizine dal, dünü düşün

Kirpiğin kapıyı açınca zâra
Ne bahtına yüklen ne de nazara
Uğra gönlümdeki garip mezara
Aşkımın iz ara, bul dünü düşün

Divane yüreğim ıssız bir ada
Mecnune dönderdin beni dünyada
Bizli resimleri yak yok et, ya da
Tozunu temizle sil dünü düşün

Tarumar o tahtın, kırdım o tacı
Ruhen de bitirdim bu izdivacı
Madem hazin hâlin böyle mizacı
Sen de acı acı, gül dünü düşün

Köşkün küle döndü gönül ummana
Dönsen de bu gemi varmaz limana
Yükselsin her âhın taa asumana
Gam dolsun simana; sol, dünü düşün!

Mecit Aktürk

Havada Kan Kokusu

Gören göze sır değil, yaylar oka gerilmiş
Havada kan kokusu, yoğun bir sis, duman var...
Taşları bağlamışlar, itler salıverilmiş
Yine bir kahpe pusu; hedefte Müslüman var.

Zulüme ayarlanmış zalimin düzen çarkı
Küfür denen tek millet; yok birbirinden farkı
Suriye kan ağlarken, inlerken Uygur Türk'ü
Bahane edip ırkı, hakâret, hezeyan var.

Terörü besleyen kim, kim dünyayı kandıran?
Kim İslam'a küfredip fitneyi uyandıran?
Kimler sabrı zorlayıp sınıra dayandıran?
Nemrutları andıran gürûh-u perişan var.

"Müslümanmış" terörist! İslâm olmuş tek konu
Hakikati diyene kabalaşmış ses tonu
Başrolde siyonistler, yanlarında piyonu
Elbet sabrın da sonu, hesap soracak an var.

Yırtıldı maskeleri, belli sömüren, yıkan
İflah olur sanıyor mazlûma kurşun sıkın
Anlamayan mı kaldı kimlerin elinde kan
Başlarında Vatikan, kubbelerinde çan var.

Kim demiş "böyle gelmiş, devran böyle sürecektir,
Zâlim âbad olacak, başı göğe erecek?"
Bir yiğit çıkar elbet zulmü yere serecek
Uğrunda can verecek candan öte VATAN var.

Ne zaman şaha kalksa Müslüman Türk'ün atı
Korkuyor, kuduruyor sözde medenî Batı
Yeni yetme H/itler'in bozuldukça rahatı
Yaşlı gözde ışıltı, tarifsiz heyecan var.

Ahmak zannetse dahi herkes kendi derdinde
Farkında Müslümanlar; kuzunun da, kurdun da
Sahibi var bu dînin, hem bayrak hem Yurd'un da
Her gecenin ardında güneşe gebe tan var.

Tarih bilir ne olur artar ise hıncımız
Arslana tasma takar en çelimsiz gencimiz!
Kırk yıl kında kalsa da pas tutmaz kılıncımız
Zafere inancımız, göğsümüzde îman var.

Mecit Aktürk

Hayal/kırığı

Cam kırığı değil hayalkırığı
Gam düşer gönüle, hâr olur bazen...
Hüzün boyadıkça her hıçkırığı
Gözde sele sebep zâr olur bazen.

Dense de her gelen gönüle sefâ
Akitler bozulur binlerce defa
Kardeşten öteye dostlar bîvefâ,
Toprak, sadâkatli yâr olur bazen.

Hayat yolu yokuş, zorsa imtihan
Ne bağda gül kokar, ne dağda reyhan
Dökülür yaldızı; şu koca cihan
Zindandan da öte, dâr olur bazen.

Kalpte gedik açar boşta kalan el
Çile sabır bekler yaşamak bedel!
Kahırlı sözlere, siteme engel;
Tefekkür, tevekkül, âr olur bazen.

Herkes şüphe ile baksa da aşka
Sebepler türlü türlü dert başka başka
Pişmanlık ardından her gelen "keşke"
Gözde yaş, dilde ah "kâr" olur bazen

Ömür neşeye eş, hüznle kardeş
Tebessüm taksitle ağlamak beleş
Ağustos ayında sürgün yer güneş
Gönül dağlarında kar olur bazen...
Gözde yaş, dilde ah kâr olur bazen.

Mecit Aktürk

Hayalim Gerçek Olur

Gâh günahta yüzerim
Hoş gelir tüm kusurlar
-Aptallık hâlîm olur-

Gâh dervişçe gezerim
Çözülmez denen sırlar
-Abdala malum olur-

Gâhi canlar üzerim
Yıkılır tende surlar
-Sözümde kalım olur.-

Gâh düşünür, yazarım
Adım anar eserler
-Tadımlık balım olur-

Gâhi hece dizerim
Şiir sanır asırlar
-"Gerçek" hayâlîm olur.-

Hayâlîm gerçek olur...

Mecit Aktürk

Hayat Yolu

Sureti hoş süslü handan geçerken
Hayır ve şer iki ize rastladım...
Has kelâmı hezeyandan seçerken
Giz içinde nice gize rastladım.

Azim, ihlas yoksa kulun işinde
Sonu hazin hayalin de, düşün de...
Kastı kasvet kör talihin peşinde
Sarp yokuşa dar dehlize rastladım.

Sanırdım ki mevsim hep yaz, nevbahar
Dediler ki yaprak döken hazan var
Düşlerimi alt-üst etti yağın kar
Zemheriye, hoyrat güze rastladım.

Nefsim için kolay bir av, şölendim
Her yarışta mağlup oldum, elendim
Bir köşede kırk yıl sevgi dilendim
Yüreklerde azdan aza rastladım.

Yalnızlık zor cihan bana dar dedim
Her Kerem'in bir Aslı'sı var dedim
Gönül verdim bir güzele yâr dedim
Câna cefa bitmez naza rastladım.

Sevda yolu geçilmiyor zalimden
Sebepten sordum bir bilenden, alimden
Dedi "evlat, bak da anla hâlimden"
Aşka düğâr bir âcize rastladım.

Güzergâhım yaklaşmadan yarıya
Hedef şaştı düştüm hayli geriye
Adres sordum bal ustası arıya
"Sarı çiçek", halis öze rastladım.

Madem çıktık Hakk yol üzere yarışa
Selametle ulaşmalı varış'a.
Kırdar gördüm davet ettim barışa
Öfke ile bakan göze rastladım.

Ne İsa'ya ne Musa'ya yaradım
Bel büküldü diz isyanda, zor adım
Darda kaldım tutacak dal aradım
"Çürük" yazan bir îkaza rastladım.

Bitkin beden belli olur teninden
Emir gelir birgün ukbâ yönünden...
Geçer iken bir aynanın önünden
Gözü yaşlı bir enkaza rastladım.

Anılardan gam sıkıldı oduma
Hüzün doldu neşe veren uduma

"Amca" bile yakışmazken adıma
"Dede" diyen bir densize rastladım.

"Dede" dedi, "kış yakındır, yaz sonu"
Azrâil'e benziyordu ses tonu
Kafasına indirirken bastonu
Hoş tebessüm, güler yüze rastladım.

Akıbeti haykırırken her mezar
Bu âlemde sultan olsan ne yazar...
Tezgâhları dolaşırken bu pazar
Kefen denen beyaz beze rastladım.

"Kum saatim" gün sayarken pek cömert
Vakt-i vuslat; esen rüzgâr hayli sert
Bir teselli arar iken onca dert
Dostlarıma; şükür, size rastladım.

Mecit Aktürk

Hayat... Dedi.

Biçare esiriyim "namıssız" bir virüsün
Münasip bir lisanla "hastalık ne, tat" dedi.
Mendil verdi elime; ekledi, bu da süsün
Yedi gün cezalısın, "yatak-yorgan yat" dedi.

Perişan bir haldeyken, gözüm yarı aralı
Dil döktüm, boyun büktüm; olmadı hiç oralı.
Melül, mahzun bakarken yüreğimden yaralı
"Sağlam dostun var ise beni ona sat" dedi.

Ulak saldım binaya; dindi sesi her katın
Saklanmıştı her biri ardında barikatın
Meğer mîadı dolmuş komşu denen zevatın
Virüs kıs kıs gülerek; "sende kabahat" dedi.

Alaylı bir edayla; yaklaş dedi, az eğil!
Sana "dostum" diyenler, gördün ya, dostun değil
Sen burnunu bırak da, gözündeki yaşı sil
Hayâle gömülmüşsün; "biraz daha bat!" dedi.

Dedim bulmak var iken bahtım ile aramı!
Neden hâlâ acıtıp, kanatırsın yaramı?
Tozpembe demişlerdi; yoksa düşler kara mı?
"Konu uzun ve hazin, mevzûyu kapat" dedi.

Öfkelendim aniden; dedim, "burnum akıyor!"
Sayende her öksürük ciğerimi yakıyor
Senden utanma yok mu? Âlem bize bakıyor!
"Get lan benim başımdan, kaderine çat!" dedi.

Hanım girdi araya; dedi kızdırma, gitmez!
Bu mikrobun biridir, bunun hilesi bitmez
Süpermen olsan dahi, gücün yenmeye yetmez
Bakıp dertli halime, yutkundun...HAYAT dedi.

Mecit Aktürk

Haykırmak İstiyorum

Hak bir dava uğruna saçımda onca aklar
Yazık ki talihim kör, bal etmeyen arıymış
Duyulur umuduyla seslendiğim sokaklar...
Vahdete şaşı nankör sağırlar diyarıymış

O yüzden her ne zaman düşünceler dem alsa
Mendilime kor düşer kirpiğim aciz kalsa
Ve o yüzden; ne zaman gözlerim ufka dalsa
Gördüğüm o lav meğer yüreğimin harıymış

Türk İslam ülküsüne saray iken bu yürek
Tefrika ürküsüyle sarsıldı ana direk
Mahareti sorana fazla söze ne gerek;
Yıkılan bir umudun yeniden imarıymış

Yazılmışsa kadere yazın karda sürünmek
Kolay değil kan kusup mütebessim görünmek
Anladım ki dinmeyen fırtınaya direnmek
Şiar ne bilene şan, er kişinin kârıymış

Vurgun yedi her hecem mürekkep hazin ırmak
Kafiyesi solana farz olur kalem kırmak
Seslenmek istiyorum... son bir defa... haykırmak;
Seraba hayal kurmak gerçeğin inkârıymış

Mecit Aktürk

Hayy'dan Bilsin

□ "Hakkı tavsiye" farzımız, edebî yolla arzımız
Tarzımızdan ikrah eden ne kızsın ne tuzak kursun
Nefsimize vaazımız, haz vermesi tek arzumuz
Sözümüzden ikrah eden, gözümüzden uzak dursun

□ Sinden öte yol bilen kalp kırmakla olmaz işi
Hoş kubbede hoş bir sedâ; budur, bu olmalı düşü
Bağrımızı yakıp tüten ilâhî bir aşk ateşi
Közümüzden ikrah eden gözümüzden uzak dursun

□ Duysak gönül incitmişiz başlar bizde baş ağrısı
Payımıza düşen aşın ikram içindir yarısı
Çiçeğimiz tevhit kokar, tanır bizi balarısı
Özümüzden ikrah eden gözümüzden uzak dursun

□ Nazarımız ne kundakta ne kefende ne de sinde
Tenden içe "ben"den ırak; ötelerin ötesinde
Bir olana berceste var bestemizin güftesinde
Sazımızdan ikrah eden gözümüzden uzak dursun

□ Musibete düçar kişi çektiğini Hayy'dan bilsin
Okumuzla incinenler sebebini yaydan bilsin
Halimizi beğenmeyen hamalık ya da huydan bilsin
Nazımızdan ikrah eden gözümüzden uzak dursun

□ Aşikârken ömrümüzün her nefesle aşınması
Mühim değil hakkımızda elin kötü düşünmesi
Makbul amel emanetin onur ile taşınması
İzimizden ikrah eden gözümüzden uzak dursun

Mecit Aktürk

Hazan

Bir başka sert esti bu sene hazan
Meşeyi, çınarı sökerek gitti.
Bazen fırtınaydı, boraydı bazen
Sîneye efkârı dökerek gitti.

Emir bu! Bakmadı yaşlıya, gence
Ne tehir ederek ne bir an önce
Sırada kim varsa takarak kanca
Nice canı tenden çekerek gitti.

Tayinler çıkınca toprak zemine
Çekti bedenleri bir bir serine
Hassas gönüllerde hayli derine
Elemi, özlemi ekerek gitti.

Ne kulun nazı da ne hatrı yazın
Bir vedâya dahi vermedi izin
Bırakıp ardında derin bir hüzün
Kasvet olup kalbe çökerek gitti.

Çok yağmur görmüştük, çok ıslanmıştık
Bu kez de az yağar, diner sanmıştık
Ecelin adını dostça anmıştık
Sel oldu, şimşekler çakarak gitti.

Kolay mı ayrılık ahabtan, yardan
Firakın sızısı tarifsiz hardan
Daveti gösterip her boş mezardan
"Gir!" deyip, boyunlar bükerek gitti.

Omuzlar pek zayıf, taşınmıyor yük
Yekûna bakınca kayıp çok büyük
Yürekler târumâr, ışıklar sönük
Ağlattı, inletti; yakarak gitti.

Mecit Aktürk

Hazandır Gurbet

Ayrılıktır atadan, anadan... ya da yârdan
Mehtapları aysızdır, güneşi kızıl kardan
Bir piri fâni yapar gencecik bahtiyardan
Kaf Dağının ardıdır... ıssız Fizan'dır gurbet
Fırtına kar borandır; dârü'l hazandır gurbet

İnletmekte mahirdir üzmekte hayli usta
İmzası vardır hatta her gece bir kâbusta
Gam olup kalbe yağar yaz günü Ağustos'ta
Hüzzam çalan dertli ud, garip ozandır gurbet
Fırtına kar borandır; dârü'l hazandır gurbet

Pençesine düşene kahrı yetmezmiş gibi
Ağıt yazmaya zorlar, pişman eder edibi
Karanlık bir kuyudur, kabire çıkar dibi
Neşenin boğazında yağlı urgandır gurbet
Fırtına kar borandır; dârü'l hazandır gurbet

Ne sahara çölünden, ne kıştan geri kalır
Bir nebze neşe verse kepçeyle geri alır
Kahvelerden köpüğü, çaydan şekeri alır
Ağızlarında buruk tat, feryat-figandır gurbet
Fırtına kar borandır; dârü'l hazandır gurbet

Kim demiş toprak aynı, ovası dağı birdir
Kim demiş ırmak aynı, yaylası bağı birdir...
Vatandan uzak iller karanlıktır... zifirdir
Sabah sökmeyen şafak, doğmayan tandır gurbet
Fırtına kar borandır; dârü'l hazandır gurbet

Farklı işler ay ve gün, doğaya dair yasa
Geceleri uzundur, gündüz oldukça kısa
Bir yaradır kanayan, kapanmayan... hülâsa
Tenden içe virane, yıkık bir candır gurbet
Fırtına kar borandır; dârü'l hazandır gurbet

Ayırdıkça asırlar beşeri El Emîn'den
Ne mümkün kalbi çekip kurtarmak eleminden
Gurbet serde, sînede; sır âhın kaleminden;
On beş asırlık hüznü; zârdır, hicrândır gurbet
Fırtına kar borandır; dârü'l hazandır gurbet

Mecit Aktürk

Hazin Manzara

"Vahim" demek ne kelime; ÷lkem harbe alan olmuş
Umutlarım lime...lime; özlemlerim talan olmuş.

"Huzur geldi, şükür" derken, meltem dindi...serinlerken
Şuâları gülümserken, güneşimi çalan olmuş.

Gözden akan öfke seli, sazım mahzûn; kırık teli
Meziyetin mükemmeli, ihânetle, yalan olmuş.

Kan damlıyor, gör, lehçeme, derdim sığmaz dilekçeme
B/it dadanmış gül bahçeme; boyun bükmüş, solan olmuş.

Hayâl ördüm nakış nakış, yaz beklerken revâ mı kış?
Eden etsin, etmem alkış; milletimi "bölen" olmuş.

Bu ne talih, ne bitmez kin, hasat günü yandı ekin
Nasıl dursun kalem sakın; düşmanlara şölen olmuş.

Her mü'mine farzken ilim, cehli taltif dîne zulüm
Gözde imam!, sözde âlim, zehir kusan yılan olmuş.

Hüzün çökmüş her hâneye, kalpler dönmüş virâneye
Bakıp yediğı naneye, uzaklardan "Gülen" olmuş.

Uzun sürdü bu kez mâtem, kalpten geçen dile sitem
Kelâmın en hası bu dem; "alçak", "âdi", "ulan" olmuş.

Huzur iken Hakk'tan niyâz, çok can yaktı yine bu yaz
Akan kanı belli ki "az", kavgada haz bulan olmuş.

Dil âyarsız; hep "şer" diyor, Kur'an; etme! "Mahşer!" diyor,
Şeytan mesut; "boşver" diyor; "nasıl olsa olan olmuş!"

Küsmüş dünyanın ar'lısı, bîzâr gezer efkârlısı
Şol cihânın en kârlısı, düne kadar ölen olmuş.

Takdir gören savaş dili, kalp kurşunun tek menzili
Alfabenin en cahili, her doğruyu bilen olmuş!

Pusulalar kırık, bozuk, gıybet olmuş kula azık
İnsan hicap duyar! Yazık, "imtihan"da kalan olmuş.

Mecit Aktürk

Hazin Rüzgâr.

Kardeş kavgasının galibi yoktur
Kırılmış kalplerdir yegâne kârı!
Öfkeli her bakış zehirli oktur
Maharet bozmamak dilde âyarı.

Duanın âlâsı Hakk'tan hidâyet
Yakışmaz mü'mine beddua, lânet
İhtimal var ise hep hüsn-ü zân et
Allah dostlarının budur şiârı.

Hırlıyı özenle hırsızdan ayır
Edep ne bileni arsızdan ayır
Alnı secdeliyi nursuzdan ayır
Ne yok etmeyi seç, ne intiharı.

Akleden arife her tuzak ayan
Bu demde bu kavga akıla ziyan
Toparla kendini! Yangın var, uyan!
Vatanı sarmakta fitnenin hârı.

Bak şu çevrene de gör kim sevinen
Onlardı daha dün sırtına binen
Kaybeden kalleşle dehlize inen
Zordur harâb olan gönlün imârı.

Ferasetin ile dağıtıp pusu
Muttaki insan ol, yitirme usu
Aynı gemideyiz! Su alıyor su!
Yıkılan birliğin ana duvarı.

Millete hakâret etse de şaki
Her sözün bedeli vardır illâki.
Gerçekler bir süre saklanır belki
Hakikat ateştir, yakar inkârı.

Üç damla su vardı, az geldi kırbam
Kivircim sığradı yanıyor urbam
Hiç fayda vermezse feryatlar, çabam
Korkarım yakındır Rab'bin ihtarı

Âciz bir beşerim; sözüm ortaya
Geçmişten ders aldım, gelmem oltaya
Gâyem "dur! " demekti bu şamataya
Dindirmek, sert esen hazin rüzgârı.

Mecit Aktürk

Hep İyiler Kazanır

Zâlim zulmü "meziyet", kötülüğü "kâr" sanır
Gerçekte -er ya da geç- hep iyiler kazanır!

Her yerde bir nizam var, niyetleri sezen var
Tasadüf olur mu hiç? Her harfi bir yazan var
Kurulan tuzakları hem gören, hem bozan var.
.....Gâfil, güçlü olanı her zaman haklı sanır
.....Kim ne ederse etsin; hep iyiler kazanır.

İnsanoğlu bilemez, "hayır, hikmet, şer" nedir
Münkir şirke düşer de hâlâ sorar "kir nedir?"
Gâyeden bîhaberdir bilmez ki mahşer nedir.
.....Tefekkür ehli fânî etmez çileye hayret
.....Sabreden için her dert günahlara keffâret.

"Kâr" ne bilen beşerde olsa miskal misli ar
Rabb'ine isyan ile etmez hatada ısrar
Bazen yanlış yapsa da onun da çaresi var;
....Yaradan'a el açan kalmaz dünyada naçar
....Bir kapıyı kapatan başka bir kapı açar

Akıl en büyük nimet en değerli sermaye
Yaradana kul olmak! Bu olmalı tek gâye!
İmân ile son nefes! Budur en güzel pâyeye.
.....Gerisi hep hikâye; böyle diyor her mezar
.....Bir gün bir taş üstünde senin de adın yazar!

"Eşref-i mahluk" deyip, görev vermiş ins'e Hakk
Okumayı bilene kâinat yaprak yaprak
Zirvelere çıksan da gireceğin yer toprak!
....Dön de bir takvime bak! Ömür kısa, vakit dar!
....Azrâil ne şah tanır, ne kral ne hükümdar

Tamah etme fazlaya kanaatte huzur bul
Gel ârif meclisine hakikat ile yoğrul!
Dünyanın çilesini sırtından atıp doğrul!
.....Sanma ki bu âlemde bakî olan bir kul var
.....Bu meydandan mahşere gidilecek tek yol var.

Mecit Aktürk

Her Derviş Yûnus Değil

Sanat-ı mucizeyle başlar insan hayata
Kundağından çıkararak Hakk der Hakk'ı zikreder
Zirveleri kin, kibir kokan bu kâinata
Tur dağından bakarak Hakk der Hakk'ı zikreder

Madem Hakk layık görüp paye vermiş insana
Sevapla süslemeli bir ömrü baştan sona
Kem musallat olsa da hecesi hoş lisana
Engelleri yıkarak Hakk der Hakk'ı zikreder

Ol emri mucibince can cihana gelince
Başlar Hayy'ı tesbihe; her cân kendi halince
Gök dahi gürleyerek, kar bile ince ince
Rüzgârsa hû çekerek Hakk der Hakk'ı zikreder

Yaradanı zikretmek bir kula mahsus değil
Kalp gözü açık için sisin fevki pus değil
Her dervişlik taslayan bizim o Yûnus değil
Dervişse yaş dökerek Hakk der Hakk'ı zikreder

Âlemde sayısız can, her canda kûn sesi var
Her yerde Ol Hünkârın imzası, adresi var
Ehl-i Kitap bilir ki Allah'tır müşfik o yâr
İnadı bırakarak Hakk der Hakk'ı zikreder

Boşa değildir akıl sûreti süslü serde
Mü'min fayda gözetir amelî her eserde
Gafletin geceleri deme durduğu yerde
Hâlık'a diz çökerek Hakk der Hakk'ı zikreder

Sağlamsa sinesinde odu ilâhî zemin
İlhamsız şuaraya ilham olur El Emin
En nezih heceleri cem ederek, kalemin
Av/ucundan akararak Hakk der Hakk'ı zikreder

Mecit Aktürk

Her Şey Güzel Olacak

"Geliyooooor" dendiğe "gelmekte olan"
Kanmayın demiştik vallahi yalan
Gördüğümüz ne ilk ne son heyelan
Kırık testi suyla dolmaz arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Tarumar olunca o şer hayaller
Kahrolmuş Avrupa, kahrolmuş eller
Eşşekten düşmüşe benzemiş hâller
Kendi düşen hüzzam çalmaz arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Dikkatleri çekip ise, pusuya
Dalmayın demiştik bulanık suya
Meral'in İP'iyle derin kuyuya
İnenler cezasız kalmaz arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Güvenler sarsılıp kalınca naçar
Gönül dağlarında kaktüsler açar
Gerisini desem iştahın kaçır
Gözlerin uykuya dalmaz arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Küfre kiralayıp akıl katını
İlah yapan çoksa lider(!) putunu
Siyasi lügattan ayırık otunu
Yol desen dinlemez yolmaz arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Ne Bebecan, Meral... bir de Bay Kemal
Tamamı defolu özel bir imal!
Düzelir mi dedin? Zor bir ihtimal
Meymenetsiz surat gülmez arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Bilinen düsturdur, ilâhî yasa
İhlâssız her amel boşdur; hülâsa
İP koptu dağıldı altılı masa
Sandın ki şen çehren solmaz arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Kamufle etse de birkaç gülücük
Bunların millete sevgisi küçük
Ar adap bilgisi... silgisi küçük
Bu kadar hatayı silmez arkadaş
Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Siyaset çekince dimağlara set
Maraş'tan, Hatay'dan kaçtılar, hayret!
Birlikten bahsetmek boş yere gayret
Bunlar bu davete gelmez arkadaş

Bunlardan bi cacık olmaz arkadaş

Mecit Aktürk

Her Zerrede Bir Lisan

Basiret bağlı ise gerçeğe kördür insan
Hakikati işitmek kulağa çile gelir
Gönül gözü açığa her zerrede bir lisan!
Rüzgâr bile hı çeker, çiçekler dile gelir.

Adını yâd ederken "Sarı Çiçek" Yûnus'un
Çiziyordu altını önemli bir hususun
Her lisanı anlamak boyunu aşar us'un
Kalpte îman yok ise, izah engele gelir

Duymam dese de insan, ısrar edip inatta
Konuşur hâl diliyle, ne varsa kâinatta
Zifirin vaazını, tan takip eder, hatta
Sema perdeyi açar, sıra kandile gelir

Felekten gün çalanlar zanneder ki kâr eder
Bilmez ki mizânı zor, müstehakı nâr eder
Nankör insanı gören bülbül dahi zâr eder
Musibetinden kaçır, gülzâra güle gelir

Vuslat arayanların ortak olsa da âhı,
Yâr deyip yananların farklıdır güzergâhı
Yusuflar kavuşurken bir nevbahar sabahı
Ferhatlar dağa gider, Mecnunlar çöle gelir

Hakk bîçareye çare sunarken Kitabında
Gizlemiş hikmetini "Sorulmaz Sır" babında
Od'u ilâhi olan bir aşkın girdabında
Nasipdar yanar... pişer; olmaya küle gelir

Hayy'ların hâr buhârı yükselirken semâya
Zordur îmânı tarif îma ile âmâya
İlm-i Ledün'ü bulup, verseler ulemâya
Hidayet olmayınca, çare müşküle gelir

El Emin omuzunda Hirâ'dan inen kantar
-Tutan el insafinsa-, yanılmaz, doğru tartar
Hakikat konuştuğça zâkirin hârı artar
Gönül arkından taşın gözünde sele gelir

Her muteber lisanın yolu sevgiden geçer
Murâdı Mâbud olan kelamı has'tan seçer
Sonsuz gelen yazları takvim su gibi içer...
Hazlar savır sırayı; son söz ecele gelir!

Varsın sinden bîhaber dîni alsın alaya
İlah yapsın hevayı, kıyam etsin belaya
Ömür denilen ne ki; uğrayıp musallaya
Yol Sırat'a varmadan, tanınmaz hâle gelir

Mecit Aktürk

Heybe.

Heybemde günâhım, dilimde âhım
Yine kapındayım; perişan, harâb.
Sensin tek penahım Yüce Allah'ım
Affet bu kulunu ne olur Yâ Râb!

Şettarsın, setreyle tüm suçlarımı
Âşikâr eyleme, sil borçlarımı
Rahmetinle doldur avuçlarımı
Affet bu kulunu ne olur Yâ Râb!

Doğruyu, yanlış test edip geldim
Tevbe-i Nasûh'a kast edip geldim
Vallahi dostunu dost edip geldim
Affet bu kulunu ne olur Yâ Râb!

Basiret bağlanıp doğrudur sanıp
Haddimi aştıysam şeytana kanıp
Râm oldum emrine hatadan dönüp
Affet bu kulunu ne olur Yâ Râb!

Deryâya kıyasla "damla" uğraşım
Endişem çok büyük, ondan telaşım
Umudum; ihlâsım, gözümde yaşım
Affet bu kulunu ne olur Yâ Râb!

Rahman'sın, Rahim'sin, kimsesize "kim"
Her derde dermansın, yegâne Hekim
Diz çöktüm önünde yine nitekim
Affet bu kulunu ne olur Yâ Râb!

Amelim yetersiz, sevabım pek az
Sen yardım etmezsen kalkmaz bu enkaz
"Resûl'ün hatrına" lutfedip, son kez
Affet bu kulunu ne olur Yâ Râb!

Mecit Aktürk

Hicrân Ateşi

Sardı benliğimi hicrân ateşi
Hasret dedikleri zor imiş meğer
Neyleyim ben yârsız doğan güneşi
Yârdan ayrı dünya dar imiş meğer

Leyla` sız Mecnun'um, daldım hayâle
Aşk düşürdü beni bu âciz hâle
Bûlbüller de artık almıyor kâle
Dertten öte dertler var imiş meğer

Son fasıl çalmakta; segâh makamı
Rakseder gönlümde yârin endâmı
Taşar yüreğimden özlemin gamı
Veremin dermânı yâr imiş meğer

Çok kötü yapıştı kader yakama
Gönlüm paramparça, tutmuyor yama
Her derdin önünde çökmezdim amma
Aşk, yüreği yakar har imiş meğer...
Aşk, yüreği yakar har imiş meğer...

Mecit Aktürk

Hilfeschreie

Für Intrige und Kriege eingestellt sind die Uhren
Hilferufe und Schreie von Arabern bis Uiguren
In den Händen der Barbaren wieder Blut, Mordspuren
Lauter Hass voller Trauer; keine Liebe in den Herzen
Um die Hoffnung dicke Mauer; tiefer sitzen die Schmerzen

"Eine schöne Welt" dachte ich, in der Menschskinder nisten
Prompt war der Traum geplatzt; es erschienen Zionisten
Mit Beschimpfung üble Gesten, unheilbar viele Zysten
Der Tod wahrlich auf der Lauer; Es brennen wieder Kerzen
Hoch lebe der Bombenbauer; mit dem Teufel nicht zu scherzen.

Mecit Aktürk

Hiraya Bakta Utan!

İtiraf ediyorum; fikir yük serde us'a
Artık aklım ermiyor bu çirkef çağa benim
Yine de "insaf" derim; mahkûm etmeyin sus'a
Kırgınım, sitemim var En yüce dağa benim.
Yarın bugünden beter, "âh"la dolsa da lehçem
Sözüm söz, emîn olun; bu son kahır-dilekçem;

Hep mağrur, başı diksin; hatta öyle ki, ayın,
Az eğilse, alnında iz arardım busenden
Lâfi olmaz yanında en görkemli sarayın
Tarihini okuyan ürpermekte cüssenden.
Ne güneşin eksiktir, dört mevsim, ne de karın
Kanatları kırılır sana çarpan rüzgârın.

Atasisin yurdumda Palandöken, Ağrı'nın
Saygısı vardır sana Süphan'ın, Erciyes'in
Yeğâne adresisin zirvelere çağrının
Düşüsün, hayâlisin zoru seven herkesin.
Mukayese edersem "sarp" halinden utanır
O yüzden gökdelenler hergün seni kıskanır.

Az nefes devşirmedik yemyeşil elbisenden
Eteklerin gül kokar, boyun bükmez lâleler
Şifâdır dökülenler billur pınar kâsenden
Kıymetini biliriz; şahittir şelâleler.
Lâkin, gönlüm yaralı; bozuldu âfiyetim
Suçlu senin soyundan; sanadır şikâyetim;

Nezdimde merde mesken, sığınakken sînesi
Çakal sarmış Kandil'i; üstünde kan izi var.
Senden uzak kalınca pek açılmış çenesi
Belli ki kaş çatmanı, ayar istiyor, ayar!
Tükendi tüm tahammül; ayağa kalktı millet
Ya kulak ver sözüme, ya da Kandil'e ilet!

Sebebi çok olsa da gözde yaş, dilde zâr'ın
Huzur en başta gelir beşerin gâyesinde.
Korkarım yerle yeksan heybetin, itibârın
Katilleri saklayan Kandil'in sayesinde.
Çektiğimiz yanında bu yazdıklarım ne ki
Öfke yükle sedâna, kızarak konuş! De ki;

İSLAM denen davâya son kal'ayken O VATAN
Yakışır mı yataklık! Kucak açmak haine?
Zulümde çığır açmış beslediğin militan
Hem de rahmet okutmuş, kovulmuş, Lâin'e
Helâl olmaz dağlara, yazılan onca destan
Ey yıkılası Kandil! Hirâ'ya bak da utan!

Bilsin ki bu milletin tükendiğinde sabrı
Gözlerin aradığı Zülfikârıdır, kındır
Şehâdet dendiğinde, çoktan hazırdır kabri

Hedefine kilitli, kükremesi yakındır!
Vakit artık o vakit; yay gerili göz okta
Mehmet'e mezar kazan, hiç iflah olmaz; nokta.

Mecit Aktürk

Hoş Bir Sadâ İle...

Nakşetmiş Yaradan "Nurlu Kitap"ta
Karadan ayrılır ak ihlâs ile
İkâz da kul için akla hitap da
Âleme ibretle bak ihlâs ile

Beşerin helâkı hadsiz hevâdan
Sanma ömür hîbe, us bedavadan
Can göçüp gitmeden sıcak yuvadan
Nefsin kulağını bük ihlâs ile.

Öğren, vazifen ne, ne bezm-i elest!
Kalp gözü kör kula zor gelir bu test
Tercih sana kalmış, arzular serbest
Belâ isyân ile, Hakk ihlâs ile.

Diyorsan "insanım, sözünün eri"
Bu âlem ahdini ispatın yeri!
Lokmaya tat veren alınının teri
Elini haramdan çek ihlâs ile.

Ezelden ebede uzanan yolda
Râm olduk Rahmân'a var olduk "ol"da...
Ben'lik otlarını gönlünde yol da
Rabbinin önünde çok ihlâs ile.

Madem ki ukbâdır gerçekte sıla
"Amel-i sâlih"e verme fâsıla!
Nedâmet lafsını sıdk ile sula
Günâhı tövbeyle dök ihlâs ile.

Sor "sarı çiçeğe" Yûnus'a ulaş
Gir Şems'in bağına gönlünce dolaş
İlâhî aşk ile kin dağını aş
Nefreti içinden, sök ihlâs ile.

Ömrün can okuna gerili bir yay!
Ne asrın güvende, ne senen, ne ay
Sermayen üç gündü; bugün son gün say
Mel'ûna yüz verme, yık ihlâs ile.

Mutluluk ne malda ne de rütbede
Boşa cep arama "yensiz cübbe"de
Gün akşam olunca şu gökkubbede
Hoş bir sadâ bırak çık ihlâs ile...

Mecit Aktürk

Hoş Sadan Kalsın

Ey sefil benliğim nefse yâr âmâ
Görmeyi başar ki us ibret alsın
Gülzâr-ı gönülde diken var ama
Dermeyi başar ki hoş sadân kalsın

Akıl başta iken mel'una taat
Ne alın yazısı ne mukadderat...
Hakk'ın rızasını gözeten hayat
Sürmeyi başar ki hoş sadân kalsın

İsyana davetle inip katına
Binme kovulmuşun savaş atına...
Kibir libasını ayak altına
Sermeyi başar ki hoş sadân kalsın

Canları yaktıkça zulmün çırası
Mazlumun güneşi katran karası
Seyirle kapanmaz yürek yarası
Sarmayı başar ki hoş sadân kalsın

Âhlar inletirken anbean arşı
Türk/üme her taraf "Aynalı Çarşı"
Çakalı kayıran düzene karşı
Durmayı başar ki hoş sadân kalsın

İhtarla doluyken her kutsal Kitap
Şömürene sükût sabıra azap
Öksüz kan kusarken üzenden hesap
Sormayı başar ki hoş sadân kalsın

Gitse de itiraf nefsin zoruna
Bahane üretme her kusuruna
Kaynağı ilâhî aşkın sırrına
Ermeyi başar ki hoş sadân kalsın

Kelam ok misali dil kelama yay
Niyeti halise avlanmak kolay
Yayının yönünde nefsin var say
Germeyi başar ki hoş sadân kalsın

Akrebin emrinde ter ata ata
Koşarken yelkovan boş durmak hata!
Mavera yolunda vakti vuslata
Kurmayı başar ki hoş sadân kalsın

Güvenme yazlara ardı kış güzün
Gün gelir inletir dizini izin...
Can kuşun uçarken kalplere hüzn
Vermeyi başar ki hoş sadân kalsın

Mecit Aktürk

Hoş Sadân Kalsın

Ey sefil benliğim nefse yâr âmâ
Görmeyi başar ki us ibret alsın
Gülzâr-ı gönülde diken var ama
Dermeyi başar ki hoş sadân kalsın

Akıl başta iken mel'una taat
Ne alın yazısı ne mukadderat...
Hakk'ın rızasını gözeten hayat
Sürmeyi başar ki hoş sadân kalsın

İsyana davetle inip katına
Binme kovulmuşun savaş atına...
Kibir libasını ayak altına
Sermeyi başar ki hoş sadân kalsın

Yaktıkça zayıfı zulmün çırası
Mazlumun güneşi katran karası
Seyirle kapanmaz yürek yarası
Sarmayı başar ki hoş sadân kalsın

Âhlar inletirken anbean arşı
Türk/üme her taraf "Aynalı Çarşı"
Çakalı kayıran düzene karşı
Durmayı başar ki hoş sadân kalsın

İhtarla doluyken her kutsal Kitap
Haksızlığa sükût sabıra azap
Masum kan kusarken üzenden hesap
Sormayı başar ki hoş sadân kalsın

Gitse de itiraf nefsin zoruna
Bahane üretme her kusuruna
Kaynağı ilâhî aşkın sırrına
Ermeyi başar ki hoş sadân kalsın

Kelam ok misali dil kelama yay
Niyeti halise avlanmak kolay
Yayının yönünde nefsin var say
Germeyi başar ki hoş sadân kalsın

Akrebin emrinde ter ata ata
Koşarken yelkovan boş durmak hata!
Mavera yolunda vakti vuslata
Kurmayı başar ki hoş sadân kalsın

Güvenme yazlara ardı kış güzün
Gün gelir inletir dizini izin...
Can kuşun uçarken kalplere hüznün
Vermeyi başar ki hoş sadân kalsın

Mecit Aktürk

Hurda Heceler

Sevgisiz kalplerde dem yapmış elem
Dün gülen gözlerden kan akar bugün
Âsâr-ı nefise sunsa da kalem
Şiire, sanata kim bakar bugün

Kalpde kök salınca zerki benlik ur
Yerle yeksân oldu muhkem denen sur
Bakin şu mel'una ne kadar mağrur
Kurulmuş tahtına, tac takar bugün

Destanlar sükûtken, ağıt revaçta
Nasil dağlanmasın yüreğim sacda
Ne yönde birlik var, ne de amaçta
Hilâlin lâl hâli can yakar bugün.

Vahdet çiçeğini sulasam da hep
Belli ki tutmamış, bozulmuş nesep
Bizi bir araya getiren sebep
Ya cebir, ya kabir, ya çıkar bugün

Her kim dokunduysa hassas teline
Hüzzam çaldı sazım; düştüm eline
Öyle ki, bıraksam kendi hâline
Umudu yel yapar, sel yıkar bugün.

Kalemim kederli, her hecem hurda
Dondu hayallerim dört mevsim karda
Ufukta minicik bir ışık var da
Yazık ki diz yorgun, göz bıkar bugün
Şiire, sanata kim bakar bugün

Mecit Aktürk

Hüzün

El ayak çekilince, her gece sessiz sessiz
Gönüllerde bir otağ, dertli baş arar hüzün.
Güz güneşine benzer; tebessümü edip giz
Solmuş, sararmış çehre, çatık kaş arar hüzün.
Elde mendil, dilde âh, gözde yaş arar hüzün.

Derip renkler içinden kasvetin karasını
Ağlatır, üzer, açar umutla arasını
Aşık etmez, gizler, göstermez yarasını
"Eyvah", "keşke" içinde, kor ateş arar hüzün
Elde mendil, dilde âh, gözde yaş arar hüzün.

Zalim bir yâr olsa da onmaz derdine sebep
Haddini aşmasına mücadele etmez edep
Acısını tarife âciz kalır mürekkep...
Yaz ayında kar bekler; bora, kış arar hüzün.
Elde mendil, dilde âh, gözde yaş arar hüzün.

Izdırap mukadderdir, küskündür neşelere
Saklanır melûl mahzûn, en kuytu köşelere
Bağlanır basireti, sarılır şişelere...
Kadehlerin dibinde arkadaş arar hüzün.
Elde mendil, dilde âh, gözde yaş arar hüzün.

Gün-be-gün artar odu, onmaz elemin demi
Fırtınaya tutulur, yan yatar, batar gemi
"Suç kimde, sebep nedir" yoktur artık önemi
Vefâlı bir sadık dost, bir sırdaş arar hüzün
Elde mendil, dilde âh, gözde yaş arar hüzün.

Hazindir hayat yolu; sarpa sarar her yokuş
Tükenir en son ümit, toprağa düşer bakış
Uçmak için can atar, can denen o nazlı kuş
Kulağı salâdadır; "soğuk taş" arar hüzün.
Elde mendil, dilde âh, gözde yaş arar hüzün...

Mecit Aktürk

Hüzün Çeşmesi...

Öyle anlar olur ki insan esirdir hüzne
Ne kalpte gam eksiktir, ne de gözde bir an nem...
Meşveret meclisinde tâbi olsa da izne
Ağlamak ayıp değil, sebep sen isen ANNEM...

Gam düştü sînemde kristal cama
Fırtına esmekte us'ta bu sıra...
Her derdin hakkından gelirdim ama
Kader inletmekte usta bu sıra

Bir başka yüksekti bu dalga boyu
Girdaplar pek yaman, dipsiz bir kuyu
Kasvetin karası koyudan koyu
Çare dağ ardında pusta bu sıra

Ağuydu her lokma yediğim aşta
Ağır yara aldım en son savaştta
Dertler arapatı, dizginler boşta
Talih'in ibresi küs'te bu sıra

Ne üçü beşide, ne dokuz onu
Cem oldu gönlümde hüznün her tonu
Vardığım son durak sabrımın sonu
Dilim karar kıldı sus'ta bu sıra

Feleğin hükmüne dedikçe "peki"
Yüklendi habire, dedi "bu ne ki!"
Çileler kördüğüm, hatta öyle ki
Kalbim paramparça, yasta bu sıra

Bahtımdan payıma, -ederek gurur-
Açıp da ağzımı diyemedim "dur!"
Teselli umduğum ya ehl-i kubur
Ya gözden uzakta; "hasta!" bu sıra

Bağrımı delerken amansız sızı
Nerede kaldın ey Şimal Yıldızı?
Hüzün çeşmesinden akan, kırmızı,
Kan dolu içtiğim tasta bu sıra

Hayat her adımda kurunca pus
Bozuldu çehrem'in gülen dokusu
Aldığım tek koku toprak kokusu
Kulağım "gel!"ecek seste bu sıra.

Mecit Aktürk

Hüzün Yağmuru

Öyle doluyum ki, hırşımdan yeri
Ezerim...Ağlarım...Elimde değil
Gönlümde mevsim kış, akşam üzeri
Kızarıım...Ağlarım... Elimde değil

Zorlayıp sabrımı, etsem de tehir
"Çek git!" diyor gibi artık bu şehir
Vefâsız dostların üstünü bir bir
Çizerim...Ağlarım...Elimde değil

Yüreğimde sele dönüşünce nem
Kirpikten süzülen katıksız elem
Gözyaşıım mürekkep "keşke"ler kalem
Yazarım...Ağlarım... Elimde değil

Özlenen misafir basmadan zile
Vardı hayallerim en son menzile
Bahtımdan payıma düşende hîle
Sezerim...Ağlarım...Elimde değil

Varsın endâm etsin her gece mehtap
Perişan gönlüme beyhûde hitap
Yitik düşlerimin peşinde, bîtap
Gezerim...Ağlarım...Elimde değil

Mutluluk Fizan'da, bedeli nakdî
Giderdim, kaderin olsaydı vakti
Umutla, her gece, yaptığım akti
Bozarım...Ağlarım... Elimde değil

Gündüz kısaldıkça geceler uzar
Ne gam seli diner, ne de ah u zâr
Dâr kurup bahtıma, her gün bir mezar
Kazarım...Ağlarım... Elimde değil...

Mecit Aktürk

Hüzünlü Hilâl

"Kökleri âtîde koca devlet"tik
Hâdim-i İslâm'ken ırkımız bizim...
Küçük bir beyliği eşsiz dev ettik
Bir orduya eşti kırkımız bizim.

Dikeni "yakışır" diyerek güle
"Nîmet-i Rahman"dı çekilen çile
İlâhî pınardan dolup aşk ile
Gönüller sulardı arkımız bizim.

Zâlimin hasmıydık, kimsesize kim
Timsâl-i vefâyдық, kalplerde mûkim
Gâh Yûnus, Velî'ydik, gâh Lokman hekim;
Âb-ı hayât idi zerkimiz bizim.

Bir "Kızıl Elma"yı yazmışken düşe
Paramparça olduk; bakın şu işe!
Hâine haz verdi, nâmerde neşe
Ecdâdın yolunu terkimiz bizim.

Sevgi tükenince kalp denen özde
Öfke yuva yaptı gönülde...gözde.
"Mü'minim" diyenin delîli sözde!
Kalmamış münkirden farkımız bizim.

Yolunu gözlerken Nesl-i Âsım'ın
Muhatabı olduk Türk'e hasımın
Hançeri sırtımda dünkü mâsumun
Bîkarar, bîçâre erkimiz bizim.

Kansere dönerken tefrika uru
Asra tevdî ettik bütün kusuru.
Sarsıldı kal'amın en muhkem suru
Garbıyla kavgalı Şark'ımız bizim.

Düne dek tarihe verirken ayar
Ah çekiyor Çınar, bu cânım diyar
Düşmanın gözünde "yorgun, ihtiyar
Virâne" bin yıllık barkımız bizim.

Yâ Rabbi, yardım et, üstün gelsin us!
Dağılsın Hilâl'in üzerinden pus.
Gâye vahdet olsun, ayrılık kâbus
Ki dönsün yeniden çarkımız bizim.

Mecit Aktürk

İğğ dediğin

Mazin nutfe özün balçık aslın olur iğğ dediğin
O yüzden hep toprak kokar her hayalın düşün teni
Omuzundan hiç inmeyip ömür boyu çiğnediğin
Yer yarılr hem yâr olur anan gibi sarar seni

Dostun var mı diyenlere saysan dahi bine kadar
Yol yoldaşlık üç nefeslik, azami son güne kadar
Gelir belki musallana, taşır seven sine kadar
Arşivlere atar zaman anılardan her hisseni

Ömür denen sermayeyi sele salmak akla ziyan
Hoş serabın sinesinde çok uyudun, artık uyan
Akıbetin apaşikâr, acı gerçek ayan beyan
Lokma eder yılan çıyan süslediğin o cüsseni

Mecit Aktürk

İhânet

İtinayla büyüttük, kanser oldu ur'umuz
Hoşgörünün bedeli cinnet mi, cinâyet mi?
Kırk yerden yara almış yamalı huzurumuz
Akan, gözlerin seli; beklenen hep âfet mi?

Henüz vakit var iken, olmadan herşey hebâ
İnsan, tükürmez dedik lokma bandığı kaba
Ciğerleri yakarken her patlatılan bomba
Sırtlan gibi sırtmak mârifet, meziyet mi?

Yaylalarında gezip, yüzerken denizinde
Kalmadı mı kokusu bir nebze genizinde?
Her pus'ta fırsat sezip, alçakların izinde
Bayrağımı incitmek, affedilir cüret mi?

Barış, savaş demekmiş ahmakın lügatında
Çığır açmış kahpeler katletme sanatında!
Vebâli var elbette her zulmün Hakk katında
Özlem: kardeş kavgası, gıda: can mı, ceset mi?

Hayalet-i Nemrut mu üstümüzde dolaşan?
Hâlâ ne bekler benden, hergün haddini aşan
Nedir Güneydoğu'dan tüm yurt sathına taşan
Şiddet mi, melâmet mi? Vatana ihânet mi?

Terör asrın vebası; en iğrenç, ilkel leke
Mesaj verdi, hem de net! Hergün kan döke döke
Bilen varsa söylesin; ne içindir fezleke?
Canileri kudurtan bizdeki rehâvet mi?

Şerbete kan damlasa, necis olur içilmez
Terörün dini olmaz; iyi-kötü seçilmez!
Ne PKK ne DEAŞ; hiçbirisi es geçilmez
Ekonomik endişe zillete mazeret mi?

Elem ile dolarken yüreğimde her odam
Tek arzum tek isteğim duyulsun artık nidam
Ben Milletin sesiyim; idam gerekli idam!
Nedir hâlâ beklenen? Batı'dan icâzet mi?

Birlik olursa millet, Yurdumun Ankara'sı
Ne Bayık küstahlaşır, ne YILAN'ın KARA'sı
Göğsümde, ta şuramda son şehidin yarası
Eksik olan feraset, aksayan adalet mi?

Sana diyorum sana; Bayrağıma kaç çatan!
Nedir seni kudurtan, yoksa rahat mı batan?
Yıkmaya çalıştığın Koca Çınar, bu VATAN
Üç beş çadırılık beylik, âciz bir aşiret mi?

Hedefi millet ok'a hep gerili yaysınız
Adam yerine koyduk, sandınız ki bey'siniz

Siz ne alçak yaratık, ne aşşğılık şeysiniz
Sizi tarife tanım; şirret mi, necaset mi?

Kaldı mı eksiğiniz, ta Meclise girdiniz
PKK'yla et-tırnak, ihânette bir'diniz
Yeter artık nankörler! Kabak tadı verdiniz
Anladığınız tek dil, illâ kaba kuvvet mi?

Gına geldi millete, ok yaydan çoktan çıkmış
Kulaklar boş sözlerden, sözler tekrardan bıkmış
Musallalar tabuta, toprak tene acıkmış
Ben cahilim, bilemem; bu hayra âlâmet mi?

Ruh bedene yabancı, akıl başta mahpusa
Yarım hisse vermiyor dinlenen onca kıssa.
İnsan en güzel varlık, serde serveti us'sa
Eksik olan Rahmet mi, gayret mi, hidâyet mi?

Hüznün gölgesi düştü her düşüme, hevese
Yelkovanın önünde akrep nefes nefese
Kıyamet gün sayıyor, kulaklar hazır sese
Nedir bizi bekleyen? Bayram mı, felâket mi?

Mecit Aktürk

İlham/sız/ım

Yirmili yaşlardı; karşıma çıktı
Taht kurdu gönlüme hep gidee gele
Çok güleryüzlüydü eli açıktı;
Duygu denizime o'ydu iskele

Benimle ağlardı bağı yanıktı
Ağrına gitmezdi verdiğim çile
Her daim hazır ve hep uyanıktı
Kafiye taşırdı uyusam bile

Ne öfkeli ne de kaşı çatıktı
Kağıda meftundu, kaleme köle
Her dizesi Anzer; özel katıktı
Gıptayla bakmaya sebeptim ele

Sesini alınca çıkmazdım evden
Ne köye giderdim ne halam gile
Kaçmazdı ödevden zorlu görevden
Yeter ki köz olsun bir de nargile

Her misafir için hazır mutfaktı
Gelirken imgeyle doluydu file
Üç çeşit mahluka epey uzaktı;
Zalime, haine bir de gafile

Sabırsız olsam da, dişini sıktı
Az barıştırmadı talihim ile
Son kavgam ardından yüzü asıktı
Merak meşruydu da... sormak nafile

Gamlı anlarıma hep o tanıktı
Kirpiğim naçardı gözümde göle
İslak mendilimden o bile bıktı
Ahımla tutuşan hasretti küle

Bir yağmur ertesi gök bulanıktı
Bahtımdı bu sefer dokunan zile
Haberini gözümde barajı yıktı
Bahtım da... ilham da kapıldı sele

Neyleyim şimdi ben canlardan irak
Ruhumda hergün çığ, hergün zelzele
Şeytan fısıldıyor; kalemi bırak!
Karşı koyabilmek! Zor bir mesele...

Mecit Aktürk

İlm-i Hâl

İlm-i hâl'i ehline ver, sanma bir gün solar gider...
Âlim insan güle benzer; kokusunu salar gider...

Varsın olsun kadir bilmez, dik fideni zayi olmaz!
Deme "goncam dalda kalmaz, hoyrat eller yolar gider."

Zor gelse de câna çile, Yaradandan sabır dile
Hemdem olma cahil ile; muhabbeti böler gider.

Sırta eren serden geçer, hayır sözü şerden seçer
Avuç açan kalmaz naçar; neşe ile dolar gider.

Arsız nefsi hünkâr eder, hakikati inkâr eder
Zanneder ki hep kâr eder, ateşini çalar gider.

Kul o dur ki Hakk'ı anar, rûh zikirle doyar, kanar
Sevgi-dostluk iki pınar, gönülleri sular gider.

Çanma günün sabahına, bak sen akşamın âh'ına
Âriflerin dergâhına, kal gelen bal yalar gider.

Yarın meçhul, iş bu günde, akli olan kalmaz dünde
"Üç nefeslik" bu sürgünde tefekküre dalar gider.

Mecit Aktürk

İman Olsa

Vahşilerin âleminde Hakk açık ferman olsa
Arslan ete veda eder, kurt kuzuya kaş çatmazdı
Şuârânın kaleminden dökülenler derman olsa
İşitenler hayâ eder kalp kırmaya can atmazdı.

Elimdeki son kandilin şuasına güman olsa
Can hârımın buharında kazan katran kaynatmazdı
Her mü'minim diyen dilin sahibinde îmân olsa
Yunus'ların diyarında Nemrutlar at oynatmazdı.

Mecit Aktürk

İmtihan

İlâhîdir hayat dersi dünya denen bu okulun
Leyla deyip yanan yârısa, candan olur imtihanı
Hevasına dair hırsı Hakk yerine koyan kulun
Hayalinde her ne varsa, andan olur imtihanı

Ne avcının mahareti, ne okundan ne de yaydan
Her kursağa giren lokma nasibine düşen paydan
Rızkı veren gönderen O; lutf ilâhî o saraydan
Benliğinden bîhaberın "ben"den olur imtihanı

Lugatından kal toplayan dil dibine önlük arar
Kıymetini bilmeyenler dostu anlık, günlük arar
Fesat kalbe ait kulak her hecede hinlik arar
Niyet falı açanların, zan'dan olur imtihanı

Has bahçeye hoş bakanın ibret ile dolar cebi
İzzet, ikram kapısıdır itildiği kuyu dibi
Kimi nefse kıyam eder, kimi etmez Yusuf gibi;
Saltanata giden yolda zindan olur imtihanı

Gam düşerken gariplikten son Kitabın her cüzüne
Kar da yağar, karanlık da her baharın gündüzüne
Kâinatın Malik'ine el açmadan; gökyüzüne
Göz dikip de bekleyenın tandan olur imtihanı

Mecit Aktürk

İnanmayın Çocuklar!

Aştı günahımız arş-ı âlâyı
"Az" diyene inanmayın çocuklar...
Tarif için musibeti, belayı
"Haz" diyene inanmayın çocuklar

Gören göze uçurumken yönümüz
Nasıl geçsin neşe ile günümüz!
Ektiğimiz diken iken, önümüz
"Yaz" diyene inanmayın çocuklar

Can almaya can atarken çiftemiz
Nasıl kalsın ağız temiz, dil temiz
Tadı bozan tele sızan güftemiz
"Saz" diyene inanmayın çocuklar

Benzetse de zalim zulmü sanata
Yiğit olmaz, er binmeyle kırata
Öfke kusan göze zemin surata
"Yüz" diyene inanmayın çocuklar

Demir atıp yalan, gıybet, riyada
Hasret kaldık baharlara dünyada
Atıp suçu mevsimlere; "kış, ya da
Güz" diyene inanmayın çocuklar

Rûy-i zemin er beklerken alana
Zırh kuşandık gönülleri talana
Dört Kitaptan aklımızda kalana
"Cüz" diyene inanmayın çocuklar

Kâtibini terlettikçe solumuz
Musibeti yağdırmakta Ulu'muz
Karanlık bir dehlizdeyken, "yolumuz
Düz" diyene inanmayın çocuklar

Gayrı çiçek bülbül için zül iken
Nasıl derim zakkum güldür, gül diken!
Nice kalpte Allah aşkı kül iken
"Köz" diyene inanmayın çocuklar

Her günahı bin sebeple aklayıp
Arsızlığı şiar bildik; ne ayıp!
Yalanları tövbelere saklayıp
"Söz!" diyene, inanmayın çocuklar

Kin doldukça gönlümüzün arkına
Savrulmuşuz öfkelerin çarkına...
Kaştı zehir yılanların zerkine
"Öz" diyene inanmayın çocuklar

Atlas beze şan verirken Kâdir Hakk
Böyle miydi nazlı gelin, bu bayrak?

Haçlı mesrûr, hilal mahzun; hâle bak!
"Naz" diyene inanmayın çocuklar!

Size kaldı sert zeminde fay kırmak
Size kaldı hakikati haykırmak...
"Farklı fikri olanlara dâr kurmak
Farz" diyene inanmayın çocuklar

Şüphe yok ki Nesl-i Asım sizsiniz
Tek dişli o Kelp'e hasım sizsiniz
Her biri bir Molla Kasım sizsiniz
"Biz!" diyene inanmayın çocuklar
"Biz!" diyene inanmayın çocuklar

Mecit Aktürk

İncinsen de İncitme

erenler dergâhında
nic' öğüt var
gül gibi.

kimi serde cem eder
kimi kaçır
el gibi.

söz var, gönüller yapar
- kalpten kalbe -
yol gibi.

söz var,
ezer de geçer;
bentler yıkan
sel gibi.

söz vardır,
vazgeçilmez;
ilaç gibi,
bal gibi.

söz vardır,
yüz ekşitir;
manasız, boş;
kal gibi.

söz vardır,
dinlendirir.
dinlenir
masal gibi

söz var,
yenmez,
yutulmaz!
tatsız, tuzsuz;
yal gibi

söz vardır,
eğri büğrü;
kurumuş bir
dal gibi

unutma,
ömür kısa!
gelip geçer
yel gibi

akleden
şerden kaçır;
zühd-ü takva
kul gibi

incinsen de incitme;
sükût eyle;
lâi gibi

yıkma gönül sarayın;
ezip geçme
fil gibi

ey nefsim!
bir kulak ver!
duy ne diyor
serde
us!

ya söyle
YUNUS
gibi

ya haddini
bil
ve

*** SUS! ***

Mecit Aktürk

İnsanoğlu iğ Süt Emmiş...

İnsanoğlu iğ süt emmiş; kibir ile gezer gider
şefkat yönü örselenmiş; karıncayı ezer gider

ryan gelir bu aleme, kafa tutar elaleme
Sanki dersin bir allame; kuralları bozar gider

Taat bekler kılavuzu, şaşar yönü bilmez uz'u
Kinle dolar kalp havuzu; isyan ile azar gider

Muhabeti bilmez ayar, kem kelamı mübah sayar
Hakk'a ağyar, iblise yar; kulluğundan bezer gider

Günah akar heybesinden, benlik sarkar cbbesinden
"Rc eder tvbesinden; şerbetten şer szer gider"

El çekince özünden ar, dokunduğu yürek kanar
Kim ki ikaz eder, kınar; gazez güder, zer gider

Mühlet verir Halık kula, bekler doğru yolu bula
Gafil, gelir bu okula, şirke destan yazar gider.

İner birgün sis perdesi, mazi kokar asudesi
"Vah"la dolar son badesi, akıbeti sezer gider

Hadsiz mr olur "bir an", damarlardan çekilir kan
"Son misafir" bilmez aman, mezarını kazar gider!
"Son misafir" bilmez aman, mezarını kazar gider!

Mecit Aktürk

İzi Kaldı Defterde...

Hece'lerken nice "şair" tanıdım
Çoğu gitti, azı kaldı Defter'de
İncelerken dilde mahir tanıdım
Yazı bitti, hazzı kaldı Defter'de

Kimi vardı hikâyesi uzunca
Kaçıyordu hava biraz bozunca
Bir ayağı diğerine kızınca
Bazı gitti... bazı kaldı Defter'de

Bir Defter ki, hazzı hadsiz hap gibi
Açık büfe, aşla dolu kap gibi...
Kalem vardı, elimdeki sap gibi
Gider iken gözü kaldı Defter'de

Kapris için en müsait yer idi
Kimi "Gitsem çağırırlar" der idi
Nam, kar idi, güneş gördü, eridi
Edaların nazı kaldı Defter'de

İnsanoğlu bir acaip hamurdan
Kalp kırmasa eksik sayar ömürden
Kalem vardı, mürekkebi çamurdan
Temizlendi, tozu kaldı Defter'de

Kan kaybettik verilen her ödünde
Öz bozulmuş, köz gönülde, göz dünde
Soran olsa, vefasızın nezdinde
Yamuk gitti, düzü kaldı Defter'de

Oysa, vefâ ins'e mahsus bir değer
Kadir bilen hoş kaleme baş eğer
Her vefatta köze döndü bu ciğer
Dostlarına sızı kaldı Defter'de

Ferman geldi òmre sonu yazandan
Nice canlar pay aldılar hazandan
Bir zamanlar şen şakıyan ozandan
Boynu bükük sazı kaldı Defter'de

"Yorgun Şair" bir acıyken içime
Şairağam kar yağdırdı saçıma
Şabır dahi şaşıyordu gücüme
Mevsimlerin güzü kaldı Defter'de

Kimi, sestî dizelere, bir nefes
Meftun idi duyan kulak, hep herkes
Can kuşuna dar gelince o kafes
Hoş bir sadâ, mazi kaldı Defter'de

Kovan dolu, petek mahzûn, arı yok
"Ah keşke"nin, ah çekmenin kârı yok

Gamlı gönlüm, sol yanımda yarı yok
Çiçeklerin özü kaldı Defter'de

Kalem vardı hecesi hoş, harfi pek
Her dizesi koza kokan bir ipek
"Profili gökkuşuğu, yedi renk
Papatya"nın gizi kaldı Defter'de

Dil mahirse gönülleri talanda
Gün doğmuyor kalpten arta kalanda
Yıldız idi kayıp giden bir anda
Edib'imın izi kaldı Defter'de

Mecit Aktürk

Kadere Boynum İnce

Ruhun gıdası umut; işte o bitti bende
Tenden içe can için ikrama aş kalmadı
Aklım kabirde yahut giyeceğim kefende
Heva, heyecan için müsait baş kalmadı

Bu sabah yine bakıp nasibimden artana
Kiraladım kalbimi payıma gam tartana
Fırlattım bulduğumu içimi karartana
Mina'daki şeytana atacak taş kalmadı

Gam kumu karıştıkça düşlerimin harcına
Ne dilimde âh bitti, ne gönlümde curcuna
Son taksit ödenince tebessüm orucuna
Mendilimin avcuna dökülecek yaş kalmadı

On senedir hasretim gül kokulu iklime
Talihim benden aciz; dönmüş iki büklüme
Kaderin kılıcıyla doğransam lime lime
Yeis denen zalime çatacak kaş kalmadı

Rahmanîdir sanarak neşeye dâir rüya
Nice diyarlar gezip umuda çaldım maya
Fizan'a da giderdim kapıları çalmaya
Az mutluluk almaya tek bi kuruş kalmadı

Ne yılların çehreme kazıdığı nakışı
Ne de bahtımın hergün sırtarak bakışı
Yüreğimi kanatan yitlik düşler yokuşu
Karşımda görsem kışı sıkacak diş kalmadı

Tam takarken semaya suya düşen güneşi
Umudumu kemiren hep o İblis'in dişi
Hiç aklımdan çıkmıyor bana veda edişi
Yok oluşu... gidişi; kuracak düş kalmadı

Sormayın n'olur bana "neden gözlerin doldu"
Diktiğim son hayali en son fırtına yoldu
Nevbaharı beklerken bugün de akşam oldu
Gonca güllerim soldu; dallarda kuş kalmadı

Düze hasret dizlerim sürülse de yokuşa
Ne bahtıma kırıgım ne de kadere haşa
Sözüm sabrı zorlayan kovulmuşu ve kışa
Demeyin sitem boşa; başka uğraş kalmadı

Mecit Aktürk

Kaderle Zar Atılmaz

Talihi kör aşığı tarife ter gerekmez
Ya gözünde yaşından ya kışından bellidir
Vuslatın üzerine karanlık çöker çökmez
Aldığı her nefesi yakışından bellidir

Fermanı hicrân için yazmış ise Yaratan
Neşeye hasret kalır kader ile zar atan
Zemherî ayazında bahtına yaz aratan
Kazmayla dağ önünde çöküşünden bellidir

Bellidir gamlı Ferhat; zirâ gülerken âlem
Sırrını ayan eder müzmin müzevir kalem
Şirinî simaların sebep olduğu elem
Yâr dedikçe dilin âh çekişinden bellidir

Şen görünse de yüzü baharları yanığın
Aynası hüzzam çalar gölgesi uyanığın
Vahasız saharaya sürgün yiyen sanığın
Kadere küskünlüğü bakışından bellidir

Boş kaldıkça avucu niyazı arz elinin
Kavrulur divanesi yanağı gamzelinin
Yatağına sığmayan alevli gam selinin
Buharı mendillere nakışından bellidir

Bahtı Fizan'da gezen ağıt yazar habire
Rüyada gördüğünü varmaz dili tabire
Meçhulün muhtevası o anda birdenbire
Bakışların kabire akışından bellidir

Aşk odunda yandıkça kendinden uzaklaşan
Dillere ağıt olur, virane çağlara şan
Bir zülf-ü Züleyha'nın uğruna dağlar aşan
Bu âlemden perişan çıkışından bellidir

Mecit Aktürk

Kahırlı Kar Karası

Hakk'tan buyruk almışsa kader kabir kazmaya
Toprak bağırını açar, gönüller yara alır
Öyle bir afetti ki! Tarif edip yazmaya
En mahir kalem naçar, ağıtlar yarım kalır.

KARA GİYDİ AK BUGÜN

Bir acı ki; feryâda Lokman gelse kâr etmez
Onmaz yerden yedik biz sinemize ok bugün
Herc ü merci tarife kelam hece harf yetmez
Bahar gelse ne çıkar sol yanımız yok bugün

Durdu yelkovan, akrep; kaldık altı Şubat'ta
Kaybettik neşemizi; ölü gibiyiz hatta
Elli bin şehit saydık, aklımız küsuratta (!)
Yaralar sarılmadan sevinmek yasak bugün

Bir afet ki emsalsiz; sıra sıra dizilen
Tenler kefen beklerken tüm beşerdi üzülen
Bulutların avcundan yeryüzüne süzülen
Kar rengine kahretti, kara giydi ak bugün

Yarılırken yerküre Hatay'dan ta Maraş'a
Naçar kaldı mendiller kahırlı kanlı yaşa
Affı zor hatamızı Hakk'a vermedik hâşâ
Âşikâr oldu zalim, insafsız, ahmak bugün

Sarsıldıkça Malatya, Adana, Adıyaman
Aynıydı hep duamız ve o nida; el aman
Ne umuttan iz vardı ne güvenli bir liman
Ölüme an kalmıştı donmaya ramak bugün

Paramparça ettikçe zemini artçı şoklar
Yer ile yeksan oldu nice süslü konaklar
Sevgi şefkat sarayı sımsıcak sığınaklar
Fırtınalara diyar buz gibi kucak bugün

Makul cevap ararken nice "niçin" "neden"ler
Çamurlara karıldı hayaller, taze tenler
Âhhh o körpe kuzular... o minicik bedenler...
Parklarda yas ve keder; gamlı salıncak bugün

Feryad ü figan ile gam aldıkça demini

Sellerle değiştirdik gözümüzün nemini
İhmalin sonucunu... tedbirin önemini
Bir kez daha öğretti eze eze Hakk bugün

Öğrendik cehalet ne, cahil kim, ilim neymiş
Öğrendik kıyamet ne, gafil kim, ölüm neymiş
Aslolan liyakatmiş, gerisi bahaneymiş
Ayan oldu kavramlar arasında fark bugün

Mümkünken tedbir alıp zor işi kolay etmek
İhmale kader demek akılla alay etmek
Suçu olan kim varsa ceza diye direktmek
Adaletin gereği, mağdur için hak bugün

"Hasret" kaldı geriye; dosta, anaya, eşe
Evlat saran sineler şimdi kederli köşe
Bin sene geçse bile geri gelmez o neşe
Güneşe giden yollar karanlık sokak bugün

Vahdet gülleri varken güzelim yurdumuzda
Tefrika zakkumunu taşıdık sırtımızda
Birlikten bir teselli umarken derdimizde
Yazık ki son umut da her günden irak bugün

Sen! Evet sen habis ruh, fitneye destan yazan!
Kaldıysa ardan eser, miskal-i zerre izan
Tutsak olmadan Hilâl, mahsur kalmadan ezan
Yaprak dökmeden hazan; kavgayı bırak bugün!

Sarılrken çevremiz sinsice yavaş yavaş
Kavgayla geçen her an beyhude boşa uğraş
Kaldır başını bak da unutma ki arkadaş
Uzakta sandığımız, çok yakın tuzak bugün!!!

Mecit Aktürk

Kaleme Hüzün Gerek

Varsın yansın yürek, kavrulsun közde
"Hâr" olmasa ne yazardı kalemler?
Hüzüne yaş gerek, gönülde...gözde
"Zâr" olmasa ne yazardı kalemler?

Gâh ceylan bakışlı, gâh çeşm-i siyah
Akli baştan alır, döndürür semah
Verem etse dahi çekilen her âh
"Yâr" olmasa ne yazardı kalemler?

Düşmüşse hayâle Şirin'î sîmâ
Şairin ufkuna dar gelir semâ
Mecnun "Leylâ" deyip çok yanar ama
"Nâr" olmasa ne yazardı kalemler?

Gönül bu! Düşünce aşk denen ağa
Bülbül beste yapar gam kokan bağa
Ferhat dayansa da kazmayla dağa
"Bar" olmasa ne yazardı kalemler?

Felek insafsızmış! Buyursun, ezsin...
Kan kussun gönüller, hayattan bezsin
Aşıklar urganı boynunda gezsün
"Dâr" olmasa ne yazardı kalemler?

Mecit Aktürk

Kalemim Kskn Bana

Ardımda yitik düşler, dilimde dinmeyen âh
Kış adımı andıkça, kar kapımı tıklıyor
Bahtımda çatık kaşlar; akrepler hayli küstah
Yelkovan hızlandııkça ömrümü tırtıklıyor

Serimdeki o bir çift fersiz zâra müptela
Aynamdaki enkaza alışamadı hâlâ
Saat sabrı beş geçe sele saniye kala
Yanağım ıslandııkça mendilimi yokluyor

Haz diye sakladığım sıkışmış kalmış anda
Gğme ks güneşin bir tek gölgesi tanda
Duygulara mesken o yorgun atan vatanda
Can hüzüne kandıkça dil dn sayıklıyor

Mell mahzun bırakmaz diyerek bu garibi
Ne zaman yaz dilensem boştu kaderin cebi
Kalbimdeki kırık kırık sanki yetmezmiş gibi
Dermana uzandııkça derdime dert ekliyor

Kalan son umut çıram verdikçe nurdan fire
Gün doğdu gam yurduma, karanlığa, zifire
Sadece kader değil bahtım bile habire
Gldrecek sandıkça gülmeyi yasaklıyor

Belli ki bu zamanda her kim ki sessiz ve saf
Ne neşe beklemeli, kaderden ne de insaf
Sadece bu dem değil kalem dahi bir tuhaf
Kahrımdan usandııkça sırrımı açıklıyor

Yanılıp her ne zaman teveccüh etse ilham
Haber alan bilir ki tavan yapacak dram
O yüzden divit küskün mürekkep bana haram
Hâlimden utandııkça dudağım uğukluyor

Mecit Aktürk

Kalemimle Ben - I -

Ham idik; hamdolsun, pîştik sabırla
Âleme ibretle bakmayı bildik
Puslu Kin dağını aştık sabırla
Gönülden gönüle akmayı bildik

Anladık ne ziynet, meziyet neymiş
Dünya süslü serap boş bir haneymiş
Kavgaya her sebep bir bahaneymiş
Kem sözden, küfürden bıkmayı bildik

Kalbimizde/kini bir bir attıkça
Tefekküre daldık hazzı tattıkça...
Fırsatını bulup baş uzattıkça
Kibrin kulağını bükmeyi bildik

Neğsin hamağında yatmaktan cayıp
Öğrendik ne makbul ne günah, ayıp
Her vakti af için son fırsat sayıp
Huşuyla huzura çıkmayı bildik

Tûl-i emellerden, hevâdan geçip
En Nûr'a sığındık nârından kaçıp
İnayeti için avuçlar açıp
Günahı tövbeyle yakmayı bildik

Evirip duyguyu ilâhi aşka
Sevgiyi doldurduk o/nurlu köşke
Ne âhımız kaldı, ne artık keşke
Yeisi tahtından yıkmayı bildik

Ne kral, ne sultan, ne padişaha
Yâri Allah olan baş eğmez şaha
Kul olup zâtına, varıp dergâha
Önünde secdeye çökmeyi bildik.

Mecit Aktürk

Kalemimle Ben - II -

Cahildik, hamdolsun elif öğrendik
Puslu Kin Dağını aşmayı bildik
Maksat hasıl oldu ye'se direndik
Düşsek de kalkarak koşmayı bildik

Yûnus'tan aldık biz hayat dersini
Nefis ne dediye yaptı tersini
Gafile bırakıp dünya hırsını
Tefekkür odunda pişmeyi bildik

Firdevse çıkan yol bir hayli dikçe
Sabır da haz buldu az eğittikçe
Benlik esarete isyan ettikçe
Derince kuyular eşmeyi bildik

Nefret girdabında görüp batağı
Muhabbet yurdunda kurduk otağı
Mekke'nin bağrında bulduk O dağı
Menbaı ilâhi çeşmeyi bildik

Kapılar açıldı Hakk'ı andıkça
Hamlık kayboluyor nefis yandıkça
Üç günlük bir handa kalp kazandıkça
Gülmeyi hak ettik... coşmayı bildik.

Mecit Aktürk

Kalemin Dilinden

Dayanılmaz oldu kahrı kalemin
"Yetmedi mi, Şu orucu boz! " diyor...
NiŐangâhı etme cümle âlemin
İncinsem de, gönül kırmam, söz diyor.

Zamanıyken hece hece esmenin
Vebâli var gür sesimi kesmenin
Ben bilsem de sebebini küsmenin
Bilmeyenler üzölüyor, naz diyor.

Ne mahzûn dur, ne ye´se düş, ne de bıık
Avuç avuç dua ile yola çık
Davası Hakk olan için yol açık
Ferasetli bakar ise göz diyor.

Her yiğide ah çektiren Aslı'sı
Koy desinler âlemin en yaslısı
Alsancak ki göklerin en süslüsü
"Var mı bundan daha büyük haz? " diyor.

"Hikmet" ara! Ne sitem et, ne zâr et
Olanlara ibret ile nazâr et
Zalimlere bu dünyayı mezar et
Kurulan tüm tuzakları boz diyor.

Yırt yüzünde maskesini haçlının
Sanmasın ki hak arsızın, güçlünün
Adını koy alçak, soysuz, suçlunun
Teröristi, siyonisti yaz diyor.

Karabağ'ı, Türkistan'ı Çin'i yaz
Filistin'i, Myanmar'ı, kini yaz
Müslümansız mahzûn kalan dini yaz
Sönsün artık harı geçmez köz diyor.

Din adına zalim cana kıyarken
Haçlı memnun, ölü bebek sayarken
Ay küskünken, yıldız bir bir kayarken
Susar isen gelmez bahar, yaz diyor.

Ömür denen tadımlıksa, bir ansa
Ver Rabbine en değerli şey cansa!
Söz konusu birlik, barış, Vatan
Şehadetten eksik olan az diyor.

Mürekkebim boyansa da al kanla
Dostluk etmem acze düşen, korkanla
Her engeli aşarsın sen Furkan'la
İnanana yokuş yollar düz diyor.

Hani birgün yolda yalnız kalırsan
Ben hazırım, Şayet kâle alırsan

Hiç üzüme! Bu uğurda ölürsen
Unutulmaz, senden kalan iz diyor.
Kır zinciri Şu elimden, çöz diyor...

Mecit Aktürk

Kalpten Bakınca

Dağın zirvesine düz yol arama
Yorgun ayaklara destur verilmez.
Gönül imar etmek çok zordur ama
Meşakkat çekmeden sırra erilmez!

Zannetme uzakta; huzur avcunda
Huzur bir tatlı söz; dilin ucunda
Sanma ki mutluluk kral tacında
Tac ile, taht ile kalbe girilmez.

Gözlerin önünde perde var kat kat
Ömürden gidiyor her an, her saat
Akıbet ölümdür, budur hakikat!
Ecel meleşine tuzak kurulmaz!

Okumak beyhude amelin yoksa
Çahiller alçaktır göğe de çıksa
İnsan şu aleme ibretle baksa
Boş heva peşinde koşmaz, yorulmaz

Ayın hükmü olmaz güneş çıkınca
Göz farklı şey görür; kalpten bakınca!
Yapraklar gül olur dikenler gonca
Her bahçeden lale, sümbül derilmez

Candan dost olana canım fedadır
Amaç gökkubbede hoş bir sedadır
Baki olan bir O; Hakk'tır, Hüdâ'dır
Akli olan O'na küsmez, darılmaz!

Kimseye değildir, nefsime sözüm
Bir garip ozanım, buruktur sazım
Yollar sırat gibi kesmiyor gözüm
Sıratı geçmeden HAKK'a varılmaz!
Sıratı geçmeden HAKK'a varılmaz!

Mecit Aktürk

Kan'a Bulandı Cuma

Mevsim hazan ertesi; dünden daha zor bu dem
Çökmekte ruy-i zemin, pus ardında limanlar
Vaşetin son kertesi; çıldırmış ben-î âdem
Doğranan yine mü'min, yine saf müslümanlar

Irakken dimağıma Yeni Zelanda adı
Yakın etti yâd eli yanık yürek feryâdı
Katledilen her bir can bir ananın evladı
Gönlümün arz-ı hâli arşa çıkan dumanlar

Her sebebi suale borçlu kalırken cevap
Kim bilir kaç yürekte hayaller yıkık, harab
Ocağı sönenlere sabr-ı cemil ver yâ Rab
Hüznü tarif imkânsız, teselli zor bu anlar

Emr-i Hakk'a râm iken talibiydik ihsanın
Kalpler bozuldu önce, sonra sihri lisanın
"Eşref-i mahluk" denen o sevimli insanın
Hayvandan farkı vardı tarihte bir zamanlar

Kavrulurken yüreğim bir tefrika sacında
Nice "müslüman!" gördüm; akli tahtı tacında!
Asrı hebâ ederken cehalet kısılcacında
Test edilen sabrımız ve yürekte îmanlar

Ey terör ateşine körükle giden başın!
"Bir meczup işi" deyip yine gerçeği asın
Yaşasın(!) kavm-i Kabil, kin kokan dil; yaşasın(!)
Yaşlı, çocuk demeden katleden "kahramanlar!"

Mart'ın onbeşi bugün; kana bulandı Cuma
Közdü gönlüme düşen, kordu konan avcuma
Mendili zül sayarım bu gece başucuma
Yas tutsun gezegenler...ağlasın asuman/lar

Mecit Aktürk

Kanma Nevbahara

Merhamet yanına uğrarsa eğer
Bir kendi hâlini bir beni düşün
Harabe değilse solunda o yer
Topla anıları, gir beni düşün

Edalar takınıp keman kaşlara
Sal deli gönlümü sarp yokuşlara...
Avcun alışınca birgün boşlara
Başını taşlara vur beni düşün

İnata harcayıp akıl terini
Kaybettin gözümde her değerini
Hüzün aldığında nemde yerini
Huzur defterini dür beni düşün

Kanma nevbahara, gülen sabaha
Yolunu gözleyen güzler var daha
Kış karı kuşanıp kalkınca şaha
Heceni bin âha kur beni düşün

Ey vefasızlığın örnek kadını
Anma katlettiğin aşkın adını
Dilin aldığında âhın tadını
Katır inadını kır beni düşün

Her doğan kaderin bilir ününü
Sormaz lugatlara mahşer gününü
Dilerim senin de kessin önünü
Kabirin yönünü sor beni düşün

Mecit Aktürk

Kapın Açık Olsaydı!

Kırgın olsan da bana, her derdin bir çaresi;
"Var" diyerek gelirdim; kapın açık olsaydı...
"Gözlerimden akan kan, yağın dolu tanesi,
Kar" diyerek gelirdim, kapın açık olsaydı.

Aşkın öyle büyük ki, gam öyle bir yük ki hem
Tarif etmeye kalksam inlerdi kara kalem
"Yokluğun yüreğime dayanılmaz bir elem,
Kor" diyerek gelirdim, kapın açık olsaydı.

Ağlatmak meziyetse gamlı gönlüme taş at!
Mecnun'a dönder beni; bitkin, perişan, haşat
Yine de ümit kesmez; "sevginle yaşat, kuşat,
Sar!" diyerek gelirdim...Kapın açık olsaydı.

Anılarda bırakıp tarifsiz sürûrumu
Yıktın gönül surumu, bozarak huzurumu.
"Diz çökerim önünde; istersen gururumu
Kır!" diyerek gelirdim, kapın açık olsaydı.

Mütebessim çehrenle kurul gönül tahtıma
Üzmem seni bir daha hanel gelmez ahtıma
Yeter ki "gel" de bana kafa tutup bahtıma
"Dur!" diyerek gelirdim, kapın açık olsaydı.

En sevdiğim dostlarım sayısız sebep sayıp
"Vazgeç!" deseler bana, "yakışmaz sana, ayıp!"
Emîn ol ki aldırمام; kulağımı tıkayıp
"Zor" diyerek gelirdim, kapın açık olsaydı.

Bağlanmış umutlarım saçlarının teline
İradem aşka esir; düştüm artık eline
"Bana inanmıyorsan, gözlerimin seline
Sor!" diyerek gelirdim, kapın açık olsaydı.

Hatta...hatta öyle ki, büyüse de gazabın
Dâr kur istersen bana, vız gelir her azâbın
"Kalmasın" deyip sana, "varsa açık hesabın
Gör!" diyerek gelirdim, kapın açık olsaydı.

Boynum bükük kalsa da AŞK yolunda cellata
Bakma gülüm yaptığım minicik kabahata
"Hicrâna bir son verip saatleri vuslata
Kur!" diyerek gelirdim...kapın açık olsaydı...

Mecit Aktürk

Kar Bayram Etsin

Dilimde âhuzâr gözlerimde nem
Dumanım ağlasın har bayram etsin
Perişan hâlîmi öğrenmiş annem
Talihim ağlasın yâr bayram etsin

Bel bağlasam ne ki doğacak tana
Bu gönül gemisi varmaz limana
Yükselsin feryadım ta asumana
Bulutlar ağlasın yer bayram etsin

Çehremi sardıkça üzülüşlerim
Acımsı tattaydı tüm gülüşlerim
Ağustos ayında dondu düşlerim
Baharlar ağlasın kar bayram etsin

Bahtımla dost iken onca engerek
Tebessüm neyime, haz neme gerek
Söyleyin bahtıma getirsin kürek
Urganım ağlasın dâr bayram etsin

Mecit Aktürk

Kar Yağdı Bu'kûn' Yine

Müptelâ etti kader yolların yokuşuna
Ne deseniz boşuna; zor gelir dizime düz
Aldırmayın çehremiñ hüzünlü nakışına
Gam 'selini saldıķça' tebessüm eder bu yüz

Yürek yangınlarımı saklasam da genizden
Farkı yoktur gönlümün dalgalı bir denizden
Yüküm ağır mı ağır; muhtemel ki o yüzden
Kahkaha atarken siz, inlerim gece gündüz

Bir talih ki âmâdır feryata kulak tıkar
Muhtemelen gün gelir, göz yılar gönül bıkar
Acımı kar, borayla tarif etsem ne çıkar
Her mevsim yaz yaşayan ne bilsin zemheri güz

Kader bu! Hükmü neyse yaşanır teker teker
Görkemli çınar bile yaş alır yaprak döker...
Ne zaman karlar yağsa gönlüme hüzün çöker
Gam başımı eğdikçe toprağa bakıyor göz

Mecit Aktürk

Kâr! Eder İnsan!

Kim demiş zayıftır, âcizdir beşer?
Günâhı hiç yoktan var eder insan!
Bilir ki bu demde cürme tövbe şer!
Hakk'a isyân ile kâr eder insan!

Mutmâin kalb ile sonsuz gücünden
Dost seçer kendine münkir içinden
Nefsine pay verip her sevincinden
Hayırdan imtinâ, âr eder insan.

Bir damla su iken, çamurken aslı
İsyanla tüketir üç günlük faslı
Ruhunu bırakıp bir ömür yaslı
Âhret yurdunu nâr eder insan.

Haslet pazarından alıp benliği
Özenle büyütür kini, hinliği
Aklına mâl edip tüm zenginliği
Dünyayı hevâya dar eder insan.

Az bir beceri mi "gönüller yıkmak,
Kadehler devirip, zar-zor ayıkmak?"
Dil başına buyruk, her hece tokmak
Selâmı, kelâmı kir eder insan.

Benlik taslayınca us denen cüce
Aldırmaz ne demiş Kur-an'da Yüce
Ha gündüz güneşi, ha zifir, gece
Ak ile karayı bir eder insan.

Bir Benî Adem ki zaferden emîn
Emrine âmâde bu rûy-i zemin!
Mazidir elestü, boşadır yemin
Hesabı kendine zor eder insan.

Feverân etse de her bir âzâsı
Mezardan öteye uymaz yasası
Çok söze ne gerek; sözün kısası;
Lâin'i gönlüne yâr eder insan.

"Heyhât! Bir düşünse, âr eder insan!"

Mecit Aktürk

Kar"a Sevdâ

Ipıssız dağlarda gözlerden ırak
Beyazlar içinde bir gelin iner
Bir içim su gibi billur ve berrak
Zirveler şenlenir, karanlık diner

Şuâlar uzanır öper aşk ile
İnciye dönüşen kuru kar ıştır
Keşke zaman dursa lâkin nafile
Sürmez bu mutluluk bir sene bile
Bahar kıskanıpta basınca zile
Akıbet bellidir; yakar, kavurur
Bahtı kara gelin kendini vurur
Akar ak kanları sele karışır

O yüzden gamlıdır bütün bülbüller
En yaşlı, dumanlı dağ başlarıdır
Açan gelincikler kırmızı güller
Toprağın dinmeyen gözyaşlarıdır

Her bahar geldikçe keder öyle ki
Kıraç tepelere karanlık yağar
Birkaç gün... birkaç ay; yıl olsa ne ki
Güneşe sorarsan kar anlık yağar

Sarınca her yanı tarifsiz hüzün
Tabiat edeple söze karışır
Der ki; şayet gönlü olursa yazın
Tutmayız matemini ömrünü uzun
Dergâh-ı âlî'den çıkarsa izin
Hazan yaprakları yere savurur
Bulutlar yeniden kıyama durur
...ve yer gök yeni bir aşkla tanışır.

Bilmez ki her vuslat hicrana gebe
Ne baharlar sonsuz, ne yaz, ne kışlar
Zoraki bir oyun, bitmez körebe
Hasret bittiği an ayrılık başlar

Destanlar dese de Kerem'le Aslı
Dillere düşse de karasevda'sı
Nazar-ı asarda bu aşkın aslı
Güneşin -ölümsüz- kar'a sevdası.

Mecit Aktürk

Kar'a Sevda

İpissiz dağlarda gözlerden ırak
Beyazlar içinde bir gelin iner
Bir içim su gibi billur ve berrak
Zirveler şenlenir, karanlık diner

Şuâlar uzanır öper aşk ile
İnciye dönüşen kuru kar ıştır
Keşke zaman dursa lâkin nafile
Sürmez bu mutluluk bir sene bile
Bahar kıskanıpta basınca zile
Akıbet bellidir; yakar, kavurur
Bahtı kara gelin kendini vurur
Akar ak kanları sele karışır

O yüzden gamlıdır bütün bülbüller
En yaşlı, dumanlı dağ başlarıdır
Açan gelincikler kırmızı güller
Toprağın dinmeyen gözyaşlarıdır

Her bahar geldikçe keder öyle ki
Kıraç tepelere karanlık yağar
Birkaç gün... birkaç ay; yıl olsa ne ki
Güneşe sorarsan kar anlık yağar

Sarınca her yani tarifsiz hüzün
Tabiat edeple söze karışır
Der ki; şayet gönlü olursa yazın
Tutmayız matemini ömrünü uzun
Dergâh-ı âlî'den çıkarsa izin
Hazan yaprakları yere savurur
Bulutlar yeniden kıyama durur
...ve yer gök yeni bir aşkla tanışır.

Bilmez ki her vuslat hicrana gebe
Ne baharlar sonsuz, ne yaz, ne kışlar
Zoraki bir oyun, bitmez körebe
Hasret bittiği an ayrılık başlar

Destanlar dese de Kerem'le Aslı
Dillere düşse de karasevda'sı
Nazar-ı asarda bu aşkın aslı
Güneşin -ölümsüz- kar'a sevdası.

Mecit Aktürk

Kardelen Karlarda Açar Çocuklar

Güz gelip, rüzgâr az sert estiğinde
Korkmayın, çok sürmez, geçer çocuklar
Hayaller kırılıp buz kestiğinde
Sanmayın umutlar naçar çocuklar
Kardelen, karlarda açar çocuklar!

Maharet hiçliğe ulaşıp varda,
Yanmakta -kış günü- buz tutan karda
Sır dağın bağrında; yamaçta, yarda
Kartallar yüksekte uçar, çocuklar
Kardelen, karlarda açar çocuklar!

Hüzün bıraksa da çehreye nakış
Güneşin hışmına dayanamaz kış
Baharla birlikte değişir bakış
Kaybolur bulutlar... kaçar çocuklar
Kardelen, karlarda açar, çocuklar!

Ey gül goncaları, kır çiçekleri
Can Ali, Ahmet'i, Gül, Çiçek'leri!
En masum, en güzel gülücükleri
Bir tek siz; çocuklar saçar çocuklar
Kardelen, karlarda açar, çocuklar!

Tarumar olsa da dünyevî mabet
Aldırma, aslolan ebeddir elbet!
Hayat sahnesinde bitince nöbet
Ten özü toprağa geçer çocuklar!
Kardelen, karlarda açar, çocuklar!

Mecit Aktürk

Karınca

Yük almış sırtına boyundan büyük
Aldırdığı yoktu her gelen sese...
Durdu az ötemde; ağır geldi yük
Baktım ki yorulmuş, nefes nefese...

·
Bedeni âdetâ ortadan ekti
Çevrede ne varsa ona yüksekti
Toz toprak olmuştu ayağı, eli.
Yolu hayli uzun, hem de tümsekti

Nasıl olsa tatil; ne iş, ne telaş
Yaklaştım yanına sessiz ve yavaş
İçimde tarifsiz bir sevgi seli
Seslendim saygıyla; selam arkadaş!

Duyunca sesimi ürperdi, ürktü
Yükünü indirdim yanına çöktü.
İçimi sızlattı perişan hâli
Derin bir "off" çekip boynunu büktü

Sırtını dayayıp nârin nergize
Kapı araladı kalbinde gize
Hayli derdi vardı bir de hayâli
Hitap banaydı da sitemi size!

·
Bir çalı önünü işaret ile;
Ordaydı yuvamız on iki yıldır
Cadde geçecekmiş, dediler kaldır!
Yalvardım yakardım, lâkin nâfile...
Korktuk ki ezerler çelimsiz görüp
Yeni yuva kurduk el ele verip
Komşu olduk şimdi şu gonca güle.
Hayli yorulsak da değdi emeğe
Sizi de bekleriz birgün yemeğe...

·
Tam izin isterken mutat veçhile
Döküldü dilinden derdinin aslı
Ardından başladı şikâyet faslı.
Kızgındı, kırgındı yeni nesile
Sözleri hakikat sebep ayandı
Hüzün son raddeye gelip dayandı;
"Eziyorlar" dedi; "hem bile bile!"
Hassas yüreğime gam seli doldu
Konu değiştirmek tek çıkar yoldu

·
Gözünden incisi düşerken sildim
Kimbilir, belki de ben bir katildim!

·
Hayli geç kalmıştı asıl menzile
Utanır gibiydi alınında kirden
Doğruldu telaşla yerinden birden
Biri basmış gibi aniden zile.

"Tembellik yakışmaz" deyip "soyuma"
İbret ikrâm etti günlük payıma.
Belini bükse de çektiği çile
Gelmedi aklına Hâlık'a sitem
Hem hayli acizdi, öğretmendi hem.

Bakıp cüssesine, Hakk'tan edip ar
Taşdım avcumda evine kadar.
Şahit olsun herkes, duysun ahali
Artık gül dibinde arkadaşım var!

*

Asıldık ucundan paslı kancanın
Sevgisiz gönüller şeytana azık.
Farkında değiliz gülün, goncanın
Ne de KARINCANIN; yazık, çok yazık!..

Mecit Aktürk

Kartal Kalesi...

Saatler kurmuştum Nevbahar için
Cemreler ardından uyanacaktım...
Deyip "vakti gelmiş" özlenen göçün
İçip iksirinden yokluğun, hiçin
Sorup adresini hadsiz sevincin
Vuslat kapısına dayanacaktım...
Böyle yazıyordu "pembe kitap"ta
Kâbusla uyanmak yoktu hesapta.

Talihim olsaydı sözünün eri
Neşenin rengine boyanacaktım...
Ödendi sanmıştım neyse ederi.
Rüzgârın sırtına vurup eyeri
Yıkarak önümde her bariyeri
Ya yâre varacak, ya yanacaktım...
Ufkun ötesin(d)e randevum vardı
Yön belli, yol uzun, hedef bahardı.

Tam vakti gelince doğmasa şafak
Sabrına ek ömür kazanacaktım...
Kaf dağı ardında gözlerden ırak
Reyhan kokacaktı vardığım durak.
Bağrını bahara açınca toprak
Güllerin dizine uzanacaktım...
Elime geçseydi bahtın yelesi
Benim olacaktı Kartal Kalesi.

Tadınca ucundan âb-ı hayâtın
Kimleri ne diye kıskanacaktım...
Haddini bildirip teferruatın
Payını vermiştim her ihtiyâtın
Bedeli olsa da aşka biâtın
Başımı eğecek, dayanacaktım...
Gecenin bir vakti basıldı zile
Gelen kaderimdi, ikrâmı çile.

Oysa destur ile mesrur mehtaptan
Hilâlin göğsüne yaslanacaktım...
Bir dünya kurmuşum meğer seraptan
Hayaller kâbustan, düş ızdıraptan
Çare yok, karanlık derin girdaptan
Şahile varmadan ıslanacaktım...
Can suyu beklerken diktiğim fide
Cemreler düşmeden kapandı perde...

Mecit Aktürk

Kelebek Ömrüm

Mülteci hayallerim göğe çırparken kanat
Zehir içirdi hayat mehtabın mor tasından
Her âhi kan dilimin suskunluğuna inat
Konuşsun bugün kalem kitabın ortasından

KELEBEK ÖMRÜM

Zora zimmetliydi, zâra ek ömrüm
Bir kırık iğneyle kuyu kazdım ben
Ahlâ ile geçti kelebek ömrüm
Nar çiçek açarken küle közdüm ben

Çözdüğüm her düğüm etse de îma
Âhdime sağırdım, nefsime âmâ
Düz yolda asaya muhtaçtım amma
Nefsinden bîhaber köre gözdüm ben

Canımı her yakan canımdan canken
Nasıl gülsün yüzüm damlayan kanken...
Karınca ah çekse ağlayan benken
Lâleyi incittim gülü ezdim ben

Yine bir yangının tam ertesinde
Aklım son geminin güvertesinde
Umutlar ufkumun çok ötesinde
Payıma düşende hile sezdim ben

Hikmet kapıları dardı dalıp da
Şırta varamadım kapı çalıp da...
Üç günlük dünyadan murat alıp da
Şükür bilmeyene bir ikazdım ben.

Mecit Aktürk

Kerem Elemsiz Bugün

Duyguların tadı yok aşkların boynu bükük
Gözlerde yaş kalmamış kirpikler nemsiz bugün
Şen günlerin yâdı yok sevdalar yüreğe yük
Kuracak düş kalmamış hayaller demsiz bugün

Mecnun'lar meftun iken yârin bir çift gözüne
Artık kimse bakmıyor Leylâ'ların yüzüne
Yazık ki bir tenhada sevgilinin dizine
Koyacak baş kalmamış; Kerem elemsiz bugün

Ne Şirin'î sîmânın peşine düşen Ferhat
Ne hayata renk katan haz veren bir nebze tat
Heyecansız kalplerin emanetçisi rahat
Tatlı telaş kalmamış; vuslat önemsiz bugün

Sebepken ayrılıklar ezelde ah-u zâra
Tükenmiş o sevdalar hicran açmıyor yara
Mürekkep bulamazken şiir için şuara
Şaire aş kalmamış; kağıt kalemsiz bugün

Mecit Aktürk

Kıran Kırsın Biz Kırmayız...

Gönül odur ki har ola, dosta güzel diyar ola
Kapı çalana parola, soran sorsun biz sormayız.

KIRAN KIRSAN BİZ KIRMAYIZ...

Dosta pusu vefâya dâr; kuran kursun biz kurmayız
Hançer yesem şaşmam zinhar; vuran vursun biz vurmayız

Hemhal olduk ilim ile, edep ile dolu file
Bir gönülü bile bile; kıran kırsın biz kırmayız.

Yanan soba olmaz ıssız, gül bahçesi kalmaz ıssız
Mazlum ağlar iken sessiz, duran dursun; biz durmayız.

Nam salsa da bilek büken, "mahir" kalbe sevgi eken
Dalda gül var iken diken; deren dersin; biz dermeyiz

Ayan etsek sızımızı, herkes çekmez nazımızı
Düz var iken dizimizi, yoran yorsun; biz yormayız

Varsın hasar versin asır, yol bilene etmez tesir
Haddi aşıp dinde kusur, gören görsün; biz görmeyiz

Abit, haram katmaz aş, iy'lik eder kakmaz başa
Kem sözünü kinden taş, saran sarsın; biz sarmayız.

Hak yiyenin gülmez yüzü, ayar etmek gerek sözü
Konuşurken kafa-gözü; yaran yarsın; biz yarmayız.

Az çatmadık zor kışlara, meyletmeyiz alkışlara,
Doğruları yanlışlara; karan karsın; biz karmayız.

Üç şey var ki olmaz onsuz; vatan, bayrak ve ezansız,
Käbre dinsiz ve îmansız; varan varsın; biz varmayız...

Mecit Aktürk

Kırgın Gönül

Yaranmak zor imiş kadirbilmeze
Ne etsem kabahat, ne söylesem suç.
Sunduğum sevgiyi yaptılar meze
Herkes'e kırgınım; üç kişi hariç.

Kimi yüreğime ekti ele mi
Kimi, hakim oldu, kırdı kale mi
Her geçen gün arttı, hüznümün demi
Herkes'e kırgınım; üç kişi hariç.

Ne hata aradım, ne kulda kusur
Hedefim tek idi; gönlümde huzur
Sarsıyor sinemi onmaz yara, ur
Herkes'e kırgınım; üç kişi hariç.

Gerçeği aradım, sır perde perde
Bir dost bulamadım düstüğüm yerde
Namertle hesabım açık mahşerde
Herkes'e kırgınım; üç kişi hariç.

Esiri olsa da gecem kâbusun
Teselli boşuna; istemem, susun
Bedeli var elbet her sisin pusun
Herkes'e kırgınım; üç kişi hariç.

Her umut ardında olsa da hüsrân
Allah biliyor ya, etmedim isyân
Umduğum kâr idi, derdiğim ziyân
Herkes'e kırgınım; üç kişi hariç.

Her selam vereni sandım bir şikar
Doğrasa bitmezdi kini zülfikâr
Hiç isim sormayın; etmem aşikar
Herkes'e kırgınım; üç kişi hariç.

Mecit Aktürk

Kırık Düşler

Yine uyku ile hoş değil aram
Maziyi mahzenden aldım bu gece
Tozunu sildikçe kanadı yaram
Acılar içinde kaldım bu gece

Yıllarca yanmışsa bellidir yürek
Nice âh duyulur derin kazmadan
Dağ gibi dertlere neylesin kürek
Buharı dinmiyor kalem yazmadan

Ne ihanet sezip bitirdiklerim
Ne de senelerdi -su gibi akan-
Kırlarda koşarken yitirdiklerim...
Mutlu anlarımdı... genzimi yakan

Gençliği beklerken şilte beşikte
Bahtımdı sırtan tam bitişikte
Ne zaman öfkeyle adımı ansa
Annemdi yetişen, az canım yansa
Özlemiyle dolu yüreğim... buram
Fırtınalar esse, kar yağsa ne gam
Gönül takviminde mevsim bahardı
* Sahi gülüşlerim... düşlerim vardı *

Şefkat kucağında kanım kaynarken
Tenime nakıştı her yara bere
Nasıl da mutluydum misket oynarken,
Mutluluk çizerken çiviyle yere

Nihayet çocuktuk... hepimiz çiçek
Alp Can'dan emindi, Gül Yasemin'den
Nazımız duaydı, avcumuz ölçek
Tebessüm toplardık toprak zeminden

Her akşam bir güneş eskitirken biz
Farkına varmazdık geçen zamanın
Dert bize ıraktı, gam bizden aciz
Eşsizdi ahengi sazın... kemanın

Tahtım da sahiydi... tahta tacım da
Kelebek uçardı sol yamacımda
Yastikken başıma anamın dizi
Hasretti ruhuma hüzün denizi
Tenimiz çamurdu gölgemiz temiz
Eskiden en mutlu çocuklardık biz
Sırtımı verdiğim sağlam duvardı
* Sahi gülüşlerim... düşlerim vardı *

Tükenmek bilmezdi kum saatimiz
Her saat bir gündü, her gün bir asır
Rüzgâra zulümdü son süratimiz
Bitimsiz o nefes; bir muamma... sır!

Kusur aramazdık bahtın payında
Neşede beraber, tasada birdik
Tadı vardı -hatta- bayat çayın da
Kuru ekmek yesek, şükür bilirdik

Bakmazdık sözlüğe sevgi ne diye
Mertliği, vefayı özde yaşardık
Kimseyi hor görmez, almazdık tiye
Sahi; kin gütmeyi nasıl başardık?

Ömrün ertesine kalmışken ramak
Sarsıldı umudum; şu talihe bak!
Düşen düşlerimi toplarken yerden
Gözüm gökyüzüne takıldı birden
Hilâlim hüznü, yapayalnız... tek
Şanlı tarihimde oysa düne dek
Ayrılık musibet, vahdet şıardı
* Sahi gülüşlerim... düşlerim vardı *

Zâlimin gücü pek, sedası gürken
Hilâlin lâî hâli her Türk'e züldür
Bozkurt diyarında çakal özgürken
Yiğite her paye haksız ödüldür

Korkarım; kalplerden kiri atmazsak
Yakacak yurdumu er geç bu nifak
Korkarım; dostluğa el uzatmazsak
Kin hünkâr olacak, umut un-ufak!

Bağrında yaşarken Mevlana, Yûnus
Birlikten ayrılan var olur yokta
Vatana ihanet haine mahsus;
Alçaklık... ahmaklık... kahpelik; nokta

Mecit Aktürk

Kırık Kalem...

İmge imiş bu devirde şuaranın sermayesi
Cahilliğim kaleme yük; mürekkebi akamaz oldu.
Çadır kurdum bir revirde; hiç soran yok "neyin nesi?"
İzdirabım hayli büyük; dostum dahi bakmaz oldu

Az kelamla anlatırken söz sultanı meramını
Kim dinler ki derbederin derde dâir dıramını
Ah çekerek seyredirim şuaranın bayramını
Kara bahtım sanki sülük; sarılmaktan bıkmaz oldu.

Bir zamanlar lügat cömert, hece'm bire bin verirdi
Rüyalara yelken açsam ilham yoldan çevirirdi
Zaptı ele zor kalemim dağı deler devirirdi
Şimdi artık boynu bükük; engelleri yıkmaz oldu.

Heybemdeki hece'lerim günden güne pas tutuyor
Onca pâyeye, bunca övgü boyun bükmüş yas tutuyor
Anladım ki düşenleri lügat dahi unutuyor
El uzattım itti sözlük; el uzatıp sıkılmaz oldu.

Çırpındıkça batıyorum "betimleme" denen ağa
Zâr etmekle geçmez ömür boyun eğmek gerek çağa
Dem kıdemi sökme demi kazma vurmak abes dağa
Sarpa sarmış dünkü düzlük; ayak yorgun, çıkmaz oldu.

Mecit Aktürk

Kırık Testi

Düştüğümüz şu hâle bak
İblis insana yâr olmuş
Dil denilen çelik tokmak;
Kalp kırmaya ayar olmuş

Mahiyeti kinse kirin
Çatlar testi, sızar irin...
Yusuf'lara kuyu derin
Edepsizlik şiyâr olmuş

Beyin gördüm kıkırdaktan
Az irice bir fındıktan
Baş uzatmış pis sandıktan
İnsanlıktan cayar olmuş

Binmiş nefsin şer atına
Yetişilmez süratine...
Tükürseler suratına
Arsız, ikram sayar olmuş

Ket vuruldu uğraşıma
Sitem sardım her taşıma
Yalnız Kurd'um; tek başıma
Bahtım dahi ağyâr olmuş.

Dem aldıkça onmaz derdim
Aciz kulum; düştü gardım
Gül kokulu gönül yurdum
Yaşanmaz bir diyâr olmuş.

Mecit Aktürk

Kırın

Hüzün demi artınca sitem geldi gaipten
Dedi; "Yeter be şair! " al umudu şu ipten!

Baktım henüz geç değil; kasvet ipi takıyor
Umut bir kalemime, bir de bana bakıyor.

"Yalvarırım, yardım et! Suçsuzum", der gibiydi
Haksızca ceza yemiş, bedel öder gibiydi.

O ne iç çekme idi, o ne bakıştı Yâ Râb
Hem kendi ağlıyordu, hem beni etti harâb.

"Elçiye zeval olmaz" deyip koştum kaleme
"Son ver"" dedim, "ne olur, yüreğe yük eleme".

Söylemesi ayıptır, çok yalvardım, dil döktüm
Baktım ki hiç kimse yok; önünde diz de çöktüm.

Kâh sesimin tonunu sessize ayarladım
Kâh kızdım, çaktırmadım, ustaca azarladım.

Az önce noktadım için ricâ faslını
Gazeteler yazmadan benden duyun aslını;

Sonuç ne göreceğiz; belli olacak yarın
Şayet laf dinlemezse; ben izin verdim; kırın!

Mecit Aktürk

Kırlara Çocuklar...kırlara Çıkın...

Çocuk takviminde vakit saklanbaç
Şarsın kollarıyla, saklayan ağaç
Tebessüm dünyamız sizlere muhtaç
Minik kelebekten korkmayın sakın
Kırlara çocuklar... kırlara çıkın!

Cemreler art arda telestiğinde
Takvimler baharla söz kestiğinde
Bir meltem tadında yel estiğinde
Bilin ki çocuklar izdivaç yakın
Kırlara çocuklar... kırlara çıkın!

İnciler dökse de son tortusuna
Bakmayın karların kuruntusuna
Set çekip boranın homurtusuna
Bütün hüznüleri bize bırakın
Kırlara çocuklar... kırlara çıkın!

Tatlı rüyanızda pembe düş için
Okşayın şişeyi, çıksın artık cin
Sizleri bekliyor Beyaz Güvercin!
El ele vererek, hem akın akın
Kırlara çocuklar... kırlara çıkın!

Hadsiz hüznüleri hudutlar çizip
Yıldızlar toplayın, göklerde yüzüp
Aşk iksirlerinden sevgiler süzüp
Kevser kıvamında kalplere akın
Kırlara çocuklar... kırlara çıkın!

Gıptayla bakarken size melekler
Gönül kapınızda anneler bekler
Beyhude olmadan bütün emekler
Beyaz papatyadan taşları takın
Kırlara çocuklar... kırlara çıkın!

Kirazdan küpeler, avuçta dutla
Barış türküleri çalınsın udla
Minik yüreklerde koca umutla
Sevgi çirasını yeniden yakın
Kırlara çocuklar... kırlara çıkın!

Siz; narin, nadide ikramı Hakk'kın
Hakkınız çocuklar... kırlara çıkın!

Mecit Aktürk

Kıvamdır Şiir

Âriften aldığım tarife göre
En nezih vezn ile meramdır şiir
Erbab-ı kelama belli bir süre
İlâhî ilhamdan ikramdır şiir

Letafet olsa da her dilin düşü
Berceste beceri bir nasip işi
Gecenin yarısı... sabahın beşi..
Kalemi inleyen dramdır şiir

His vardır şairin tüm mazisinde
Gezer duyguların arazisinde
Edebî tarihin terazisinde
Ölçüdür, lezzettir... kıvamdır şiir

Gâh bahar konuşur, düş dile gelir
Gâh fırtına eser, kış dile gelir
Tabiat konuşur, kuş dile gelir
Kafiye kokulu kelimedir şiir

Leylâ erişilmez yârin adıyla
Ağlamak mübahtır; sebep yâdiysa
Mecnûn'u inleyen aşkın oduysa
Aleve râm, buram buramdır şiir

Gâh aruz vezniyle akseden gazel
Gâh kale burcumda rakeden güzel
Gönül sazımdaki destanımsı tel,
Maharet, zerafet... endamdır şiir

Aşikâr olmuşsa ilâhî gerçek
Nasibin payına düşen tam ölçek
Yunus'u yâd eder her "sarı çiçek"
Naattır, salâttır... selamdır şiir

Kıyası şelale, coşan ırmakla
Dem alır haz verir kafa yormakla
Gönül incitene, bir de parmakla
Hece sayanlara haramdır şiir

İlham bu! Sükûtu bir nevi ikaz
Ne iltimas bilir ne de imtiyaz...
İmge, mecaz tam da, vermiyorsa haz
Ya demi noksandır ya hamdır şiir

Şairin iyisi nam yapar dilde
Şıkar bulutları kaybolur selde
Kalem bu eldeyse ağlar genelde
Okuyan sanır ki hep gamdır şiir

Mecit Aktürk

Kıyam/et

Say ki âlem ünsüz idi, teşrifinle ün verdin
Tarihe şan, asra destan, kutlanacak gün verdin
Muktedirsen şems'i gökten, mührü Hakk'tan alsana!
Akli benlik pençesinde debelenen ey bedbin!
Zirveleri kibir kokan Kaf Dağı'ndan yere in!
Duy ne diyor anne sütü, parmak ucu, bal sana!
Nevbaharın ardı sıra mevsimleri takip et!
Anla neymiş kum saati, hüznü kat'î akibet

Ezel ebed arasında es miktarı virgülsün!

Tut ki hâna hünkâr oldun, eşsiz tacın, tahtın var
Yalın, köşkün, yaşam aşkın, ömrüne yâr bahtın var
Ecel kuşu konduğunda mühlet alıp kalsana!
Beklese ya salda sıran musallaya son tayin
Gösterse ya saklanacak kuytu bir yer o lâin
Mîzan günü bin âh yetmez, fayda etmez mal sana
Davet ulvî, eden Nûr'dur! Bir onurdur icâbet
Tazim ile kıyama dur, aslına dön, hicâb et!

Kâinatın serasında s/en nadide bir gülsün!

Bil ki puslu bir yoldasın; fırtına var amansız
Emanete memur melek mihman olur zamansız(!)
İhlas katıp her şüküre tefekküre dalsana!
Tövbekârın kârı firdevs, mihmandarı El Emîn
Münkir için sarsılırken, sırat iken her zemin
Er Raûf'un rahmetinden uzanır bir dal sana
Saltanatsa işte budur! Hakk'a kulluk, vezâret
Kinden beri kalp gözüyle ehl-i arza nazâr et

Ki şad olsun mahzun ruhun, zâr suretin bir gülsün!

Gör ki cürmün kırk katırlık, ecre delil tek satır
Yetsin artık izzet-ikram, iblise ram her hatır
Şanı yüce El Mucîb'in kapısını çalsana!
O'na doğru her adımda bire on var, bire bin
Kulluk şiar, akıl kârın; ya inkârın ya bu din!
Yakışmıyor hevâya haz, secdeye naz hâl sana
Vakit akşam, kûn ertesi; az ötesi kıyamet
Şirke sabrın son kertesi; inat etme, kıyam et!

Ki Kovulmuş kâbus görsün, gördüğüne üzölsün.

Mecit Aktürk

Kıyâm/et! .

Yâri Allah olanın gözünde yaşı olmaz!
Tevekkülû bilenin gam ile işi olmaz!
İyi amel et, unut; boşa uğraşı olmaz!
Cahil, cürmü yanına kâr kalır etse de zân
Gün gelip kurulacak yüce divânda mîzan.

Varsın şeytan beklesin kurarak binbir tuzak
Akleden aslâ kanmaz; kalmaz Rabbinden uzak
Ek tohumu toprağa Râhmeti Hakk'a bırak!
Bulutlara geldi mi "KÜN" denen yüce fermân
Başaklar baş eğerler, dâneği besler her an.

Takılsan da geçerken feleğin çemberinden
Ayırma kulağını Resûl'ün minberinden!
Dert yanma, yaka silkme, yakınma kaderinden!
Tevekkül ile diner, dağılır is, pus, duman
Hakk'tan gelene rızâ; budur hakîki îman!

Bezm-i elest'ten beri secdeler diz bekliyor
Saşırdıysan yolunu Resûl'den iz bekliyor
Rabbin her dâvetinde kibleye yüz bekliyor
Ferâsetli göz için âkıbet ayan beyân!
Unutma! Üryân geldin, gidersin yine üryân...

Kibiri dağlar aşan etse de Hakk'kı inkâr
Bir tek Hünkâr var! Allah! O'dur gerçek Hükümdâr
Suç olan hata değil günaha inat, ısrar!
Sanma ki çok, vakit dar; savurma etme ziyân
Tövbe avuç bekliyor! Musallaya bak, uyan!

Hazân esip düzüne yol çıkmadan bayıra
Ver sana verilenden, elin gitsin hayıra
Konar birgün âniden ecel kuşu çayıra...
Ömür "son"a kurulu, geldiğinde "o" zaman
Davetsiz misafirin ne af dinler, ne aman!

Nanköre zor gelse de nimetler için şükür
Can bedenden uçunca gireceği yer çukur!
Kâinât sayfa sayfa; elif'i bilen okur...
Âh kulaklar bir duysa! Ölüler feryâd figân
Kıyâmet var! Kıyâm et! Gel, inâd etme, inan!

Mecit Aktürk

Kim?

Sırlar vardır Şu âlemde
Kader, kaza bir kalemde
Bir "ol!" ile olur hem de
Sinde sırlar saklayan kim?

Allı - morlu, sarı, beyaz
Endam ile gelir her yaz.
Tefekkür et, düşün biraz
Çiçeğe öz yükleyen kim?

Kim, hücreye hayat veren?
Her besinden enzim deren?
Lifler ile ağlar ören?
Kanı süzüp paklayan kim?

Yokluktaiken her bir beden
Peydah olur bir nutfeden
Kimdir Latif, kim lutfeden?
Tende canı bekleyen kim?

İnsanlara ihsan eden
Miskinlere noksan eden
Bazen kula çok Şân eden
İmânını yoklayan kim?

Nasıl olsa yok hiç mani
Deyip azdı nice canî
Firavunlar, Nemrut hani?
Zalimleri haklayan kim?

Derman verip dert dindiren
Gâh ağlatıp, sevindiren
Asumandan kar indiren
Tabiatı ak'layan kim?

Kanma hevâ hanesine
Bak toprağın sinesine
Her an ölüm listesine
Yeni isim ekleyen kim?

Mecit Aktürk

Kimse Kalıcı Değil!

Viridi Sübhan olanın geçmez ânı anmadan
Hassas eşik aşılmaz aşk odunda yanmadan
Vuslata erişilmez gafletten uyanmadan...
Haslet vardı eskiden usul-erkân, ar diye
Tellallar gezer olmuş Hakk'a isyan "kâr" diye.

Nazargâh-ı ilâhi kırk yerden lime lime
Câhil müderris olmuş evliyâyâ, âlime
Âkleden boyun eğmez iblis denen zâlime!
Âkıbeti idrakte azap çekse de iz'an
Ne ölüm hikâyesidir, ne mahşer, ne de mîzan!

Secdelerdir şifâsı kalpteki şirk urunun
Şuâsı alna düşer dilde Kur'an nûrunun
İslam'dan geçer yolu insanlık onurunun...
Sırat kılıçtan keskin, senden öte yâr gerek
Maksûdu Ma'bud kula hedefe âyar gerek.

Dizgin vur azgın nefse zül olsun şükrün azı!
Sözü bala banandan kullar da Hakk da râzı
Yalan, gıybet, öfkedir; kindir kalbin ârâzı...
Kem kelâmın vaazı, zannetme dile onur
Gün gelir devran döner hesap önüne konur!

Nefsin "buyur" dese de dünya zevkine, üne
Ziyân etme ömrünü, "keşke" yükleme düne
İblis takdîr sunsa da verilen her ödüne...
Sen dön kıble yönüne Hakk'ın önünde eğil!
Bâkî olan bir Allah! Kullar kalıcı değil!

Mecit Aktürk

Kitabın Ortasından

Asık yine asrın yüzü; gördüğünden gözü yılmış
Arsız ise insin özü, sözü müteber sayılmış

.

Meydan kahpenin, kabanın, teri kirli her çabanın...
Evladı arsız babanın kızı muteber sayılmış

.

Hakkı verilmiş(!) riyanın, sonu kâbus her rüyanın
Hasletin hası hayanın azı muteber sayılmış

.

Sebebi öfke sancının, konuğu nankör Hancının...
Yönü yanlış yalancının düzü müteber sayılmış

.

Tozlanınca raflarda Nûr, kalpler olmuş kanserli ur
İblise itaat onur, dizi muteber sayılmış.

.

Talibi çok kem niyetin, şer tuzaklar hayli çetin...
Aslansız ormanda itin izi müteber sayılmış

.

"Hak" gücü yetip alanın, "güç" zulmüyle nam salanın...
Namerde nefer olanın nazı muteber sayılmış

.

İnsana mahsus o genin can otağı artık kin'in
Kindarı saran kefenin bezi muteber sayılmış

.

Ferman arsızın azanın, mevsim kar boran hazanın...
Teli sevgisiz ozanın sazı muteber sayılmış

.

Âhı varken dünü yâdın, sonu gelmez bu feryâdın...
Külü fitne olan odun, közü muteber sayılmış

.

Adalette kaymış zemin, tilki olmuş Yedi Emin
Dem öyle ki bu kalemin, va'zı muteber sayılmış!

Mecit Aktürk

Koca Çınar...

Cihan-şümûl devletin kodu var genimizde
Bir poyraz esme ile yıkılmaz koca çınar.
Varsın yol sarpa sarsın, dağ olsun önümüzde
Yâri Allah olanın, yoldan öte yolu var.

Alevler yükselse de, sarsa da dört bir yanı
Ne yangınlar söndürdük, bunu da söndürürüz.
Birgün elele verip, dindirip akan kanı
Türk'e kefen biçeni eli boş döndürürüz.

İslam'ın bayraktarı dün bizdik, bugün de biz
Biziz, haçlı gürûhun önündeki tek engel.
Düşmanlık bâki kaldı; sıritsa da çirkef yüz
Ülkem için saklandı ucu zehirli çengel.

O çengel ki; kimi gün, ASALA'ydı ucunda,
Ya da nifak tohumu; bizi bize düşüren.
Yine aynı düşmandır; PKK'yı avcunda
Üfleyip, balon gibi şişirdikçe şişiren.

Bu terörün merkezi ne Botan'dır ne Kandil
Koca koca devletler bahçeme diken eken!
Ne telaş, ne yaygara, ne de kırıcı bir dil
Birlik ve beraberlik! Budur bize gereken!

Gâye; sömürülürken müslüman coğrafyası
"Dur!" demesin Türkiye; sessiz kalsın yalana
Sözde, medeni denen, sömürgeci mafyası
Yine eskisi gibi, devam etsin talana.

Arkadaş! Şunu bil ki; kolay bitmez bu savaş
Bir savaş ki, bedeli; şehitlik, hicran, keder.
Kinden sarp tepeleri aşk ile, sevgiyle aş
Onurlu bir görevi yüklemiş bize kader.

Davası büyük olan, vakit geçirmez yasla
Bayrağa yan bakana dünyayı ederiz dar.
Endişeye gerek yok; VATAN bölünmez asla
"Severek" can verdikçe; en az alçaklar kadar!

Mecit Aktürk

Kod Adım Covit Benim

Mahiyetim meçhûl değil âlime
Tasvirimi karla çizer kış benim
Bakmayın siz bu çelimsiz hâlime
Dostum olur ecel denen kuş benim

Öç vaktinde otağ kurdum sıratla
Kaçmak da boş, gelmem diye inatta
Mimikleri maskelenmiş suratta
Korku benim, hüznün benim, yaş benim.

Emredince "Ol!" deyince olduran
Benim benzi, gül çehreyi solduran
Yüreklere kor ateşi dolduran
Rüyaları kâbus eden düş benim

Telaş başlar vardığım her adreste
Hevesler de ölüm kokar nefes de
Akledene ibret vardır bu derste
Can alışım işkenceye eş benim

Şirk koşsa da hevâsına din diyen
Eyvah çeker ben gelince "ben" diyen
"Her şey"leri "hiç" edince "kûn" diyen
Karun'ların avcundaki boş benim

Düşündün mü; okudukça her salâ
Ne anlatır çevresi boş musalla?
Ne yorulmak bilirim ne fasıla
İmzam olur mezardaki taş benim

Mecit Aktürk

Korkarım Ki!

Kim derdi ki gün gelecek dem alacak kaygılarım
Ay yıldızla mesrur gecem bir mum için can atacak
Çektiğimi kim bilecek; sitem yüklü duygularım
Yularını salsam hecem yürekleri kanatacak

Ne ermişim ne müneccim; az feraset, us diyor ki
Tehdit büyük, tehlike var; sinsî lâin istiyor ki
Ne fırtına dinsin ne kar; içimdeki his diyor ki;
Avuğlara geçen her gün, göçen günü aratacak

İlâhî bir ihtar iken sinemizde her yara, kan
İrkimize uzak dedik Gazze, Myanmar, Arakan
Korkarım ki; helâk edip müslümanı(!) bu din, Furkan
Muhammed'e layık ümmet, gerçek mü'min yaratacak

Mecit Aktürk

Korkumuz Gnahtan... Ölümden Degil!

Her adım başında dil dökmen boşa
Ne dostun olurum ne sana ırac
Rabbimin emrinden ıkamam hâşâ
Dş artık yakamdan, peşimi bırak.

Kansam da sözüne çamura batsam
Bilemem hüznümü nasıl avutsam
Ölüm meleğini bir an unutsam
Haddimi bildirir salarımda ak.

Ecel musallatken emânet câna
Nasıl "güzel" derim ben bu cihâna?
Dünyayı tozpembe gösterme bana
Takvimler insafsız, âkibet firak.

Yol, yordam bilenin, oğt alanın
Yaradandır yâri darda kalanın
şaşırıpta sana yoldaş olanın
Her ânı hazandır, ukbâsı kurak.

Mahzun bırakılmaz Hakk'ı haykıran
Karanlık kalplere ziyâdır Kur'an
Dağ olsa aşarım önümde duran
Ebedim, ezelim su gibi berrak.

Her hevâ nefsimde dese de "eğil"
Taati zl bilir, etmeyiz meyil
Korkumuz gnahtan, ölümden değil
Kabir bizim için bir "ara durak".

Sorarım, "Nemrut'lar, Firavun hani?"
Anlarım Hünkâr kim, kim gerçek, fâni
Besmele nârında yakarım seni
şahittir zulmme "Nas" ile "Felak"

Rabbimden niyazım; dolunca vâde
Bu canı toprağa temiz iâde
Servetim, silahım "sağlam irade"
Beyhûde gayretin, kurduğun tuzak.

Mecit Aktürk

Koşumuz Vardır!

Uçmak için kanat çırpıp bıkmadan
Ten denen kafeste "kuş"umuz vardır
Gayret gerek yol kabire çıkmadan
Amel heybesinde "boş"umuz vardır

Rast gelmek zor kadir-kıymet bilene
Gönül yanar içten içe; ele ne
Darda kalıp kapımıza gelene
Kurulu soframız, aşımız vardır

Düşkün görsek gamlı, yaslı, yaralı
Bırakmayız öyle bahtı karalı
Gelen geçen olmasa da oralı
Dilde dua gözde yaşımız vardır

Kasvet kalbe kâbus olup boğarken
Dertler gürbüz, umut düşük doğarken
Dost bağına her gün karlar yağarken
Bizim de yaz günü kışımız vardır

Riyâm varsa işte yüzüm; gel, tükür!
Dil sussa da kalp Allah der, der zikir
Çok uğraştım, nefsi yendim, çok şükür
Ecri eşsiz diyar düşümüz vardır

Aklı olan kulak asmaz şeytana
Elestü'den sözümüz var Rahmân'a
Bir gün veda edeceğiz bu hana
Firdevs bahçesine koşumuz vardır.
Firdevs bahçesine koşumuz vardır.

Mecit Aktürk

Kör müsün?

Be hey münkir niye inkâr edersin
Yaz ardından kar-boran var kör müsün?
Her gûnahta sanma ki kâr edersin
Saklasan da bir gören var kör müsün?

Boz bulanık sudan çıkıp azarsın
Gönül yapmaz, yakıp, yıkıp bozarsın
Şirke batmış sığ sularda yüzersin
Dal uzatan, el veren var, kör müsün?

Kimse gelmez bu âleme akitsiz
Çulsuz doğar, gider çulsuz, nakitsiz
Yaprak dahi kıpırdamaz vakitsiz
Bu düzeni bir kuran var, kör müsün?

Nazâr edip keleşmekte desene
İkrâr ile SÜBHÂNALLAH desene!
Utanmadan bal beklersin her sene
Çiçeklerden öz deren var kör müsün?

Aklı olan yola çıkmaz azıksız
Konar...Göçer; „eyvah, keşke, yazık“sız
Yüz gördün mü yetmişinde, çiziksiz
Hakikati haykıran var, kör müsün?

Şükür bekler her bir uzuv, her beden
Zannetme ki bunca nimet haybeden
Ecir çıkmaz cürüm dolu heybeden
Zerki zehir, ağ ören var, kör müsün?

Ne dolarsa amel kabın, küpüne
Mahşer günü odur sızan dibine
Sarılmışsın lânetlinin ipine
Urgan çürük, kemiren var, kör müsün?

"Emir kulu" kapı çalar bıkmadan
Vardığında çekip gitmez yıkmadan
Kendine gel "kuş kafesten çıkmadan"
Defterleri bir düren var kör müsün?

Beden denen her can için bir araç
Düşündün mü vazifen ne, ne amaç?
Diyorum ki "tehlikeli bu yamaç!"
İrâd/e/den bir firen var kör müsün?

Gerek var mı her rüyâyı tâbire?
Er ya da geç yollar çıkar O Bir'e
Mezar yeri kazılmakta habire
Her kabire bir giren var kör müsün?

Şeytan mâhir, gezer elde hediye
Bekler, insan her emrine "he" diye

Onca elçi, bunca îkaz ne diye
Hem Muhammed(sav), hem Kur'an var kör müsün?

Mecit Aktürk

Kul Olmak Yeter

Gönüller yapmaktır her işte gayem
Haddini aşana "zindan" ötesi
Dostun selamıdır en büyük payem
Zor gelir nefsimde ondan ötesi

Arsıza şer "deva", heva "din" olur
Şükür ne bilmeyen pek bedbin olur
Hırs derde dert ekler birken bin olur
Bezdirir hayattan "bin"den ötesi.

Açıktır kalp gözü kâmil insanın
Aldanmaz süsüne bu fani hanın
"Zevkine varmalı" derler her ânın
Cahile tuzaktır "an"dan ötesi.

Darbedir gaflete her müsbet fikir
Kirlenen kalplere devadır zikir
Bendeki "ben" ile barıştım, şükür
Rabbime havale "ben"den ötesi.

Aczini ikrarla "tövbe" deyince
Affeder kulunu Hakk dileyince
Göç vakti can tende sendeleyince
Korkutur gözümü "sin"den ötesi.

Ödül, alkış, övgü gün gelir biter
"Ben" demek kişiyi şeytana iter
Himmet ne bilene kul olmak yeter
Son nefesle başlar "son"dan ötesi.

Mecit Aktürk

Kûn -cinas-

Muhatabım müslüman; sözüm yok îmansıza
Gönül ister ki mü'min basmaya çürük dala
Üstüne gelse cihan, özünden îman sıza
Hakk'ın ahdinden emîn, umman-ı aşka dala

Mest eylerken beşeri kıblesiz semah şeri
Gam çekmemek ne mümkün; yakar elbet içimi
Kul, alaya alır da, Yaradanı, mahşeri
Umduğu bal tasından ab-ı Kevser içimi

Her kim ki huzur arar bellidir bunun yolu
Bir Dergâh-ı Alî'de kendini aşka vursun
Bilmek gerek "kûn" nedir; ne bu kaf bu nun yolu
Ki, kalbi suflî değil, ilâhî aşk kavursun

Muradı firdevs olan vazife ne biliyor
Sıratın üzerinden geçilmiyor ki Bir'siz
Nefis tuzak kurarken İblis bıçak biliyor
Maharet ayık kalmak ve yaşamak... kibirsiz!

Ne zaman şu genzime hasret sızısı düşse
Yolcu eder Hirâ'ya dumanlı dağlar beni
Hıçkırığıma sebep yarım kalan bir düşse
Göz ağlar, gönlüm ağlar; süzülen dağlar beni.

İsteriz ki ar bile, hep incitmeden yaza
Sevgiyi harmanlaya, aşk ile kar'a kalem
Hassas gönül kalemiz; mevsim dönerken yaza
Esir olmaya kışa; batmaya kar'a kale'm.

Mecit Aktürk

Kurak Dizeler

Bir selam vermeden düşürdün nâra
Ben kara diyorum, sen ak diyorsun
Pansuman etmeden kapanmaz yara
Sebeup soruyorum, "ayak" diyorsun

Bir kalem ezelden âmâysa eğer
Bakılmaz sözüne, verilmez değer...
"Ya sen kır ucunu yahut bize ver
Yazdığın dizeler kurak" diyorsun

Sanki suçum ağır, heceyle cimâ
Ne birazcık insaf, ne de acıma
"Çek şu sandalyeyi, gel yamacıma
Göstereyim nerde aksak" diyorsun

"Zannetme sebepsiz öfkemde bu ton
Yerimden hoplattı bastığın buton
Bol gelmiş bedene giydığın bu don
Senin hakkın bi ton dayak" diyorsun

Az acı; demir at bir bahanedel!
"Şurası mükemmel, çok şahane" de
Ne puan vermişsin, övmüşsün ne de
Yine de yaptığım kıyak diyorsun

Kara bahtım ile verip elele
Gururumu kırıp katmışsın sele
"Ustalık, üstatlık mühim mesele
Sen artık bu işi bırak" diyorsun

Tevile ne hacet; mesaj gayet net
Cem etmiş özünde; Of'lu'da şöhret!
"Yüz sür eşğine; hâline şükret
Alırsa yanına çırak" diyorsun

Bismillah demeden yeni bir güne
Yakıştı mı üzme bir yetişkine
Teselli beklerken, sen hâlâ yine
"Defter kalemine yasak" diyorsun

"Yaş gelmiş doksana, noksansın ar'ca
Ter katmak gerekir edebî harca
Kalan üç gününü toruna harca"
Kibarca; yaşlısın, bunak diyorsun

Kalpler kıymetini bilene âit
Onurlu kaleme yetmeli bi "git!"
"Hükmü infaz için müsait vakit
Bayramın ertesi, şafak" diyorsun.

Mecit Aktürk

Kur'an Daha Ne Desin!

Ne bir anlık bir hiddet, ne belirli bir müddet
Kapanmayan yaradır kadına zulüm, şiddet
"Müslümanım" diyene örnek asr-ı saadet
Resûl'ün mesajı net, kaynağı vahiy, kesin
"Emanet" demiş "size"; Kur'an daha ne desin!

Kadın anadır ere; bacıdır, eşdir, yardır
Kadın karda kardelen özlenen nevbahardır
Vurulan her darbeden Sahib'i haberdardır
Ederi elbet nardır; hiç acınmaz; ödesin!
"Emanet" demiş "size"; Kur'an daha ne desin!

Kadın kısa ömre ek; Gonca/dır, Gül/dür ere
Kadın nadide çiçek; eşsiz ödüldür ere
Değil kendinden itmek, incitmek zûldür ere
Şayet asıksa çehre nevi zehir badesin
"Emanet" demiş "size"; Kur'an daha ne desin!

Aşka dair destanlar "Aslı" varsa dinlenir
Nice bîçare Mecnun Leyla ile ünlenir
Bir "Gül" boynunu bükse kâinat hüzünlenir
Ömrün onla şenlenir, o'nunla asudesin
"Emanet" demiş "size"; Kur'an daha ne desin!

Aynada gördüğünü bir kez sorguya çeksen
Anlardin anlamı yok aşktan nasipsiz, teksen
Nefse kafa tutsana güçlü isen, erkeksen
Hasletinle örneksen, onurlu, beyzadesin
"Emanet" demiş "size"; Kur'an daha ne desin!

Yazsa da dört Kitap'ta Rahman'ın şanından af
Ar varsa, tövbekârsa mücrim cezadan muaf
Laf-ı güzafı ancak sözde kalırsa insaf
Özünde şerefli, saf, mahluk-u güzidesin
"Emanet" demiş "size"; Kur'an daha ne desin!

Vahy-i ilahi ile belli oldu kara, ak
Aç mushafı gizine, Resul'un izine bak
Sîn'den öte bir diyar, mahşer de var muhakkak
Taat edersen ancak ateşten azadesin
"Emanet" demiş "size"; Kur'an daha ne desin!

Mecit Aktürk

Kurşun Kalem

Kalemimin ucu kurşun bu ara
Arsızlığı ar'a yazdım bilinsin!
Kem kelamı çok görmesin şuâra
Mazerete "yara" yazdım bilinsin!

Bir yara ki, belli artık nedeni
Mahvediyor kalbi, beyni, bedeni
İhanetin en önünde gideni,
Hakedeni dâra yazdım bilinsin!

Ne mecliste boş konuşan acize,
Ne hâine, ne de mütecavize
Sözüm size! Belli artık yön bize
Dize dize çare yazdım bilinsin!

İyilikle çözmek zorsa bir işi
Yavuz eder o iş Yunus dervişi
Paramparça edin kahpe kalleşi
Her bir leşi kâra yazdım bilinsin!

Kahrı büyük, kahpesi çok kürenin
Her Türk tanır sahibini ürenin
Mehmedimin radarına girenin
Talihini kara yazdım bilinsin!

Dostluk diyen alınmışsa hep ti'ye
Vacip olur barış için reddiye
Hoşgörüyü, sabrı, sözü "bitti"ye
İntikamı "var"a yazdım bilinsin!

Yarım kaldı çehremizde her neşe
Kaç kez dedik "yaklaşmayın ateşe!"
Bundan böyle hamaseti güneşe
Merhameti kar'a yazdım bilinsin!

Nerde kaldı beklenen o ferman
İte in'se küle dönsün bu orman
Bedel belli; kana kandır, cana can!
Boyunları "vur"a yazdım bilinsin!

Mecit Aktürk

Kurşun/kalem

Gönül bağlarına ayırık otları
Ekenler oldukça susmaz bu kalem
Muhabbet köşküne öfke putları
Dikenler oldukça susmaz bu kalem

Bir tercih vaktinin geldiği "o an"
Önce insan deriz en önce vatan
Milletin gönlüne, gözüne batan
Dikenler oldukça susmaz bu kalem

Îmân ile geçtik biz dar elekten
Rahatsız olmayız ilâhî yükten
İnfaktan, ihsandan... ve iyilikten
Bikanlar oldukça susmaz bu kalem

Ayarsız döndükçe kemiksiz meret
Kafesten kurtulan kulağa zahmet
Her ağız açtıkça beddua lanet
Dökenler oldukça susmaz bu kalem

Kovulmuştan gelen her aferinle
Açılmış aralar Kur'an'la, dinle
Kutsal her ne varsa sosyal irinle
Yıkanlar oldukça susmaz bu kalem

Öfke harladıkça kin ateşini
Dil hata saymakta, parmak leşini
Halka yumruğunu Hakk'a dişini
Sikanlar oldukça susmaz bu kalem

Dertli ozanların döndükçe dili
Korksun hecemizden orman katili
Her suçun bedeli bir muadili!
Yakanlar oldukça susmaz bu kalem

Sokakta bulmadık biz bu davayı
Seçmedik kolayı ve bedavayı
İblisle içine aynı havayı
Çekenler oldukça susmaz bu kalem

Mazlum bu âlemde bir mapus gibi
Mevsim kış, yağın kar, hava pus gibi
Garibin ufkuna bir kâbus gibi
Çökenler oldukça susmaz bu kalem

□Sitemim susana; muhatabım siz!
Ne hâle geldiniz; vicdansız... hissiz
Haksızlık görünce uzaktan sessiz
Bakanlar oldukça susmaz bu kalem

Mecit Aktürk

Kuşları Sorun Bana

Az yemedim hayatta feleğin sillesini
Nevbaharları değil kışları sorun bana
Ezberledim adını, öğrendim hilesini
Kırılan hayalleri... düşleri sorun bana

Hayat güreş minderi; çok kısa kalabildim
Rakibim kaderimdi; sesini salâ bildim
Ne kaçmayı becerdim, ne de çift dalabildim
Yediğim kündeleri tuşları sorun bana

Ne bileyim haz nasıl neşe huzur ne demek
Ne bileyim yaz nasıl, gülde kusur ne demek
Bildiyim; her nefese bin âh bedel ödemek!
Yastığa gizlediğim yaşları sorun bana

Farklı dese de bahtım, yolunu gözlediğim
Ne güldüğüm doğrudur ne de gülümsediğim
Arsızlıktan sayıldı doğru bilip dediğim
Dostlarımdan(!) yediğim taşları sorun bana

Bin çileydi hayatım; her çile bir kördüğüm
Korkunç bir kâbus çıktı göz kapayıp gördüğüm
Dost bilip on üstünden elli puan verdiğim
Yüreğime gömdüğüm leşleri sorun bana

Gâh yokuştı hayatım ağır ağır çıkılan
Gâhi deniz kenarı; şansa bakıp bıkılan
Hep timsahtı oltamı her attıkça takılan
Sabır için sıkılan dişleri sorun bana

Ömrümün son demleri olurken her an talan
Ne halimi soran var, ne artık kapı çalan
Her saniyesi hazin hayattan arta kalan
Avuçlarımdaki o boşları sorun bana

Ardımda anılarım önümde dar bir mezar
Durgun deniz gibiyim; dindi artık âhuzâr
Başarının adresi eminim herkeste var
Sadece yarım kalan işleri sorun bana

Baktığım aynalarda kırışan teni gördüm
Her canlının çektiği acıda beni gördüm
Son yediğim darbeye nihayet kûn'u gördüm
Kadere eğilen o başları sorun bana

Henüz daha açmadan kırılan bir goncayı
Sirtında yük taşırken ezilen karıncayı
Yeni doğan balığın ağzında o kancayı
Kanadından vurulan kuşları sorun bana

Mecit Aktürk

Kuyu

□Dağların ardında köyün birinde
Bir eşek düşmüştür kör bir kuyuya
Kurtulmak zor gibi hayli derinde
Çırpınıp dursa da aksilik bu ya
Hüsrana uğramış her seferinde
Gücü tükenince dalmış uykuya...

□Kendine getirmiş tanıdık bir ses
Uzun kulakları dikilmiş birden
Bakmış ki kuyunun başında herkes
Son bir gayret ile doğrulmuş yerden
Heyecan dorukta... tutulmuş nefes
Herkes çare ummuş Mihtar Ömer'den

□Eşsek hayli ağır çukursa derin
Gücünü denemiş onlarca bilek
Faydası olmamış dökülen terin
Naçar da kalınca kazma ve kürek
Morali bozulmuş Mihtar Ömer'in
Seslenmiş öfkeli ve iç çekerek;

□Kepçemiz olsaydı ya da vincimiz
Ne boşa giderdi akıtılan ter
Ne yarım kalırdı bu sevincimiz...
Hava kararmakta; bu kadar yeter
Bileği kuvvetli birkaç gencimiz
Hayvanın üstünü toprakla örter...

□Maksat zavallının ağrısı dinsicin
Ölmesin acıyla ve yavaş yavaş
Biriniz yemekle kuyuya insin
Elma armut verin biraz da lavaş
Garibim son bi kez bari sevinsin...
Derken farkedilir gözlerinde yaş.

□Malumdur eşeğe karar ve niyet
Başlar anırmaya; aaaiii 'de aaii
Vicdanı olana mesaj açık, net;
"Öldü mü insanlık; bu mudur yani?
İnsafa sığar mı böyle eziyet?"
Ne bilsin ki nedir çareye mani...

□Herkes zanneder ki taş kanattıkça
Tükenir umudu, azmi azalır
Kürekler üstüne toprak attıkça
Silkeler eşekcik altına alır

Yükselir anbean acı tattıkça
Sonunda hedefe bir karış kalır

.

□Şaşkındır sonucu gören nice genç
İçlerinden biri durumu çakar
Anlar ki tam ise azim ve direnç
Her canlı düştüğü girdaptan çıkar...
Mutlu sonla biter bu zorlu süreç;
İnsanı dert değil pes etmek yıkar!

.

□Susayan naçarın ikramı Hakk'tan
Bilen kul zehrolsa kanarak içer
Akleden göçerken süslü konaktan
Derdinden ders alır ve ibret biçer
Olmanın usulü çıkıp kundaktan
Düşmekten, pişmekten.. yanmaktan geçer!

Mecit Aktürk

Küstüm İnan...

Zerki zehir baht-ı kara'm, yok mudur hiç yazın senin?
Tat verirsin gram gram; yere batsın nazın senin.

Bilmem ki bu nasıl düzen, diken dolu her bir kozan
"Fazla sürmez" dedin hazan; çoğa döndü azın senin.

Yorgun kalbe gam yüklersin, sebep sorsam "kader" dersin
Gün görmeden can istersin; kan kokuyor izin senin.

Düşüm kordan ateşine, ömrümü taktın peşine
Yeter artık, git işine; kızarmaz mı yüzün senin.

El yanında el edersin, gözde yaşı sel edersin
Umut verir, "gel" edersin; çözülmüyor gizin senin.

Zemheriyi yazdın yaza, verdiği hep çile, ezâ
Acı artık bu enkâza; yokuş mudur düzün senin?

Kan kusturup kırdın beni, kırıştırdın taze teni
Söz verdiği bahar hani? Ne bitmezmiş güzün senin!

"Yâr" dedikçe od'un hazır, âh çektikçe dersin "sabır"
Dünya denen bana kabir; kör olmasın gözün senin.

Tütse dahi hâlâ külüm, az ötesi bil ki ölüm
Yetmedi mi bunca zulüm, yok mu tatlı sözün senin?

Sen değilsin hergün yanan, bal tasına zehir konan;
Talihime küstüm inan; erimez mi buzun senin?

Mecit Aktürk

La Fontaine'in Kargası.

Akıllı tüccar için, "güzel sözdür" dile kâr
Kem kelâma kul kişi gün gelir iflâs eder.
Akleden sormaz "niçin?", murâd etmişse Hünkâr
Taltif için dervişi bir sebep ihdâs eder.

Hak yolun yolcusunun gözleri ufku tarar
Hana sultan aransa dönüp ardına bakmaz.
Zâhir şer görünse de, her işte hikmet arar
Libas-ı edebini nefis eline bırakmaz.

Değil mi ki "meyvası" atılan taşa sebep
Onur verir ağaca; dala değen gül olur.
Kimi Resûl der, "yanar" , kimisi Ebu Lehlep!
Müfterinin gıybeti mü'mine ödül olur.

Ey miskin mukayyet ol az buçuk sevabına!
Göz dikmiş servetine La Fontaine'in kargası.
Kın ve nefret girmesin gönül denen kabına
Âkıbeti bilenin nefsiyledir kavgası.

Zuhûr ettikçe buda en küçük günâhını
Zamanla serpilip de ahretini yakmasın.
Mahzûn olsa da gönlün ayan etme âh'ını
Ki, seni üzen gafil sevinerek bakmasın.

Mecit Aktürk

Lâ Havle

Yüreği yorsa da istenen fiyat
Ne acı sonsuzdur, ne keyfe keder...
Varsın bıçağını bilesin hayat
Tevekkül korkuyu bertaraf eder!

Unutur mu Rabbi mahzun kulu hiç
Alır hüznü kalpten, doldurur sevinç
Yeter ki sabırdan yudum yudum iç
Buhara dönüşür alna düşen ter.

Hüzünü yaysa da tüm hislerine
Aldırma bahtının kaprislerine
Şineyi sarsan o ah seslerine
İçten bir yakarış, "lâ havle" yeter.

Her kim ki olursa her emrine râm
Umar Yaradan'dan izzet-i ikrâm
Akleden bilir ki, ukbâsız meram
Musalla taşında, salayla biter.

Mecit Aktürk

La Tahzen.

Bakmayın siz bülbül gibi feryâd ü figanıma
Mütevekkil bir kişinin hiç işi olmaz gamla.
Nerede bir yangın görsem mahşer gelir yâdıma
Rahmet deryâsına dalar su taşıyım gagamla.

Ta ezelden ahdimiz var, îmân ettik kadere
Mûsibeti nîmet bildik, derde yastık koynumuz.
Benzemeyiz ye'se düşüp kahreden derbedere
Yâr'dan gelen kabulümüz; kıldan ince boynumuz.

Beşer âciz! Olanları, bazen akli almıyor
Zâr ediyor telâş ile, yaz ayında yağsa kar
Nemrutların yaptıkları yanına kâr kalmıyor
Her gecenin akabinde sabredene sabah var!

Ezel-ebed arasında bu âlem bir anlıktır
Sağlam olan tek dalımız bir tek Allah'ın ipi.
"Emîn" değilse kılavuz âkıbet karanlıktır
Akledene hedef tektir; nurlu izin takibi!

Hiç şüphesiz imândandır vatan-bayrak sevgimiz
İsteriz ki dokunmasın düşman eli hilâle
Ne bir kişi, ne bir zümre; hüznölüysek, kaygımız;
Sezdiğimiz sinsi düşman; sevdâmız İstiklâl!

Kalp gözüyle bakan kula âşikâr tuzak kuran
Rabbim izin vermez ise dokunmaz bu âcize
En etkili silah duam; tek pusulam var Kur'an
Abes deriz fazla söze? Allah var gam yok bize!

Mecit Aktürk

Lain Pes Etmez

Kul; 'dersimi aldım, oldum' dese ne
Can tene yâr iken lain pes etmez
Şükürle süslense yüz küsur sene
Yine de bir nebze nefese yetmez

Doğrudur; cezbeder dünyanın zevki
Zor gelir insana günahı terki
Mezarlar konuşur, duyulmaz... belki
Salâ nefesini boşa tüketmez!

Baharlar aksini etse de ima
Yelkovan hızlanır, değişir sima
Münkirin sesi pek gür çıkar ama
Kabirden öteye borusu ötmez.

Mecit Aktürk

Leylâ'lar Yasta Bugün

Vîrâne gönüllerde ihanetten onca iz
Yenik düşmüş zamana kalplerde efsunlu giz
Söz geçmiyor kemana, inliyor...sessiiz sessiz...
Mızrap teli incitmiş, ağlatmış es'te bugün
Heceler alev alev en son nefeste bugün.

Çekip gitmiş yıldızlar; ay bulutun kölesi
Şavrulmuyor "aşk" denen hırçın atın yelesi
Beyhûde yolcu bekler aşıklar iskelesi...
"Göz yaşlı gönül buruk"; gülüşler pusta bugün
Hüzün davetsiz konuk; düşler mapusta bugün.

Kalmamış muhatabı "sevin!" denen hitabın
Yırtılmış sayfaları aşka dair kitabın
Sonu hüsrân oluyor koşulan her etabın
Gam-keder inletmekte pek mâhir, usta bugün
Teselli karar kılmış, sükûtta, susta bugün.

Kalp ağrısı...Amansız; düne kıyasla kat kat
Keşkeler...Yığın ile... Anlamsız onca "fakat"
Eksik olan şey belli; aşka vefâ, sadâkat...
Umutlar fîrâr etmiş hiçkırın seste bugün
Güfteler kordan ateş, hüzzam tek beste bugün.

İçi boşa sinenin solundaki bölgenin
Zerre kadar hükmü yok aşka dâir belgenin
Eli kanlı mâzinin ardındaki gölgenin...
Sevgi anlam yitirmiş ucûbe us'ta bugün
Mecnun'lar mevtâ olmuş, Leylâ'lar yasta bugün.

Mecit Aktürk

Leyle-i Kadr

Bir gece ki; taltifi Rahmân Rahîm Yüce'den
Bin aydan hayırlı ve bir inci gibi nadir
Bir gece ki; tarifi ayrı sair geceden
Her can için nûrlu ve sürûr Leyle i Kadir

Layık görmüş ikrama ihsanı bol, Bir olan
Melekler gıpta eder bu gece şüamıza
Yeise kapılmasın günahı kebir olan
Sığinsın Yaradana buyursun duamıza

YÂ RABBİ;

Nedamet nişanesi gönül mürekkekimle
Kapındayım Yâ Gaffâr! Diz çöktüm edebimle

Yine dilime çile "keşke"lerim, "âh"larım
Yine sırtımda heybem... içinde günahlarım

Açtım avuçlarımı aczimi ikrar ile
Sığındım Rahmetine malumu tekrar ile

Set çeksem de Yâ Rabbi İblis ile arama
Buluyor bir yolunu basıyor hep yarama

Fâniliğe şahitken aynadaki suretim
Daldım dünya zevkine bağlandı basiretim

İhtar iken ezanlar secde beklerken salâh
Zayıf düştü iradem tutukluk yaptı silah

Ne zaman yıkmak için koştu isem mindere
Nefsimdi galip gelen göğsünü gere gere

Bir cendere içinden geçerken kalan ömür
Nûr yağdırdın geceme yarıldı zifir şükür

Şükür ki kaderimin gönlüme her çilesi
Rahmetine iltica, arınma vesilesi

Şükür ki müslümanım, sarsılmaz îmanım var
Şükür ki sığınağım sağlam bir limanım var

Tefekkür ışığında ayan oldukça ziyan
Ah ile yanar dilim dîner o an hezeyan

Ey garipleri Duyan! Batsam da sıkça kire
Nazarım yönüm sana, yardım et bu fakire

Dünyevî heveslerden sıyırdım sıdkı soydum
Fazl-ı keremin için eşğine baş koydum

Ne zaman lekелense eşref-i mahluk tacım

Bilrim ki Hayy olan El Mucîb'e muhtacım

Utancım sana ayan, anlatmaya lüzum yok
Mağfiret dilenecek -biliyorum- yüzüm yok

Rüsva etme âleme düşürme el ayaktan
Ayırma tevazudan hakikatten ve haktan

Gaflet ile arama aşılmaz set öreyim
Her katre-i günahta koca deniz göreyim

Ki benliğim ürpersin, dilim haddi aşmasın
Şirk ve n/isyan virüsü ruhuma bulaşmasın

Hüzün akan çehreme neşe dolu nakış ver
Hayrı şerden ayıran ferasetli bakış ver

Öyle nüfûz etsin ki kalbime takvâ, verâ
Ağu olsun dilime yalan, gıybet, iftira

Kelamı keme uzak, yüreği pâk kul eyle
Bu hânı idrakime ibretlik okul eyle

Taltif görse de şakî, mazlum yüreği yoran
Ne zulmeden olayım, ne zalimi kayıran

Geçmesin bir tek lokma haramsa boğazımdan
Eksik kalmasın huşû niyâzım namazımdan

Sen Tabib-el Kulûb'sun, dertli gönlüme devâm
Gayrı ne varsa yok et; İslâm olsun tek davam

Muhtevası hoş fikrin mürşidi Beyân olsun
Hırs bekleyen amelim hayalken ziyan olsun

Gönlümden her geçeni Kur'an'a sorsun usum
Rızan tek arzum olsun tüm günahlar kâbusum

Mezarlar kazılırken tarihin batağında
Geçmesin günlerimiz gafletin yatağında

Esaret tehlikesi yaklaşırken son sürat
Ne nifak kader olsun ne birlik teferruat

İcabetine lâıyk dile düşsün yakarış
Vahdet çiçeğe dursun tomurcuk açsın barış

Muradına ermesin nefreti geliştiren
Ne ötekiler olsun ne ötekileştiren

Hilâlimin yüzüne hüzün gölge etmesin
Kastı hinlik olanın buna gücü yetmesin

Gör ki gözümde yaşım, damla damla nedamet
Sen Rahmansın Yâ Rahîm, eksiğim neyse tam et!

Rahmetinle yarlığa, kusurlarıma bakma
Bana belâ bir ben var; beni bana bırakma!

Nankör nadanlar nâra düşerken Arasat'ta
Bineğim Burak olsun keskin o dar Sırat'ta

Çarpılmasın yüzüme sefil amel defterim
Înâyetini göster Ey Rahmeti bol Kerim

Ayırma dostlarımdan, sevdiklerinle cem et
Muttakî kullar ile, velî'lerle hemdem et

Haram eyle nârına bedenimi yakmasın
Resûl ümmetim desin, biçare bırakmasın

Liva-ül Hamd sancağı altında yerim olsun
Umduğuma nâil et; vuslat kaderim olsun

Sevgili Habîbini sevgimden haberdar et
Mîzânın ertesinde cennette bana yâr et

Son dileğim; Yâ Rabbi, secdelere varırken
Silinsin günahlarım tan yeri ağarırken

*

Rahmetinle yarlığa,
kusurlarıma bakma
Bana
belâ
bir
ben
var;
beni bana bırakma!

**

*

Mecit Aktürk

Liebe Melanie

Weit weg von der Familie sehnt man sich nach Zuhause'
Darum sind wir nachdenklich, tränennah, empfindlich...
Lauf der Angst nicht davon; fordere sie heraus
Allen Sorgen zum Trotz, sei hoffnungsvoll so wie ich.

Nimm meinen Rat zu Herzen, lerne es auswendig!
"Wer die Hoffnung aufgibt, den kann man niemals heilen..."
Genieße jeden Atem; erst dann wir(k)st Du lebendig
Freundschaft hat dann Sinn, wenn wir den Kummer teilen.

Mal schienst Du "bärenstark", unerschütterlich zu sein
Mal schwach und traurig; berechenbar warst Du nie...
Klinik voller Menschen, doch bist Du allein
Es ist jetzt Zeit, wach auf! Komm zu Dir Melanie.

Manche reden zu viel, bauen dabei reichlich Mist
Darum war ich schweigsam, hatte stille Tage...
Lass die Ohren nicht hängen, bleibe so wie Du bist
Ob ich mich wieder melde? Was für eine Frage?

Mecit AKTÜRK

BAD HEINBERG'teki KLİNİK DOSTUMA (26.05.2015)

Mecit Aktürk

Mahzûn Mâbed

Kalemlerin ucunda, her mahfilde dildeyiz
Yine girdap içinde yine azgın seldeyiz
Ey Muhammet ümmeti acınacak haldeyiz
Suçlu sen, ben, hepimiz sebep belli; ruh noksan
Mabedim garip, sessiz; esir Mescid-i Aksa'n

Aynı gaye uğruna toplu atarken yürek
Fırkalara bölündük büküldü güçlü bilek
Zelil, hem rezil olduk fazla söze ne gerek
Bir sebebi var elbet ağıdımaya uyaksan
Uyan da bir isyan et; esir Mescid-i Aksa'n

Direnirken Filistin karşısında tankların
Ne arıyor gözlerin ardında ufukların
Yere batsın beyhude hamasi nutukların
Ürkerdin suretinden bir kez aynaya baksan
Kurtar esaretinden! Esir Mescid-i Aksa'n

İslam ile savaşa çağırırken çalan çanlar
Nerede çağ kapayıp yeni bir çağ açanlar?
Sine-i sin'e zuldür bu meydandan kaçanlar
Bir meydan ki mayası şehit kanıdır sıksan
Dindir artık bu yası, esir Mescid-i Aksa'n

Hani Kur'an kutsaldı koruyup çiğnetmezdin?
Hani mazlum gördün mü el verip inletmezdin?
Hani "davam!" diyordun hiç ihanet etmezdin?
Hani şeref, haysiyet, bir cevap ver ayıksan!
Sanma susmak meziyet! Esir Mescid-i Aksa'n

Allah'ımız var bizim; sen duanı yap ama
Gör oynanan oyunu gözlerini kapama
Çaresiz geleceksen yanaşma hiç kapıma
Yıkılırdı şer duvar bir kez ayağa kalksan
Kulak ver inleyen var! Esir Mescid-i Aksa'n

Yer dahi yeşermezken su vermeden, rahmetsiz
Zafer mi bekliyorsun savaşmadan, zahmetsiz?
Ne oldu milletime; pısrık, azametsiz
Âkıbet hep musibet sen nefsine çıraksan
Nefer bekliyor nöbet; esir Mescid-i Aksa'n

"Neden bizi buluyor?" diye sorma her bela
Tohum fitne tohumu sonuç; her yer Kerbela
Vahdet gayret beklerken kolay dinmez bu salâ
Az şey midir mesela öfkenden iz bıraksan
Yıllar geçti bak hâlâ esir Mescid'i Aksan

Fırtına dünden şedit, düşman olsa da yaman
Ahmaktır celladından merhamet, medet uman
Ey vahdeti bilmeyen, tefrikaya göz yuman!
Çiğnendi onurumuz, zelil, yer ile yeksan

İnleyen göz nurumuz; esir Mescid-i Aksan

Güçlü, haklı sansa da gücü elinde tutan
Son nefeste hatırlar gerçek neymiş, unutan
Karanlık çöktüğünde kasvet olsa da sultan
Güneşe gebe her tan, sen ahbine sadıksan
Kudüs sana da VATAN! Esir Mescid-i Aksa'n

Yazıklar olsun bize zincirleri kırmazsak
Bize tuzak kurana biz de tuzak kurmazsak
Gür çıkar mı sesimiz birlikte haykırmazsak?
Ye'sin bayrağı insin, yol bulunur Burak'san!
Yeter bu hasret dinsin esir Mescid-i Aksa'n

Yangın var yüreğimde; canım yanıyor canım
Tam şafak söktü derken çevrildi dört bir yanım
Sebeup yine gafletti, bu yüzden perişanım
Nasıl dinsin bu elem, el uzatsam...sen yoksan?
Ağlasın kara kalem; esir Mescid-i Aksa'n

İlâhî, şahidimsin gönlüme düşen odun
Tesellim inayetin, Müntakîm olan adın
Adresi, Yüce Katın bunca âh'ın feryâdın
Alçaklara acınmaz yerin dibine soksan
Sanadır bunca niyâz! Esir Mescid-i Aksa'n

Mecit Aktürk

Mahzun, Mahcup, Boynum Bükük

Her vesile fırsat deyip bugün yine bitkin, harâb
Zelil nefsim sürükeyip, af kapını çaldım Yâ Râb.

Sırat yolu ince, çetin, şükür bekler her nîmetin
Gençlik varken ben kıymetin' bilmeyen bir kuldum Yâ Râb.

Şeytan mâhir, tuzak yaman, dört bir yanımda is, pus, duman
Gafil gezdim bunca zaman; karanlıkta kaldım Yâ Râb.

Rahmân-Rahîm-Hekim varken, kimsesize Bir "Kim", Yâr'ken
Sensiz gönül kışken, karken, dar dehlize daldım Yâ Râb.

Farkındayım, hatam büyük, heybemdeki taşınmaz yük
Mahzûn, mahcûb, boynum bükük; aç kapını geldim Yâ Râb.

Mahşer günü var diyerek, hesap vermek zor diyerek
Her bir günah "kor" diyerek, hatamdan ders aldım Yâ Râb.

Ümmetiyim Can Ahmed'in(SAV) , tek talebim var; Rahmetin
Nişânesi nedâmetin, gözde selim' saldım Yâ Râb.

İbret için makber yeter, meyyitlerden aldım haber
Deyip "Furkan, bize rehber; yönde karar kıldım Yâ Râb.

Mahzûn, mahcûb, boynum bükük; aç kapını geldim Yâ Râb.

Mecit Aktürk

Maverâ Yolunda

Madem ki son durak Hakk'kın dîvanı
Fâniye el vermez, etmeyiz meyil.
Mâvera yoluna dizdik kervanı
Tükenen ayaklar, gönlümüz değil.

"Meziyet ne" dedik, dediler "edep"
Menzile götüren iz aradık hep
Öğrendik ki kibir helâka sebep
Nefsinden talebim; "secde et, eğil!"

Naz etse tan vakti, gecikse sabah
Geceyi incitmez, demeyiz "eyvah".
Görmeyi bilenin gönlü hep ferah
Rabbin varlığına sormayız delil.

Aşk odum ilâhî, gam çekmez külüm
Rahmet-i Rahmân'a tam tevekkülüm
Maksadı Mâbûd'a neylesin ölüm
Vuslat ne bilene dosttur Azrail...

Mecit Aktürk

Mâverâ Yolunda...

Madem ki son durak Hakk'kın dîvanı
Fâniye el vermez, etmeyiz meyil.
Mâvera yoluna dizdik kervanı
Tükenen ayaklar, gönlümüz değil.

"Meziyet ne" dedik, dediler "edep"
Menzile götüren iz aradık hep
Öğrendik ki kibir helâka sebep
Nefsinden talebim; "secde et, eğil!"

Naz etse tan vakti, gecikse sabah
Geceyi incitmez, demeyiz "eyvah".
Görmeyi bilenin gönlü hep ferah
Rabbin varlığına sormayız delil.

Aşk odum ilâhî, gam çekmez külüm
Rahmet-i Rahmân'a tam tevekkülüm
Maksadı Mâbûd'a neylesin ölüm
Vuslat ne bilene dosttur Azrail...

Mecit Aktürk

Merhaba Bahar.

Bahar baş kaldırmış kış uykusuna
Kurtarmış canını kar ile dondan.
Son vermiş toprağın homurtusuna
Arının parende atışı ondan.

En erken uyanan yine karınca
Yük tutmuş darıdan göz kararınca
Bülbül meftûn olmuş güle varınca
Raksedip sürekli ötüşü ondan.

Ne boynu bükük var ne kırık kanat
Zâkir zikre dalmış iblise inat
Kurdun da ağzında değişik bir tat
Kuzuyla el ele tutuşu ondan.

Harâbe bedende yıkık bir candım
Gördüğüm güzellik seraptır sandım
Daha gonca iken güle uzandım
Dikenin elime batışı ondan.

Kimin duasıydı, kimin niyâzı
Göndermiş kışı da getirmiş yazı
Dağın doruğunda gördüm ayazı
Kahrından kaşını çatışı ondan.

Hangi muzip basmış vakitsiz zile!
Terk etmiş inini ayılar bile
Cemre suya düşmüş! Kahkaha ile
Tavşanın yerlere yatışı ondan.

Hoş geldi gönlüme meltem-i gülzâr
Herkesin kolunda bir dilber-i yâr
Artık güneşin de randevusu var
Mehtâba göz kırpıp batışı ondan.

Mecit Aktürk

Mevsim Artık Sonbahar

Hayallerim âh çekiyor arkamdan
Yara aldım yelkovanla savaşta
İhtiyarlık yaman tuttu yakamdan
Adım atmak zor geliyor bu yaşta

Sanırdım ki bu han heva, haz için
Kapısında avuç açtım yaz için
Fırsat dahi bulamadım naz için
Ağrı vardı soframdaki her aşta

Tan güneşe perdesini açarken
Sezemedim gençlik gelip geçerken
Bahtım benden bîzâr olmuş, kaçarken
Hırsı gördüm dünyevî her telaşta

Tanıyalı kar, boranı, ayazı
Saçtan geçtim kaşlarım kar beyazı
Nasıl dînsin yüreğimin avazı
Hüzün varken çehremdeki nakışta

Bal olsa ne her lokmama o katık
Tat vermiyor saatimde kalan tık
Tümsek dahi şimdi yokuş, ve artık
Mevsim güzde, gönül közde, göz yaşta

Anılarım seslendikçe maziden
Kalem ucum kahrediyor yazıdan
Talihimden haz umarken, sızıdan
Yandı genzim, soldu benzim yokuşta

Kum saatim yakın etmiş ırağrı
Az ötesi ömrümün son durağrı
Bağrı açık müşfik yârin kulağrı
Uçmak için kanat çırpan o kuşta

Mecit Aktürk

Milletimin Vay Hâline...

"Girmeden tefrika bir millete düşman giremez!
Toplu vurdukça yürekler, onu top sindiremez!"

Mehmet Akif Ersoy

CENDERE

Milletimin vay hâline; ülfet payı "eyvah" olmuş.
Hüzün sinmiş hayâline, "kasvet" koyu siyah olmuş.

Dimağ esir, fikir zorda, kalbe dolan hile hurda
Yumruk kalkmış, kulak "vur"da; kalem dahi silah olmuş.

Beklenirken asil nesil, el-âleme olduk rezil
Dilim çıkan söze kefil; dünkü kardeş bedhah olmuş.

Bu ne âfet, ne hazin hal, çürük çıktı tutulan dal
Onca hain, bunca çakal, nerden nasıl peydah olmuş?

Af çıktıkça her kusurda, gedik açtı korku surda
Tat vermiyor bu asır da; hâşâ, şeytan ilah olmuş.

Gönül, hassas cam sürahi, sazım dertli, sözüm sahi
Güvenilen dostlar dahi, nankör, namert, küstah olmuş.

Sarp bir yokuş bu çıkılan, benim hergün hep yıkılan
Aynı safta namaz kılan, yetmişiki cenah olmuş

Bir zamanlar biz bir iken, nasıl bitti onca diken?
Gözde şimdi her biriken, muhataba ikrah olmuş.

Kime sorsan kendi haklı, beğenmiyor başka akılı
Gönlüm yine ağlamaklı; sulha davet günah olmuş.

Zâkir dalmış tefekküre, dua düşmüş her zikire
Mazlum mahzun, bakıp kire, sığınağı Allah olmuş.

Uyanın ey ehl-i kubur! Kalplerdeki kanserli ur
Çehresinde kibir, gurur; iblis tabip, cerrah olmuş!

Bölünen kim, kimdir bölen? Var mı bunu doğru bilen?
Tan vaktini bekleyen ben; heyhat, ele sabah olmuş!

Dert akıyor her dereden, manzara bu pencereden
Kurtulsam şu cendereden, bir de baksam salah olmuş.

Mecit Aktürk

Mî'râc ve Dua

Sevgili Peygamberimiz Muhammed Mustafa S.A.V. Efendimizin 63 senelik dünya hayatına atfen 63 beyit olarak kaleme alınmıştır.

Kaynağı Kur-an ile ayetse vecîzenin
Hikmeti yok sayanlar perişan eder aklı
Beyhûde bir gayrettir idrâki mucizenin
Esbâb-ı mûcibeler çok kez sırlarda saklı

MÎ'RÂC ve DUA

Yer: Sidretü'l Muntehâ! Az ötesi kudsî giz
Mucizeyi tarife kalem naçar, dil aciz

O âlemlere Rahmet, kâinatın gülüydü
Mî'râc, Resûl'u taltif Rabbin bir ödülüydü

Geldiğinde müjdesi göklere davetinin
Onikinci yılıydı henüz risaletinin.

Aylardan Recep ayı yirmiyedinci gece
Ameliyat gerekti; böyle buyurdu Yüce

Mübarek göğüsleri yarıldı itinayla
Yıkandı zemzem ile, haya ile, senayla

Cebrâil'di cerrahı kalbe eli daldıran
İçini îman ile hikmet ile dolduran

Haşk katına çıkacak Muhammed'imdi, nûrdu
"KÜN" deyince Er Rahmân zaman ve mekân durdu

*

Cehli kavi acizin akılsa güvencesi
"Mî'râc" deyince susar; us bîtap düşer, şaşar
Sırrı murâd etmişse kâinatın Yüce'si
Hakikati kavramak aklın boyunu aşar

*

Bir olayı idrâke fakir kalırsa fikir
Hikmete ram olan bir "Ebubekir" gerekir!

Bir başkaydı o gece kutsal Mescid-i Haram
Bu mekândan başladı Resûl'e izzet ikram.

Vakit tamam olunca binip ak bir Burağ'a
Mescîd-i Aksa deyip vardılar ilk durağa

Bağlayıp bineğini Beyt-ül Makdis önünde
İlerledi namaz 'çün Aksa Mescid yönünde

Peygamber ruhlarının önünde oldu imam
Ne tebessüm eksikti ne saygıda ihtimam

Bir yol ki ne taş vardı, ne bir tümsek, ne diken
Yedi kat sema vardı çıkılması gereken

Hazreti Adem ile başlayıp ziyarete
Hazreti İbrahim'le erişti nihayete

Aşikâr oldu herşey; ahiret ve akıbet
Boşa yaratılmadı cehennem dahi elbet

Kim görse gördüğünü, inkârcı neye düçâr
Azâbı ifadeye dili kalırdı naçar

Bu davette cüzüydü belli ki imtihanın
Vardılar kapısına Sidretü'l Muntehâ'nın

Duraksadı Cebrâil, dedi; "buraya kadar"
Öteler ötesine bir tek sana izin var

Refref'le urûc etti vardı arş-ı âlâ'ya
Çıktı Rabbin Habîb'i huzûr-u Kibriyâ'ya

Müşahede eyledi cemâl-i İlâhi'yi
Gördü yalın gerçeği, ölümsüzü, sahiyi

Alemlerin Rabbiyle konuştu vasıtasız
Yakından öte yakın; perdesiz, inkıtasız

Namazdı ikram olan ümmet için Resûl'e
Bir ikram ki, tövbeye ve duaya vesile!

Rabbin her hediyesi başımızın tâcıdır
Hakikatte her namaz mü'min'in Mi'râc'ıdır

Ümmetin mükâfâtı Mî'râc'ta oldu ayan
Cennetle müjdelendi Rabbine şirk koşmayan

Ayrıldı Hakk katından mededü inayetle
Bakara suresinden en son iki ayetle

Rücu etti yeniden Cebrâil'e, Sidre'ye
Ve birlikte yeniden ölümlü yerküreye

İslâm'a "dâvâ" dedik, uğrunda olduk nefer
Mahşer günü Resûl'üm "ümmetim" desin yeter

İşte böyle anlamlı, kudsî gece bu gece
Buyrun şimdi duaya; ihlasla...hece hece;

Nedamet nişaneşi gönül mürekkekimle
Kapındayım Yâ Azîz! Diz çöktüm edebimle

Yine dilimde tövbem; "keşke"lerim, "âh"larım
Yine sırtımda heybem...içinde günahlarım

Dünyevî heveslerden sıyırdım sıdkı, soydum
Mi'râc vesile deyip eşiğine baş koydum

Aşikâr sana arım anlatmaya lüzum yok
Halimden pek bîzârım; nazarına yüzüm yok

Dilencinim kapında aczimi ikrâr ile
Faş'ettirme cürmümü malumu tekrar ile

Set çeksem de Yâ Rabbi şeytan ile arama
Bir yolunu buluyor, basıyor hep yarama

Haykırırken ezanlar gayret beklerken salah
Zayıf düştü irâdem tutukluk yaptı silah

Faniliğe şahitken aynadaki suretim
Daldım dünya zevkine bağlandı basiretim

Ne zaman görse nefsim, göğsünü gere gere
Belki binlerce kere seriverdi mindere

Harcadığım her nefes olsa da hebâ, ziyan
Sen Settarsın setreyle hatamı etme ayan

Ey garipleri duyan! Batsam da sıkça kire
Tut elimden yol göster yardım et bu fakire

Gaflet ile arama bend-i muhkem öreyim
Her zerreyi nazarda varlığını göreyim

Muhtâc etme kimseye düşürme el ayaktan
Ayırma doğruluktan, tevazudan ve haktan

Tamahkârlıktan uzak kanaatkâr kul eyle
Dilimden döküleni gönül yapan bal eyle

Bakış ver ferâsetli, hayrı şerden ayıran
Ne zulmeden olayım ne zalimi kayıran

Yere bassın ayağım kibir dağlar aşmasın
İblis'in avanesi benimle uğraşmasın

Öyle nüfûz etsin ki kalbime takva, verâ
Tat vermesin dilime yalan, gıybet, iftira

Geçmesin bir tek lokma haramsa boğazımdan
Eksik etme huşûyu duamdan, namazımdan.

Şen Tabîb-el Kulûb'sun, sensin her derde deva
Öyle bir î mân ver ki ne hırs kalsın ne heva

Gönlümün gülzârında zakkum çiçek açmasın
Bahar gelsin Yurduma huzurumuz kaçmasın

Sarmadan bedenleri etkisi habis urun
Kurtar bizi içinden fitne deneni çukurun

Şehit kanı kokarken vatanımda her karış
Şerap olmasın dostluk; kardeşlik, birlik, barış

Asumanın süsüne hü zün gölge etmesin
Kastı kavga olanın buna gücü yetmesin

Gör ki gözümde yaşım damla damla nedâmet
Sen Rahman'sın Yâ Rahim, el amân, merhamet et!

Rahmetinle yarlığa kusurlarıma bakma
Bana belâ bir ben var beni bana bırakma!

İfa edip emrini hep layıkı veçhile
Çekmeyeyim mahşerde miskal miktarı çile

Telkînim verilirken hitam bulmadan sabrım
Cennet bahçelerinden bir bahçe olsun kabrim

Ne mahzun bırak beni mahşerde arasatta
Ne de kaysın ayağım ince keskin Sırat'ta

Çarpılmasın yüzüme sefil amel defterim
İnayet et, bağışla, ey rahmeti bol Kerim!

Ayırma dostlarımdan sevdiklerinle cem et
Muttakî kullar ile Velî'lerle hemdem et

Liva-ül Hamd altında bana da bir yer olsun
Umduğuma nail et; ne âh ne keder olsun

Haram kıl cehenneme bedenimi yakmasın
Resûl tutsun elimden bir daha bırakmasın

Varsın küs kalsın güneş yazımın gündüzüne
Darlansın dursun ne gam ölüme dek bu rûhum
Yeter ki doya doya bakayım gül yüzüne
Şefaati Resûl'den eyleme beni mahrum

Muhammed Mustafa'yı cennette bana yâr et
Sevgimden selâmımdan rûhunu haberdâr et

Her Emr-i İlâhi'yi dimağıma tâc eyle
Kıyam'ım, rûkûm sana; secdemi Mî'râc eyle

Son dileğim Yâ Tevvâb, secdelere varırken
Tüm günahım silinsin tan yeri ağarırken..

Rahmetinle yarlığa kusurlarıma bakma

Bana belâ bir ben var

beni bana

bırakma!

Mecit Aktürk

Muhasebe

Susadıkça idrâkim cehâletin çölünde
Tefekkür deryasından su taşır gönül kabım
Anlar iz'an "Mutlak kim?", "Kudret kimin elinde?"
Dil susar hayâsından Kur'ansa muhatabım.

Kirpikler el çektikçe serimde pencereden
Kâinat kitap olur, okutur satır satır
Bin şükür sökün eder bir anda hançereden
Her satır her bir hece gerçeği hatırlatır!

Nisyâna esir düşse, insan etse de inat
Dürer hiç acımadan düşlerin defterini
Deyip "fânidir dünya, ölümdür tek hakikat"
Gösterir musallayı ve kabirde yerini

Türlü nev'î olsa da günah denilen kirin
Hakk'a âsî mücrimin cürmüne tarif nâçâr.
İblis değilse şayet dostu mütefekkirin
Her fikrin iz düşümü bir sırra kapı açar.

Ey nefsim kendine gel! Kanaatte kıl karar!
Sahibisin sandığın er geç yokluğa gebe!
Gafletle geçen her an telâfisi zor zarar
Yapacak çok işin var; en başta muhâsebe!

Mecit Aktürk

Muhtemelen

Sorsalar karamsara "talihim hep kara" der
"Hasret koydu bahara, sitemlerim kar'a" der

Açılır serde baca derin bir âh yükselir
"Yüreğim paramparça, her parça bin yara" der.

Mevzu döner dolaşır sebab-i zâra gelir
Mendil göze yaklaşır; av oldum bir yâra der

O'ydu yeğâne kârım, yokluk içinde varım
O'nsuz her şeyim yarım, o'nsuz düştüm dara der

Kadere sesim çıkmaz; kurudu şah damarım
Tek damla kanım akmaz çekse cellat dâra der

Hıçkırıklar bıraksa hal dili feryâd eder
Gayen beni bulmaksı kor ateşte ara der

Anbean büyür resim; lügatında laf biter
Yaşamaya hevesim kalmadı bu ara der.

Rayiha umar iken sararıp soldu gülüm
Yüreğimde biriken, dile feryât, nâra der

Pek hazindir son bölüm; korkutmaz o'nu ölüm
"Doğrayın dilim dilim; atın beni nâra" der.

Mecit Aktürk

Muvakkaten

Hayat ömürlük tuval, düşler rengârenk boya
Yüreğinin sesidir her ressamın fırçası
Yarım kalan tablolar...Ansızın biten rüyâ...
Her gizemli kördüğüm bir nizâmın parçası.

Bir nizam ki, âsârı, âşikâr gören göze
Sığmaz beşer ufkuna kâinat arazisi
Bir nizam ki, cem olmuş, yazılmış otuz cüze
Karıncayı gözetmiş adalet terazisi.

Bir nizam ki, Hâlık O; O'dur kimsesize Kim
Fenâ fillâh makamda O'dur yeğâne sâhi
Düşünmeyi bilene herşey açık, nitekim;
Her nesnede O'ndan iz, hep o Mühr-ü İlâhi.

Bir nizam ki, her can çün dört mevsim açık büfe;
Ne mü'minler kayrılmış, ne aç kalmış beynamaz
Bir nizam ki, içinde, yer yoktur tesadüfe
Rüzgâr emir almadan, yaprak dahi oynamaz.

Bir nizam ki, doğarken sütü hazır bebeğin
Her annenin göğsünden en billur pınar taşar
Bir nizam ki, kanadı, "düşün!" der kelebeğin
Hakk ve hikmeti idrak aklın boyunu aşar.

Şaşarım, nûr var iken tercih edip zifiri
Şûası sönsün diye güneşe üfleyene.
Şaşarım, unutarak "davetsiz misafir"i
Şandan, şereften sayıp günah istifleyene.

Toprak bilir işini; pürüzsüz olsa da ten
Her yol mezara çıkar, diller sükûta, susa
Bu handa çadır kurduk, geçici; muvakkaten
Ben diyeyim üç günlük, siz deyin daha kısa...

Mecit Aktürk

Müher-ü Melik

Zâkir, Hakk'kı zikre dalmış; kulda Yaradan'ı gördüm
Gözler mahzûn, selin salmış; halde Yaradan'ı gördüm.

Mâdem gaye hayra eriş, bir besmele bekler her iş
"Elif-Lâm-Mîm" diyor derviş; dilde Yaradan'ı gördüm.

Gülzârında gonca, çiçek, rahmet yağar ölçek ölçek
Mâmül ipek, mağrûr böcek; dalda Yaradan'ı gördüm.

Ağ örülmüş ten içinde, can verilmiş cân içinde
Tüm damarlar kan içinde; alda Yaradan'ı gördüm.

Her ne varsa O'na muhtaç, her derde "O" dermân, ilaç
Ah çektikçe yanan ağaç; külde Yaradan'ı gördüm.

Çınar, köknar, hem meşede, pay edilen iaşede
Lâle, sümbül, menekşede; gülde Yaradan'ı gördüm.

Talep olmuş kesesine, rızık düşmüş hissesine
Bakıp koca cüssesine; filde Yaradan'ı gördüm.

Ferman yoksa yorgun dize, yılar fâni, bakar düze
Vakıf oldum nice gize; yolda Yaradan'ı gördüm.

Onca maşuk dillerde yâr, aşk oduna olmaz ayar
Çok yer gezdim, diyâr diyâr; çölde Yaradan'ı gördüm.

Aklı olan etmez inkâr, kudretini ettim ikrâr
O'dur Melik, Malik, Hünkâr; "Ol"da Yaradan'ı gördüm.

Mecit Aktürk

Mülküm Dediğin Ne Ki

İblis esir almışsa âdemî idrak, us'u
Arsızlık için âlem uçsuz bucaksız saha...
Altını olsa dahi iki vâdi dolusu
Tıynetinin gereği, "ver!" diyor biraz daha..

Beyhûde değil, hâşâ; boşa gelmedi Kur'an
Tâat bekliyor kuldân önüne sofrâ kuran
Kâr sansa da cürmünü, kudurdukça kuduran
Va'dedilen gün gelir, beste yapar dil âh'a...

Hakikatte gâye tek; nefsi yenmede yarış!
Mülküm dediğin ne ki! Bir mezar; üç-beş karış
Aslolan samîmiyet; Hakk'ka içten yakarış
Ancak Mü'minler varır mahşer günü felâha...

Mecit Aktürk

Naat

Ne zaman anılsa O/nurlu isim
Gönül dağlarında hep aynı mevsim
Habîbim diyerek övmüş El Azîm
Hasrete O'dur im; hüznün sağlar hep
Kalem kara bağlar... Ağlar mürekkep

Muradı haz olan üç günlük meşkten
Geçmesin bir ömür bu gamlı köşkten
"Vuslat" ecel bekler burada aşktan!
O yüzden yasıdır nurlu dağlar hep
Kalem kara bağlar... Ağlar mürekkep

Bulmuşsa bahtiyâr o/nurlu izi
Terketmez yolunu yorulsa dizi...
Limanı âti'de hece denizi
Sızlatır genizi, hazin çağlar hep
Kalem kara bağlar... Ağlar mürekkep

Hicranda bir yürek yanarken issiz
Alev aşikârdır, hıçkırık sessiz...
Takvim dile gelse şaşardınız siz
Güneşsiz, güz eşsiz; gülsüz bağlar hep
Kalem kara bağlar... Ağlar mürekkep

Devir de değişmiş, benî Âdem de
Gönül incitenin gözü kıdem de...
Resûl ümmetini ararken demde
Bir başka âlemde kalan sağlar hep
Kalem kara bağlar... Ağlar mürekkep

O'nunla şan aldı an da, cihan da
Aşkına fedâdır ana da, can da...
Ruhu incindikçe her hezeyanda
Lav kaynar bu canda; beni dağla'r hep
Kalem kara bağlar... Ağlar mürekkep

Gafile hava hoş, deniz açıksa
Sevinir, bahtına bir inci çıksa
Oysa kalp gözüyle özüne baksa
Hasretten iz yoksa, boştur ağlar hep
Kalem kara bağlar... Ağlar mürekkep

Bâkîden bîhaber bilseydi ne sır
Zül(!) ziyet olurdu, meziyet kusur
Ömür dedikleri önemsiz kusur
Sebep onbeş asır, zalim çağ'lar hep
Kalem kara bağlar... Ağlar mürekkep

Mecit Aktürk

Nagehan

Ne ışık var ne dehlizden bir çıkış
Karanlığım ak olmuyor Nagehan....
Ağıt yazar kaşımındaki her nakış
Çehreme hiç bakılmıyor Nagehan

Ne yardım var ne yakında bi liman
Kar boran kış fırtınadan el aman
Kara bahtım çok insafsız pek yaman
Kurşun atsam yıkılmıyor Nagehan...

Nihayeti yok mu yârim bu güzün
Hep zemheri hep gözyaşı hep hüzün...
Hayat yolu dar merdiven upuzun
Yapayalnız çıkılmıyor Nagehan...

Faka bastım boşa çıktı her çaba
Ne mektup var ne bir selam, merhaba...
Çekip gittin, ittin beni girdaba
Boşa kürek çekilmiyor Nagehan...

Söz kâr etmez sinemdeki yıkıma
Kapılmışım voltu yüksek akıma
Kağıdım da kibritim de çok ama
Yitik yıllar yakılmıyor Nagehan...

Mecit Aktürk

Nakş-ı Kadem-i Şerif

Bir "kûn" emri ile basılmış zile
Ezelden ebede göç akın akın
Önümden gidenler vardı menzile
Ardımdan gelenden ayrılık yakın.

Kundaktan çikalı daha dün gibi
Yaşadım yurdundan hep sürgün gibi
Bedel, ödenmesi zor yekûn gibi
İbret ararsanız hâlime bakın.

Yokuşa yol dedim, düz sandım bayrı
Pusulam kırıkta olmadı hayrı
Kadem-i şerif'ten kalınca ayrı
Tesbiti zor geldi karayla ak'ın.

Yoksulu bey bildim zengini fakir
Münkire dost oldum, zâr etti fikir
Ömrün son deminde uyandım şükür
Öğrendim sırrını Nas'ın, Felâk'ın.

Fâni olan mahluk, halk eden Bir'di
Her yolun sonu bir, o da kabirdi.
Sebebi riyâydı, benlik-kibirdi,
Haramdı, yalandı, şirkte helâkın.

"İnsanım" diyenin süsü ar imiş
Resûle ümmete Rabbi yâr imiş
Görmeyi bilene âşikâr imiş
Sinden ötesiyle, ardı âfâkın.

Mecit Aktürk

Nankördür... Cayar İnsan!

Âdemdir ilk atası; balçıktır aslı, özü
Mûcizeye tanıktır vücûdunun her cüzü
Nutfeyken cenin olur...derken açılır gözü...
Dünyaya teşrif için saniye sayar insan
Bezm' elest'te söz verir, doğarken cayar insan!

Yaka silker adından savaş yorgunu çağlar
Bekler ki heybetinden selâma dursun dağlar
Ya zulmeder ağlatır, ya mazlûm olur ağlar...
Gâh eşref-i mahluk'tur hayra ehildir insan
Kâh Nemrut, Kâh Firavun; Ebu Cehil'dir insan.

Bîhaber kullar gibi cehennem nârından
Vazgeçmiş cehli kavî dilinin ayarından
Nice meltemler eser Velî'ler diyârından...
Sanırsın fırsat bilip, kapıyı açar insan
Heyhât! Gönül gözünü, kapatır, kaçır insan!

Kâinatta ne varsa âmâdeyken emrine
Sormak gelmez aklına! "Yaradan'ın emri ne?"
Onca gün/âh sığdırır üç nefeslik ömrüne...
N/isyân rûhunu sarar, haddini aşar insan
Küfürde karar kılar, yolundan şaşar insan.

Benliğin sarayında tâc giyince hezeyân
Çâhil nerden bilecek "kâr" ne demek, ne "ziyân"
Üryân gelir âleme, giderken yine üryân...
Aşiyânı görür de hiç ibret almaz insan
Kalp mühürlü olmasa böyle alçalmaz insan!

Kalem-i kader ise çilenin müsebbibi
Düşeni sultân eder kör bir kuyunun dibi!
Şayet murâd etmişse Kuvvet Kudret Sahibi...
Engeli dağlar olsa, zorlanmaz, aşar insan
Taht kurar gönüllere, ebedî yaşar insan.

Bu kadar düşkün iken Resûl'ü ümmetine
Akleden tâlib olmaz iblisin himmetine
Hem, geçirmez günâhı kâr sanıp zimmetine;
Gafletten uyanır da, sevâbı derer insan
Mâbûd'a yaslanır da maksûda erer insan.

Dünya denen bu âlem âhiretin okulu
Seçmek gerek doğruyu, en güzeli, mâkulü
Birgün ansızın gelir davetsiz emir kulu...
Gözünde son damlalar! Sessizce döker insan
Vakit artık tamamdır! "Eyvah" der, çöker insan!

Mecit Aktürk

Nasihat

Çetelesi tutulur aşikâr olan zikrin
Âkıbeti bilen 'çün ağızlar sırra kutu...
Her kim ki zorluk çeker hazmında farklı fikrin
Giz etsin kelimini, tercih etsin sükûtu.

Çok kişinin çektiği dilinin belâsından
Kimseye hayır gelmez günah müptelâsından
İnsan ibret almazsa meyyitin salâsından
Bakar omuzda yüke, boştur sanır tabutu.

Aklı fîrâr edene nefsi en büyük kapan
Nice gafiller gördüm fânî olana tapan
Nitekim insan idi helvadan ilah yapan;
An gelip acıkınca "iç" ediveren putu!

Ey Nefsim! Sen aldırma, felekten gün çalana!
Gün ışığı ulaşmaz sürekli alçalana
Zaman sele karışmış, bak sen elde kalana!
Ar et Yüce Rabbinden! Asla aşma hududu!

Mecit Aktürk

Naz Sayın

Hak ettiysem düşlerime yağsın kar
Bin kâbusu bir rüyâma az sayın
Hayallerim serâb olsun ne çıkar
Ardı gelmez kışlarımı yaz sayın

Yıldı gözüm sabra süre ekinden
Umuduma gam yürüyor kökünden
Naçar kaldı kirpiklerim yükünden
Damla damla süzüleni haz sayın

Dil sitemi hüzün demi kâr bilsin
Aldırmayın bahtım derdi yâr bilsin
Ağyara ne başım öne eğilsin
Avazımı kapris sayın, naz sayın

Gören sanır gönlüm savaş alanı
Bulamadım derdimden pay alanı
Nağmeleri her gün hüzzam çalanı
İflah olmaz, laf anlamaz saz sayın

Damla damla süzüleni haz sayın...

Mecit Aktürk

Ne "hoşgeldin" Ne De...

Ne "Hoşgeldin" ne de bir buket çiçek
Ne de hatır için damla içecek...
Nasıl hakettiyse öyle geçecek!
Yıl başı telaşı bizim ne'mize
Uzak dursun bu kez Yılbaşı bize

Kaderle bir ise, bozuksa niyet
İhtiram, iltifat beyhude gayret
Yıllarca ödedim; bitmedi diyet
Ne bize acıdı ne annemize
Uzak dursun bu kez Yılbaşı bize

Sorsunlar nefesi tükenen yıla
Verdiği çileden mutlu mu hâlâ?
Tebbessüm etmeye hep ramak kala
Ateşler doldurdu şu sinemize
Uzak dursun bu kez Yılbaşı bize

Madem; neşem için yok hiç çabası,
...Ve gelen gidenin bir akrabası
Madem ki elinde kışın sopası...
Gelmesin istemem gam hanemize
Uzak dursun bu kez Yılbaşı bize

Yetmeti mi ya hu; bu kadar fakir
Donarken sokakta, insaf et de bir
Gelirken bir kere baharı getir!
Maşa uzatmasın kestanemize
Uzak dursun bu kez Yılbaşı bize

Bozuldu ayarı kalemin hepten
Kahretti kâğıtlar bu mürekkepten
Varsın sayılmasın haklı sebepten...
Katlansın o halde bahanemize
Uzak dursun bu kez Yılbaşı bize

Ne zaman yaklaşırsa Ocak başına
Buz k/atar garibin yavan aşına
Yalvartmayın bana boşu boşuna
Haber verin zât-ı şahanemize(!)
Uzak dursun bu kez Yılbaşı bize

Kısaca dostlarım; yandıkça yaram
Bütün kutlamalar gönlüme haram
Ulaşsın mesajım, bilinsin meram...
Zaten yakışmıyor ananemize
Uzak dursun bu kez Yılbaşı bize

Mecit Aktürk

Ne Mutlu -ii-

Sînedeki can kuşu ten dağını aşmadan
Fâniliğin sırrına erenlere ne mutlu!
Mevsimlerin son kışı saçlara bulaşmadan
Azgın nefsinin yere serenlere ne mutlu!

Yazılsa da ayaklar karlı sarp yokuşlara
Murâdı Mâbud olan kulak asmaz kışlara
Menzil-i ilâhîde takılsa da taşlara
Yûnus'a yoldaşlara... yârenlere ne mutlu!

Ömer'ler göçüp gitmiş, savmışlar sırasını
Zâlim ele geçirmiş adalet çirasını...
Bulup yetim, öksüzün bahtıyla arasını
Mazlumun yarasını, saranlara ne mutlu

Verip pîr i fânîye ölüm ihtimalini
Unutmuş zenginimiz hazin istikbâlini
Garibin hatırını, âh çekenin hâlini,
fakirin ahvâlini soranlara ne mutlu

Me mutlu; amelleri koyulunca tartıya
İmtihânı geçene... kalmadan takıntıya!
Sabır sermayesini salmadan akıntıya
Göğsünü sıkıntıya gerenlere ne mutlu

Gezip kibir dağında, alıp şânı, şöhreti
Ben'liğin beslediği toprağın ganimeti!
Yüreğine koyulan dert içinde ziyetini,
musibette nimeti görenlere ne mutlu

Vazifelerin hası yüklenmiş iken dile
Ağızdan çıkan kelâm muhatabına çile...
Muhabbet sarayına hep lâyı-ı veçhile
Kemâl-i edep ile girenlere ne mutlu

Derde tabip arayan gezse de diyar diyar
Şah damarından yakın, El Mucîb'dir O duyar!
Vahyedilen Nûr ile nefsinin verip ayar
Yüreğinde kine dâr, kuranlara ne mutlu

Akrebin kiskacında kıvrandı-ğın o saat
Ne kundakta "can" biter, ne ukbaya sevkiyat!
Vuslat için gün sayan, yâr için sormaz fiyat
Ahdine sadık hayat, sürenlere ne mutlu

Dün geçti, yarın meçhul; sen elde kalana bak!
Hayat merdiveninde bilinmez son basamak
Emanet istenince, gelince vakt-i firak
Sahibine pir-ü pak verenlere ne mutlu

Meftunken cümle âlem nûruna, nakışına
Muhammed'i anmayan yazar boşu boşuna

Ol Server'in yolunda girip aşk yarışına
Hasreti gözyaşına, karanlara ne mutlu

Ne mutlu!

Mecit Aktürk

Ne Mutlu...

Günler bir bir tükenip, hebâ olmadan ömür
Yanlış limana demir, atmayana ne mutlu!
Tüm gücüyle yüklenip verse de şeytan emir
Taate deyip zehir, tatmayana ne mutlu!

Ne mutlu! İncinse de, gönül incitmeyene
Diller kem söz dese de, aslâ kin gütmeyene
Mahâret, gidebilmek "hiç gelip gitmeyene"
İnsanları kendinden itmeyene ne mutlu!

Dünya, ahret tarlası; diken ekme gül varken
Deme "secdeler için henüz daha çok erken"
Gündüz kepenk indirmiş herkes uykuda iken
Seherlerde el açıp yatmayana ne mutlu!

Gâfil zevk-ü sefâda; "felekten gün çalıyor!"
Oysa farkında değil gemisi su alıyor...
Bir ömürden geriye "eyvâh", "keşke" kalıyor
Günahların selinde batmayana ne mutlu!

Ne varsa beşer için bunca izzetüikrâm
Beklenen secde, şükür; Yaradan'a ihtirâm
"Lebbeyk" deyip Rabbine, her emrine olup râm
Helâl aşına haram katmayana ne mutlu!

Bak şu âciz hâline, düşün bir, tefekkür et!
Her alınan nefesin bir bedeli var elbet
Hayat dediğin ne ki, sürmüyor ilelebet!
Dünya için ahreti satmayana ne mutlu!

Îmân en büyük nîmet, sevap kula kâr iken
Hakk yolun yolcusuna Yaradan'ı yâr iken
Ümmetin sevgilisi GÜL MUHAMMED(SAV) var iken
Safını başka yerde tutmayana ne mutlu.
Safını başka yerde tutmayana ne mutlu.

Mecit Aktürk

Necât

İnsan bilmez "tamam", "yeter"; fânî, hadsiz murâdında
Oysa ömür başlar...biter; bir kelebek kanadında!

Çâfil gaypten hitap bekler, "Resûl-Nebî-Kitap" bekler
Âlim âciz; bîtâp bekler; insan kayıp hilkatında...

Hak bilmeyen hana hakan, hüznün seli gözden akan
Sînelere kor bırakan zam bekliyor fiyatında

Aşka mekân varken tende, emaresi yok bedende
Emaneti bir kefende; Yunus'un da...Ferhat'ın da.

Din türemiş kinden nâzil, "us" bedende sürgün, azil
Sırıtın hep aynı rezil her mazlumun feryâdında.

Azgın beşer zor gemlenir, çene düşer, söz kemlenir
Öfke pişer, kin demlenir edepsizin suratında.

Nisyân üzre Benî Âdem, sanır uzar gider bu dem
İsyân eder rızık ister hem; "nankör" yazar sıfatında.

Özde eksik îman, arken, kursağında haram varken
Pek mahirdir talepkârken; mübalağa sanatında!

Zerki "zehir", pek sinsi mar, iblis ile olmaz kumar
"Kadim hasım" taat umar; günün her an, saatında.

İlim, heder eder cehli, zây olmaktan önler mehli
Mahzûn olmaz takvâ ehli; nezd-i Hünkâr, Hakk katında.

İnat varsa şayet özde, zifir gedik açar gözde
Farkındadır gafil sözde; maşşerin de...sıratın da.

Aynı değil karayla ak, gidilecek yer muallak
Âkıbeti hüznün, helâk; tefritin de...ifratın da.

Sur vakti var söz ilâhî, va'dedilen olur sâhi
Hatta kurur suyu dahi, "kûn" emriyle Fırat'ında.

"Can" taşıyan, bil, Hayy değil, Firdevs'e yol kolay değil
Beyân etmiş Nazm-ı Celîl; bedeli var beratında!

A'dan z'ye cismi gördüm, sırta erdim resmi gördüm
El Emîn, Ol ismi gördüm, insanlığın necatında...

Mecit Aktürk

Nevbahar Beklerken

Ne desen beyhude, ne söylesen boş
Hasletin hasını alan yok bu dem
Bakışlar öfkeli heceler nahoş
Gönüller virane; talan çok bu dem

Akıl baştan bîzâr, nefsi inse yâr
Kalpler iblis için bulunmaz diyar
Dillerin ucunda bozulmuş ayar
Ar-adap dersinden kalan çok bu dem

Ahde ihaneti arsızlık sayıp
Îlâhî tahtını terketmiş ayıp
Kibir dergâhında akli kutsayıp
Şirkin kapısını çalan çok bu dem

Onurken baş koymak nurlu izine
Suratlar asılmış İsm-i Güzin'e
Şerh düşüp Hâlık'ın ulvî sözüne
Gaflet denizine dalan çok bu dem

Muhabbet akarken ilahî arktan
Din peydâ edilmiş kinle nifaktan
Nevbahar beklerken şimdi şafaktan
Hakk'tan belasını bulan çok bu dem

Mecit Aktürk

Neye Yarar ki?

"Affet" desen artık neye yarar ki?
Pişmanlığa anlam bulmak zor şimdi
Yaşananlar kalbe öyle zarar ki
Sol yanımda yaralarım kor şimdi.

Hiç ayrılmaz bir bütündük biz güyâ
Düşle başlar, şen biterdi her rüyâ
Ne oldu da ufku geniş bu dünya
Bana zindan, sana dehliz, dar şimdi?

Bir zamanlar bilmez iken ne sancı
Elem oldu yüreğimde kiracı
Baktığımda her gördüğüm, ne acı;
Darağacı, elde urgan var şimdi.

Harsız mumum, fersiz yanar kandilim
Her adını andığımda kan dilim
Çok ağladım, artık kuru mendilim
Sana "hüsrân", sana "eyvâh", zâr şimdi.

Teselliyi hiç deneme, gerekmez
Gönül kırıgın kalp buruksa nâz çekmez
Dimdik ölür, lâkin çınar diz çökmez
Essin bora, yağsın dolu, kar şimdi.

Hâlâ sorma "hatam neydi?", çok ayıp!
Gören göze meçhul değil ne kayıp
Meziyetse, zezem ile yıkayıp
Suçlarını ipek şala sar şimdi.

Anladım ki hata imiş bu liman
Seni yine affetmek mi? El aman!
Bir gün döner diyormuşsun; öyle san
Gururdan da öte engel ar şimdi.
Darağacı, elde urgan var şimdi.

Mecit Aktürk

Neyin Var Bayburt! -1-

Gağıncı asır bu, gağıncı guşah
Sanma ki şıkarsan ey'in var Bayburt
Eğri oturah da doğru gonuşah
Kuçuk bi şehersen neyin var Bayburt

Niye bozuliysan, gaşın çatıysan
Yeşilin bol gibi çalım satıysan
Bana gurbağayı hatırlatıysan
Sanki Rize'sen de çayın var Bayburt

Bi dabah zironnan bi yayuh ayran
Sofraan oturan buna mı hayran?
Ne bi kartalınnan, ne de kanaryan
Bi gaç çakalınnan, ayı'n var Bayburt

Gucukta sahiller yaşarken yazı
Veriysen herkese boran, yazı
Gapanan yolları golaysa gazı
En az beşi garlı ayın var Bayburt

Urfa'lı gezerken başında "Şan"la
Bursa'lı oynarken gılıç galhanla
Gızım seen deyrem, gelinim anla
Kenarda bi gırh yayın var Bayburt

Yağmur sulariynan dereyi karsam
Şaşardın garşaan rakip çıharsam
İçinden Coruh'u çekip çıharsam
Anca tehretlik suyun var Bayburt

Olmasa tümsekten az üskek Kal'a'n
Bi Şair Zihni'ydi ahılda galan
Evlerin virane, gasaban talan
Toplasan bi avuç köyün var Bayburt

Dedem Korhut ile gorhuttun bizi
Gaybettük gurbetten sılaya izi
Destana ne gerek, şiirin özü
Çekilmez, çok ander huyun var Bayburt

*

Sırma saçlarıma doldu diye ah
Nası tanımaysan; hele been bah
Goynunda bi yer aç; günahdır günah!
Sıladan göç etmiş beyin var Bayburt

Guzu çevürsek de ızgaramızda
Yohsulluh tüterdi cıgaramızda
Kimseye deme de; laf aramızda
Havayın gışhanan hayın var Bayburt

Mecit Aktürk

Neyleyim Cinas-...

Kanadımdan kurşun yedim kan sızıyor yaradan
Kış bahtıma tuzak kurmuş; uçamadım, neyleyim
Yâr dağların ötesinde; "Gel, geç!" diyor Yaradan
Yollar sırat gibi keskin; geçemedim... neyleyim.

Bu ne devran nasıl bir dem; âh çeken çok gülen az
Bülbül dahi bitkin bîzâr; etmez olmuş güle naz
Hazan yemiş gamlı gülzâr; diken bol gül en az
Etrafıma tebessüm, haz saçamadım neyleyim

Bir zamanlar neşeye eş, hüzne mezar kazandım
Talihimin kâr payından tükenmez zâr kazandım
Bir firakın hâr deminde dert kaynatan kazandım
Sevda denen bir tuzakmış; kaçamadım, neyleyim.

Gezdim âvâre, bîçâre, bir çareye susayıp
Dediler ki; "ifşa etme, aşk bir sırdır; sus ayıp!"
Boyun eğdim kaderime, zehir içtim, su sayıp
Hep gizledim sırlarımı, açamadım, neyleyim.

Mecit Aktürk

Nihayet

Talan et maziyi şaşırımam asla
Dal gönül köşküne kalanı zay et
Kendinle gurur duy, ustalık tasla
Yaptığım yuvayı yıktın nihayet

Bal olsa yenmezdi her gün her saat
Suç seni sevende, bende kabahat
Kabak tadı verdi belli ki rahat
Sıkıldın huzurdan, bıktın nihayet

Uğrayıp solumda saklı o şehre
Kanal aç gözümde hüznü nehre
Ab ı hayatımken dönüşüp zehre
Yüreğime sızdın, aktın nihayet

Ne şansın yaverin ne bahtın ilah
Şakağa dayalı kalmazdı silah
Beyhude keşkeler beyhude her ah
Dokundun tetiğe, sıktın nihayet

Mecit Aktürk

Niye Parklar Böyle Boş?

Niye parklar böyle boş, uçurtmalar hep yerde?
Söyle şair, burası, Filistin mi, Irak mı?
Neden ürkmüş çocuklar, ne işi var siperde?
Nasıl düşmüş bu hle? Yine aldanarak mı?

Neden yıkık binalar, her yer tarumar olmuş?
Neden daha goncayken gller sararmış, solmuş?
Neden mazlum, zlimden bir yardım umar olmuş?
Nasıl ölmüş insanlar? Vurulup yanarak mı?

Suriye mi, Yemen mi, Myanmar mı burası?
Nasıl kangren olmuş sarılmıyor yarası
Nasıl olduk topyekn bu asrın yüz karası?
Birleşmiş milletlerin sözüne kanarak mı?

Belli ki buralarda çok yürekler dağlanmış
Ne bir yardım ulaşmış, ne de huzur sağlanmış
Neden karşı koymamış, basiret mi bağlanmış?
Maskeli düşmanları dostlardan sanarak mı?

Tasavvuru imkânsız, tarifli zor vahşetin
Amaç belli; sömürmek! İmtihan zor, kış çetin
Çaresi, çözümü ne, söyleyin, felketin
zaktan seyrederek, sadece anarak mı?

Mecit Aktürk

Nokta

Ölümü g/özleyen yüz binlerce ruh
Soğuktan donarken son duasında
Ceset kıvamında tonlarca güruh
Resûle ümmetlik iddiasında!

Kundakta günahsız bebeğe kıymak
Düpedüz kahpelik; fazlası hatta!
Nemrutun dölünü adamdan saymak
Âdem'e ihanet etmektir. Nokta

Mecit Aktürk

O Dem Bu Dem

Korkak değilim, lâkin korkarım O dem BU dem
İman kordan bir ateş, avuç içinde îman
Sıyrılmış suretinden, çıldırmış Benî Âdem
Fırtına hayli şedî, görünmez olmuş liman.

Yıllardır "dâvam" deyip, umudumu belerken
Tam da makus talihim yorulmuş, sendelerken
"Tan yeri ağarmakta, şafak sökecek" derken
Kapkara perde çekti güneşime asuman.

Hep dışarda sanırdım; Ermeni, Yunan falan
Bağrımdan çıktı heyhât, en tehlikeli yılan
Vatanım baştan başa alçağa açık alan
Dostum sandığım kalleş; kardeş kardeşe düşman.

Melanet pazarında müşteri bulunca kin
Muhabbet tarlasında bu yıl da yandı ekin
Bayrağımın gölgesi; bir tek orası tekin
Nasil durayım sakın; bu kez tuzak pek yaman.

Helâk için sebepken, bilerek, biri bile
Cürmü kişiye pây, günahlar sürü ile
İnsan acayip olmuş, değişmiş türü bile
Mesâi fâsılasız, mel'un vermiyor aman.

Hükmeden hakim darda, arsızlık mûkim arda
Mü'minim diyen müflis, münkir hesapta kârda!
Çağımın müslümanı karar kılmış inkârda
Kur'an âlimden bîzâr, buğzediyor an-be-an.

Merhamet sâde sözde, zâlim gözde, muteber
Beklediğim muştudan ne bir iz var, ne haber
Şerefsiz namusluya, alçak arlıya rehber
Zifiri öyle kesif, öyle yoğun ki duman.

İblis avanesiyle yapsa dahi yığınak
Kalp gözü açık kula meçhul değil sığınak
Değil mi ki bu âlem üç gecelik bir konak
Vazifemiz tefekkür ve Bir olana güman...

Mecit Aktürk

O Y Alan In

Vaatlerin fay hatları sarsılınca tam yerinden
Umuttur altında kalan seçim denen heyelanın
Kaybedenin kanatları kırılırken kederinden
Farklı diyen varsa yalan; ardır adı zay olanın

Değişen ne lisan, aksan, ne kıravat ne mal noksan
Karakteri yerle yeksan; dün adamdan sayılanın
Çekmek varken Zülfikârı, nasıl derim akıl kârı
Artıyorsa itibarı hırsızlığı yayılanın

Henüz derya durgun, lakin, kış geliyor kalmaz sakın
Kursağında öfkeyle kin; yoksulluktan bayılanın
Talihinden alıp ye'si, kader sanmış dar kafesi
Dâra çeksen çıkmaz sesi; mal yerine koyulanın

Politika sığ bir nehir; sağı da bir, solu da bir
Sırıtırken zerki zehir; başı büyük bu yılanın
Lider sanki mukaddesi, sormuyor hiç "neyin nesi?"
Açlık koksa da nefesi zamlar ile soyulanın

Az inlerken naz babından hüznün taşı söz kabından
Hüzzam düştü mızrabından; sazından haz duyulanın
Sızım vardı yandı geniz, yangınım şahit bu iz
Oturmayın sessiz sessiz; bir kez de siz dayılanın!

Dünkü "Harun" olmuş "Karun"; boşalan bir senin kesen
Karakteri değişiyor milletten çok oy alanın.
Haksız isem boynum vurun; güden belli, güdülen sen
Neticesi hep esaret; sen oy/unun o yalanın.
Ömür biter, bitmez sorun; iki yol var, bil, esâsen
Ya çekilen "yeter!" deyin, ya da yine oyalanın.

Mecit Aktürk

O Yalan In

Yaksa dahi kalbini ok her seçimle soyulanın
Sanmayın ki günahı yok mal yerine koyulanın

Farzedelim yetmez gücün, başı büyük bu yılanın
Bir olun da, Allah için, ya hu bir kez dayılanın!

Mükâfâtı vekillikti her adamdan sayılanın
Cebindeki metelikti yoksulluktan bayılanın

Dünkü "Harun" olmuş "Karun", boşalan bir senin kesen
Karakteri değişiyor milletten çok oy alanın.

Haksız isem boynum vurun; güden belli, güdülen sen
Neticede esirsiniz; sen oy/unun o yalanın.

Ömür biter, bitmez sorun; iki şık var, bil, esâsen
Ya çekilen "YETER" deyin, ya da yine oyalanın.

Mecit Aktürk

O Zaman

Yaşım beşğimin az ötesiydi
Hayalim ufkumu aşığı zaman
Ömür takviminde haz ertesiydi
Duygular sel olup taşığı zaman

Ab-ı hayat için verdiğim nakit
Tükenmez denmişti; böyleydi akit
Sanırdım kıyamet denen o vakit
Uçurtmam çamura düştüğü zaman

Ne hüzün bilirdim, ne matem, ağıt
Aşkımı ifşaya yetmezdi kâğıt
Neşeyi böl paylaş; dağıt ha dağıt
Yüregim çağlayıp coştuğı zaman.

Kuşlara kanattım, bahtıma çeri
Keder baş kaldırsa yerdi hançeri
Bir ben vardı bende benden içeri
Talihim son sürat koştuğı zaman

Cihan tozpembeydi; aliyyülala
Yaz gölgelense de mutluydum hâlâ
Kurt düştü içime; okunup salâ
Kazmalar toprağı eştiğı zaman

Yol uzun inceydi, yıllar basamak
Aklıma gelmezdi hiç duraksamak.
Aniden farkettim neymiş susamak
Düz yolda pusulam şaşığı zaman

Bir parmak bal imiş ağızımda o tat
Sonsuzluk iksiri ödenmez fiyat
Ağlamak nasılmış öğretti hayat
Aynalar yarımı deştiğı zaman

Meğer can kuş imiş, ömürse bir an
O an dünyevîyse tamamı noksan
Gaye vuslat ise varırmış; insan
Olmak için yanıp, piştiğı zaman

Mecit Aktürk

O/nurdur Çanakkale

Aşıkardır heceme her yıl on sekiz Mart'ta
Ruhumdaki depremin sinemde fay kırışı
Ülküsüdür; süsüdür bu kalemin; hem hatta;
Her Türk'ün türküsüdür coşkulu haykırışı

ÎMANDIR ÇANAKKALE

Ne sadece bir isim, ne sıradan bir savaş
Hayat-memat arası zor andı Çanakkale
Karla kardıkça mevsim kahrını yavaş yavaş
Şubat'la Mart arası zorlandı Çanakkale

Nasıl zorlanmasın ki! Müjde umarken tandan
Çevrilmişti etrafı çakallarla her yandan
Korla dağlı yürekler kabirdi Aşıyan'dan
Uzun süren hazandan, virandı Çanakkale

Ne kurulan pusuydu, ne ölüm uykusuydu
İstiklâline zincir yegâne korkusuydu...
"Söz konusu vatandı", ilâhî ülküsüydü
Bir aşkın türküsüydü; Turan'dı Çanakkale

Atlas beze şan veren namusumdur biline!
Herkes sahip olmalı söz söylerken diline!
Hâince bakan gözler girince menziline
Benzi solan geline, dermandı Çanakkale

Kaderi kaderimdir, kederi gönül sızım
Fersiz gözlere muttur, umuttur ay yıldızım
Ezel ebed yolunda kesildiğinde hızım
İlâhî sefer yazım; fermandı Çanakkale

Kin olup göze batan ne ulusun oymağı
Ne bağı, ne ormanı; ne de coşkun ırmağı
Dert, semâya uzanan o şهادet parmağı!
İslam'la olan bağı! Ezandı Çanakkale!

Yıldızdı her Mehmed'im; aşkına şahit aydı
"Bir hilâlin uğruna" yanmayı şeref saydı
İşte o yüzden o gün binlerce yıldız kaydı
Fırtına, kasırgaydı; borandı Çanakkale

Kırılırken kilidi sînede kafeslerin
Adresi şhadetti kalan son nefeslerin
Resûlünü arayan sayısız Enes'lerin
Hasreti haykırdığı îmandı Çanakkale!

Tıynetiydi Haçlı'nın; toslamadan duvara
İstila sanatına (!) veremiyordu ara...
Boğazın sularını sıkınca muhasara
"Tek dış"li canavara isyandı Çanakkale!

Çınarın kaderinde mevsim vakt-i hüzündü
Bir hüznün ki ödülü asırlar boyu ündü
Toprak, bağına düşen Mehmed'imle övündü
Yaprak döktüğü gündü; hazandı Çanakkale!

Farklı güruh olsa da Alsancağa saldıran
Ne Varna'ydı bu savaş, ne Mohaç, ne Çaldıran
El Mucip'ti müntakim; -ol deyince- öldüran!
Hakkı tutup kaldıran Kur'andı Çanakkale

Fitratında olsa da insanın sendelemek
Gâye düşmemek ise, irade, azim gerek
Her musibet imtihan, zafer "inanmak" demek
Boşa değildi emek; ihsandı Çanakkale

Gedik açsa da rüzgâr o gün kale bendinde
Yasaktı milletime ye'se yem olmak dinde
Mehmed'imın coştığı meydanların indinde
Fırtına dindiğinde destandı Çanakkale

Destan vakti gelince züldür kaleme tehir
Kazıdı dimağlara îman neye muktedir
Kaçarken yedi düvel ne köy vardı, ne şehir
Kan akıyordu nehir; vatandı Çanakkale!

Dinmedikçe mazlumun inlemesi, feryâdı
İhtardır zalimlere on sekiz Mart'ın yâdı
Bir tarih ki, manası mahşerin diğer adı
Yılmadı, yıkılmadı; dayandı Çanakkale

Bilirim ki; Rahmân'ın emrine oldukça râm
Türküme hüznün beste, Türk'üme uyku haram
Her adı anıldıkça gururla atar buram
Nesl-i Asım'a bayram; unvandı Çanakkale

Arkadaş! Bu vatana bedel ödendi canla
Aç oku tarihini, vazifen neymiş anla!
Ecdadın "dâvâm" derken aşk ile, heyecanla
Baştan başa al kanla boyandı Çanakkale

Arzın güvertesinde O'ydu Kadir-i Mutlak
Yırtılan perdelerin ardındaki sırra bak!
Kıyamet ertesinde kıyâm ederken şafak
En güvenli sığınak, limandı Çanakkale!

Ne zaman deme dursa talihin en karası
Ve yansa esaretten yüreklerin yarası
Bir Şimal Yıldızı'dır, yöndür nurlu çırası
Umuttur hatırası; gümandı Çanakkale!

Destan yazan ırkımsa sormam neden haçlı lâl
Kıskançlık sebebidir göklerin süsü hilâl
Selâm Seyit Ali'ler, selam Mustafa Kemal!
Bir dehanın doğduğu zamandı Çanakkale!

AZİZ ŞEHİTLERİMİZİ BİR KEZ DAHA RAHMETLE ANIYOR, RAHMÂNDAN RAHMET
DİLİYÖRÜM.

RUHLARI ŞAD MEKÂNLARI CENNET OLSUN .

Mecit Aktürk

Olmaz Mı...

Yokluğun câna cefâ, sevdan bir ömre bedel
Sevgiye doymak varken tadıp gitme... Olmaz mı...
Hem sazıma nağmesin, hem gönül sızım o tel
Fîrakın kollarına atıp gitme... Olmaz mı...

Sevdandır akıp giden gönlümün gözesinden
Gem vurmak kolay değil; çıkmış şirazesinden
Pay umarken bahtıma aşkın terazisinden
Tatlı aşım zehir katıp gitme... Olmaz mı...

Katran karası düştü günümün siyahına
Yanık mendilim şahit yüreğimin ahına
Gülümse güneş doğsun bahtımın sabahına
Kaşlarını devirip, çatıp gitme... Olmaz mı...

Dokunma hiç sönmesin umudumun çırası
Sürsün mahşere kadar bu aşkın hatırası
Bir rüzgâr esme ile, deyip "Tam da sırası"
Karanlık dehlizlere itip gitme... Olmaz mı...

Sevdalı bakışların zemheride güneşken
Senle geçen her anım bin güzel güne eşken
Gözlerim henüz daha kurumamışken, yaşken
Kayıp düşlerim gibi yitip gitme... Olmaz mı...

Mazide o şen günler solsa da nazarında
Gömecek yer arama anılar mezarında
Yitik Düşler Sokağı Eskici Pazarı'nda
Aşkımı üç kuruşa satıp gitme... Olmaz mı...

Gideceksen... sessiz git; vedalar yıkar beni
Pişman olsan da dönme! Kalbinden çıkar beni
Razıyım öldür beni, toprağa da kar beni
Bağrıma hançer gibi batıp gitme... Olmaz mı?

Mecit Aktürk

Olmaz mı?

Yokluğunun yükünü yüreğime yükleyip
Bir daha apansızın, çekip gitme...olmaz mı...
Mahzûn bakışlarımı ardından sürükleyip
Gönlüme kâbus gibi, çöküp gitme...olmaz mı...

En nadide güllerden kilim serdim yoluna
Tek arzum, öz olmaktı; peteğinde balına
Keder derip beklerken konup elin dalına
Kurduğum hayalleri yıkıp gitme olmaz mı...

Şayet perişan hâlîm yakıyorsa içini
Affettirmek zor değil kabul etsen suçunu
Yaşat bana yeniden sevdanın sevincini
"Senle hayat zor" deyip, bıkip gitme, olmaz mı...

İğreti durma öyle kurul gönül tahtıma
Güneşim ol, gülümse güne hasret bahtıma
Sözümü unutmadım, hâlel gelmez ahtıma
Yeter ki sineme gam, ekip gitme, olmaz mı...

Mezarımı kazda git yine ayrılık varsa
Ne çıkar, sensiz isem toprak tenimi sarsa
Pişman olur da birgün gözün beni ararsa
Kabrime uzaklardan, bakıp gitme olmaz mı...

Mecit Aktürk

Olsun Be

Ahuzarım ağlatana kâr ama
Diner birgün esen bora kar elbet
Yetmez diyen hançer vursun yarama
Bu dünyanın ötesi de var elbet

Ben dersime kış gelmeden çalıştım
Çok fırtına kar borayla tanıştım
Namertliğe nankörlüğe alıştım
Bu dünyanın ötesi de var elbet

Her ne yana adım atsam düzüm yok
Yazdan geçtim bir gün bile güzüm yok
Yarın güneş doğacakmış; lüzum yok
Bu dünyanın ötesi de var elbet

Ne zalimden ne perişan hâlimden
Şikâyetim sır tutmayan dilimden
İnledikçe ses geliyor külümden;
Bu dünyanın ötesi de var elbet

Mühim değil dilim ayar olmasın
Ele diyâr bana da yâr olmasın
Bundan böyle varsın bahar olmasın
Bu dünyanın ötesi de var elbet

Gönlüm artık her gelene yurt değil
Gelen zaten art niyetli, mert değil
Dost bildiğim gülüyormuş; dert değil
Bu dünyanın ötesi de var elbet

Ne beddua ne de bin âh ederim
Tevekkülü nefsime şah ederim
Yüreğime gam yükledim... giderim
Bu dünyanın ötesi de var elbet

Dokunmayın tellerine inlesin
Saz ağlasın kalbi olan dinlesin
Ben ölürsem salâ desin, sal desin;
Bu dünyanın ötesi de var elbet

Meğer hayat bir oyunmuş, körebe
Bendim kolay yakalanan, son ebe
Alın yazım böyle imiş; olsun be
Bu dünyanın ötesi de var elbet

Mecit Aktürk

Ölçü

Bir muamma zannedirdim âlemi
Sanırdım ki, her çile bir kördüğüm
Zerrelere ayırdım her eleme
Nazâr ettim, farklı oldu gördüğüm

Dünya aşkı demir attı dimağda
Tat kalmadı gönül denen o dağda...
Karanlıkda gezindiğim her bağda
Diken idi gül sanıp da derdiğim

Yol bulup da kapısından girince
Gördüm, takvâ bir deryaymış derince
Kokan leşte inci dişler görünce
Abes oldu soru diye sorduğum.

Düşünüp de tefekküre dalınca
Hatam görüp çizgi çektim kalınca
Ölçü Kur'an rehber Resûl olunca
Haklı çıktı haksız sanıp yerdiğim.

Zâhir ile hüküm veren yanılır
İhtimal ki; yanlış, doğru sanılır
Gönül yapan güzel sözle anılır
Bu sonuçtur bir ömürde vardığım.

Mecit Aktürk

Öldü Say Şimdi

Ömrüme yük oldun gönlüme küfe
Bu kadar günahı almıyor kefe
Tükettin sabrımı... koydum hedefe
Gerilsin öfkeyle oka yay şimdi
O eski sevgili öldü say şimdi

El eser ararken güne ziyadan
Darılttın güneşi geçtin şuadan
Nankörlere özel her bedduadan
İkramım olsun en büyük pay şimdi
O eski sevgili öldü say şimdi

Beklenmedik anda geldi bu deprem
Hem köşkün yıkıldı, hayallerim hem
Bin pişman olsan da geçmez bu dönem
Sarstıkça ruhunu kırık fay şimdi
O eski sevgili öldü say şimdi

Verdiğin acıyla kıvranırken ben
Şürece sanmıştın zevk ile şölen
İnkâr etsen dahi sen, muhtemelen
Ne kahven tadında ne de çay şimdi
O eski sevgili öldü say şimdi

Özlemle kanarken kalbinde yara
Zifirin bağrında mehtabı ara
Baharın kış olsun, her günün kara
Küs kalsın gecene yıldız, ay şimdi
O eski sevgili öldü say şimdi

Doyunca her hücrem zerkinle zehre
Çığ düştü soluma, sevdiğin şehre
Ne bahtına güven ne artık sihre
Düşmesin dilinden keşke, vay şimdi
O eski sevgili öldü say şimdi...

Mecit Aktürk

Öldüğünde Anlarsın

Kim istemez bedeni ana ya da yar sarsın
Tabutunda gideni öldüğünde anlarsın

Ölüm bir sır, muamma, bir nevi uğurlama
Tarifi zordur ama, bulduğunda anlarsın

Ün katsan da ününe hiç kalır son gününe
Bir imamın önüne geldiğinde anlarsın

Kim komutan kim nefer, kimin için bir zafer
Gözlerindeki o fer solduğunda anlarsın

Çalıştırırsan usu, akıl dağıtır pusu
Hayat gemin hergün su, aldığında anlarsın

Ecel takmaz düşünüy, sessiz görür işini
Kafesten can kuşunu saldıığında anlarsın

Kalp gözü görene dek, sabır ve sebat gerek
Yanmak, pişmek ne demek; olduğunda anlarsın

Mecit Aktürk

Ölüm Bile Âcizdi

Mâzi yâd ile yaşar, destanla nefes alır
Tarih Türk'ü anmasa, destanlar yarım kalır!

Vakit yine o vakit, yine öyle bir andı
Tan vakti doğan destan, bedeli yine candı

Her fânîye musallat mendebur bir lâin var
Milletimin bahtına, iflah olmaz hâin var

Madem ki hayra gebe, görünse de bazen şer
Mü'mine boyun eğip, kadere taat düşer

Tuzak yine yamandı, imtihan hayli çetin
Söz konusu Vatandı, bekâsıydı milletin

An be an gürültüsü şiddetlenip, artarak
Ölümdü gökten gelen, gökyüzünü yırtarak

Ne kartaldı süzülen, ne şanlı Ebâbil'di
Kuşlar çelik kanatlı, her biri bir Kabil'di

"Müsâit an" diyerek ihâneti icrâya
Kuşanıp silahları dizildiler sıraya

Ustalık eserine alçak ararken lâin
Okyanus ötesinden aday olmuştu hâin

Tasma takan aynı el, yular aynı yulardı
Değişen bir tek "bedel", ihânet "bir dolardı!"

Saklanarak ardına takiyye maskesinin
Saplandı sînesine, arsızca, ülkesinin

Beklediği gün o gün, Temmuz'un onbeşiydi
Yüreklere düşen kor, fitnenin ateşiydi

Âkıbetten pek emin, sırıtan, "GÜLEN" vardı
Vahdet beklerken millet, milleti bölen vardı.

Beddua yağdırırken gözleri çakmak çakmak
Tarih tekerrür eder zannediyordu ahmak

Nazlı hilâlîm mahzûn, düşünceler sisteydi
Lâkin herkes ayakta, kulaklar Reis'teydi

Şaşkınlığın ardından gözyaşını silerek
İşaret bekliyordu, pür dikkat kesilerek

Çok geçmeden sadâsı Yurt sathına yayıldı
Her hecesi umuttan, sözü emir sayıldı

Dikilip karşısına korkusuzca hâinin
"Geliyorum" demişti; siz de meydana inin!

İnin ki, zûl sayılsın, ok sadakta durmasın
İnin ki, gözü dönmüş alçaklar kudurmasın

İnin ki mahzun mesrûr, zalimler meyus olsun!
İnin ki, her yer Samsun, Ondokuz Mayıs olsun!

Vakit cenge âyardı; toplandı öbek öbek
Yaşlı, genç, kadın, erkek; kararlı ve gözüpek

Mü'mini cesur kılan, inancıydı, îmandı
Şan ve şehâdet için en müsâit zamandı

Yedisinden yetmişe, her ferdiyle neferdi
Parola tek: "direnmek", hedef ise zaferdi

Halel getirmem deyip ecdâdımın rûhuna
Dar etti meydanları hâinler gürûhuna

Bir destan yazmalıydı, rastlanmayan eşine
Aldırış etmiyordu tankların ateşine

Her biri bir arslandı, her biri bir mücâhit
Aşk-ı istiklâl'ine, kanlı paletler şahit

Ne ürkeklikten eser, ne korkudan iz vardı
"Ben"lik birliğe esir, bir ağızdan "biz" vardı.

"Biz" diyerek bu millet, aşılmaz sınır çizdi
Bu halkı korkutmaktan ölüm bile âcizdi

Yaşanan herc-ü merci tasfir etmek ne mümkün
Kalleş, kardeşi vurdu, gökler ağladı o gün

Tan yeri ağarırken kâbuslar sona erdi
Bu destanın sembolü Halisdemir Ömer'di

Şehâdet müjdesini alarak Hakk katından
Vurmuştu şerefsizi tam alnının çatından

İstiklâlin bedeli kan ile tartılmıştı
Türk'e biçilen kefen, yeniden yırtılmıştı.

Örtülmüştü üzeri tefrika belâsının
Planı bozulmuştu terör müptelâsının.

Batı şaşkın ve üzgün, Coni mutsuzdu o gün
Asılan suratlarda mimikler buzdu o gün

Savaşmak mukadderse şehâdet Türk'e şandı
Dünyâ bunu unutmuş, kahrından perişândı

"Küfür tek millet" idi; böyle diyordu âyet
En geç o gün öğrendi, bilmeyen varsa şâyet.

Kudret-i İlâhiyle bozulurken bu tuzak
Sanmayın ki hiç kimse, tehlike dünden uzak

Belli gâyesi garbın; işgal edip "kale"yi
Hayaline yol açmak, geçmek Çanakkale'yi

Değil mi ki bu Vatan İslâm'ın son kalesi
Bir an gaflete dalsak, ölüm an meselesi

Sen! Evet sen, arkadaş! Unutursam hatırlat!
Bunca kahpe ayıkken, haramdır bana rahat

Ve harâm olsun sana anandan emdiğin süt
Zafer "nefer" beklerken eder isen tereddüt

Biz ki, soya bakmadan mazlûma sıcak kucak
Biz ki, zâlim gördü mü, kınına haram bıçak

Biz ki, Rahmân önünde boynu bükük bir lâle
Biz ki, serhat boyunda gem vurulmaz şelâle

Biz ki, nice mazlûmun avuçlarında son mut
Biz ki, fersiz gözlere ufuktaki son umut

Biz ki, garpta doğarken, şarkı boğarken zillet
Haksızlığı haykırıp, isyân eden tek millet

O yüzden, kırılma da, zuhûr ettikçe, beli
Yok etmek mümkün değil "darbe" üreten eli

Nezinde hasm-ı Türk'ün, Hilâl çibanbaşısıdır
Hakikatte bu dâvâ Haç-Hilâl savaşıdır

Çursalar da bıkmadan bahtına kanlı pusu
Ölümü öldürende olmaz ölüm korkusu

Ne akan kan beyhûde, ne de akıtılan ter
Zafer inananların! Birlik olalım yeter.

Mecit Aktürk

Ölüm Ele Veriyor

Gizlemek kolay değil, aşikâr yara sızım
Yıllardır bomboş kalan elim ele veriyor...
Geçen yıllar, ay değil! Desem de yarasızım
Gözlerimden boşalan selim ele veriyor.

Farz edin belli değil içimde sakladığım
Her sabah sol yanıma umutla yokladığım
Ses çıkarmasa dahi, nefsim, hep hakladığım
Yâr diye kokladığım gülüm ele veriyor.

Olsa da her ah'ında pişmanlıktan bir nişan
Yine de vazgeçmiyor aşkın oduna düşen
Gurura esir çehrem görünse de hergün şen
Melûl mahzûn perişan hâlim ele veriyor.

Hani, mübah deseler bir kerecik bir yalan
Desem ki "geldi geçti, gönlüm olmadı talan
Bir hicrân acısıydı, gün geçtikçe azalan"
Ağlamamdan haz alan zâlim ele veriyor.

Ne mehtaplı gecem var, ne güneşli gündüzüm
Son nefese zimmetli bulduğum en son çözüm
Hilâf-i hakikate boyun eğse de sözüm
İçinde harlı közüm; külüm ele veriyor.

Sebebi sevdâ ise ayrılık büyük çile
Nice Mecnun'lar yanmış, destan olmuşlar dile
Kimse duymasın diye dağ, tepe aşsan bile
Aşk sır tutmaz, nafîle; ölüm ele veriyor.

Mecit Aktürk

Ölümsüz Yâr Gerekir...

Samîmiyet ölçüsüdür her işin
Hayra azim, insana âr gerekir.
Tefekkür et! Vazifen ne, bir düşün!
Ölümsüz kim, kime mezar gerekir?

Ne bu gaflet, dünya hırsı, bu telaş?
Ne zamandır helâl olmuş haram aş?
Nedâmetin nişanesi gözde yaş
Sırrı fehim, sînede hâr gerekir.

Gâyesize nefes almak eziyet
Kalbe kasvet, kem söz olmuş meziyet
Tezgâhı boş, yok satıyor şer niyet
Edep, ilim, dile âyar gerekir.

Havada pus, göz görmüyor limanı
Mahzûn kalbe zâr etmenin zamanı
Avuçta kor! Tutmak için îmânı
Zikre tâlim, ıssız diyâr gerekir.

Zengin, fakir, rezil, vezir-vüzerâ
Girer birgün çukurdan bir mezara.
Çıkmak için Hakk katında huzura
Cürme nâdim, nurlu dîdâr gerekir.

Kanma günün sabahına, güneşe
Akşam olur ne zevk kalır ne neşe
Dayanması zor diyorsan ateşe
Derde Hekim, şerike dâr gerekir.

Sanma dünya, alem için, meşk için
Sor Ârife, "vuslat nedir, aşk niçin?"
Akledene gönlündeki köşk için
Rahmân, Rahim, ölümsüz yâr gerekir.

Mecit Aktürk

Ölüsün Sen

Ne desem almıyor kafan; bilmem nasıl birisin sen
Ne vicdanın var ne vefan insanlıktan berisin sen

Us dedikçe "Yeter; uyan!" sabır kızdı dedi "Dayan!"
Ayan oldu bugün foyan; kovulmuşun erisin sen

Zerafetin vardı güya, masken düştü aktı riya
Kalmadı mı zerre hayâ; ne utanmaz karısın sen

Varsın eller melek sansın, nazarımda bed insansın
Tekrar dersem dilim yansın; ne hurim ne perisin sen

Kırılan tüm hayalimin, sebebisin zâr hâlimin
Aşkım diyen bu dilimin, günahının kirisin sen

Ey nefse yâr nimete kör, eserine bak da bir gör
Nazarımda leş bir nankör, Nemrut kadar dirisin sen

Mecit Aktürk

Ömrün Başa Sardı Say

Dert denen ilahi ok; "kûn" ile gerilir yay
Kaderden kaçışın yok; yaşarken vuruldun say

Doğduğun ânı düşle, farzımuhalle başla
Tendeki nazlı kuşla, kundağa sarıldın say

Ne dert ne emek bildin, tek derdi yemek bildin
Anayı melek bildin, sevgiyle yoğruldu say

Çok acizdin bezlendin, özenle temizlendin
Koşarken hep izlendin; düşerken doğruldun say

Yürüdü tıpış tıpış, ne güz bildin ne de kış
Dilin oldu bi karış... çocuğa evrildin say

İblis çıktı ortaya, nefsin geldi oltaya
Sap olurken baltaya, yolundan çevrildin say

Masalda figürandın, rolünü gerçek sandın
Tenin dardı usandı, gençliğe savruldun say

Geldin nefsin tavına, çıktın Şirin avına
Düşüp aşkın lavına, odunda kavruldun say

Dağ oldu hendikapın, fark ettin neymiş çapın
Kırıldı kazma sapın, sabırdan soruldun say

Dense de sığ ve serin, aşk bu; girdabı derin
Gönlüne girip yârin, tahtına kuruldu say

Sahne aldı yelkovan, seneler oldu talan
Gördün ki herşey yalan; bahtına darıldın say

Gençlik: dalgalı deniz, mazi olur dünden iz
Yandıği anda geniz, yaş/landın, duruldun say

İsyân edince dizler, gölge dahi tökezler...
Tümseğe döndü düzler, hayattan yoruldun say

Tekleyen kalbin pili, çalan kapının zili
Herkes tanır o eli; kaçarken görüldün say

Vaktidir emanetin, sararır benzin betin
Yıkanır donan etin; kefene sarıldın say

Say tükettin "üç gün"ü, kurtların en aç günü
Bir an; izdivaç günü; toprağa verildin say!

Çürüdün yavaş yavaş, ne göz kaldı ne de kaş
"Kuru kafa" oldu baş; tozlara karıldın say

Can tenden uçan kuşken, farzet duyuldu keşken
Gerçeği görüp leşken, yeniden dirildin say!

Mecit Aktürk

Ömrün Boşa Geçti Say

Aşkın gözesinden derip özünü
Akmadıysan ömrün boşa geçti say
Hitap "ikrâ!" iken açıp gözünü
Bakmadıysan ömrün boşa geçti say

Her akşam ardında sanma sabah var
Dillerin ucunda gör nice âh var
Amel defterinde onca günah var
Bıkmadıysan ömrün boşa geçti say

Hatırla Kitap'ta Yusuf bahsini,
Sebeb-i sürgünü, zindan hapsini.
Hevânın peşinde azgın nefsini
Yıkmadıysan ömrün boşa geçti say

Mel'un'un nidâsı çıksa dahi gür
Rahmana râm olmak; budur tefekkür!
Derdi nimet bilip, çileye şükür
Çekmediysen ömrün boşa geçti say

Hana sultan olsan, bıraksan da iz
Rezzâk'a muhtaçsın ey nankör, âciz!
Secdeye baş koyup, huzurunda diz
Çökmediysen ömrün boşa geçti say

Basiret şer işi hayırdan seçer
Ecel şerbetinden her fâni içer
Zirvenin yolları yokuştan geçer
Çıkmadıysan ömrün boşa geçti say

Akıl baştan bîzâr, irâden ayyaş
Ne hazırlığın var, ne korku, telaş
Nedamet nişanı damla damla yaş
Dökmediysen ömrün boşa geçti say

Gözleri kör eden inkârın kumu
Şems/i dost edinen aramaz mumu
Gönül kozasına sevgi tohumu
Ekmediysen ömrün boşa geçti say

Gönül toprağına sevgi tohumu
Ekmediysen ömrün boşa geçti say.

Mecit Aktürk

Ömür Bir Tiyatro, Son Fasil Dram

Sevgi mayaladım gönlümde göle
Nasibini almak zor geldi ele
Dostlukta sahtelik, vefâda hîle
Sezdim...gidiyorum, son perde insin
Dönersem nâmerdim;
- böyle bilinsin -

Müjde umar iken onca dilekten
Yırtıldı umûdum yamadan, ekten
Kışın ayazında yaz beklemekten
Bezdim...gidiyorum, son perde insin
Dönersem nâmerdim;
- böyle bilinsin -

İnsan bu, üzgünse, buruksa yürek
Hâlinden bellidir, söze ne gerek
Sözde dostlarımın üstünü tek tek
Çizdim...gidiyorum, son perde insin
Dönersem nâmerdim;
- böyle bilinsin -

Ne hazan son buldu, ne bora, tipi
Ağzına dek dolu ızdırıp küpü...
Hayatla aramda iğreti ipi,
Çözdüm...gidiyorum, son perde insin
Dönersem nâmerdim;
- böyle bilinsin -

Ayar tutmayınca bahtın ölçeği
Kök saldı sînemde hüznün çiçeği
Tatlı hayallerden acı gerçeği
Süzdüm...gidiyorum, son perde insin
Dönersem nâmerdim;
- böyle bilinsin -

Âlem haz bulurken aşk ateşinde
Ne düşler kurmuştum güz güneşinde
Vîran bahçelerde bir gül peşinde
Gezdim...gidiyorum, son perde insin
Dönersem nâmerdim;
- böyle bilinsin -

Bir cevap beklerken her "niçin", "nasıl"
Ömür sahnesinde artık son fasıl
Öyle doluyum ki, yâni velhasıl
Kızdım...gidiyorum, son perde insin
Dönersem nâmerdim;
- böyle bilinsin -

Can bedene külfet, ruh tene yular
Dumura uğradı bütün duyular
Hadsiz heveslere dipsiz kuyular

Kazdım...gidiyorum, son perde insin
Dönersem nâmerdim;
- böyle bilinsin -

Zordu imtihanım, yordu bu hayat
Ne gün yüzü gördüm, ne bir gün rahat
Haksızlık edeni misliyle heyhât
Üzdüm...gidiyorum, son perde insin
Dönersem nâmerdim;
- böyle bilinsin -

Yaksa da talihin cefâsı, cevri
Nârına eyvallah; Rabbimin emri
Sayın ki bu kadar ahdimin ömrü
Bozdum...gidiyorum, son perde insin
Dönersem nâmerdim;
- böyle bilinsin -

Üç-beş kalpte daha olsa da yerim
Bir tek kalemime müteşekkirim
Tükettim heceyi...bu son şiirim
Yazdım...gidiyorum, son perde insin
Dönersem nâmerdim;
- böyle bilinsin -

Mecit Aktürk

Ömür Dediğin

□ "Hayat yordu" diyorsun "taşınmaz oldu bu yük"
Muhtevası irinden o şişeye ne gerek?
Ol Tabib el Kulup var; her "kûn'u" dertten büyük
Hakk yâr iken derinden endişeye ne gerek
Ne acı, sızı ne gam; sürmüyor ilelebet
Ömür dedikleri şey göz kırpmaktan ibaret

□ "Doğdu" deniyor dilde, dünyaya göz açana
Ve "Öldü" gözlerini hayata kapatana
Çehreler kaş çatsa da ölümden söz açana
Her salâ bir nasihat az kulak kabartana
İster burun kıvır, geç, istersen itibar et
Ömür dedikleri şey göz kırpmaktan ibaret

□ Sureti süslü bu han köprüdür muvakkaten
Menzili birkaç nefes; kundak kefen arası!
Gereken üç beş lokma; yarısı ihtiyaten
Fazlası için koşan bir akıl fukarası
Nasibin ötesine uzanmak boşa gayret
Ömür dedikleri şey göz kırpmaktan ibaret

Mecit Aktürk

Ömür Eleği

İblis'se idrâkini çepeçevre kuşatan
Tasadüf sanır bedbaht, hayat veren, yaşatan
Gören göze ibrettir gölgesine taş atan...
Tozu dumana katan dinlemez gönül, hatır
Ölümü unutana Azrâil hatırlatır!

Ne saati gözetler, ne takvimden gün sayar
Ecel denen o vakit ona mahsus bir ayar
Vâde tamam olunca canı teninden soyar...
Müşâhede edene hüzün verir, ağlatır
Ölümü unutana Azrâil hatırlatır!

Nice nankörler gördü vîrâne koca dünya
Kimi, sıksaydı taşı suyu çıkardı güyâ!
Kimi, bitmez sanırdı hevâ besleyen rüyâ...
Alırken son nefesi sökerek, çatır çatır
Ölümü unutana Azrâil hatırlatır.

Şayet niyet halisse, öğrenmek ise murat
Âkleden insan için bir okuldur kâinât
Gaflette ısrar ile münkir etse de inat...
Şayfa sayfa hakikat...Sarsıcı her bir satır
Ölümü unutana Azrâil hatırlatır!

İsteyen dudak büksün, desin "sözün âfâki"
Boşalan kadehleri doldursun yine sâki
Kapı birgün çalınca farkedilir illâ ki
Kim derse herşey bâki, mahşer, sırat tevâtür
Ölümü unutana Azrâil hatırlatır!

Farzedin bana ait; vazgeçtim hakkımdan ben
Size hediyem olsun bu köskoca gezegen
Unut dese de bazen cilve satan taze ten...
Şalâlar sadâsıyla kulakları çınlatır
Ölümü unutana Azrâil hatırlatır!

"Zaman" denen aslında ömür eleyen elek
Takdîr-i ilâhi'dir, sürer kıyamete dek
Nice Nemrut'lar vardı; korku bilmez, gözü pek...
Şanırdı ölmeyecek; döküldü patır patır
Ölümü unutana Azrâil hatırlatır!

Gönül penceresinden bakıp bitip solana
Gerçeği "hece"ledim; selâm olsun alana
Sözüm, mârifet sanıp felekten gün çalana...
Diyemem ki "aldırma, us'u uykuya yatır!"
Ölümü unutana Azrâil hatırlatır!

Mecit Aktürk

Ömür Saatinin Kim Bilir Kaçı

Aldırma şeytanın muhabbetine
Kalbine yol bulur, zerkeder kini.
Fısıldar günahı her niyetine
Son nefes anında terkeder seni.

Kul, satar cenneti yok pahasına
Bakar, şaşar insan kahkahasına
Kırk yalan sığdırır vallahasına
İsyana, küfüre garkeder an'ı.

Ağarmış görünce simsiyah saç
Şimli aynalara yüklerler suç.
Ömür saatinin kim bilir kaç!
Gâfil, son nefeste farkeder sini.

"En güzel haslettir" diyerek hep ar,
Kibiri gönlüne eyleme hünkâr.
Tövbeyi bekleyen nice günah var
Akleden imâna ark eder canı.

Mecit Aktürk

Özde Gurbettir Bu Han

Haznesinden haz dilendim verdi Rabbim bol kese
Süslü hânın zevki anlık, bir tadımlık bal imiş
İbretâmiz geçtiğim yol düştüğüm hâl herkese
Hâlde makbul kıl-ü kâlsiz, Hakk'a uygun hâl imiş

Onca âhtan her günahdan bezdi rûhum, terledim
Savrulurken sırâ vardım bol tefekkür derledim
Bir derûnî meşke daldım, aşk nedir ezberledim
Anladım hem, tek hakikat; her gelen hammâl imiş;

Hamdi elzem her nefesten borcu varken tövbeye
Kible bilmez ehl-i gaflet, cürmü sığmaz heybeye
Sanki ukbâ bir mizansen, onca ihtar haybeye
Her musallâ haykırırken duymayan der; 'lal imiş'

Bilmeyenler hoş desinler; gamlı gurbettir küre
Gâye handan Hayy'a vuslat, batmadan aslâ kire
Vecde gelmiş hû ederken örtü verdim zâkire
Tesbihinden zikri salmak uykudan efdal imiş

Öfke, nefret kin ve gıybet perdelerken cenneti
Pek rahatsın; silkelen bir ey Muhammet ümmeti!
Muttakînin dostu Berr'dir, hiç gecikmez himmeti
Dostlarından ayrı gezmek affı zor ihmâl imiş

'Ey sefil kul, yol karanlık, hayli müşkül her etap!
Varlığımdan kalma gâfil, dünya fânî' der hitap
Aşkı kârdır âşikârdır nurlu rehber, Hak Kitap
Şûlesinden akseden nûr, fark eden abdal imiş

Gam ne bilmez bir sabîken pîr-ü pakken, tertemiz
Nâra düştün ey günahkâr! Rehberin kim, hangi iz?
'Yâ Habîbim!' taltifinden pâydâr kul, en azîz
Rahmeten lil âlemîn "dost", nûra denk eşkâl imiş.

- . - - / - . - - / - . - - / - . -

Fâ'ilâtün / fâ'ilâtün / fâ'ilâtün / fâ'ilün

Mecit Aktürk

Özlem Ölüme Kenar

Bin hıçkırık âh çeker bir avuç mendilimde
Sebeb-i zâr aşikâr, gözüme yaş kâr bugün
Suale arz-ı hâle heceler kan dilimde
Bildik cevabı tekrar gerçeği inkâr bugün.

Sinden akseden nidâ, vakt-i vedâ îmâsız
Bir misafir-i güzîn gelir gider sîmâsız...
Gönlüme köz taşıyan takvimler acımasız
Ukbâdan esen rûzgâr sîneme hünkâr bugün

Bahtına keder ise Levh-i Mahfuz'a yazan
Başına gam üşüşür, yaz günü üşür ozan...
Dindi o davûdî ses; mevsime vakt-i hazan
Esen bora, yağan kar; sert firtına var bugün

Kandan gözyaşı düştü muhabbet çiramıza
Turabın tozu girdi dostumla aramıza
Sabır merhemi sürsün tabipler yaramıza
Bahçevan göçmüş zağar; gülzâr târumâr bugün

Hasret heyula gibi; ruhuma çile efe
Hüzün ağır mı ağır; gönül sırtıma küfe
Arifin azmi gerek hislerimi tarife
Kalemler gamsıza yâr, gamlıya ağyâr bugün

Hicrân denen illete naçar kalınca devâ
Tebessüm çehreye zül, çeşm-i giryân bedava
İncitmemek sanatsa, öksüz kaldı bu dâvâ
Nazarına ufku dar, şemse şua ar bugün

Kâh şelâle gibiydi; farklı kırk ark'a akan
Kâh görkemli bir çınar; şükürle göğe bakan
Daha dün gönüllerde derin izler bırakan
Sessiz, ç/ağlayan pınar; yan yatmış çınar bugün

Söz vermişti Rabbine; bozulmadı o ahit
"Kulluğum İftiharım" eseri buna şahit
Lokmasını bölüştüm; bu şeref bana ait
Yürekte bir dağ kadar; yüreğim naçar bugün

Ey fersiz kalemime yön gösteren yıldızım!
Sen gittin, soldu rengi; kesildi "hece" hızım
Her soluğum ızdırap, bin hıçkırık her sızım
Efkâr alev kusan nâr; tarifsiz bu hâr bugün

Sarsıldı salân ile silan, köyün, bucağın
Yarım kaldı hesabın; "hayattan alacağın"
Üfledikçe közüne gam tütüyor ocağın
Özlem ölüme kenar, yakıcı buhar bugün

Ey gönüller Ağası; yâdı sebep-i âhım!
Garip kaldı ebedî edebî güzergâhım

Bir teselli uğruna çırpınsa da sabahım
Güneş doğmuyor zinhar; "Cemresiz Bahar" bugün

Mecit Aktürk

Peki... Öyle Olsun...

Nakşedip hayâlini gözlerimin ufkuna
Hasret olup içime akacaksın, öyle mi?
Çektiğim acıların varsan bile farkına
Âldırmayıp, uzaktan, bakacaksın, öyle mi?

Onmaz elem koysan da gün-be-gün eleğime
Bir tek seni yazmıştım Tanrı'dan dileğime...
Ne varsa hüznü dâir yükleyip yüreğime
Kalan son umudumu yıkacaksın, öyle mi?

Daha dün el-eleyken güneşli kumsallarda
Vurgun yedi düşlerim, salâ bekler sallarda
Aşkına yer ararken en güzel masallarda
Bana bir tek fallarda çıkacaksın, öyle mi?

Gözlerimin seli var her tebessüm kârında
Kim bilir kaç kez öldüm-dirildim efkârında
Vîcdânın sızlamadan mâziyi inkârında
Aşkın sönmez harında yakacaksın, öyle mi?

Senken yok yere üzen, kızan, naz edip küsen
Senken cürmü kabaran, hesabı bana kesen
Senken fırtına olup yaz ayında sert esen
Urganı boynuma sen takacaksın, öyle mi?

Bil ki, gönül mendilim bin kere yaşla dolsa
Sanma "geri dön" derim, güzergâhın bu yolsa
Sürgün edip insafı, dâra çek, nasıl olsa
Mahşer günü karşıma çıkacaksın...Öyle mi!
Mahşer günü karşıma çıkacaksın...Öyle mi!

Mecit Aktürk

Pes Ettim Bugün

□Yine bir hüsrânın tam ertesinde
Yalnızım gönlümün güvertesinde
Son umut dağların çok ötesinde
Dinse ne fırtına... bitse ne sürgün
Kazandın ey kader; pes ettim bugün

□Yirmili yaşlarda yıkılsa bendim
Düştüğüm kuyudan çıkardım kendim
Yoruldu... Yıkıldım... Artık tükendim
O yüzden gamlıyım, o yüzden üzgün
Kazandın ey kader; pes ettim bugün

□Dram bir ömürlük; bitmeyen seri
Aklım kayıplarda gönlüm serseri
Doğduğum daha o ilk günden beri
Bana dar dehlizler ele toy düşün
Kazandın ey kader; pes ettim bugün

□Terime değmedi verdiğim çaba
Söndü sînemdeki o gamlı soba
Ne bir dostum kaldı ne de akraba
Heba oldu ömrüm... onlarca ödün
Kazandın ey kader; pes ettim bugün

□Neşe, haz, tebessüm varken hayatta
Bahtım da inletti, ağlattı hatta
Kırıldı gururum, kolum... kanat da
Ne düşüm hayırlı ne işim düzgün
Kazandın ey kader; pes ettim bugün

□Ne hiçlik içinde ne de vardayım
Onmaz dert odunda demli hardayım
Hülasa kayboldum... kayıplardayım
Anladım ne demek o "Kûn fe yekûn"
Kazandın ey kader; pes ettim bugün

Mecit Aktürk

Pusu!

Zilleti hak etmişse aranmaz başka sebep;
Bir Arslanın peşine çelimsiz enik düşer...
Dil âh'ı tüketmişse, özen gösterse de hep
Yunusca yazan kalem, "Yavuz'a" yenik düşer...

Her kim ki kâle almaz serpilirken nifâkı
Zamanla ayıramaz şerden, karadan akı...
Cehlin kesif kokusu kaplayınca âfâkı
Gâfilin payına hep zor yokuş, panik düşer.

Tevekkül dergâhına hergün etsem de tâlim
Bırakmıyor yakamı "eyvâh", "keşke", "vay" hâlim
Ne zaman ufka doğru kanat çırpırsa hayâlim
Avcuma boynu bükük, şûâsı sönük düşer.

Yazdırıp ahmaklığı karakter hânesine
Hiç kimse sığınmasın "kader" bahânesine!
Her kırılan fidanda toprağın sînesine
Sanmayın suçlu, sanık; bu bağı yanık düşer...

Mecit Aktürk

R/akseden Serap

□Dünya dedikleri bu koca küre
Rakseden güzeli andırır evlat
Aldırma aksini söyleyen köre
Gafili süsüyle kandırır evlat

□Yokuşlar dizine düz gelir önce
Ne keskin sırattır ne kıldan ince
Acı akıbeti bilmeyen gence
Geniş bir otoban sandırır evlat

□Günler çok uzundur hazlar bedava
Güz güneşi bile her derde deva...
Masmavi gökyüzü... mis gibi hava...
Kim olsa başını döndürür evlat

□Lakin fazla sürmez geçer bu devran
Yağmurlar kar olur meltemler boran
Gün gelip aynaya baktığın bir an
Gözüne acı su kondurur evlat

□Yegâne gerçeği haykıran aklar
Gönül çeşmendeki muşluğu yoklar
Ardından gelecek o sağanaklar
Bakışı toprağa indirir evlat

□Terkeder talihin, çekilmez tafran
Zemheri ayına kurulur sofran
Gözlerin ararken pilavda safran
Lokmanı zehire bandırır evlat

□Kuru bir yaprakta sezip ölümü
Anlarsın yalanmış düşlerin tümü
Tadımlık verdiği o tebessümü
Çehrene yayarken dondurur evlat

□Bozulur rahatın, sağlık, sıhhatin
Tükenir takatin ve kum saatin
Müstahdemi gelir son seyahatin
Uzanır, ışığı söndürür evlat

Mecit Aktürk

Rahmân'a Eğer.

Kalp gözü açık kul güler cefâya
Sabrı telkin eder düştüğü her yer.
Meyletmez hevâya, gelmez safaya
Resûle ümmetlik cihâna değer.

Kurtarıp kendini p/is, kir içinden
Nice zâhid çıkar hakir içinden.
Kim bilir ne diyor zâkir, içinden
Kalbi kiyl u kalle doluysa eğer.

Bakarak boy-posa, söze, endama
Çözerim zannetme, insan muamma
Çok uysal bilinir, sevilir amma
Her atın sırtına vurulmaz eğer!

Akılda zerresi varsa idrakin
Tevekkül eder kul; hem, yaşar sakin.
Yönünü her yana çevirir, lâkin
Başını bir O'na; Rahman'a eğer.

Mecit Aktürk

Rubai - Cinas

SİLKELEN BİR!

Hâlıkından rızık uman çok hiç meşakkat çekmeden
Oysa toprak sofraya kurmaz meyva vermez ekmeden!
Silkelen bir ey utanmaz cürm-ü meşhud madrabaz
Sen felekten gün çalarken bastığın yer çökmeden!

- . - - / - . - - / - . - - / - . - -

NE FAYDA

Gönlümde hüznün gülleri; son demde hazan var
Hüzzamda sazın telleri; bir gamlı ozan var
Bahtın kesesinden neşe çalsam da ne fayda
Farketse utanmaz nice gammaz borazan var.

- - . . / - - . . / - - . . / - -

SU/S/AYIP

Ne zaman az bûse umsam dudağından, susayıp
Sezilir îkâzı yârin, bakışından; sus ayıp!
Teneşirlik bir utanmaz bana mecnûn dese ne
İçerim billâhi zehr olsa elinden su sayıp.

. . - - / - . - - / . . - - / . . - -

GÜ / L / E / N AZ

Bir zamanlar şendi bülbül; mâzi olmuş güle naz
Gamlı gülzâr hayli bîzâr; hem, diken çok gül en az
Bir acâyip asra çattık; böylemiydik, düşünün!
Hem muhabbetler sanaldan; hem de içten gülen az

- . - - / - . - - / - . - - / . . - -

SİZİN OLSUN

Diyorlar ki biraz gayret; silinmez bir izin olsun
Şu âlemde şuârâ çün divan kurduk, dizin olsun...
Musallâya konan bahtım; tadımlıkmış benim devrim
Nasıl olsa talan ömrüm, kalan ömrüm sizin olsun...

. - - . / . - - - / . - - - / . - - -

Mecit Aktürk

Rubai / Talan Ömrüm

Diyorlar ki biraz gayret, silinmez bir izin olsun
Şu âlemde şuârâ çün divan kurduk, dizin olsun...
Bahar geçti vakit çok dar; ne arzum var ne bir emrim
Nasıl olsa talan ömrüm, kalan ömrüm sizin olsun...

. - - . / . - - - / . - - - / . - - -

Mecit Aktürk

Saat Zafere Beş Var

*** MÜJDE *** (TÜRKİYE YÜZYILI)

Bulutlarda bir telaş var ufaktan
Şimşek çaktı, rahmet yağmak üzere
Bir asırdır göz diktiğim ufuktan
İzin çıktı, güneş doğmak üzere

Kursağında kaldı kesin hevesi
Çok işittim hırıltılı bu sesi
Düşlerime kâbus olan yeisi
Duam yıktı, umut boğmak üzere.

Mecit Aktürk

"KÖKLERDEN GÖKLERE"

Gösterip defaatle yüz yıl önceden izi
Kastı hinlik olanı döktüğümüz denizi
Bir tutmayın demiştik kendiniz ile bizi...
Ne tarih yalan yazsın ne kalemler abartsın
Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın

Zarûret olmadıkça her savaş bir intihar
Düsturuyla yaşadık; dostluğu bildik şiar
Farklı düşünen varsa her meydan bize uyar
Osmanlı tokadına ihtiyaç duyan tatsın
Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın

Kadirşinas milletim dostluğa hayır demez
Hırlayana "eyvallah", "çakala" buyur demez
Ege Yunan gölüymüş; bu millet bunu yemez!
Ey akıl! Madem sürgün, âmâlardan azatsın
Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın

Şayet havada kalan uzattığım elimse
Şayet incinen güzel gökteki Hilâlimse
Ve... şayet kahpelerin kastı istiklâlimse
Kahrolsun sözde barış; yerin dibine batsın
Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın

Sarsılırken Son Kale demeyip "neme lazım"
Yetiştirdi Hızır gibi "AKINCI"m, Nesl-i Asım
Zulmü hak sanıyorsa, buyursun haçlı hasım...
Hangarından çıkarın; tozu dumana katsın
Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın

"KIZILELMA" ülküme ilham verdikçe Bedir

Ahmak dahi anladı ırkım neye muktedir
Muhatap müstehaksa mü'mine mübah kibir...
Tevazû libasını kanatlarından atsın
Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın

Zehirli Engereğe saklandığı delikten
Sokulmak bir kez olur; tekrarı delilikten
Maraz doğarmış... doğdu; nitekim iyilikten
Kuşansın öfkesini, Hilâl kaşını çatsın
Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın

Madem ki Kovulmuşu kıyam durmuş gafiller
Madem ki şerre mekân en karanlık mahFİLLER
Çelik kanatlarıyla süzölsün Ebabiller...
İlâhî taşlarını acımadan fırlatsın!
Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın

Geleceğiz derken biz apansızın bir gece
Bilerek seçilmişti her kelime... her hece
Secdelerin ardından, ölüm kusmadan önce
Allahuekber sesi yeri göğü çınlatsın!
Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın

Ey tefrika belası! Gönül yarama bakta
Yüzün kızarsın, utan! Çok kaldın bu konakta
Allah aşkına artık yakamızı bırakta
Pençemiz hainlerin yüreğini kanatsın!
Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın

Sakarya'dan güç alıp nereye aktığımı
"Bir Hilâlin uğruna" kaç güneş yaktığımı
Gemileri Boğaza nasıl bıraktığımı
Destanlarım haykırınsın, Çanak/kalem anlatsın
Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın

Kanat çırtıkça SİHA'm "köklerinden göklere"
Havlamak baki kalır kuduran köpeklere
Selam sana Selçuk/lum, selam gözü peklere!
Kolaysa bayrağıma namahrem el uzatsın
Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın

Arkadaş! Diyordun ya; "söz konusu vatansa
Gerisi teferruat... aldırımam canım yansa..."
Düne kadar ağlayan gönlüm bir çağlayansa
Sevin ki, sevincimiz düşmanları çatlatsın

Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın

Ey Hilâl gülsün yüzün; ey zifir artık çek git!
Şâha kalkan küheylân, bu gurur bize ait!
Yer Şehitler Tepesi; vakit yine o vakit!
Yıl Türkiye Yüzyılı! Rabbim fırsat yaratsın
Çılgın Türk ne demekmiş BAYRAKTAR hatırlatsın
Çılgın Türk ne demekmiş Selçuk'lar hatırlatsın...

Mecit Aktürk

Sabr/et

Halk içinde muteber bir nesne yok nîmet gibi
Olmayâ nimet cihanda köftelik bol et gibi

*

Her konakta ete rağbet bal börekten çok ama
Az maaşla geçinen çün zam uçan bir jet gibi

*

Tardeildi hanemizden sanki dersin et haram
Hak Kitapta yeri muhkem bir ayet, gıybet gibi

*

Etle süslü camekânlar butla dolmuş olsa ne
Geçmiyor ki tavamızdan; ukbalık kısmet gibi

*

Can çekince ava(!) çıkmak hayli müşkül bir sanat
Her kasapta kana düşkün her satır bir set gibi

*

Biz acıyla inliyorken âh çekerken, çok şükür
Bir dehâya sahib olduk aşçımız Nusret gibi

*

Her teselli ve teşebbüs et kokarken faydasız
Çıkmıyor ki aklımızdan fay kıran âfet gibi

- .- / , . - - / - . - - / - . -

Mecit Aktürk

Sabret Gönlüm

Sabret gönlüm, zârı bırak; hüznü gözden silmek gerek
Gayret bekler kulundan Hakk; direnmeyi bilmek gerek

Edeb ile vursun örsün, öfkeni yen dinsin hırsın
Gönül yapmak senin dersin; yolda karar kılmak gerek.

İncinsen de etme sitem, gafil ile olma hemdem
Tevekkül et, söz dinle hem; hep pîr-ü pâk kalmak gerek.

"Dost" bildiğin üzsün varsın, duan, virdin yara sarsın
Niçin böyle çeşm-i zârsın; umut ile dolmak gerek.

Düşsen dahi sıkça dara, her işte bir hikmet ara
Şerri hayra yora yora, tefekküre dalmak gerek

Nefsi ezmek ise maksat, say ki sende hep kabahat
Her bir kabir, gör, nasihat; ölümden ders almak gerek.

Allah(c.c) deyu tekrâr ile, "bir"liğini ikrâr ile
Boyun büküp, isrâr ile, sır kapısın' çalmak gerek.

Hakk'ı söyle, hep ayandan, korkma seni kınayandan
Kork, Allah'tan korkmayandan; hak üzere ölmek gerek.

Yük oldukça kalbe çile, "lâ havle" çek, sabır dile
Halden bilen bir dost ile, paylaşarak bölmek gerek.

Akan "ömrün" avucundan, düşene bak dil ucundan
Bin bilinmez yön içinden, doğru yolu bulmak gerek.

Vuslat ise şayet murat, kalp kırmamak! Budur sanat!
Aman vermez derde inat, gülümsemek, gülmek gerek.

Göz odur ki Hakk'ı göre, benzemeye bakarköre
Benliğini serip yere, secdelere gelmek gerek.

Farz et ömür gelmiş geçmiş, ecel tene kefen biçmiş
Farkedince, herşey "hiç"miş, ürpererek, solmak gerek.

Bil ki, şeytan sana düşman, uyup ona olma pişman
Hakk'a kulluk, en büyük şân; gerçek mü'min, olmak gerek.
Hakk'a kulluk, en büyük şân; gerçek mü'min, olmak gerek.

Mecit Aktürk

Sabret Gönlüm - Aruz -

Zâr etme ey vîran gönül; âdâp usul bilmen gerek
Bir imtihandan say ve gül; isyânı zûl bilmen gerek

.

Kim kaldı kim herdem naçâr, sabret biraz elbet geçer
Rahman Rahîm koymaz naçâr; hârında haz bulman gerek

.

Artmış acın boynun eğîk, farkındayım derdin büyük,
Lâkin onur, Nûr'dan bu yük, bir dost bulup bölmen gerek.

.

İblis belan, baş düşmanın, arzında âh var pişmanın
Kıymetlidir her bir anın, her ânı hoş kılman gerek

.

Cehlin kavî bil evvelâ; öğren, nedir kâlû belâ?
Her cân için ibret salâ; eyvâh deyip solman gerek.

.

Nefsin bazen vermez aman, hem sinsidir hem pek yaman
Kulluktur izzet ve şân; şândan nasip alman gerek

.

Sorsan cahil yok der fakat, kalp kırmamak en zor sanat
Bağdır gönül, gül ek, donat; kem söz diken yolman gerek.

.

Cân tende kuş; göç olmadan, vuslat serâb, hiç olmadan
Firdevse yol güç olmadan; Rahmâna râm olman gerek

.

Müstef'ilün / müstef'ilün / müstef'ilün / müstef'ilün

Mecit Aktürk

Salınıp Gezen Güzel

Yüzünde yüz tebessümle salınıp gezen güzel
Kadehinde ab-ı Kevser, gözünde fer bitmesin.
Uğramasın civarına cânâ cefâ müptezel
Gülzâr olsun bastığın yer, talihin kin gütmesin.

Eğilmesin başın öne mahzûn olmasın yüzün
Düşük doğsun her ızdırap, kahrından ölsün hüznün
Bin seneye bedel olsun güneşli her gündüzün
Ocağında dert pişmesin, bacan gamlı tütmesin.

Şen ötsün bahçende bülbül, açan gülün solmasın
Yüreğine kordan ateş, dîdene yaş dolmasın
Gecen olacaksa şayet o da aysız olmasın
Bulutların arasında gizlenmesin, gitmesin.

Îrâden çelikten kavî, duan olsun silahın
Secdeye baş koyduğunda erisin her günâhın
Tehlikeden berî olsun gezdiğin güzergâhın
Sana tuzak kuranların şerre gücü yetmesin.

Meçhul değil bize ebed; gel deyince birgün Hakk
Yer gösterir sinesinde en vefâli yâr, toprak!
Takvim ömrünü tüketip, düştüğünde son yaprak
Ölüm, vuslat günün olsun; el eceli itmesin...
Ölüm, vuslat günün olsun; el eceli itmesin...

Mecit Aktürk

Sana Sesleniyorum!

"Yeter" deyip, kinini, yüreğinden atmazsan
Tarihler seni anar, okuyan kınar yarın!
Bir hilâlin uğruna, bana el uzatmazsan
Yıkılır "Koca Çınar", yürekler yanar yarın!

Titreyerek yanmakta dünkü nurlu çıramız
Dosta güven vermiyor, görünen manzaramız
Gecikir de sarmazsak, müzminleşir yaramız
Acır, durmadan kanar, umutlar donar yarın!

Hâinlerin hayâli gezerken Kürdistan'da
Gedik açma Sur/larda, diyor Âsım, destanda!
Yoksa, Anadolumda, Diyâr-ı Gülistan'da
Bülbüller susar, siner; baykuşlar konar yarın!

Yine sebep uydurup, diyerek "fakat", "ama"
Kaçma Allah aşkına, umûdumu budama!
Gemimiz su alırken ses vermezsen nidâma
Sanma fırtına diner, bahtımız döner yarın!

Kavl-i karar ederek ahdin üzre kalmazsan
Omuz verip davama, benimle bir olmazsan
"Korkma! Sönmez..." diyor ya, korkarım, ders almazsan
Bayrak gönderden iner, Alsancak söner yarın!

Mecit Aktürk

Sana Yazdım Sevgili

Her bakışın bir nakıştı aşkımda
Adını ben cana yazdım sevgili
En mutena yeri verdim köşkümde
Damarımda kana yazdım sevgili

Yeminliydik aşkımıza taate
Sadık kaldım ettiğim her vaate
Mutluluğu aya, güne, saate
Senle geçen âna yazdım sevgili

Yüreğimde nice hüznün birikip
Tahammülü test ettikçe pamuk ip
Her gecenin sabahına göz dikip
Umutumu tana yazdım sevgili

Kaş çatarken -yollarına gül serip-
İknâ ettim sabrı aşkı gösterip
Başkaldıran kalemime ders verip
Her hatayı bana yazdım sevgili

Her adımda rast geldikçe kışına
Anladım ki yaz beklemek boşuna
Değmezmişsin gözlerimin yaşına
Hoş günleri düne yazdım sevgili

Keşkelere kim bilir kaç âh kardım
Mümkün olsa tüm mazimi yakardım
Aşka dair duyguları çıkardım
Kalanları kine yazdım sevgili

Hâlâ mı şans bekliyorsun; ne cüret!
Kaçtı tren, yandı yazık o bilet
İkramımdır; berceste say, kabul et
Bedduamı sona yazdım sevgili

Kâğıda is, kalemime bi ursun
Her bir dizem yüreğine otursun
Oku oku başucuna as dursun
Son şiirim; sana yazdım sevgili!

Mecit Aktürk

Sarhoş...

Hava güzel, güneşliydi; çıktım evden neşe ile
Kuytu yerde biri vardı elinde bir şişe ile.

Kendi deyip gülüyordu; üstü yırtık ve sarhoştur
Galesiz biraz halsiz şivesi de hayli hoştu.

El kaldırıp selam verdi; ahbap ya da dostuz gibi
"Sana güzel haberim var, dinle!" dedi "bu garibi."

Oyalanma, sen de koş git takip edip gelen sesi
Ucuzluk var az ötede her perşembe, pazartesi

Pazar yeri tıklım tıklım; tezgâh dolu haslet ile
İşler kesat fiyat düşmüş; satılmıyor edep bile!

Esnaf bas-bas bağıyor! "İffet...hayâaa...Yok mu alan!
Durum vahim, anlamak zor; ne talep var ne de talan

Az ötede uzun kuyruk; dizilmişler iki sıra
Merak ile birisini çektim hemen bir kenara

Sordum; dostum, göremedim, söyle, ne var o tezgâhta?
Neymiş böyle elzem olan "hayat" denen güzergâhta?

Sırasını bozdu diye adam kızgın ve öfkeli
Baktı bön bön suratıma; dedi bana; be hey deli!

Bilmez misin, bu devirde, makbul olan beş şey vardır
Bekledim ki ilim desin, irfan desin, ya da ar'dır.

Sanki malum olmuş gibi; "yok...yook" dedi, "öyle değil"
Aç gözünü bak çevrene! Neye rağbet neye meyil?

Kaldı mı ki bilen bu dem, yol yordam ne, nedir usul?
Her sözünü zehre banıp saydı tek tek, usul usul;

Kin ve kibir ilk ikisi, say ki yumurta ikizi
Gönüllere kök saldılar, gözde ve sözdedir izi.

"Küfür" gelir ardı sıra, yanında da "yalan-dolan"
En değerli müşteridir ikisinden birden alan.

Geri kalan yüzde maske; o da riyâ için gerek
Bende eksik kin ve riya", dedi, içini çekerek.

Silip gözden süzüleni sağ elinin tersi ile
"Çok direndim" dedi, ama, sonuç hüsrân, hep nafi.

Şeytan güçlü, hilesi çok; günah tatlı, nefis azgın
Dedim; olsun, iraden var bu değil ki senin yazgın.

Bir hışımla döndü geri, tezgâhta mal kalmamıştı

Bu kez file bomboş idi, elzem olan dolmamıştı.

Sevinse mi üzülse mi bilemez bir hal içinde
"Nasip" dedi, gülümsedi; ışık gördüm sevincinde.

Yankılandı minareden tam o anda gür bir seda
Davet vardı, "gel!" diyordu Rahman, Rahim olan Hüdâ.

"Bekle" dedi, hayli mahcup; koma beni bu dehlizde
Çok günahkâr olsak dahi, imân ettik elbet biz de.

Sonra sustu...daldı...gitti; başı eğik, tefekkürde
Bir an baktım ağlıyordu; göz yaştaydı, dil şükürde.

Abdest ile dökülürken, hata, günah her ne varsa
"Elham" ile uyandırdı hoca bizi sarsa sarsa;

Hamd ve senâ O'na idi, O'ydu Rabbi alemlerin
Kâinâtın tek sahibi, ilacı tüm elemlerin.

Hem Hâlık'dı hem de Malik; esirgeyen, bağışlayan
Kulluk yalnız O'na idi; kalpten geçen O'na ayan.

O'ndan diler, dileniriz; O'dur Yezdan, yardım eden
Ol Kerim'in keremiyle kafeste kuş saklar her ten.

Bir vaveyla geldi önden henüz namaz tam bitmeden
Selamladım, bir de baktım; iki büklüm, cansız beden.

Can kafesten çoktan uçmuş; ne yapsalar artık boştu.
Son nefeste secdedeki bu sabahki "o sarhoştü!"

Mecit Aktürk

Satar Seni

Güvenme kör talihine
Sanma düşsen tutar seni
Delil bulsa aleyhine
Bil ki o an satar seni

Bilmeyenler dost zanneder
Hatta her öksüz anne der
Oysa derdi çoban eder
Sürüsüne katar seni

Kim zaman hoş yaklaşır
Öper, okşar, kucaklaşır
Sirtında göklere taşır
Paraşütsüz atar seni

Ne yakındır ne uzakta
Bir payı var her tuzakta
Kırka bölüp bir tabakta
Bir solukta yutar seni

Can kapına gam dayansa
Cümbüş eder canın yansa
Şayet hayat bir oyunsa
Hiç şansın yok; üter seni

Mecit Aktürk

Sattım Ben'i Benden Hiç'e...

Bir hüzünden diğere üç adım yok bu aralar
Neşem gelmiyor yerine; hiç tadım yok bu aralar

Yüklü yine gam bulutu, kızdım kışa kırdım udu
Sele saldım son umudu; muradım yok bu aralar

Ya önceki kıştı sebep, ya atılan taşı sebep
Belki de son tuştı sebep; rahatım yok bu aralar

Biraz hoşluk ister ocak, derdi çoksa "pes" der ocak
Gülen bir yüz gösterecek, suratım yok bu aralar

Gam katına çıka ine, yoruldu sol bölgem yine
Sürgün yerim gölgem yine; suretim yok bu aralar

Ne var ki bunda şaşacak! Kaderle kim uğraşacak!
Bahtım ile yarışacak, kıratım yok bu aralar

Baht deyince yandı içim, sanmayın ki onsuz hiçim
Ona dahi "canım", "cicim", "hayatım" yok bu aralar

Ne zaman bir bora esse, ayan ettim hep herkese
Sır saklamak sanat ise; sanatım yok bu aralar

Baktım gönül yurdum sakın, ben de hayal kurdum lakin
Kara teslim oldu ekin; hasatım yok bu aralar

Gönlümdeki fay kırıldı, haddi aşım Hayy kırıldı
Ok inledi, yay kırıldı; pusatım yok bu aralar

Yaş gelmiş artık elliye, gerek yok tatlı dilliyeye
Yalvarsalar, teselliye; biatım yok bu aralar

Hakk, onmaz dert yük etmeye, naçar insan, yok etmeye
Kalan ömrü tüketmeye; takatım yok bu aralar

Ufkumdaki en son durak, zor geliyor her basamak
Çıkıyorum ağır aksak; süratim yok bu aralar

Zehir olsa tatmam demem, kahır olsa gütmem demem
Ecel gelse gitmem demem; inadım yok bu aralar

Gâh bendeyim benden içe, gâh kayıbım tenden içe
Sattım beni benden hiçe; sıfatım yok bu aralar

Tevekkülü usa yazdım, derdim çoktu kısa yazdım
Figanımı susa yazdım; feryadım yok bu aralar

Mecit Aktürk

Sebeb-i Doğum

Karanlık çöktükçe ömrün ucuna
Dem alır elemim, nemlenir ağıt
Düş kırıklarımı koysam avcuna
Kor kusar kalemim kül olur kağıt

Yine feryâdımın âh sayısı tam
Mazimi yâd için uygun bir ortam
Ne üç beş gram da, ne de bir tutam
Gam sınırsız ölçek; dağıt ha dağıt

Kanıp mevsimlerin sahte sözüne
Umutlar bağladım ömrün güzüne
Bakmayın maskemin gülen yüzüne
Gönlümün közüne mendilim kanıt

Hayallerim mahkum, sitemlerim lâl
Vardığım son durak sükûta mahal
Bir muştı ummuştum, gelmesi muhal
Bahtım benden âciz, anlayışı kıt

Talihim bal etmez bir arı gibi
Ne zaman yoklasam, delikti cebi
Ağlarken göz kırptı takvimin dibi
Doğumun sebebi; ölüme kayıt!

Mecit Aktürk

Sebeb-i Sükût

Lâlim diye ne darılın ne kızın
Yüreğinden yara almış biriyim
Her duama amin diyen ağzın
İthamına maruz kalmış biriyim

Sözlerine bakarsanız bencilim
Kör satırdan farksız imiş bu dilim
Şaşardınız dile gelse mendilim
Nankörlükten gözü yılmış biriyim

Avuçlarım haz umarken bu sene
Hüzün yağdı gönlümdeki desene
Makul yanım 'aldırma geç' dese ne
Tebessümü sele salmış biriyim

Her katresi kor gibiyken buharın
İnkârı zor sinemdeki bu harın
Eşiğine baş koyduğum baharın
Kapısını boşa çalmış biriyim

Dolansam da ilhamın haz arkında
Kalem artık zor durumun farkında
Henüz daha gün görmeden, kırkında
Mürekkebi çok azalmış biriyim

Mecit Aktürk

Segâh Makamından

Yanmışsa yüreğim, yaraysa yer yer
Bilin ki hecemin her gün âhı var
Gönül mürekkebi karaysa eğer
Kalemin, kâğıdın ne günahı var

Taşıkça solumda hassas sürahi
Gâh dilden dökerim, yazarım gâhi
Ârife ne gerek âmâlar dahi
Anlar; kan kokulu girizgâhı var

Hislerin yurdunda artınca elem
Yine can yükümü yükledi kalem
Hem ruhum dağıldı, bağrım yandı hem
Başımda dertlerin yine şâhı var

Bir çare umduğum talihin eli
Buz gibi soğuktu bildim bileli
Adını kalbimden sildim sileli
Onun da farklı bir güzergâhı var

Görüp de bahtımı yelesi terli
Sanmayın bir şikâr; her işi şerli
Ne zaman hissetse kalbim kederli
Her derde kaderli bir izahı var

Dursam da kadere her an kıyama
Sarmadı yaramı verdiği yama
Hazanın hakkından gelirdim amma
Elinde fırtına, kar silahı var

Lavını görünce gönül odumun
Mecali kalmadı son umudumun
Mızrabı inleyen mahzun udumun
Telinde hıçkırık ve segâhı var

Mecit Aktürk

Selâm Olsun

Usûl bilip, âdâbını, takınana selâm olsun
Arsızlardan ar kabını sakınana selâm olsun

Dil, din renkli, farklı isim; "insan" diyor büyük resim!
Sevgi ile, mütebessim, bakınana selâm olsun

Makber yakın, yol bitmeden, el uzattık el itmeden
Gönüllere incitmeden, dokunana selâm olsun

Gözlerde kin kalplerde kir, sebep aynı; farklı fikir
Dost olanla derdimiz bir; yakınana selâm olsun

Cehli kavi zor bilmece, okur yazar, bilmem nece
Yunus olup hece hece, okunana selâm olsun

Ün delisi nam da salsa, adam denmez sözü kalsa
Kaleminden akan balsa; ıkınana selâm olsun

Her kim etse haddi ihlal, haksızlığa kalmayız lâl
Al zeminde Yıldız-Hilal; dokunana selâm olsun

Mecit Aktürk

Selam Olsun...

Konuşurken adabını takınana selâm olsun
Ar ve namus esvabını sakınana selâm olsun

Dil,din renkli, farklı isim; "insan" diyor büyük resim!
Sevgi ile mütebessim, bakınana selâm olsun

Kabir yakın, yol bitmeden, el vermeli el itmeden
Gönüllere incitmeden, dokunana selâm olsun

Gözlerde kin kalplerde kir, sebep çok kez farklı fikir
Davalıyla derdimiz bir; yakınana selâm olsun

Cehli kavi zor bilmece, okur yazar, bilmem nece
Yunus olup hece hece, okunana selâm olsun

Ün delisi nam da salsa, adam denmez sözü kalsa
Kaleminden akan balsa; ıkınana selâm olsun

Her kim etse haddi ihlal, haksızlığa kalmayız lal
Al zeminde Yıldız-Hilal; dokunana selâm olsun

Mecit Aktürk

Selam ve Sevgi ile...

Bir yolcu gelir geçer, bir gönül bahçesinden
Yaşanan güzel günler, anılarda an olur.
"Elvedâ" düşer son kez, sayfaya lehçesinden
Kimi okur, anlamaz; kapristir sanan olur.

Oysa kırgındır gönül, biraz yorgundur kalem,
Ruh bedene isyanda, tefekküre muhtaçtır.
Silin artık adımı, "yeter" demeden âlem
Onmaz denen dertlere zaman güzel ilaçtır.

Ey nefsim, haddini bil! , Başın yere eğilsin!
Ne varsa iade et, övgü, sevgiye dâir.
Aranıp zor bulunan hint kumaşı değilsin
Üç şiir yazmak ile, insan, olmuyor şair.

Dost olan, bilir bizi, gönül nazargâh deriz
Kırmayız, incitmeyiz kimseyi, bile bile.
Borcumuz kaldı ise, döner, birgün öderiz
Şimdilik hoşça kalın; selam ve sevgi ile...

Mecit Aktürk

Seni Andım Bu Gece...

Seni andım bu gece, uzaklara bakarak
Nasıl da geçmiş zaman; bir su gibi akarak
Bıaktın gittin beni, tüm geçmişi yakarak
Hicrânın acısını kalbimden atamadım
İnan bana birtanem, seni unutamadım.

Fırtınalar kopuyor; yüreğim yangın yeri
Dünyada yaşıyorum, cehennemi, mahşeri
Çektiğim acıların, yok mu sence değeri?
Ne bahtı karaymışım; vuslatı tadamadım
İnan bana birtanem, seni unutamadım.

Sitemler dökülse de dilimden zaman zaman
Sevgin kuşatmış beni, sana kin gütmem inan
Ne olursun yanıl da, bir kez olsun beni an...
Yanağımdan süzülen, seldi, kurutamadım
İnan bana birtanem, seni unutamadım.

Azalsa da umudum her saat, her saniye
Birgün dönersin sandım bu perişan fâniye
Gönül feryâd etmekten belki vazgeçer diye
Dil döktüm diz çökerek...Heyhât, avutamadım
İnan bana birtanem, seni unutamadım.

Ne yapsam dağılmıyor, dilde âhım, efkârım
Çile mi olmalıydı aşktan kalan tek kârım!
Tükendi umutlarım; yorgun, bitkin, bîzârım
Şoframda lokmalarım, ağuydu, yutamadım
İnan bana birtanem, seni unutamadım.
İnan bana birtanem, seni unutamadım.

Mecit Aktürk

Seni Bekler!

Bir ana rahminde yolculuk başlar
Herkeste bir sevinç; "gel" seni bekler
Dem tutar heyecan, tatlı telaşlar
Bağ-bahçe şenlenir, gül seni bekler.

Harâreti artar hadsiz sevincin
Anlamı kaybolur yokluğun, hiçin
Mis kokan tenine dokunmak için
Sabırlar zorlanır, el seni bekler.

Gelirsin cihâna koyulur ismin
Ana kucağını ısıtır cismin
Sağından solundan çekilir resmin
İltifat edecek dil seni bekler.

İlim, irfan, ahlâk sanma ki ırsî
Şeytana yol sorma gösterir tersi
Helâkın sebebi dünyalık hırsı
Helalden, haramdan mal seni bekler.

İşter farkında ol istersen unut
"Akıbet ölümdür" diyor her tabut
Hakkın Habîbi'dir bilene umut
Şefaât edecek dal seni bekler.

Zannetme bu âlem ebedî, sonsuz
Çalar birgün kapın âni, zamansız!
Can tenden sıyrılır, kalırsın cansız
Mezarın kazılır, sal seni bekler.

Eksiksiz yazmıştır ameli yazan
Gelir mahşer günü, kurulur mîzan
Cehennem ehliysen kaynar bir kazan
Vahâsız, gölgesiz çöl seni bekler.

Mecit Aktürk

Sensin Birtanem

Unutmak ne mümkün; damarımda kan
Aklımdan geçen her ansın birtanem
Kararan ufkuma umut bırakan
Sehersin, şafaksın, tansın birtanem

Gâh tatlı meltemsin ruhumda esen
Gâh gözüme yaşsın mendile desen
Kalbimde sen varsın düşlerimde sen
Âdeta canımdan cansın birtanem

Şayet bu şevdanın sonu dramsa
Ölümü yeğlerim vuslat haramsa...
Bedel kör talihe hep ihtiramsa
Dağlansın bu yürek yansın birtanem

Ne sitem yükleyip dili utandır
Ne kaderim deyip kendini kandır
Susayan tenime buseni kondur
Dudağım kevsere kansın birtanem

Kader üzme için etse de yemin
Zâr eden gözlerim visalden emin
Varsın her âhımda sarsılsın zemin
Duyanlar divâne sansın birtanem

Pırlantam incimsim... safirim hatta
Yaktın yüreğimi nazda ifratta
Yapayalnız kaldım şu kâinatta
Dön gel de bu hasret dinsin birtanem

Aşkımın hârını şemsle kıyasla
SİNemin soluna sırtını yasla
Tahtını kimseler ç/alamaz asla
Gönlümün sultanı sensin birtanem

Mecit Aktürk

Ses veren Azrâilse...

İnsanlar düşünün ki "öfke" ortak paydası
Sevgi telkin ederdi Mevlânâ çıkıp gelse!
Bir günde bin rekâtın kılana yok faydası
Ağızdan çıkan her söz gönül yıkan bir selse.

Dilini kılıç gibi sallar ise eşkiyâ
Letâfet sus pus olur gözde/n kaybolur ziyâ.
İnsanı insan yapan güzel ahlâk ve hayâ
Hayat ne güzel olur her nefis bunu bilse.

Zor gelse de kimi gün kinden dağları aşmak
Bilene vazifedir müsbet fikri paylaşmak.
Züldür kirli kalplere sevgiyle dolup taşmak
Fesat rahatsız olur herkesin yüzü gülse.

Rolünü oynar beşer şu hayat sahnesinde
Huzurun anahtarı edebin rahlesinde
Yer bulsa da muhannet muhabbet bahçesinde
Gül beklemek beyhûde gönül kuraksa, çölse.

Sözünü bal eyleyen her kalbe olur Melik
Kem kelim söyleyene vermemeli metelik
İnsanı "üstün" kılan hasletinde nitelik
Şan şöhret neye yarar; adam "ADAM" değilse?

Nazâr et kâinâta gerçeği öğren, tanı!
Henüz vakit var iken fırsat bilmeli ânı.
Veren elbet alacak emânet olan canı
Bil ki artık çok geçtir; ses veren Azrailse!

Mecit Aktürk

Sessiz ıgılık

Baktım da yurduma, dedim ki; keşke
Tefrikayı acil vaka bilseydik
Madem ki insanız; olacak başka
Her fikre saygıyla bakabilseydik

Akleden bilir ki tefrika hâlâ
Taşınmaz yükümüz, en büyük belâ!
Fena mı olurdu; hani mesela
Tehlikeyi sezip, çakabilseydik

Keşke, kaybolmadan bu vakt-i gurup
Kalplerde genişçe bir otağ kurup
Kin, öfke yerine sevgi doldurup
Gönülden gönüle akabilseydik

Bir mendil ararken göz sevincinden
Kahrolsaydı şeytan, kızıp içinden
Şan, şeref, ibreti süzüp içinden
Geçmiş i topyekun yakabilseydik

Emin olsa idim kesin zaferden
Gözümü kırpmadan geçerdim serden
Kaldırıp güneş i düştüğü yerden
Semânın göğsüne takabilseydik

Şehit can katarken kutsal harcına
Sadakat tam derdik vatan borcuna
Türk'ün bayrağını tarih burcuna
Gururla yeniden çakabilseydik...

Mecit Aktürk

Sessiz Gemi...

Bir gemi; rıhtımdan uzak mı uzak
Yolcular beyazlar içinde, sessiz.
Gizemli bu yolda konuşmak yasak
Dostlardan ayrılmış, kalmış kimsesiz.

Tek tip elbiseler; yakasız, kolsuz
Ne ayaklar belli; ne el, ne de baş.
Bir tuhaf yolculuk; parasız pulsuz
Tükenmiş tüm uğraş; ne gam, ne telaş.

Can denen o kuşa dar gelmiş kafes
Uçarken tenini toprağa salmış
Ciğerler almıyor, vermiyor nefes
Bedenler ebedî uykuya dalmış.

Dertli gönüllerde dem almış hüzün
Yük olmuş yüreğe zamansız! fîrak.
Dönüşsüz yolculuk uzun mu uzun
Hiç mola vermeden; mahşer, son durak.

Rıhtıma bir gemi yanaşır bir gün
Äleme garip bir burukluk siner
Son "Ädem" giderken, son bulur sürgün
Güneş elvedâ der, perdeler iner...

Mecit Aktürk

Sessiz Hıçkırık

Bir başka alevli, yakıcı bu har
Keder ile dolmuş "gönül küfesi"
Pılı-pırtısını toplamış bahar
Vakit, vakt-i hazan; "son" arefesi...
Tebessüm sürgünde, göz de yaş mûkim
Huzur Evlerine! yalnızlık hakim.

Kırılmış zamanın işleyen çarkı
Cem olmuş mevsimler en namert kışta
Kalmamış ölümle yaşamın farkı
Ecele çağrı var her bir bakışta...
Böyle takdir etmiş "kimsesize Kim"
Huzur Evlerine! yalnızlık hakim.

Dudak arasına sıkışmış sitem
Gölgeler bedensiz, özneler "ben"siz
Lokmalar ağudan, katıklar matem
İnsan: Canlı ceset! Tek fark; kefensiz...
İlaçlar beyhude, çaresiz hekim
Huzur Evlerine! yalnızlık hakim.

Soğuk duvarlarda hüznün lekesi
Hayaller harâbe, umutlar kırık
Dumura uğramış us melekesi
Elde kalan bir tek "sessiz hıçkırık"...
Nefes almak dahi, zor; ağır-çekim
Huzur Evlerine! yalnızlık hakim.

Muhatap ararken her "niçin?", "neden?"
Ellerde "özlem"in son dilekçesi
Güneşi buz tutmuş onlarca beden
Sanki "Aşyan'ın" arka bahçesi...
Kim bilir, belki de son Eylül, Ekim
Huzur Evlerine! yalnızlık hakim.

Mecit Aktürk

Sessiz Sohbet

Sıla hasretiyle gezerken üzgün
Bir pîr-i fâniye rast geldim bugün.
*

Gülen gözlerinde gölgeler gördüm
Sanki "tadım-tuzum yok" der gibiydi...
Sabrını sınavan öfkeler gördüm
Çömeldi, bana da, "çök!" der gibiydi.

İnsan bu! Gün gelip kalsa da darda
Bir çare gizlidir her müşkül, zorda.
"Sana anlatacak çok sırrım var da
Önce sen içini, dök" der gibiydi.

Hâlini görenin sızlardı içi
Anlardı varlığı, yokluğu, hiçi
"Görmeyi bilene herşey geçici
Bâki olan bir tek, Hakk" der gibiydi.

Bel iki büklümdü, yol çıkmaz sokak
Kaldırım taşları yüksek! basamak
Saçlar dile gelmiş, "ibret için bak,
Gördüğün kar değil, ak" der gibiydi.

Nur yüzlü biriydi; sanırdın Velî
Câhili irşâda yeterdi hâli
Sohbet dem aldıkça çözüldü dili
"Geçen gün ömrüme ek" der gibiydi.

Yorgun bakışında cılız bir ışık
Benzi sapsarıydı eller kırışık
Hedef belliydi de yönler karışık
"Beni bu dehlizden çek" der gibiydi.

Sordum, "kimin-kimsen, komşun, akraba
Evlâd u iyalin yok mu beybaba?"
Derin bir âh çekti; "beyhûde çaba,
Her sorun kalbime, ok" der gibiydi.

Belli ki gönlünde mevsimler kıştı
Mutluluk zamana karşı yarıştı.
İşaret parmağı söze karıştı
Bu yaşlı kimsesiz, tek der gibiydi.
*

"Oğlum" dedi...Sustu, gözleri doldu
Bastonun ardında gözden kayboldu...

Mecit Aktürk

Sevgi Demekti Hasret

Uzağa... oook uzağa bir sefer belirince
Gönülden göze yollar döşenirdi eskiden
Sîne alev almadan genizler sızlar önce
Veda ânı yangınlar yaşanırdı eskiden

Gurbet koca bir devdi; bir öcü bilinirdi
Hem acı veren yanı, hem gücü bilinirdi
Umuda yolun başı Sirkeci bilinirdi
Gözyaşlarıyla raylar aşınırdı eskiden

Mazi olmadan bahar, gelmeden daha kışlar
Bilirdi görevini postacı Turna kuşlar
Yüreklerde fırtına... ardından sağnak başlar
Kırpikler arasından boşanırdı eskiden

Kalkan tren ardından seperken eller suyu
Dünya koskocamandı gurbet dipsiz bir kuyu
Hıçkırıklar bölerken çoğu zaman uykuyu
Can sabır silahını kuşanırdı eskiden

Orhan'la Ferdi'lerden nağme çalarken utlar
Cigara dumanında aşılırdı hudutlar
Hayallere sarılan hoş kokulu umutlar
Tahta bavul içinde taşınırdı eskiden

Kalanın dilde âhı gidenin yâdı vardı
Hasretin hazin sesi farklı feryâdı vardı
Tarifi dile çile emsalsiz tadı vardı
Yazmaya kara kalem üşenirdi eskiden

Ceplere giren dünya bir an olsun bıraksa
Çok yitik şey görürdü insan avcuna baksa
Eş, dost, komşu, arkadaş... sevdiğinden ıraksa
Özlem ile anardı, düşünürdü eskiden

Mecit Aktürk

Sevgi Sahipsiz Bugün

Nevbaharı düşlerken düştüğümüz hâle bak
Milletimin yarısı kinde rakipsiz bugün
Perişan bedenlerde göz yaşlı gönül kurak
Tefrikanın tanrısı dinde rakipsiz(!) bugün

İnsan darbe yedikçe müsbet için emekte
Ayak bastığı yerin altını özlemekte
Dikişe yer kalmadı umuda yama ekte
Girdaplı her yürekte kuyular dipsiz bugün

Sebep sevinç dese de mendil arayan yaşlar
Şahittir klavyeler gururu kırık tuşlar
Nerde eski dostluklar... sevgi dolu bakışlar
Kaşlar kurşun atıyor; kelim edepsiz bugün

Libas-ı aşk ararken hasletten üryan anlar
Ne bilsin haslet nedir kavga için yananlar
Nifaka yatak serip kâbusla uyananlar
Huzurdan yana fakir, hazdan nasipsiz bugün

Ar adap ahlak dersi konya da okullara
Rağbet sözün kemine, kabasına, kallara
Aslansız bu vatanda gün doğmuş çakallara
İtler salıverilmiş, tasmamız, ipsiz bugün

O yüzden ilham bîtap, berceste bakan yok
O yüzden bir asırdır ismi öne çıkan yok
Edebî damar kuru, kafiyelerde kan yok
Aşk, sevgi, heyecan yok; kalem edipsiz bugün

Kim derse ki; "Yaşasın! Nihayet insanlar hür"
Hiç çekinme kalemim; ağız dolusu tükür!
Hür yok mu hiç? Var elbet; şeytan ve nefis özgür
Öfkenin sedası gür, sevgi sahipsiz bugün

Mecit Aktürk

Sevgi Sınır Tanımaz

Sevgisi yüreğimde coşkun akan bir ırmak
Şefkatini tarife diller naçar, tanım az
Dilime sürûr iken anne diye haykırmak
Beyhûde bir gayrettir bir tek güne sığdırmak
Söz konusu anneyse sevgi sınır tanımaz

Gönül saraylarında o'dur yegâne ece
Sorulmaz annelere aslı nesli uyruğu
Bazen dilin ucuna gelse de asi hece
"Öff bile deme!", demiş; böyle buyurmuş Yüce
Tâc ettik gönlümüze bu ilâhi buyruğu.

İnsan; eşref-i mahlûk! Anne ondan da öte
Üryân gelen faniye her saniye kol kanat!
Rabbim yazmış adını sevgiye merhamete
Bir tek o'dur katlanan onca çile, zahmete
Düş/ü/ne/bilen için var mı başka saltanat?

O'dur onmaz sanılan her derde teselli, diz
Yokluğu yürek yakar tütmez evin bacası
Sütten berrak aktan ak; sevgisi duru temiz
Elleri boş dönerken her riyakar secdemiz
İcabete layıktır Hayy'a her ilticâsı.

Talihin pençesinde inlediğini duysa
Yavrusunun ufkuna şems olur doğar anne
Acı su bezdirip de gözü toprağa kaysa
Ne yere-göğe ne de tenine sığar anne
Dökülen sel içinde o bahtı boğar anne.

Canından can verene sevgimi sunmak için
Beklemem her Mayıs'ın ikinci pazarını
Akleden dili yormaz -sormaz- bilir ki niçin
Belirli vakti olmaz ne aşkın ne sevincin
Duyguma gem vuranın kazarım mezarını

Varsın asır değişsin, aklını yesin insan
Yanlış olan ne varsa doğru gibi görünsün
Evlat anneye bütün annesiz yarım, noksan
O'dur virane canı onaran yegâne can
O'nu ağlatan bedbaht gün görmesin... sürünsün!

Mürekkep olsa derya sayfaları etsem dar
Yine güdük kalırdı -bilirim- methüsenam
Ne bugün ne de yarın; tâ ki mahşere kadar

Yordukça yüreğimi zemheri fırtına kar
Bırakma hiç elimi! Olur mu Canım Anam...

Mecit Aktürk

Sevgilerle

Sanırım salı idi; saat tanı beş geçe
Aniden uyanmıştım kalemin telaşından
Sıyrılınca gecenin yüzünden kara peçe
Baktım her yer ıslanmış bulutun göz yaşından

Şemayı seyrederken bir ses ile irkildim
Önce pâk ışıltısı ilham belirdi sonra
Kafiye denizinin girdabına çekildim
Ahenkten önce divit, kâğıt delirdi sonra

İlhamın ikramıyla coşunca kara kalem
Zemherinin zehrini ayazı unutmuşum
Hem ellerim üşümüş, ayaklarım donmuş hem
İşte o an anladım, ki ben hapı yutmuşum

Bürünüp atkılara giysem de yünlü çorap
Az ötede beliren korktuğum kafileydi
Kafile ki eline düşenin hâli harap
İknâ etmek imkânsız, pişmanlık nafileydi

Pes etmedim yine de; endişemi gizleyip
Yüreğimi kemiren korkuları tuşladım
İlâhî kılavuzun izlerini izleyip
Kalan son mürekkeple şiiri rötuşlaydım

Düşünceler içinde çareleri turlayıp
Tevekkül silahından evde herkese verdim
En derin saygılarla ilhamı uğurlayıp
Harabe evimizi bir kaleye çevirdim

Haklı serzenişine aldırmadan hanımın
Sebebiyle anlattım yaklaşan tehlikeyi
Hiç faydası olmadı "tamam cicim, canım"ın
"Öğren!" Dedi kızarak tedbir denen ilkeyi

Dönüp dolaşıp mevzu çoraba takılınca
Girip yorgan altına yatağıma saklandım
Hanım o öfke ile çare sandı aklınca
Şiirden men edildim, yazmaktan yasaklandım

Ardımda hoş bir sadâ bırakmak iken gayem
Yazık ki son arzum da gereksiz görülmüştü
Mutlu final beklerken hazin hayat hikâyem
Tebessümle arama duvarlar örülmüştü

Nasihat bitmişti ki, sarsıldı sesten her yer
Hapşırın oğlum idi tam üç kere, peşpeşe
Biz kapıdan beklerken bacadan girmiş meğer
Yine golü yemiştik; hem doksandan ters köşe

Tam da yeni senenin teşrifi öncesinde
Ardında ordusuyla odama daldı hayın

Oğlumun kanı vardı virüslü pençesinde
Destur dahi almadan zehrini saldı hayın

Önce boğazda ağrı, sonra nezle başladı
Zencefil, tarçın, balı limon ile em ettim
Ateşim yükselirken öksürük de başladı
Yedi günün içinde kalan ömrü tükettim

Hikâye çok uzun da ardımda zebaniler
Sokulduk dehlizlere; "durma!" diyor, "ilerle!"
Ey Site Sakinleri, vefa bilen faniler
Selam olsun sizlere; kabirden sevgilerle...

Mecit Aktürk

Sevgili -II-

Hayli zaman alsa da, başardın sonunda bak
Tebessümü çehreme sürgün ettin sevgili
Güller açan gönlümü sahara gibi kurak
Bakışlarımı dalgın, üzgün ettin sevgili

Kaderim ellerine yakarken hergün kına
Solan hayallerimin varamadın farkına
"Hatasız insan olmaz" diyerek gelme bana
Hangi işini doğru, düzgün ettin sevgili

Meziyet sanarken sen aşkımla eğlenceyi
Keşkelerle inlettim uykusuz her geceyi
Girdiğin otağımda bana bu işkenceyi
Değil ayda-yılda bir, hergün ettin sevgili

Belli ki beyhudeymiş; değmedin emeğime
Az karmadın ağunu mutluluk yemeğime
Günlerimi güneşe, ilhamı yüreğime
Kalemimi kâğıda dargın ettin sevgili

Gör ki; her buyruğuna boyun eğen lâleyken
En musibet dert için alınmaz bir kaleynken
Yatağına sığmayan coşkun bir şelaleyken
Biçare, bitkin, harap; yorgun ettin sevgili

Sevgili dedim diye sanma ki sevgilimsin
Serilsen yollarıma, basılmaz bir kilimsin
En öfkeli bakışım en sitemkâr dilimsin
Her darbeni emsalsiz vurgun ettin sevgili...

Mecit Aktürk

Sevgili Öğretmenim

ŞAİR DİYOR Kİ;

□Aaah akılsız kalemim; kim dedi nazire yaz
İhtiyarın gazıyla bahset cin ile Çin'den
İstisna çoğalınca herkes bekler imtiyaz
En başta Sami Hocam; gel çık işin içinden

□Bir şiir yazmalısın; bol neşe biraz dram
Güller gibi kokmalı, tütmeli buram buram
Desem ki ilham kayıp, onsuz her hece haram
Asla inandıramam; oynuyor sevincinden

□Madem ki hoş bir sadâ gayendi bu dünyada
Böyle güzel fırsatı bulamazsın rüyada
İlhamın kapısına yatağını ser, ya da
Kafiye yardımı al şişeden çıkan cinden

KALEMİN CEVABI;

□Bunca yıllık dostunum; dosttan öte, sırdaşın
Emin ol onur olur senden gelen her dilek
Al beni avucuna, ağrımazsın o başın
Biz beraber oldukça endişeye ne gerek

□Sen ki nefesine düşman, aczini bilen kulsun
Ne mendilin nemlensin, ne gülen çehren solsun
Bir Rize çayı demle, bittikçe yine dolsun
Yeter ki gayret olsun; bir de aşk dolu yürek.

□ÖĞRETMENLERİN HASINA□

□Ey gönüller kandili sevgili öğretmenim
Zifiri yırtan güneş, geceyi boğan tansın
Vefa dize beklerken uykum gelir mi benim
Yazarken zorlanırsam varsın ilham utansın□□

□Aşikâr etmesen de özelini, gizini
Yazdığın dizelerden tanıyorum izini
Çıranla aşyoruz cehalet dehlizini
Tek kişilik bir ordu, cesarete vatansın□□

□Kalbine gam zerkinin kussa da engerekler

Bilgine aç dimağlar yardımlarını bekler
Tarih namert olsa da, dilerim ki melekler
Mahşer günü mizanda seni sevgiyle ansın□□

□Tokadını yesen de bora, karın, ayazın
Ricam o ki bıkmadan hiç usanmadan yazın
Saklanan gerçekleri idrake, usa kazın
Ki yatağa gömülen, gafletinden uyansın□□

□Zamanla boşaldıkça beşerî aklın cebi
İlimin önemini vaaz etmiş her nebî
Kul Fikret, Adem Hoca yahut da benim gibi
Binlerce dostun için yâdı onur bir cansın□□

□Ey mümtaz gönüllerde sarsılmayan taht kuran
Bilirim hor görülür hakikati haykıran
Bırak dizini yoran hassas kalbini kıran
Karanlık dünyasında kendini insan sansın□□

□Hem kederin sahici hem sevgin hem sevincin
Konu maddiyat ise anlamı büyür için
Şade öğretmen değil, öğrencilerin için
Örnek almaya lâayık, huzur veren insansın□□

□Dünyamızın ahvali, beşerin hâli ayan
Sevilmiyor bu demde kalbi işe yarayan
Yine de hiç pes etme; ki yeni av arayan
Şeytanla asi nefsin beklemekten usansın□□

□Kirli hece taşırken kin ve nefret devine
Müptela ettin bizi Edebiyat Evine
Şimdi artık öyle ki; her tarih ödevine
Başlayan her kaleme tatlı bir heyecansın□□

□Zenginler koy ararken tatil için yatına
Ders veren bir sen kaldın fasulye fiyatına□□
Ahmaklar tırmanırken nefsin kibir katına
Boş dimağ gemisine sığınacak limansın□□

□Hedefine koşarken yüreğin avucunda
Kim bilir kaç kırık var gamlı gönül burcunda
Belki de bu sebeple kalemimin ucunda
Ahenkli kordan ateş, hece hece dumansın□□

□ Yazdığın her ne varsa okudum baştan sona
Baktım hece rengine, vurgulamaya... tona
Şayet mahşer gününde soran olursa bana
Şahidim îmanına; samîmi müslümansın. □ □

□ İthaf bu şjirimde eksik olsa da az dem
Umarım beğenirsin ve son bulur o matem
Hem yâdıma iz olsun ve ayrıca bir de hem
Fikret Hocam okusun... biraz da o kıskansın □ □

Mecit Aktürk

Sevinmek Yasak

Somurtan azınlığın sözcüsünden emir var
Silahlar sustu diye, tebessüm etmek yasak!
İtiraz eden için kurulmuş binlerce dâr
Terörist pustu diye, tebessüm etmek yasak!

Kefenle dolaşanı korkutmaz ki mezarı
Kuştan korksa bu millet toprağa ekmez darı
Özlem ile beklenen dostluk, barış rüzgârı
Yurdumda esti diye, tebessüm etmek yasak!

"Varsın yansın analar" diyor ahmak, savaşta
Dilinde aynı türkü, akli hep çakıl taşta
İsrail, Ermenistan, Yunanistan en başta
Kahrolan Rus'tu diye, tebessüm etmek yasak!

"Zavallı" zevk alsa da, hakâret, küfür, linçten
Ayrılıyor çok şükür ufak taşlar piringten
Beli bükük dedeler şükür edip, sevinçten
Kurbanlar kesti diye, tebessüm etmek yasak!

Çatılara bir göz at; bacadan umut tüten
Kahroldu, kahrolsunlar, Bayrağıma kin güden
Niyet bizi bölmekti; lâkin, dağılan giden
Kasvetti, sisti diye, tebessüm etmek yasak!

Kandan medet umanlar boşulsunlar kanında
Ferâset var milletin her nefes, her ânında
Çok kaybımız olsa da, kazanan en sonunda
Âkıldı, us'du diye, tebessüm etmek yasak!

Söz verdi, sadık kaldı yönetenler ahtına
Şimdi barış oturdu düşmanlığın tahtına
Tıynetini bozuk ırkçı bakıp makus bahtına
Darıldı, küstü diye, tebessüm etmek yasak!

Mecit Aktürk

Seyrüsefer

Beşer denen hamdır özde; insan olur piştiğinde
Ar, âdabı şiar bilir, nefsi ezer, turâb eder
Hakiki dost aya benzer; güneş esir düştüğünde
Yıldızları toplar gelir, geceleri mehtâb eder.

Maksûdu Hakk, Mutlak olan, ukbâ bilir öz vatani
Zamanını şele vermez, kıymetlidir her bir ânı
Emânet-i İlahi'yi; "Tabib El Kulub" Kur-an'ı
Tozlandığı raftan alır, okunacak Kitâb eder.

Tenden içe yıkılan sur iblis için açık arsa
Müzminleşmez hata, kusur; mücrim tövbeyle onarsa!
Ferasetli bakan bir göz, işitecek kulak varsa
Sinden beri ses yükselir, serde us'a hitâb eder.

N/isyân ise kalbe çöken, nasip nârdır, nûr ulaşmaz
Dilin kârı inkâr iken nasıl olur sabır taşmaz?
Vazifesi müdrük kişi, hedef koyar, milim şaşmaz
Konuşurken haddi aşmaz; aştığında hicâb eder.

Seyrüsefer halindeyiz; menzilimiz yoktan vara
Uçma vakti geldiğinde can beklenir "o" gün dâra
El Emîn'i dost edinen önde iken açık ara
Münkir başlar âh u zâra; zararını hesap eder.

Son baharın ardı sıra nefes kesen bir kış gelir
Mütebessim o çehreye kahır kokan nakış gelir
Kilit tutmaz pencereye, ecel denen o kuş gelir
Tüm geçmişi tatlı bir düş, hayalleri serâb eder.

Mecit Aktürk

Sezemedik Yâ Rabbi

"Oku!" diye başlamışken ilk hitap
Manasını çözemedik Yâ Rabbi.
Şeytan ile olduk hemhal, muhatap
Tehlikeyi sezemedik Yâ Rabbi.

İrâdeyken müslümanın silahı
Bilemedik, istif ettik günahı
Çok aldandık, hevâ sandık İlâh'ı
Nefsimizi ezemedik Yâ Rabbi.

Din gönderdin inemedik özüne
Kur-an verdin bakıp geçtik yüzüne
Hurâfeler icâd ettik özüne
Hakikati çizemedik Yâ Rabbi.

Rahman sensin, Rahim sensin; Mâlik de
Düz gösterdin inâd ettik hep dikde
Hangi haslet bize gerek bildik de
Ruhumuzu bezemedik Yâ Rabbi.

Tâlibi yok, boynu bükük sevâbın
Bedeli çok haksızlığa cevabın
İçindeyiz amansız bir girdabın
Yanlışları süzemedik Yâ Rabbi.

Affet Yâ Râb! Her ihtilaf çıkanda
Suç aradık zaman ile mekanda
Fâni dünya, şu üç günlük cihanda
Edeb ile gezemedik Yâ Rabbi.
Tehlikeyi sezemedik Yâ Rabbi.

Mecit Aktürk

Sıdk İle Sula,

Aldırma âr bilmez akılsız kula
Varsın yüreğinde aşka dâr kursun
Gönül bahçesini sıdk ile sula,
Ki, sevgi ağacı çiçeğe dursun.

Doğmak bilmiyorsa beklenen fecir
Ettiğin ameli bir gözden geçir
İlâhî iksirden idrâke içir,
Ki, iz'an ser'inde köşke buyursun.

"El Bâkî-Melik" kim? Kimdir fânî, bul!
Dün "ben"lik güdenler nerde, hani, bul!
Kulak ver Yunus'a, sende seni bul,
Ki, sabrın saati vuslata kursun.

Ayaklar altına alıp pâyeyi
Tâc eyle gönlüne asıl gâyeyi
İrâdene yükle tüm sermayeyi
Ki, us'un nefsinden hep hesap sorsun.

Ne hâlinden yakın ne intizâr et
Diline şükür sür sürekli kâr et
İslansın avucun utanma, zâr et
Ki, tövben günâhı yaksın, kavursun.

Gün gelir dehlize düşersen eğer
Mel'ûna yol sorma o tersini der
Avına yayını ihlâs ile ger,
Ki, okun hedeften şaşmasın, vursun!

Mecit Aktürk

SIR gördüm SIR içinde.

Binbir meşakkat ile süzüldü nefeslerim
Koca "keşke"ler kaldı zamanın süzgecinde.
Hayâlini kurduğum, dünyevî heveslerim
Kayboldu birer birer kaderin "gör-geç"inde.

Yardım tüm keşkeleri, neşter-i tefekkürle
Temizledim kirinden, Rahmâni bir fikirle.
Değişti muhtevası, ipler koptu münkirle
Âşikâr oldu herşey; sır gördüm sır içinde.

Anladım ki abesmiş Hakkı inkârda inat
Bir gönüle girmekmiş, asıl maharet, sanat
Nice sultanlar gördü şu köhnemiş kâinat
Koca bir "hiç" kalmıştı giderken avucunda.

Aklı olan kaçırmaz, asıl hedefi gözden
İnsanın her çektiği, söylediği kem sözden
Şükür çıktım nihâyet, kaybolduğum dehlizden
Aradığımı buldum; bir tatlı dil ucunda.

Mecit Aktürk

Sırlsıklam

Œen gittin soldu güneŒ gün bildim geceleri
Asde dünler rüya, mutluluklar "an" oldu
Hüzne bandım kalemi ağlattım heceleri
Kâğıtlar sırlsıklam gzyaŒım ziyan oldu

Ne zaman hayal kursam hicranaydı varıŒım
Hüsrân ile son buldu zaman ile yarıŒım
AŒkımı ikrâr ile yalvarıŒ-yakarıŒım
Nezinde naza sebep hadsiz hezeyân oldu.

"Vuslat" yüksek basamak aŒılması zor eŒik
Sensiz sevda sarayım keder veren boŒ beŒik
Œimdi bîtap, bîçare dŒlerim delik deŒik
Tebessüm çehreme zl sırlarım ayan oldu.

Yaksa da yüreğimi her gün fırtına, ayaz
Ne mucize bekledim ne bahtımdan imtiyaz
Yıllarca "belki" deyip ettiğim onca niyaz
cbeti imkânsız, beyhûde beyan oldu.

Birgün yolun dŒerse bakıp küskün hâlime
Sorma "sebepe ne" diye sükût-u haylime
Takvimler gün sayarken, an be an, vislime
"Bir mr boyu" deyip, ahdinden cayan oldu.

Arzum Kerem olmakken mutluluk hikyende
Azap glleri açtı ruhumda himyende
Kanat takmıŒ, göklere uacakken, sayende
Dünya gönlüme zindan her yer AŒiyn oldu.

Mecit Aktürk

Sırlar Âlemi

Toprak sırrını açmaz destur almadan Hakk 'tan
Belli ki emir gelmiş; sır kapısı açılmış.
Bir güzeller güzeli doğruluyor yataktan
Allı morlu çiçekler her tarafa saçılmış.

Bir yanda papatyalar; sarısı, beyazıyla
Gül yine baş köşede endamıyla, nazıyla
Doyumsuz bir güzellik; anlatılmaz yazıyla
Sırdan öte sırlar var; hassas eşik geçilmiş.

Sıyrılıp kozasından meltemin busesiyle
Uçuyor kelekler eşsiz elbisesiyle
İrade silahıyla, us denen hissesiyle
"Eşref-i mahluk" diye, ademoğlu seçilmiş.

Baş eğmiş tüm lâleler bir derviş edasıyla
Ölümler diriliyor gelen "OL!" nidâsıyla
Kalp gözü açık kullar başbaşa Hüdâ'sıyla
Her canlıya âlemde farklı görev biçilmiş.

Basiret bağlanınca dil karaya ak diyor
Mûcizeye "tesadüf", "sinden öte yok" diyor
Şır perdesi inince diller "Enel Hakk" diyor
Ölümsüzlük iksiri "Yâ Hayy" derken içilmiş.

Mecit Aktürk

Sizden Biri...

Okuyup, yazdığım güzel sözleri
Sanmayın, hatadan beriyim dostlar.
Erdem bahçesinden derdim özleri
Yine de hedeften geriyim dostlar.

Suretim gam döker, gönlüm sımsıcak
Her dertli baş için olurum kucak
Bazen, bildiğiniz bir cırcır böcek
Bazen de bal yapan arıyım dostlar.

Vefa ne, bilene sadık bir dostum
Gönülden gönüle köprüdür kastım
Ar, âdap yoluna serilir postum
Kem sözden yırtılan deriyim dostlar.

Artsa da günahım zamanla kat kat
Hatada ısrarı hep bildim inat
İmkansız olanı etmedim vaat
Verdiğim her sözün eriyim dostlar.

Tuttuğum dallara yağsa da hep kar
Gözyaşım sessizce yaramı yıkar.
Kundakta kıyılmış nikâhımız var
Bir avuç toprağın yâriyim dostlar.

Dikenli yollarda çok engel aştım
Tahammül gücüme ben bile şaştım
Kimi gün neşeyle çağladım, coştum
Şimdi zezem gibi, duruyum dostlar.

Her selam vereni zannettim âhi
Kâh hüznünlü gezdim yaralı gâhi
Zenginler adımı anmasa daâhi
"yoksul"un gönlünde diriyim dostlar.

Şu koca âlemde sayın ki tozum
Muhammed dendi mi yaş dolar gözüm
Mevlâna, Yunus'un izidir izim
Hakk yolda ayağın kiriyim dostlar.

İhanet dendi mi dertlerim azar
Haine dost demek dilimi bozar.
"Yaramaz" diyenler fakiri üzer
Bilin ki sizlerden biriyim dostlar.

Mecit Aktürk

Sol Yanım

Hırçın rüzgâr esir olmuş hazana
Üfledikçe yaprak döker sol yanım
Halim benzer boynu bükük ozana
Yâr dedikçe hep ah çeker sol yanım.

Kimse bilmez, yen içinde kol kırık
Her ne yana el uzatsa dal kırık
Sermayesi bir amansız hıçkırık
Günde belki bin kez çöker sol yanım.

Laf anlamaz bahtım zulmü haz bilir
Bunca zaman dert çekerim, az bilir
Mahzûn gönlüm mevsimleri güz bilir
Nevbaharda, diken eker sol yanım.

Gözde yaşı dilde gamlı bestesi
Bir elde de yokuşların listesi
Sanki dersin bu yolların ustası
Düzü bilmez, sarpa çıkar sol yanım.

Tebessümle hoş değildir arası
Kabuk tutmaz, kanar müzmin yarası
Gören sanır içi katran karası
Kederlidir, yürek yakar sol yanım.

Pay düşmemiş dağıtılan murattan
Mahrum kalmış lezzet veren her tattan
Genç yaşında ümit kesmiş hayattan
Tez yorulur, çabuk bıkar sol yanım...

Dostluk kurup hüznü ile, elemle
"Sırdaşım" der, ağlar, gezer kalemle
Ecel denen kuşu bekler özlemle
Yağdıkça kar, toprak kokar sol yanım.
Kar yağdıkça kabre bakar sol yanım...

Mecit Aktürk

Solumdan Sızan Sızı

Sînemde sakladığım emanet can kuşunu
Teslim için gün sayan sıradan bir garibim
Yolların düzü varken çıkarıp yokuşunu
Bahar yönüne koyan kuradan muzdaribim

Hâna buyur etmişken "vakt-i kûn"da gel diye
Tanıttı soranlara utanmadan el diye
Üç gün konakladığım çadıra bedel diye
Kâderin istediği kiradan muzdaribim

Payına düşmüş iken talihin en karası
Nasil mutluyum desin bu neşe fukarası
Kederle dolu iken kundak kefen arası
Tebessümden sayılan süreden muzdaribim

Elin gönül kabında dolup taşan haz iken
Muhannete mevsimler ilkbaharla yaz iken
Tercihim gök mavisî, tozpembe, beyaz iken
Düşlerimi kanatan karadan muzdaribim

Tarifi dile çile perişan bir hâldayım
Figüranı olduğum hazin bir masaldayım
Doğduğum günden beri okyanusta saldayım
Gözlerime yasaklı karadan muzdaribim

Fahiş fiyat olunca hayat için ödenen
Yıprandı aynamdaki hem ruhen hem bedenen
Tebessümü tadımlık on adımlık yer denen
Bacasından gam tüten küreden muzdaribim

Gönlüm hasret kalınca yaz kokulu kırlara
Solumdan sızan sızım sığmadı satırlara
Artan derdi topladım, yükledim katırlara
Kervanım gam yolunda; boradan muzdaribim.

Gerek yok ki saymaya hepsini teker teker
Gördüğünüz bu hamal bir günde bin dert çeker
Teselli vermek için yanıma gelen ürker
Dokunmadan kanayan yaradan muzdaribim
Dokunmadan kanayan yaradan muzdaribim

Mecit Aktürk

Son Fasil Dram -III-

Ey hayat! Hüznümden hâlimi anla
Verdiğin ne varsa, aldın zamanla
Kalbimden sevgini gözümde kanla
Attım... Gidiyorum; son perde insin!
Ağlarsam namerdim;

- böyle bilinsin! -

Değmedin... değmezsün döktüğüm yaşa
Bu gurup vaktinde ne desem boşa
En son umudumu az önce kışa
Sattım... Gidiyorum; son perde insin
Ağlarsam namerdim;

- böyle bilinsin! -

Umut deryasında eşken bora'ya
Sargı yetmez oldu müzmin yaraya
Çıkmayı umarken birgün karaya;
Battım... Gidiyorum; son perde insin!
Ağlarsam namerdim;

- böyle bilinsin! -

Saatler kurmuşken arş-ı âlâ'ya
Kırdın kanadımı, saldın belaya
Her düşün ardından bir heyulaya
Çattım... Gidiyorum; son perde insin!
Ağlarsam namerdim;

- böyle bilinsin! -

Dermansız dertleri kaldırıp şaha
Tükettin sabrımı, soktun günaha
Binlerce keşkeyi sayısız âha
Kattım... Gidiyorum; son perde insin!
Ağlarsam namerdim;

- böyle bilinsin! -

Suç, ne talihimde, ne bu devirde
Ne de dünya denen dar bu şehirde
Suç, bana sunduğun en son zehirde
Tattım... Gidiyorum; son perde insin!
Ağlarsam namerdim;

- böyle bilinsin! -

Tesellin olsa da en cazibinden
İstemem, bunaldım emir kipinden
Biçare bahtımın çürük ipinden
Tuttum... Gidiyorum; son perde insin

Ağlarsam namerdim;

- böyle bilinsin! -

Tebessüm ederken kundakta bana
Ne gençlik bıraktın, ne baba, ana
Arımdan ağır laf etmedim sana;
Yuttum... Gidiyorum; son perde insin
Ağlarsam namerdim;

- böyle bilinsin! -

Hassastır demiştim; bu yürek teni!
Sorana anlatır her bir ek beni
Sezdim niyetini, kendimden seni
İttim... Gidiyorum; son perde insin!
Ağlarsam namerdim;

- böyle bilinsin! -

Tarumar olsa da kırk yerden bendim
Aşikâr etmedim, sardım hep kendim
Yoruldum ey hayat; artık tükendim
Bittim...Gidiyorum; son perde insin!
Ağlarsam namerdim;

- böyle bilinsin! -

Mecit Aktürk

Son Gün Say

BoŖa değil âlimdeki onca ak
Nasihati naçar için dal oğul
Adım baŖı akıl veren çok ancak
Sen oğd bilgilerden al oğul

Gayret zde iradenin leği
Nasip ile bulur insan gerçeği
Unutma ki arı denen böceği
Farklı kılan ürettiği bal oğul

Sinden te yollar Sırat dert büyük
Kime fken, niye bu kin, ne bu yük?
Akla ziyan, aŖka mani o slk
Semirmeden yüreğinden sal oğul

Ne bbrlen kurbağayı anımsat
Ne pazunla meydana ık alım sat
Her nefesin tövbe için bir fırsat
Hayy olanın kapısını al oğul

Gâh "duyulan" tende ze "kurs" gelir
Gâh "görünen" ŖaŖı gze "ters" gelir...
Hâl ehline musalladan ses gelir!
Ehl-i keyfe sâlâ veren lâl(!) oğul

Niyet ile baŖlar biter her olay
Akledene dn nasihat, din kolay
Her bugünü bu âlemde son gün say
Yarın yokmuŖ gibi handa kal oğul

*** Hayy olanın kapısını al oğul ***

Mecit Aktürk

Son Mektup

Hapsettim yüreğime acı veren adını
Her dilime geldikçe ezıyorum bil e mi
Mahşere dek dediğim aşkımın miâdını
Gam seli yükseldikçe çiziyorum bil e mi...

Aldım mesajlarını sözünü dinleyerek
Bakmıyorum yollara perişan...inleyerek.
Sevdanın gölgesinde hergün serinleyerek
Ettiğim yeminleri bozuyorum, bil e mi

Deseler de "kordur aşk", gün be gün artan, azan
Dindi kırgın gönlümde artık esmiyor hazan
Bir tek aynalar kaldı sürekli oyun bozan
Baktıkça gördüğüme kızıyorum bil e mi

Ne zaman buyur etsem, kırıp, örselemekten
Kalbimde hal kalmadı onca yamadan, ekten
Sayende her sevgiyi geçirip kırık elekten
Anamlı bakışları süzüyorum, bil e mi

Sinse dahi kokusu her köşeye bucağa
Düşmem artık bir daha aşk denen o tuzağa
Kim sevdadan söz etse kaçıyorum uzağa
Tehlikeyi önceden seziyorum, bil e mi

Sıktım dudaklarımı çıkmasın diye ismin
Artık ne kalbimdesin ne hayâlimde resmin
Hatta...hatta öyle ki, seni anan her cismin
Şeklini, şemâlini bozuyorum bil e mi

Güneş olsan istemem ufkumun sabahına
Saydım senli yılları hatamın günahına
Aldırma sen yaş döken gözlerimin ahına
Şimdi artık gülerek geziyorum bil e mi

Çektiğim çileleri hep hayıra yorarak
Yaptım muhasebemi toplayıp çıkararak
Bu sana son mektubum; kalemimi kırarak
Yüreğimden aşkını kazıyorum bil e mi

Mecit Aktürk

Son Nefesime Kadar...

Ne zaman bir kış günü göklerden süzülse kar
Anılar dile gelir gönlüme hüznün akar
Diyorlar ki "her ateş düştüğü yeri yakar..."

Şimdi Ferhat misali dağları aşıyorum
Bu gerçeği kış günü yanarak yaşıyorum.

Bir kez olsun demedim demem sana "sen de yan!"
Kan ağlar kan kusarım etmem kimseye ayan
Ne "vefasız" oldum ben ne de "sözünden cayan"

Şu koskoca dünyayı etsen de gönlüme dar
Unutmam yeminimi son nefesime kadar

Hiç umurumda değil varsın desinler "deli"
Ben zaten benden geçtim bana veda edeli
Çeke çeke öğrendim neymiş aşkın bedeli

Gezdiğimiz yerlerde senden iz arıyorum
Acıma "merhem" dedim, yaramı sarıyorum

Günü güne ekledim hep adını anarak
Her an kapı çalacak geleceksin sanarak
Bazen bîtap, bîçare canımdan usanarak...

Düştüm aşkın lavına mum gibi eriyorum
Hazan esti gönlümde, gam-keder deriyorum

Ey vefasız! Şaşırsın da bir hatırla, bir ara
Sor ki "neden kanıyor kapanmıyor bu yara?"
Gönül terazisinde aşk gelmiyor ayara...

Her adımda hırsımdan yolları eziyorum
Efkâr sokağındayım...Perişan geziyorum

İsyan etmedim...etmem, görünse de çile şer
Korkarım ki kaderim bahtıma mezar eşer
Bilmem var mı cihanda bencileyin bir beşer...

Varsın ellerin beni hergün ateşe itsin
Unutmadım...Unutma! Sen, bir bana aitsin!

Mecit Aktürk

Sor Beni...

Bir ânım geçmiyor sensiz birtanem
Zifir gecelere, düşe sor beni
Alevler içinde, yanıyor sînem
Gözümden süzülen yaşa sor beni.

Mehtap da perdeyi kapadı bir bir
Zindan oldu bana bu koca şehir
Bahtın sofrasında hep aynı zehir
Yediğim lokmaya, aş sor beni.

Vakt-i hazân olsa yağsa da hüzün
Yaz gelir sanmıştım ardından güzün.
Ufkumda alevi, bağrımda közün
Yollarıma engel taş sor beni.

Hesabı keseli sonsuz sürgüne
Nice âh yükledim sensiz her güne
Perişan, bîçare, gamlıyım yine
Dertli dertli öten kuşa sor beni.

Sensizlik ruhuma çelikten kafes
Beyhûde sayılır aldığım nefes
Çaldığım kapılar hep yanlış adres
Tükendi umudum, boşa sor beni.

Zor geldi gönlüme verdiğin ezâ
Dayanmak ne mümkün; döndüm enkaza
Son ver şu hicrâna, bitsin bu cezâ
Güneşim buz tuttu, kısa sor beni.

Mecit Aktürk

Sönmez İslâm Güneşi

En mükemmel sûrette yaratıldı tüm beşer
Kur'an ile öğrendik; "hayır" nedir, nedir "şer"
Şerefli insanlara Hakk'a sadakat düşer...

Olur mu isyân edip Allah(c.c.) ile savaşmak?
Bunun adı nankörlük, düpedüz haddi aşmak!

Kaptırmış gidiyorsun nefsi bir onmaz hırsa
Bedeli ağır olur ara verirken harsa
Kalbi kibleye dönder, uyandır sarsa sarsa

Rahmân O, Müntakîm O; O'nun hakkı ölç almak
Ne büyük bir hüsrandır tövbelere geç kalmak.

Ne bedbâhtlar türedi işitip, isyân eden
Rahmân'a baş kaldırıp, ona ortaklık güden
Sana diyorum sana! Kibirle dimdik giden!

Yapılacak tek şey var; arlanmak, hicâp duymak
O eğilmez başını artık secdeye koymak.

Sanma ki herşey bâki, devran böyle kalacak
Her sabah doğan güneş, bir "OL!" ile solacak
Üç günlük dünyadayız; yarın akşam olacak!

Cehennemden çırası her kişinin kendisi
Tek umudumuz Resûl; Güllerin Efendisi.

Uzanmazsa eline Resûl'ün şefkât eli
Ödenmez kolay kolay bir tek uzvun bedeli
Kudretine güvenen, ya Mecnûn'dur ya deli

Kaldı mı zerre miktar servetinden Kârun'un
Toprak dahi almadı leşini Firavun'un.

Mezarlar konuşuyor kulak ver de bir dinle!
Ne bu cahilce savaş Kitab'ımla, bu dinle
Arsızca saldırırsan da her gün inatla, kinle...

Sönmez İslâm güneşi; böyle diyor bize Hakk!
Bellidir vazifemiz; Müslümanca yaşamak!

Mecit Aktürk

Söz Konusu Aşk İse

Maharet ne Leylâ'da, ne Aslı, ne Şirin'de
Tek hecelik o sırrın gizemi çok derinde...
Yâr derken yanıyorsa yürek her seferinde
Nasıl inkâr ederim; nazlı yâr güzel... fakaaat
Söz konusu aşk ise nazlı yâr teferruat

Az fırtına görmedim çok yedim şamarını
Ne kışları severim, ne de kışın karını...
Mis gibi kokusunu... dokusunu... harını
Nasıl inkâr ederim Nevbahar güzel... fakaaat
Söz konusu aşk ise her bahar teferruat

Geceyi aydınlatan yıldızlar ile aysa
Bir tandırın başında ısınması kolaysa
Talihten yaz beklemek imkânı zor olaysa
Güneşin şuasıyla yağın kar güzel... fakaaat
Söz konusu aşk ise yağın kar teferruat

Neşeyle uçuyorsa zarif kanadı nemli
Elbette ki o meşhur mahir böcek önemli...
Nerde bir lâle görsem; boynu bükük... elemli
Kalbimden vurulurum; lâlezâr güzel... fakaaat
Söz konusu aşk ise lâlezâr teferruat

Hassas ruhlu kişinin mendili kuru olmaz
Aşk oduna düşenin külünün ârı olmaz
Yanana nasihatın faydası, kârı olmaz...
Nasıl inkâr ederim adap, âr güzel... fakaaat
Söz konusu aşk ise adap-ar teferruat

Türkiyem, yurdum, sılam; sızısı gönül yaram!
Sevgisiyle doludur her ânım, her hatıram
Burdaki Hilali gördükçe atar buram...
Nasıl inkâr ederim bu diyar güzel... fakaaat
Söz konusu aşk ise her diyar teferruat

Aşk bir tutku, vurgundur; şüphe sevmez tanıda
Vîsali de kuşatır, Hilali, vatani da
Bir "hiç" eder "her şey"i; evlat, ana; canı da
Zâr ile feryat figan, intizar güzel... fakaaat
Söz konusu aşk ise intizar teferruat

Zahir ile zan eden sansa da Mecnûn, deli
Can ı gönülden öder her aşık her bedeli...
Ehl-i takva zakirin Allah dedikçe dili
Yandığının delili o buhar güzel; fakaaat
Söz konusu aşk ise her buhar teferruat

Kaleme dokunmasam sanmayın kızarı, gider
Kafiyeler raks eder, dizeler uzar gider
Yüklenip mürekkebi destanlar dize gider
Şuaranın gözüyle hoş nazar güzel... fakaaat

Söz konusu aşk ise her nazar teferruat

Velhasıl akıl der ki; aşk ateştir bir nevi
Maksûdu Mâbud olan külüne satar evi
Sinden öte bir yol var; hayli çetin... uhrevî
Bağrında mü'min yatan her mezar güzel fakat
Söz konusu aşk ise her mezar teferruat

Mecit Aktürk

Söz Konusu O/nursa

Ar ve adap rahlesinden geçmeden
Eren(!) ile savaşıımız var bizim
Menekşe, Gül, Lale çiçek açmadan
Deren ile savaşıımız var bizim

.

Köprü kurduk gönüllerde yaş ile
İşimiz yok abes ile boş ile
Sınavımız zemheriyle, kış ile
Boran ile savaşıımız var bizim

.

Kanımızla mühürlenmiş bu ferman
Kükremesek mahzun kalır bu orman
Tanır Türk'ü tasmalı her Doberman
Üren ile savaşıımız var bizim

.

Az yutmadık nefsimizin hapını
Ayrı tuttuk saman ile sapını
Solumuza cesaretin çapını
Soran ile savaşıımız var bizim

.

Gölge edip ecdadımın şanına
Susayan çok beş paralık canına
Paçavrayı bayrağımın yanına
Seren ile savaşıımız var bizim

.

Hüzün gırla neşe huzur gramla
Tan doğuyor gün batıyor dramla
Alın teri helal aşı haramla
Karan ile savaşıımız var bizim

.

"Haksızlığa susan şeytan" hüküm var!
Oysa iblis kalplerde şah, hükümdar
Sevgiye ağ, dile tuzak, aşka dâr
Kuran ile savaşıımız var bizim

.

El uzattık onur saydı her iten
Şahidimiz sinemizde bu tüten
Bile bile bir gönülü inciten
Kıran ile savaşıımız var bizim

.

Sinde bulduk haysiyetle onuru
Gelen ağa giden onun dünürü
Sabrımızı sınavarak siniri
Geren ile savaşıımız var bizim

.

Güçlüleri kayırdıkça her kanun
Ne Firavun eksiliyor ne Karun
Doğru konuş dendiğinde ipe un
Seren ile savaşımız var bizim

.

Davası Hakk "yüküm ağır, çok" der mi?
Aslan bu be! İte haraç öder mi?
Zayıf görüp silahına her mermi
Süren ile savaşımız var bizim

.

Biz olmayız bir kavgayı başlatan
Camsız eve taşınmalı taş atan
Yurdumuzu dört bir yandan kuşatan
Saran ile savaşımız var bizim

.

Yangın varken sofrayı kurup yemek zor
"Devran böyle neme lazım" demek zor
Tarihimi, hilalimi, Türk'ü hor
Gören ile savaşımız var bizim

.

Son sözümüz kıçtan dalan ördeğe
Az gömmedik hainlerden hendeğe
Hasm-ı Türk'le çıkar için gerdeğe
Giren ile savaşımız var bizim

.

Hüzne sattım bu gece de sazımı
Çok görmeyin çoğa sayın azımı
Kalemimi, yüreğimi... ağzımı
Yoran ile savaşımız var bizim

Mecit Aktürk

Söz Konusu Vatansa...

Gam çekmemek ne mümkün; sînelerin dağlanıp
Huzurun yüreklerden alındığı demdeyiz...
Taşların artık hergün sıkı sıkı bağlanıp
İtlerin meraklardan salındığı demdeyiz.

Girdabına girmişiz karanlık mahfillerin
Kar yağmış yollarına gökte Ebâbil'lerin
Korkarım ki, hileyle, gelecek nesillerin
Avcundan umutların çalındığı demdeyiz.

Sahibini ararken namertlik markasının
Farkına varamadık gafletin arkasının
İnsanı insan yapan ar, namus hırkasının
Arsızca kırk yerinden delindiğı demdeyiz.

Kızıl akmaya namzet sayısız ırmak varken
Vatana kastedenin boynunu kırmak varken
Yüzyıl önceki gibi, yine haykırmak varken
Her melanete sessiz kalındığı demdeyiz.

Kuzusunu koklarken analar kabristanda
Pay arama kendine dün yazılan destanda!
Emânet-i Güzîde, Vatan-ı Gülistan'da
Güllerin birer birer yolunduğı demdeyiz.

Mazlûmun feryâdından titrerken arş ı âlâ
Daha ne duruyorsun, neden suskunsun hâlâ?
En ufak farklı fikri, sayıp sebab-i belâ
Milletin parçalara bölündüğü demdeyiz.

Zannetme ki tesadüf, bir kaç günlük tuluat
Düşman tuzağı kurmuş, biat bekliyor biat!
"Söz konusu vatansa, gerisi teferruat!"
Diyerek, bu uğurda öldüğü demdeyiz...

Mecit Aktürk

Sözü Şiir Olanın Sükutu Ağıt Olur

Şair, tedbirli gezer; ilham kapı çalanda
Cebinde bir kalemi, yazacak kağıt olur...
Damla düşmeden sezer; bulutlar alçalanda
Artar elemin demi, yazdığı ağıt olur...

Mecit Aktürk

Sözüm Sana Arkadaş!

Kudurdu mu beşer ne? Sıyrılmış suretinden
İblise köle olmuş, emrine er arıyor...
Av bulmuş yamyam gibi taze insan etinden
Kor salmış yüreklere, bir de neşter arıyor.

Ana, çocuğa gebe, Fatih beklerken beşik
Umutlar buz kesiyor düşük doğuyor, düşük!
"Şerefli mahluk" zırhı kırk yerden delik deşik
Yürekler yangın yeri mü'min mahşer arıyor.

Aslından mâhir çıkmış nesebi kavm-i Lût'un
Adı "terörle savaş!" İslam'a tasallutun
Sarmışlar çevresini kalan en son umudun
Seccade seccede baş, zifir seher arıyor!..

Hân'a Sultan olunca üç beş soysuz serseri
Vahşet, dehşet kokuyor övündüğü eşeri.
"Adalet" dendiğinde gözler hep "O" Ömer'i
Feth-i Mübîn akıncı, atlar eyer arıyor.

Aslâ tereddüt etmem, şehâdete namzetsem
Ardıma da bakmazdım "nöbet"e bir ben yetsem
Kime "yangın var!" deyip "bir dâvâ"dan söz etsem
Saklanacak bir delik, kaçacak yer arıyor.

Korkmayın, cesur olun! Sesli düşünün, sesli!
Soruma cevap verin! Bu mu Fatih'in nesli?
Zül'dür deyip yaşamak, zindanlarda, kafesli
Etek öpen el yumruk, alınlar ter arıyor.

Sorma "yangın nerede?" her yanan yürek VATAN!
Suriye, Irak benim; benim DOĞU TÜRKİŞTAN
"Küfür tek millet" olmuş, ağlıyorken DAGISTAN
Mazlumlar yine Türk'ü, dua zafer arıyor.

Biz ki ulu bir "çınar", kırılması zor "dal"dık
İtiraf etmeliyiz; ağır bir yara aldık
Sözüm sana arkadaş! Bir tek sen ve ben kaldık!
Tarih yeni bir destan, "Âsım" nefer arıyor.
Feth-i Mübîn akıncı, atlar eyer arıyor.

Mecit Aktürk

Sözüm Söz

Dost iseniz kulak verin çağırma
Yok mu sizde hiç zerresi hatırın?
Çâre bulun olmaz gönül ağırma
Beni yine beşiğime yatırın.

Ninni olsun nâz edince ederi
Bedenimi bir kucağa salayım.
Unutayım sîneme yük kederi
Huzûr ile rüyâlara dalayım.

Yandığında ara-sıra bu canım
Anam yine sevgisiyle kuşatsın.
Bin seneye bedel olsun her ânım
Doğsun güneş...tebessümle; şen batsın.

Yavaaaş yavaş yaş alayım ömürden
Uzun olsun kundak kefen arası.
Nefse karşı zırhım olsun demirden
Çabuk geçsin her acının yarası.

Dallarıma kar yağmasın yaz günü
Esâmesi okunmasın hazanın.
Takvimlere yasak edin sürgünü
Hasretiyle yanmayayım ezanın.

Yaz mevsimi göz kırparak geçmesin
Her senesi bir saatten sayılsın.
Yaş yetmişken göz karayı seçmesin
Mutluluğum bir ömüre yayılsın..

Dünyam ile ahret olsun dengeli
Basiretim bağlanmasın yaşarken.
Besmeleyle aşayım her engeli
Ayaklarım takılmasın koşarken.

Kararsa da hata ile, günahla
Gaflet perdem çok geçmeden yırtılsın
Her seheri takip eden sabahla
Nedâmetim gözyaşımla tartılsın.

Saydıklarım olsun yeter; demem az
Emîn olun acım diner, söner köz
Güler yüzüm, biter sitem, itiraz
Dostlarımdan son arzum bu; sözüm söz.

Mecit Aktürk

Sûfi

Aşk ilâhi, geçilmez bu sevdadan
Sînemde har mevsim bahar der sûfî
Nasip, nimet bir tek O'ndan, Hüdâ'dan
Fâni ağyar, dost bir O var der sûfî

Diller kazan, kaydattığı kıyl-ü kâl
Düşünene zâra sebep zül bu hal
Münkir için sinden öte zor sual
Hakk'ı inkâr sebep-i nar der sûfî

Heva, nefis dürtse dahi habire
Aklı olan kap uzatmaz kibire
Her nefeste can çekilir kabire
İblis'e mar, zikire kâr der sûfî

Bahtım kara asık surat olsa ne
Köprü Sırat altı Fırat olsa ne
Nefse taat doyumsuz tat olsa ne
Kurulsa dâr, yine de Yâr der sûfî

Mecit Aktürk

Suruç

Tam gün güneşe gebe, şafak sökecek derken
Onlarca cana kıyıp yürekleri yakan var.
Umut Güneydoğuda nihâyet gülümserken
İnsanlığından cayıp, kandan iz bırakan var.

Her ne kadar olsak da bu oyuna âşinâ
Diyemeyiz, "nâfile, gayretleri boşuna"
Bakılırsa milletin korkusu, telaşına
Yürekleri dağlayıp, inleten hafakan var.

Az bedel ödetmedi yapılan onca hata
Gömüldüğü yerlerden çıkarılmış her balta
Hatta...hatta öyle ki, sanırsın ki âdetâ
Lav'ına yön arayıp, homurdanan volkan var.

Ankara'ya güvenip hâkim olsak da dile
Millet cevap bekliyor hem DAËŞ hem Kandil'e!
Sözde çözüm üreten Heyet-i Âkil bile
Bugün her yerde kayıp; içlerinde korkan var.

Gına geldi, kesmiyor, lânet, tel'in lafları
Verilen mesaj belli! Oynamayın safları
Kinden medet umanlar doldurmadan safları
Yan yana gelin...ayıp! Dökülen onca kan var.

Dâr olmazsa cezası terör denen bu suçun
Kapanmaz kolay kolay yaraları Suruç'un.
Beklediği gün bugün, her aşırının, uç'un
Fırsat ganimet sayıp, yumruğunu sıkan var.
Yan yana gelin...ayıp! Dökülen onca kan var

Mecit Aktürk

Susarsam Şerefsizim

Bakmayın gözlerimin mahzûn bakan hâline
Damarlarımda hâlâ delice akan kan var.
Nerede hâin görsem, rast gelsem bir zâlime
Patlamaya kurulu, içimde bir volkan var.

Sunsa da nefsim her gün kazanlar dolusu kin
Sokmam kalpten içeri; yaşarım sessiz sakin.
Hak edersem, EYVALLAH; tokat da yerim, lâkin,
Her sabrımın bir sonu, tükendiği bir an var!

Çağın havası bozuk; her taraf sis, pus gibi
Canlar can pazarında, tebessüm mahpus gibi
Yanıldım haslet sordum; edep, irfan, us...gibi
Bakışlar kor, sözler kem; hoyrat esen hazan var.

Resûl'e rehber dedik, yolumuz belli bizim
Gâh coşkun akan pınar, kâh dalgasız denizim
Söz konusu VATANSA, susarsam şerefsizim
Uğrunda verilmeye her an hazır bir can var.

Aşlı'nın aşkı ile nasıl yandıysa Kerem
Öylesine sevdamdır, KIZIL ELMAM, mefkûrem.
Hilâli incitseler verem olurum...verem
Süzüldükçe göklerde tarifsiz heyecan var.

Cezbetse de dalmayız dünyanın telaşına
Hazırdır "buyur"umuz dünden ecel kuşuna
Hâin emeli olan sevinmesin boşuna
Nöbeti devralacak gözü pek çok fidan var!

Mecit Aktürk

Susarsan!

Kaptırmış gidiyordun kendini akıntıya
"Birlik"ten bahsederken alıyordun şakaya
Bir teşekkür borcum var, alçak, âdi BATI'ya
Tıynetini gösterdi vurunca PKKa'ya!

"Medeniyyet!' dediğin tek dişi kalmış canavar?"

Böyle diyordu Akif tarif ederken garbı
Geçen yüzyıla rağmen değişen hiç birşey yok
Yine küfür tek millet, yine Haç-Hilâl harbi
Hollanda yine nağmert, Alman yine aynı .ok

Tekin değil güzergâhı kutlu dâvâ erinin
Tehlikeye işaretir boшта duran her tasma...
Kıymetini küçümseme yüreklerde yerinin
İncinsem de Ey Kalemim! Aldırma sen; hiç susma!

Boz orucu, vur sırtına duyguları hecenin!
Ki meydana tarihi ak, davası Hakk dev insin...
Yırt zifirin perdesini, sonu gelsin gecenin
Ki sînemde gamlı konak, bayram etsin, sevinsin.

Değil mi ki zor zamanda "varım!" demek marifet
Uç yaprakta iz bıraksın, her kelimen çınlasın!
Yaz Alman'ı, Hollanda'yı, düşmanları tarif et
Varsa şayet şüphe duyan, emîn olsun, anlasın.

Anlasın ki, nesl-i haçın hayırla olmaz işi
Zehrini zerk etmek için hoş görünür, yılışır
Anlasın ki, kalsa dahi ağzında en son dişi
Tıynetinin gereğidir; ısırılmaya çalışır.

Sen susarsan, kan kusturur haçlı güruh, misyoner
İstikbâli ifsâd eder, çok can yakar bu nifak.
Hepten söner mazlumlara yol gösteren bu fener
Yıkılırsa son kal'amız, VATAN denen sığınak.

Ne beşerden pâyeye bekle, ne ye`se düş, ne naz et
Varsın arsız çelme taksın, dost bildiğin el kızsın.
Say ki en son akıncısın, şehâdete son namzet
Dâvan Hakk'sa zafer senin; zannetme ki yalnızsın.

Yakışmıyor küskün durmak serde saklı sebeple
Yanan İslam coğrafyası neden hâlâ sen yoksun?
Doldur yine kursağını mürekkebi edeple
Sızan harfler, hem her hecen, umut versin, gül koksun.

Sen susarsan namert azar, ağzı bozuk kâr eder

Gönül denen saraylarda tahta namert kurulur.
Sevgi siner, kin kalpleri muhabbete dar eder
Sulha sembol güvercinler kanadından vurulur.

Şelâle ol, yine çağla yüreklerde Yunusca
"Her gecenin bir sabahı, şafak vakti var" densin!
Gerekirse cem et bizi bir cephede ulusca
Alsancağa can borcumuz hakkı ile ödensin.

Mecit Aktürk

Susmanın Vebâli Var!

Say ki ben de bir abin, âilene aidim
Bil ki sana kıyanlar, yüreğimi yaktılar
Bakışların dumanlı, gamlımısın yiğidim
Fincanında çayını yarım mı bıraktılar?

UTANIN!

Dindar, müslümandınız; "ALTIN NESİL"di güyâ
İçini oymuşsunuz bu güzelim Vatanın!
Ey hâinler sürüsü! Kaldıysa azcık hayâ
Görün eserinizi, cürmünüzden utanın!

Utanın ki, meziyet "ahde sadâkat", "ar"ken
Vatana ihânetle çehreler soldurdunuz...
Utanın ki, haysiyet, şeref ve onur varken
Karakter kabınızı zilletle doldurdunuz...

Dîn-i mübin'le alay, zoru kolay ederek
Hesâbı çetin olan ukbânızı yaktınız...
Yazık ki, bir meczûbun ardısına giderek
Neslinize kapkara bir leke bıraktınız...

Uğrunda can vermeye hazırken nice erler
Bu Vatana kasteden kim olsa gelir dize...
Milletin sînesinde taht kurarken Ömer'ler
Yurdun her yöresinde lânet okunur size...

Mecit AKTÜRK

SUSMANIN VEBÂLİ VAR!

Tiksinip siyâsetin çehre-i murdârından
Bîtaraf kalacaktım, sözde, ölene kadar...
Korkup, gelecek neslin, haklı intizârından
Vazgeçtim kararımdan; susmanın vebâli var!

Vebâli var, sezer de, tehdîdi haykırmazsak
AYYILDIZA uzanan hâin eli kırmazsak...
Yazıklar olsun bize, oyunu biz kurmazsak
Kolay kazanılmadı, Vatan denen bu diyâr!

Hilâle kafa tutmuş, rahatsız ederken çan
Affi zor hata eder, ben "gel! " dedikçe kaçan,
Dâvâ nefer bekliyor, mefkûremiz heyecân
Ve diller konuşurken birazcık özen, ayar!

Ey tarihin gür sesi, mazlumlara kol-kanat!
Zâlimlerin zulmünden yıkılırken kâinat
Yakışıyor mu hâlâ, kavgada ısrar, inat?
Kalmadı mı hiç iz'an, zerre miktarınca ar?

Farketse de tuzağı Temmuz'un onbeşinde
Haz bulmakta nicesi tefrika ateşinde...
Oysa pus dağılmadı; çakallar av peşinde
Küfür tek millet olmuş, Türk'e dâr kuruyor, dâr!

"YENi/KAPI" açmışken bir Ağustos gecesi
Yine öfke dem yapmış; gün fırtına öncesi!
Sonu gelmez kavgamız "haçlının eğlencesi"
Anaların gözünde "hüzünle akan pınar! "

Ufkumuzun üstüne toprak atmadan kürek
"Yeter! " demek yetmedi, belli ki sarısmak gerek...
Beyler! Tehlike büyük! Zerki zehir Engerek!
El-ele vermez isek, şehitler bizi kınar!

Farzedin ihtilaf var, suçlu olan "öteki"
Limana varış zorken, kavga olur mu peki?
Gemi battıktan sonra haklı çıksanız ne ki?
Emîn olun bu son şans; umut ölüme kenar!

Esârete düşenin ibret olsa da hâli
Tarih bilmeyene zor, târifi istiklâli...
Sözkonusu "SON KALE! ", neslinin istikbâli
El ver de yıkılmasın, diz çökmessin bu Çınar!

Mecit Aktürk

Susmanın Vebali Var!

Tiksinip siyasetin çehre-i murdarından
Bitaraf kalacaktım tenesirlik güne dek
Korkup, gelecek neslin haklı intizarından
Vazgeçtim kararımdan görünce onca ürkek
Ülkü belli gaye tek; gelsin artık bu bahar
Sükût ederdim ama susmanın vebali var

Vebali var, aldırılmaz, tehditi haykırmazsak
Kırmazsak bileğinden, hilale kalkan eli
Vebali var dik durmaz oyunu biz kurmazsak
Hüsrana uğratmazsak yine yedi düveli
Sînesi makber, mezar; şehit kokar bu diyar

Sükût ederdim ama susmanın vebali var
Farketse de tuzağı Temmuz'un onbeşinde
Yanmakta milletimiz od'unda tefrikanın
Oysa davamız büyük; çakallar av peşinde
Kârı! binlerce "eyvah" boş geçen dakikanın
Ahdetmiş hasmı Türk'ün kurmaya bahtıma dar
Sükût ederdim ama susmanın vebali var

"Yeni/kapı" açmışken bir Ağustos gecesini
Kan kustuk her kusurda; kulaklar yine "vur!"da
Sonu gelmez kavgamız "haçlının eğlencesi"
Ve onmaz onca gedik yıkılmaz denen surda
Yine gam çeken hilal, mutluluk ağyara yâr
Sükût ederdim ama susmanın vebali var

Ey mazlumun gür sesi muhacire kol-kanat!
Düşün ki neden hazan, ardı gelmez kıştasın
Yeni bir destan için gün sayarken kâinat
Sen hâlâ dünde kalan bir avuç alkıştasın
Ayrık otunu yolmak, bir olmak; budur şiar
Sükût ederdim ama susmanın vebali var

Tehlikeyi ihtarken cenk için çalan çanlar
Nerede nesl-i Asım bizi biz yapan o ruh?
Nerede çağ kapayıp yeni bir çağ açanlar
Nasıl sızdı içime iblise çırak güruh?
Kulak dilden ar umar, oysa kalpler tarumar
Sükût ederdim ama susmanın vebali var

Umutların üstüne toprak atmadan kürek
Silkelenme vaktidir; kılıçlar haram kına
Beyler, tehlike büyük! Zerki zehir Engerek!
El ele vermek gerek! Yeter Allah aşkına!
"Sus!" diyorlar, "konuşma!" Daha nereye kadar?
Sükût ederdim ama susmanın vebali var

Farzedin haklısınız, suçlu olan "öteki"
Kavga olur mu peki meçhulken henüz liman?
Gemi battıktan sonra haklı çıksanız ne ki

Öfkeler yüreğe yük; tehdit büyük, dar zaman
Emin olun bu son şans; umut ölüme kenar!
Sükût ederdim ama susmanın vebali var

Esarete düşenin ibret olsa da hâli
Tarifi istiklâlin zor tarih bilmeyene
Sözkonusu "son kale!", hilalin istikbâli
"Korkak" denir dilimde, uğruna ölmeyene
El ver de yıkılmasın, diz çökmesin bu Çınar!
Sükût ederdim ama susmanın vebali var

Mecit Aktürk

Susturun Blblleri! ...

Susturun bülbülleri! Efkrliyım bu gece
Gözlerim sele dursun; hüzün demini aldı.
Dkeceğim dilimden dertleri hece hece
Sevdiğimi kaybettim; kaybedecek ne kaldı?

Bir kalemim, bir de ben; kaldık Şimdi başbaşa
Kanayan yüreğimi birlikte dağlıyoruz.
Sitemimiz ne dosta, ne de geçmeyen kışa
Diz ktk, boyun eğdik; kadere ağlıyoruz.

Kararıyor her taraf; kasvet kalbe inince
Devran kötü dönüyor; dem, kederin demiyse.
Sitem edemem asl, boynumuz kıldan ince
Payıma keder yazan, kaderin kalemiyse.

Dinmese de gözde yaş, kalpte sevda yarası
Sanma ki, Ey Vefasız, önünde diz kerim!
Beni feryâd ettiren, talihimin karası
Çok ihanet gördüm ben, bunu bile çekerim.

Talihi tc etseler, verseler de, gzm yok
Soran olsaydı Şayet, gelmez idim cihâna.
Bir gün anlarsın elbet; çok ararsın beni, çok
Söyleyin Azrail'e, bir mezar kazsın bana!

Mecit Aktürk

Sus'u Yorum

Herşey âşikâr iken zûl sayılır divite;
Ufkumu perdeleyen zifiri, pusu yorum
Farkederse hüznümü haz verir diye ite
Sakladım gözyaşımı; çaresiz...susuyorum.

Sussam da, ârif olan, anlıyor bakışım
Kabaran öfke selim ve hırçın akışım
Ne dinmeyen fırtına, ne bitmeyen kışım
Kurşun çıktı aşımdan; ondan kan kusuyorum.

Mecit Aktürk

Süs Bundan Sonra!

Çok fırtına gördü bu gamlı sînem
Ağlarsam aldırma; es bundan sonra!
Ne "aşkım" de artık, ne de "birtanem"
Selâmı sabahı kes bundan sonra.

Varsın avuçlarım yaş ile dolsun
Yorgun ayağıma yasaklı yolsun
Başardın sonunda, bayramın olsun
Dört yanım karanlık, pus bundan sonra.

Yazıp yollarımı sensiz meçhûle
Acıma hâlime git, güle güle...
Birgün bir köşede rast gelsen bile
Bakma hiç yüzüme, küs bundan sonra.

Ardında tatlı bir anı bıraksan
Olmazdı şu gönlüm yer ile yeksan
Neyleyim bu kalbi, içinde yoksan;
Sol yanım göğsüme süs bundan sonra.

Ne bir suçlu ara, ne de "neden? de
Az mı yara açtın bezgin bedende
Say ki sen haklısın bütün suç bende
Sus Allah aşkına, sus bundan sonra!

Mecit Aktürk

Süzül Sen!

Suskun kalsın ne çıkar ahde bîvefâ kalem
Varsın mürekkebinî yalan yanlışa satsın...
Destanlar dile gelsin, dinlesin cümle âlem
Mâzimi bilmeyene benî tarih anlatsın!

Anlatsın, es geçmeden en baştan başlayarak
Bilmeyen bilsin kimdi toprağı kanla karan...
Kimdi şanlı süvâri nefsinî taşıyarak
Küçücük bir beylikten nice devlet çıkararak...

Ne iltimas beklerim, ne zerrece abartı
Namuslu bir îtiraf, hakikat yeter...yetsin!
Mümkünse ard niyetsiz şanlı mâzimi tartı
Ertuğrul'la başlasın, Osman'la devam etsin...

Ki görsün iz'anı kör Kanunî kim, Yavuz kim
Kimdi çağlar kapayıp ölümsüz çağlar açan...
Mevlâna kim, Yûnus kim, anlasın kılavuz kim,
Kim zengin kültürüyle tarihe ışık saçan...

Bir yanım şark'ı söyler, garb'a dönük bir yanım
Gezdiğim diyarlardan silinmez izim benim.
Nerde bir mazlum görsem akar çeşm-i giryânım
Dindirmedi âh'ını yorulmaz dizim benim.

Mühür vurdum çağlara; tarihim tanık buna
Mefkûrem "kızıl elma"; ne bıkar, ne cayarım.
Dinmez dünya durdukça içimdeki fırtına
Şeceremi sorana izâhı zûl sayarım.

Boynum zincire gelmez! Hasmıyım esâretin
Bedeliyse öderim göz kırpmadan...canımla!
Anlamı adım çıkar her dilde cesâretin
Ye'si daha tohumken boğarım îmânımla.

Karalar bağlasa da hüznle akan Tuna
Umûdumun üstüne karanlık çökmez benim...
Gâyem Hakk'ın rızâsı; beklemem meth-ü senâ
Hasmımsa hedefteki kurşunum sekmez benim.

Hainler sanmasın ki "sahipsiz ovam, yuvam
Şehit kokan Vatanım alçağa açık arsa!"
Son nefesi vermeden son bulmaz benim dâvam
Aşarım her engeli...bahtıma ne çıkarsa.

Ahdettim, yemînîm var; cehennemler kudursa
Şaşmaz asla yönünden Hakk'a dönük sûretim...
Yeni yetme Nemrut'lar yoluma tuzak kursa
Çelikten irâdeme yön verir basiretim.

Ey Yâdigârı Güzin! Nöbetinde ben varım
Sana olan bu sevdâm şehâdet ile biter...

Her ne zaman budansa filiz veren çınarım
Mütebessim çehrenle süzül/sen bana yeter...

Mecit Aktürk

Şan Denince

Susarsam kalem küser, hakikat yara alır...
Susarsam sözler eksik, şiirler yarım kalır...

Susarsam mazlum mahzûn, zâlim mesrûrdur, kesin
Vatanıma düşmansa hasmıyımdır herkesin!

Yurdumu kuşatmışken dört bir cenahtan "hayın"
Ses vermezse bu kalem, öldüğümü anlayın...

ŞAN DENİNCE...

Önce insan sonra Türk'üm ta ezelden belli ülküm
Vatan, bayrak, din denince can özünden geçen benim
Yaslı gönül sular arkım, dile düşer şarkım, türküm
Hilal için kan denince şehadeti seçen benim

Ne zulm ile âbâd olup nahak yere diklendim ben
Ne de "zalim güçlü" deyip kuytulara saklandım ben
Emr-i Hakk'a boyun eğip bir dâvâyı yüklendim ben
Korku bilmez bir alperen, asra ışık saçan benim

Varsın nankör inkâr etsin avanesi sansın sanık
Namuslu her kalem bilir, şefkatime tarih tanık
Bir zamanlar Tuna yaslı, yaş dökerken boz bulanık
Lutfedince yüce Hâlık yeni bir çağ açan benim

Bozulsa da demin çarkı zûl bilirim hakkı terki
Aynı ana babadanız, gözyaşının olmaz ırkı!
Filistin'de, Şam'da Arap, Kızıl Çin'de Uygur Türk'ü,
Kimsesizin kim'i, erki, Kafkasya'da Çeçen benim

Bir ölüp bin dirilirim; âşinâdır bana hazan
Ne haçlı ne muhannettir, ihanettir beni üzen
Zalimlerin tek korkusu tuzak bozup, destan yazan
"Yetiş!" sesi duyduğu an kanatlanıp uçan benim

Dört bir yanım hain dolu, lâkin sormam "neyin nesi?"
Türk'ün hasmı biliyor ki ben İslam'ın son kalesi
Silkelendim gafletimden o yüzden bu acelesi
Mazlumların en gür sesi, ye'se kefen biçen benim.

Ufka bakıp hayal kurdum tozpembesi düştten büyük
Her şuaı bir güneşten, yerküresi beşten büyük!
Dağ koydular tam önüme her zerresi leşten büyük
Yüreğinde ateşten yük, hicret eden göçen benim.

Ey şerefsiz nesl-i Nemrut! Madem bu dem zulüm sanat
Hiç çekinme kahpelik yap, yarama bas, her gün kanat!
Solar birgün şemsin yüzü, biter o gün her saltanat
Mukadderken size feryat, ab-ı hayat içen benim.

Vatan, bayrak, din denince, can özünden geçen benim.

Mecit Aktürk

Şânımıza Şandır Bizim...

Varsın ele olsun ebet; ömür denen andır bize
Ten içinde saklı servet, emânet bir candır bize.

"İmtihana tâbi herkes", böyle diyor ilâhî ses!
Boşa geçen her bir nefes, affı zor ziyandır bize.

Dost otağı hoş barınak, şandan değil şer yığınak
Rahman-Rahim tek sığınak, rahmeti limandır bize.

Kasvet kapı çaldığında, göz selini saldığında,
Karanlık dem aldığında sabah yakın, tandır bize.

Hikmet sezip her elemde, sabrederiz en zor demde
Misafiriz bu âlemde; âhret öz vatandır bize.

Anadolu namusumuz, destan yazar ulusumuz
Mevlânâ'mız, Yunus'umuz velîdir, sultandır bize.

El kirlenmez ele versek, "güçlü" derler, şayet "bir"sek
Bir yerde bir garip görsek, şol cihan zindandır bize.

Bala bandık dilimizi, heceledik hâlimizi
Çalan yoksa zilimizi, hânemiz vîrandır bize.

Helâl ile dolmalı cep, bilen sormaz, "neden acep?"
Haram kazanç zâra sebep; sinde kar, borandır bize.

Dünya fânî; ara durak, ırak değil candan fîrak
Biliriz ki kara toprak, gün gelir yorgandır bize.

Allah aşkı var sînemde, nişânesi gözde nemde
Mahşer de var cehennem de; âkıbet ayandır bize.

Bin yaşasan bitmez heves, "Ecel Kuşu" sormaz adres
"Mezara bak!" demek abes; her yer Aşîyan'dır bize.

Hoş tebessüm câna şifâ, îmân ile bulduk safâ
Ahmet-Muhammet-Mustafa(S.A.V.), şânımıza şandır bize.

Mecit Aktürk

Şarkın Olsun

Boşaldıkça dol ırmaktan
Aşka nazır arkın olsun
İmtina et kalp kırmaktan
Ki zalimden farkın olsun

İradeni mimar eyle
Eksiğini imar eyle
Âsi nefsi tımar eyle
Günahlardan korkun olsun

Kulak ver; duy, ne diyor us!
Öfkeliyken sabreyle sus
Ki her kalpte sana mahsus
Köşkün, evin-barkın olsun

Ne kindar ol ne kaş çatan
Nedamete gelsin hatan
Sevgi koksun güften, notan
Ki dillerde şarkın olsun...

Mecit Aktürk

Şaşıyor İnsan

Zemherî kar'ını sermeye görsün
Sobası soğuksa üşüyor insan
Şeytan şer ağını germeye görsün
Pusulası yoksa düşüyor insan.

Yaktıkça bağırını hüzünden her iz
Fetvâsı hazırdır; "ah çekmek câiz!"
Canlılar içinde en zayıf, âciz;
Haline bir baksa şaşıyor insan.

Muhannet dilinde dinmez âh-u zâr
Umut tükendikçe geceler uzar
Göz kırpmaya görsün yalancı bahar
Gökyüzü berraksa coşuyor insan.

İster tonla olsun ister üç ölçek
Her derde dermânın varlığı gerçek
Dağ çıksa önüne yüceden yüksek
Gafletten uzaksa aşılıyor insan!

Karun vazgeçmezken "han" tapusundan
Yunus'lar yontulur kul yapısından
Girse "destûr" deyip sır kapısından
Kalp gözü açıksa pişiyor insan.

Ne mutlu pâk ise "kalp" denen hânen
Akleden zikreder, yükselir mânen
Sıratı geçerken, bil ki, îmânen
Zindeyse, çevikse koşuyor insan.
İnsan bu! Haline şaşıyor insan...

Mecit Aktürk

Şerbet-i Gül

Dosttan gelen Şerbet-i Gül; döküp gitmek yoktur bizde.
Sohbet bize "ikrâm" "ödül"; çıkıp gitmek yoktur bizde.

"Gel" edene olduk konuk, ne din sorduk, ne de uyruk
El uzatan dosta yumruk, sıkıp gitmek yoktur bizde.

Bulduk doğru güzergâhı, terk etmeyiz bu dergâhı...
Gönül Hakk'ın nazargâhı, yıkıp gitmek yoktur bizde.

Yırttık dünya tapusunu, yaptık gönül yapısını...
Kırıp dostun kapısını, çekip gitmek yoktur bizde.

Engel bekler ayak aşı, gam çekmeyiz bakıp taş
Suya hasret varken, boşa, akıp gitmek yoktur bizde.

Bozup nefsin şer ağını, şükür, aştık kin dağını
Dostun, gönül otağını, yakıp gitmek yoktur bizde.

Dünya denen ara durak, kara toprak kula kundak
Haklı söze kızıp, dudak, büküp gitmek yoktur bizde.

Hayır ve şer iki nehir, kirli suda yüzmez mahir
Yüreklere zakkum, zehir, ekip gitmek yoktur bizde.

Dostum varsa bacam tüter, dost bağında bülbül öter
Hiç demeyiz; tamam, yeter; bıkip gitmek yoktur bizde.

Bildik kulun Mi'râcını, taktık dile ar tâcını
Sevgi, dostluk ağacını, söküp gitmek yoktur bizde.

Mecit Aktürk

Şiir (gibi)

İnsan denen ruh ve beden
Ruhen yaşım yirmi gibi
Lakin sorun niçin, neden
Her âhım bir mermi gibi

Sermayemden kalan vakit
"Yeter!" diyor "artık çek git!"
Aynam titrer müteredit
"Bana birşey der mi?" gibi

Ŧınmam kulak tıkayana
Özenirim şakiyana
Dilim bakar okuyana
"Şiir desem yer mi?" gibi

Mecit Aktürk

Şiir Gibi...

Dünyaya teşrif için Hakk'tan gelince izin
Açıldı perdeleri sırlı âlemin, gizin...

Etrafım insan dolu henüz "acemi er"dim
Gözyaşları içinde ilk tekmilimi verdim.

Hava soğuk mu soğuk, mevsim hazandı, güzdü
Benden güçlü bağırın, horoz, bir de öküzdü.

Çok geçmeden aldılar anamın kucağından
İç çektim, medet umdum tandırın sicağından.

Hakkını yemeyelim gece uluyan kurdun
Nüfusu bir artmıştı doğduğumda Bayburt'un.

Görkemli "Kale"siydi tek ziynet, takısı
Hâlâ burnumda tüter taze tezek kokusu!

Tipik bir yöresidir bizi biz yapan ruhun
Taa fizandan duyulur coşkun sesi Çoruh'un.

İkinci varisiyken ailemizde tahtın
Somurtan surat gördüm; dediler "işte bahtın!"

Bir baktı ki yüzüme sanırsın ki düşmandım
Daha üç gün geçmeden doğduğuma pişmandım.

Bir el tanıştıırken höllük ile hissizce
Fısıldadı bir melek kulağıma sessizce;

"Dünya dedikleri yer iki kapılı handır"
Her beşer hakikatte bir tüccar, bezirgândır!

En değerli üç şey var; sağlık, zaman ve îman
Allah'tır tek sığınak, O'dur güvenli liman.

Yarına olmaz güman; sayılıdır nefesin
Can denen tende kuştur; kilidi yok kafesin.

Güzel hasletle süsle gönül denen yapını
Davetsiz bir misafir çalar er geç kapını.

Sakın ola değmesin haram lokmaya elin
Ardına düş ilimin, güzel, salih amelin.

Alay eden olsa da sen hayrı tavsiye et!
Unutma! Aslolan şey; Hakk'ka sadakat, niyet!

Önceden belli değil varılacak yeriniz
Bunu tayin edecek kâr - zarar defteriniz.

Menzile giden yolda çok engeller çıkacak

Şeytan denen bir zalim seni sık sık yıkacak.

Sakin ola pes etme! Deme ki "kaçtı tren"
Bin kez yere düşsen de, ayağa kalk ve diren!

Akleden yüz çevirmez Yaradan, İlâh'ından
Kurşun atar şeytana irâde silahından.

Hani olur ya, birgün, günah dolarsa heyben
Yetişsin imdâdına gözde yaş ile tövben.

Nedâmet içten ise ve pişmanlık sahiden
Ümit kesmek günahdır Rahmet-i İlâhî'den.

Gözlerim yarı açık ilk dersimi almıştım
Az sonra herkes gitmiş, yapayalnız kalmıştım.

Anam ya tarladaydı ya da evin işinde
Yorgunluk saklı idi zoraki gülüşünde.

Az mı çekti garibim kayınvalidesinden
Bolca nasipdâr oldu feleğin sillesinden.

Yavrusunu koklamak özel izne tâbiydi
Allah rahmet eylesin, ninem çok asabiydi.

Zulmün adı anane, gelenektir, töreydi
Kurban olduğum sılâm geri kalmış yöreydi.

Gelecekte ümit yok, fakirlik diz boyuydu
Talihimin kararı koyudan da koyuydu.

Doğar doğmaz takılıp paslı hayat çarkına
Beş yıl geçirdim böyle varamadan farkına.

Muhtemelen yayılmış süratle dilden dile
"Müjde" denilen haber duyuldu köyde bile;

"Taşı toprağı altın" denince İstanbul'un
Ardına dek açıldı bâbı gurbet yolunun.

Satıp tarlayı, evi kelepir fiyatına
Sözde "elveda" dedik sefâlet hayatına...

Tren sanki gitmiyor, âdeta kaçıyor
Görünmez bir el bize yolları açıyordu.

Bir öğlen sıcakta yorgun varınca gara
Hayretlere düşürdü gördüğümüz manzara.

İnat edip de şayet tutmasaydım elinden
Ezilir, kaçamazdım, akan insan selinden.

Belli ki tüm işlemler halledilmişti baştan
Ahşap bir ev almıştık İstanbul Beşiktaş'tan.

Semt değil bir efsane, futbolda bir isimdi
Duvarımı süsleyen, gurur veren resimdi.

Boynu bükük kalsa da çok kez seyircisinin
En eski takımındı dünyanın incisinin.

Yaza güneş yakışır, zemherî, ayaza kar
Sağlıklı vücutta kan siyah ve beyaz akar!

İstemeden son verip haklı methiyemize
Devam edelim dostlar hayat hikâyemize;

Babamdı, zaruretten şehire ilk alışan
Onbeş nüfus içinde iş bulan, tek çalışan.

İnşaatta kalfaydı, gayreti çoktu ama
Sökük fazla olunca kapanmıyordu yama.

Bir kaynana dört gelin ve daracık bir alan
Kavga yoktu desem de, herkes bilir ki yalan.

Alnımızın akıyla çıksak da her "savaş"tan
Çok geçmeden sürüldük, ayrıldık Beşiktaş'tan.

Hafızamda dün gibi kirada geçen günler
İzdirap ile dolu hüznün veren sürgünler...

Ucuza arsa bulup varoşlarında kentin
Bir gecekonduyu yaptık, sakini olduk semtin.

Artık yuvamız vardı; sadece bize ait
Yoksul lâkin mutluyduk; Yaradan buna şahit.

Daha sekiz yaşında öğrendim tersi, düzü
Pek içten gülmüyordu henüz bahtımın yüzü.

Ülkemin de durumu bizden iyi değildi
İMeFe'ye boynumuz o günlerde eğildi.

Musluklar "tısladıkca su taşırdık çeşmeden
Kolay mıydı getirmek hiç çamura düşmeden.

Çok şey karaborsaydı; çay, şeker, aygaz tüpü
Milletçe kuyruktaydık, milletçe sinir küpü.

Yağ çekerdik bakkala, iki kalıp yağ için
Mukadderat sanırdık; sormazdık neden, niçin?

Tek derdim derslerimdi, Futbol ise tek hobim
Dört kardeşlik "önceden", biri kız, biri abim.

Yüzünü görmesem de, geçmek olmaz anmadan
Bir abim vefat etmiş henüz isim konmadan.

Kanatmamak adına yüreğin yarasını
Hızlı adımlar ile geçelim burasını...

Birgün baktım babamın başı öne eğilmiş
Dedi "evlat İstanbul meğer cennet değilmiş."

Çok geçmeden anladım hüznünün sebebini
Yuvamızı yaparken borç delmişti cebini.

Izdırap had safhada iş arayanlar çoktu
Yurt dışına gitmekten başka çaresi yoktu.

Vize çabuk çıkınca ne hayaller kurmuştuk
Ok atan çoktu lâkin, hedefi biz vurmuştuk.

Doldurup umutları eskice bir valize
Gözyaşları içinde veda etmişti bize.

Ayrılığın adresi Sirkeci 'nin garıydı,
Trenden geri kalan bir hüznün rüzgârıydı.

Gurbetin manâsını ben o gün anlamıştım
Kimseye göstermeden, gizlice ağlamıştım.

Onu bizden ayıran aş-ekmek parasıydı
Yüreğimizi yakan bir hicrân yarasıydı.

O'na sürgündü hayat, bize zehirdi yemek
Demek böyleymiş meğer, ağlarken gülümsemek.

Üç beş kuruş artırıp hemen dönmekti gâye
Farklı bir şekil aldı bu hüznü hikâye;

Anam ve dört evlâdı; yarı tok yarı açtık
Henüz yaşımız küçük, henüz ona muhtaçtık.

Işığında ders yapar cimri gaz lambasının
Değerini bilirdik anamın çorbasının.

Ne kadere küs oldum, ne azmimi yitirdim
Bir kez olsun kalmadan liseyi de bitirdim.

Eskiden benim için yüksekokul masaldı
Oysa ilk imtihanda Fakültem Siyasal'dı.

Ailece çok çile, nice engel aşmıştık

Yetmişli senelerin sonuna yaklaşmıştık.

Nerden bilecektim ki sevinç kısa sürecek
Kader "imtihan" deyip, yeni bir ağ örecek.

"Kavgam var" deyip biri, mevcut sistem, düzenle
Düşman etti herkesi birbirine özenle!

Darbeye sebep için kan akmalıydı, aktı
Akıllar esarette, kalpler kırgın, kuraktı.

Kardeş kardeşe düşman, öfkeliydi, âsiydi
Kahveler, gazeteler, giysiler siyasiydi.

Karşılığı kurşundu barışa davetlerin
Failleri meçhuldü nice cinayetlerin.

Evlere hakim olan can korkusu, kederdi
On yaşında çocuklar mahallede "lider"di!

Sanıyorduk kaderdi; kanıksamıştık zirâ
Kanı kanla yıkardık; kapanmıyordu yara.

Ya sağcıydın ya solcu, ya dost idin ya düşman
O günlerde şeytandı doğduğuna tek pişman.

Yarana bastı isem, utanma, ağla Mamak!
Maziyi yâd ederken mümkün mü ağlamamak?

Hava puslu mu puslu, "kurşun"dan da ağırdı
Babam bilet gönderip Almanya'ya çağırdı.

Vedâ günü anama sıkı sıkı sarıldım
Sanırım o gün ilk kez talihime darıldım.

"Benim beklenen adam, yaraya derman hekim"
Diyerek başa geçti bir general "netekim".

Berlin'e vardığımda her yer bembeyaz kardı
Almanya büyük devlet, lâkin gönlüme dardı.

Bir tek hedefim vardı; sürgünü kısa tutmak!
Mahzun, garip gönlümü hayal kurup avutmak!

Yükleyip umudumu hayalimin hırsına
Üç ayımı harcadım yabancı dil kursuna.

Eksik fazla demeden Alman'ın akçesine
Çalıştım, katkı sundum aile bütçesine.

Daha on ay dolmadan alıp geçer puanı
Kazandım ilk hakkımda Üni'de imtihanı.

Gençlik şelâle gibi içimde coşuyordu
Akrep ile yelkovan ardından koşuyordu.

Futbol "kara sevda"mdı, belki de tek zaafım
Albümlerimi süsler yüzlerce fotoğrafım.

Beni sahada gören kartal konmuş sanırdı
Kuşlar kaleye baksa eminim kıskanırdı.

Forvetin şutlarını tam doksandan alırdım
Her uçuşta havada on dakika kalırdım.

Meğer o güzel günler yalancı bahardanmış
Az ötesi uçurum, yollar buzdan, kardanmış.

Bir trafik kazası bozdu tüm planları
Simsiyaha boyadı anıları, anları.

Tiyatroda gibiydik; perde kapandı, indi...
"Sorumluluk" denen yük omuzlarıma bindi.

Dindi gönül bahçemin coşkunun akan deresi
Sıktı derdin, kederin can yakan cenderesi.

O gün gedik açıldı, tâkatimde, gücümde
Yarım kalan okulum bir uktedir içimde.

Zaman ne güzel doktor; Rabbim şifa verince
Sıla yolu gözüktü yaş kemale erince.

Gençliğini bırakıp Gurbetin kucağına
Döndü babam yeniden Vatana...ocağına...

Mevsimin yazı da var, günler uzun, ak ama
Yalnızlık sülük gibi yapışmıştı yakama.

Bir yaz günü sabahı güzel olunca hava
"Belki son fırsat" deyip çıktım zorlu bir ava.

Fazla vakit geçmeden keklik ovaya kondu
Yayım tek atımlıktı; bu ilkti ve de sondu.

Geç de olsa bulmuştum gönlümün perisini
Halden anlayın dostlar, sormayın gerisini...

O'dur ilham kaynağı her dizemin hecemin
Ay'ı O yıldızı O mehtabımın, gecemin.

Gündüzümün güneşi solar, üzülür O'nsuz
Bir sevdadır kalbimde; uçsuzbucaksız...Sonsuz.

O'dur rüyâma gelip kâbusları ağlatan
O'dur kör talihime kafa tutan kaş çatan.

Tebessümün anlamı gözlerinde saklıdır
Bir hata varsa, benim, O ise hep haklıdır.

Rabbim üç evlat verdi; Yusuf, Yunus ve Ahmet
Gerçek saadet buydu; buydu İlâhî Rahmet.

Ne zaman güneş doğsa, az ısınsa içimiz
Gök bulutla dolardı, solardı sevincimiz.

Talih tekerrür etti; derdi vardı babamın
Tesellisi zor işti, canı çıktı çabamın.

Dili sık sık dese de "dünya hayatı yalan"
Hayalinde ev vardı; geniş, bahçesi olan.

Değişik semtler gezdi, nice yerler dolaştı
Nitekim çok geçmeden hedefine ulaştı.

Yer alınca Termal'den ne kadar da mutluydu
Biz de döneriz sandı; bundan çok umutluydu.

Üç kat koca bir teras ve içinde iki can!
Sonuç yine yalnızlık, âkıbet yine hüsrân.

Hüzün derdi an be an; yön dönülmez tek yöndü
Bundan altı yıl önce ışıklar hepten söndü...

Her can kaybı kor gibi; O da gitti yakarak
Ardında boynu bükük emanet bırakarak.

An anneye sevginin, ahde vefa anıydı
Sevgi lafta olmazdı, göstermek zamanıydı.

Karar vakti gelince bakışlar yana düştü
Duasını kazanmak eşim ve bana düştü.

Cennetin bedeli var; herkese olmaz nasip
Arsız "gerek yok" derse bizim için münasip.

Hizmeti nimet bildik tâc ettik başımıza
Çehremize tebessüm, tat geldi aşımıza.

Soframız mütevazi, her dem başımız dikti
Ne secdemiz ihlassız, ne şükürümüz eksikti.

Hiç tamahkâr değildik; kanaatkâr olduk hep
Biliriz ki her nimet binlerce şükre sebep.

Hamdolsun Yaradan'a; aç -açıkta kalmadık

Günahlardan tatsak da pek gaflete dalmadık.

Alçalmadık önünde ne merdin ne namerdin
Rabbimizden bekledik dermanını her derdin.

Seneler yaş aldıkça zaman sürat yapıyor
Esen rüzgârdan dahi gönüller nem kapıyor.

Kapanıyor kapısı onca hayalin bir bir
Göz toprağa bakıyor, "buyur" ediyor kabir.

Doğrudur! Hayat zordu; gün geldi çok sıkıldım
Her engeli aştım da, nankörlükten yıkıldım.

Bir ben vardı bir zaman, yeise mezar eşen
Zor taranan saçları omuzlarına düşen.

Mehtapsız gecelerin karanlığını yırtan.
Kaf dağının ardında köşk için yer ayırtan.

şen değilse bu gönül, bilin ki sebebi var
Mâziyi eşelesen dil sussa, hece'm ağlar.

Kimdi söyle be kalem göğe kanat çırpın kuş?
Aldırma gözyaşıma! Beni yorma, sen konuş!

Gündüzleri geceyle uç ucuna bağlardı
Uykular isyan eder, kâbusları ağlardı.

Farketmezdi konsaydı, koca dünya, sırtına
Hızına varamazdı hırçın esen fırtına.

Bakışları ufuğun ötesine taşardı
Onmaz denilen dertler çaresine şaşardı...

Yeter...yeter, sus artık, kibire dağ aşırma!
Günlerdir yazıyorsun, sabra sınır taşırma!

Şimdi yorgun ve bîtap gün sayarken zamandan
"Demir almak" üzere ömrüm bu son limandan.

Çoktan gözden kaybolmuş hayallerimi çalan
Paramparça bir yürek elimde kalakalan.

Talan olmuşsa ömür yaşı dinmiyor gözün
Ne güneşin hükmü var, ne göz kırpan gündüzün.

Hüzünlüydü bahtımın çaldığı tüm ezgiler
O yüzden böyle derin yüzümdeki çizgiler.

Hayat yolum kaygandı; görse şaşardı sırat
Anlatacak şey çok da...Gerisi teferruat.

Anladım ki ne etsem talih boyun eğmiyor
Emin olun bu dünya bunca hırsla değmiyor...

**
*

Mecit Aktürk

Şiir Yazmak Yürek İster!

Her birine öz koyulmuş; gül bekler ki arı gelsin
"Sır" demiştim, tez duyulmuş; dil bekler ki kârı gelsin!

"Aş" dediğin tuzsuz olmaz, yanan soba ıssız olmaz
Kara sevda hissiz olmaz; kalbi olan beri gelsin.

Gâye şiir ise şayet, kâfi değil niyet, gayret
Hakk'a ram ol, hem niyâz et, "ilham" denen peri gelsin.

Şuâraya vuslat haram, her dizeden taşsın d(ı)ram
Hasret koksun buram buram; yel, köz olsun, harı gelsin.

Gâh Ferhat ol, dağları aş, gâh Mecnûn ol, çölde dolaş
Öyle yan ki inlesin taş; kadir bilen biri gelsin.

Söze yâr et kalemini, aşikâr et elemi
Hüzün alsın tam demini; ağlamanın yeri gelsin.

Sitem düşşün feryâdına, matem sinsin her yâdına.
Derman diye aşk od'una, Kafdağı'nın karı gelsin.

Can çırpınsın dar kafeste, "eyvah" olsun dile beste
Mezarına son nefeste, "bir kemik bir deri" gelsin.

Varsın aksın gözden selin, kokusunu al ecelin
Tükenince tüm mecalin; yâr, acısın, geri gelsin.

Oksuz kalmaz gerili yay, sevdâ ile olmaz alay
"Dağ aşarım" demek kolay; sözlerinin eri gelsin.

Nam bırakmak ise murat, şair için yollar sırat
Ne al, ne boz, ne de kırat; işte meydan...Doru gelsin!

Mecit Aktürk

Tanırım...

Alçaksın! Kan kokuyor şer karası ellerin
Zirvedir tüm çukurlar seninle kıyaslasam
Sahibinin tuttuğu yularından tanırım.
Alçaksın! "Vatan" derken sen gibi emsallerin
Bir an kardeşim sanıp şu sırtımı yaslasam
Hançerini hisseder, "şîâr!"ından tanırım.

Kahpesin! İnsan olan kem söz ile höykürmez!
Maskeli çehren ile cemiyete karışsan
Barut koka elinden, zül kârından tanırım.
Kahpesin! Adap bilen aş kabına tükürmez!
Gizleyip tıynetini iyilerle yarışsan
Müntekim O Hünkârı inkârından tanırım.

Hainsin! Karışsa da it izi at izine
Kastı Vatan soysuzu, kesilesi o dili
Okuduğum yazının "yazar"ından tanırım.
Hainsin! Peçe tak sen, ne fark eder, yüzüne!
Meclisteki rezili, art niyetli vekili
Bozulan ayarından, hem zârından tanırım.

Namertsin! Mert olanlar vurup, kaçmaz dağlara!
Ne zaman inden çıkıp, kurşun sıkıp saklansan
Rast geldiğim yerlerde nazarından tanırım.
Namertsin! Nam bırak sen "kahpe" diye çağlara
Yalan yazsa tarihler, bir şekilde aklansan
Cesedinden muzdarip mezarından tanırım...

Mecit Aktürk

Tarihe Şandır Bayburt

Varsın arsız olsun dem, dudak büksün elâlem
Onurdu gâyen madem; sükûtu boz ey kalem!

TARİHE ŞANDIR BAYBURT

Çınlayan gür sesinle inlesin bugün yer gök
-Kalmışsa- kuşkuları tarumar eyle, yok et!
Övgü, pâye adına avcunda ne varsa dök!
Vakt-i vefâdır deyip incilerini tüket!
En nezih dizeleri destan için derleyip
Çağların arasından ilhamla ilerleyip
Milattan öncesine kur otağını... kışla!
Kavimler silsileme Azziler ile başla!
Yelkovanın elinde harâb olsa da süzgeç
Ne Kimmer'leri unut, ne İskit'leri es geç
İşte beklediğin an, özlemine o fırsat!
Pontus'un adını an, krallığını anlat!
Gezinirken yöremin asalet damarında
Urartular'ı yâd et Kale'min imarında
Tarih-i şahaneme şahit tutup Çoruh'u
Anlat âtiye koşan beş bin yıllık o rûhu
Med'leri... Haldi'leri... hakimiyet-i Pers'i
Anlat sonu gelmeyen akınları... o hırsı!
Vahşetin girdabında girsem de turbülansa
Ne Roma'ya Kal'a'ydim, ne kibirli Bizans'a
Aşkın bedeli cansa sîneme uzan da bak!
Neden mis kokar anla, karış karış bu toprak
Tevazû libasını bu günlük kenara at!
Tozlu raflarda saklı, gizli ne varsa anlat!
Ki, hitabını duyan zannetmesin ki öykü
Nakşolurken heceler kâğıtlar şendir, çünkü;

Hasretin bittiği an; şereftir, şandır Bayburt
Şuâsı çağlar aşan bir kehkeşandır Bayburt

İlham naza çekse de, aldırma... devam ile
Onurlu tarihimi kaldığın yerden oku!
Güz ayak direktse de gül kokar ovam bile
Azmim alnımın akı, genimde hep o doku
Oku! Ne eksik kalsın, ne de zerrece müphem
Kurtulsun karanlıktan hüznü mürekkep, hem;
Sal harfleri avcundan hergünkünden daha hür
Manavgat gibi coşkun... Düden gibi sesi gür
Tükür, nevbahar varken lâyıık görüp güzüne
Bahtıma hazan yazan takvimlerin yüzüne
Sıralarken harfleri bir nakkaş edasıyla
Bayram etsin dizeler her Bayburt nidasıyla
İşıldayan ucunu vefâ kabına daldır
Mazimin üzerine çöken o pusu kaldır!
Muradın namsa şayet; hatırımdan ziyade
Yontulduğun ağaca vicdan borcunu öde!
Diz çöküp kâinâtın şerefli rahlesine

Çıkar yiğitlerimi tarihin sahnesine
İstiklâline âşık, boyun eğmez Türkmenim
Ülküsü türküsüne güfte olan Türk benim!
Selçuklu ecdadımı, devin dengini anlat!
Ta o günden bu güne süren cengimi anlat!
Tarif et tıynetini yılan, çıyan, akrebin!
Talihimi anarken ağlasın mürekkebin
Kolay kazanılmadı Hilâle yâr bu diyar
Bir diyâr ki kalbinde binlerce "yıldızı" var

Edibin kalemine kıvamdır, kandır Bayburt
Türk-İslam âlemine adanmış candır Bayburt

Say ki, zalimin zulmü bir tek ucunda mahfuz
Moğol istilasından geri ne kalmış anlat!
Bahtımın kaderinde sahne alınca Yavuz
Akkoyunlu Devleti nasıl yıkılmış, anlat!
Ki bilinsin tarihim; türküm... halayım... barım
Sağlam dala bağlansın sarsılan itibarım
Bir Sancak Merkeziyken devlet-i Âlîyye'de
Sabırla test edildim düştüğüm seviyede
Mezalim saatini vakt-i zillete kurup
Mertliğin hamurunu ihanetle yoğurup
Zûl hükmü infaz günü surlarımı sardılar
Kelkit, İspir, Şiran'ı gövdemden kopardılar
Kahrolup kan kusarken yediğim her darbeye
Adaletin harfleri kayıptı alfabe
Tarihin el kitabı gördüğüm zulmü saysa
Taaccup eder insaf, kırılır, küser, oysa
Gönül koymadım aslâ; beleyip umudumu
Kahpelere sakladım kalan son barutumu
Zilletten sarfınazar, esaretten ar ettim
Aydıntepe'yi Rus'a, her ulusa dar ettim
Şanıma şan katmasa Serasker Osman Paşa'm
Parlamazdı emsalsiz mazimde bu ihtişam
Yazık ki, zalim için zulüm sanattı(!) o gün
Bir sanat ki, eseri; işgal, cinayet, sürgün!
Namüsait olsa da hakkı teslime divit
Ermeni vahşetine Kop Şehitliği şahit

Çahpeye kafa tutan yavru vatandır Bayburt
Âti'yi aydınlatan âfâka tandır Bayburt

O yüzden onurluyum, semâya değer başım
Kal'am gururla bakar, Çoruh'um nazlı akar
O yüzden huzur kokar soframdaki lavaşım
Kıskanır güneşimi, ayrılmak istemez kar
Beni anlatır gavut; tandır çöreğim, ketem
Zironum, galacoşum, hem çayımdaki o dem
Çaldıkça davul-zurnam artar ruhumda harım
Emsalsiz Baksı Müzem medar-ı iftiharım
Baharım, güzüm, kışım... dağlarım tarih kokar

Şelalemde gözyaşım, bağlarım tarih kokar
İnip yamaçlarımdan yaylalarımı dolaş
Helva Köyüme uğra, Buz Mağara'ma ulaş
Kavm-i Türk'ün atası bağrımda yatar benim
O yüzden solumdaki gururla atar benim
Derlediğin ne varsa dimağ-ı asra okut!
Bilinsin büyük bilge, yâd olsun Dede Korkut
Gâh Bayburt'lu Zihni'yim Dîvânı dilde gezen
Gâh gamlı çalan neyim gizli mahfilde gezen
"Akrebın kıskacında" varsın lâl olsun âlem
Hakikati âsârın idrakine sun kalem!
Tükenirse takatin; taze iken izanlar
Mızrap tele dokunsun, dile gelsin ozanlar
Hicrâni, Ağlar Baba destanıma renk katsın
Ahenkli dizelerde hazlar beni anlatsın
Zordur aşkın tarifi; kalem ne bilsin "nasıl?"
Bayburt'lu olmak gerek, bilmek için; velhasıl

Anadolumun özü, usül, erkândır Bayburt
Şairin veciz sözü, aşka mekândır Bayburt.

Mecit Aktürk

Tebessüm

Menbâi gönülde, sahte değilse
Kalplere uzanan izdir tebessüm.
İnsan, kıymetini bir bilebilse
"Sihirli bir değnek", gizdir tebessüm.

Bitmez bu âlemin hiç kıyl-u kâli
Gam-keder olacak; dünyanın hâli.
Kerem'in gözünde Aslı misâli
Rakseden bir güzel, kızdır tebessüm.

"Somurtan şimâlar umutsuz vaka"
Derlerse doğrudur, sanmayın şaka.
Bitimsiz tasadduk nakit sadaka
"Ahsen-i takvim"den, cüzdür tebessüm.

Küslüğü bitiren, kini eriten
Şeytanı elinin tersiyle iten
Düşmanlık güdeni kolay eğiten
Dostluğa davetkâr, gözdür tebessüm.

Çehrede gülüşün onlarca türü
Hepsi de neş'enin bir tezâhürü
Vardığı gönüle vurunca mührü
Tadına doyulmaz, hazdır tebessüm.

Gâh eşek sırtında Nasrettin Hoca
Gâh "Pamuk Prenses ve Yedi Cüce"
Bazen Fadime"ye kaş çatan koca;
Temel"dir, Dursun"dur, Lâz"dır tebessüm.

Zifirî sîneyi sardığı günde
İnsan ışık arar, baktığı yönde
Sevgisiz kalıp da, üşüyen tende
Zemheri ayında, yazdır tebessüm.

Mecnûn"a sorarsan, hazırdır âhı
Der ki "aşıkların nedir günâhı?
Leylâ'sı olanın yoktur sabahı
Tepeden tırnağa nazdır tebessüm."

Hoş bakan sözünü yıkamaz kirde
Akleden yol bulur müsbet fikirde
Secdede, duada, dilde zikirde
Allah"a şükürü arzdir tebessüm.

En mümtaz örneğin Resul"ün, Nebî'n.
Sanma ki, zamanla boşalır cebin
Sundukça çoğalır, birken olur bin
Tükenmez hazine, sözdür tebessüm.

Mecit Aktürk

Tebessüm Et Diyorlar!

Tebessüm et diyorlar; kara kalem ucunu
Umman-ı aşka banıp gönüle akmalıymış
Umut için gelenin doldururken avcunu
Gözlerinin içine gülerek bakmalıymış.

Gecenin gözyaşları damlasa da eline
Mehtabı sunmalıymış Mecnun'un hayâline...
Sual dâhi etmeden, bakıp mahzûn hâline
Hüzünlü bakışından durumu çakmalıymış.

Sitem edip inlemek hem abesmiş, hem ayıp
Bembeyaz etmeliymiş heceleri, yıkayıp!
Kışın, karın, ayazın kapısını kapayıp
Gökyüzünün göğsüne güneşi takmalıymış.

Varsın solsun renklerin tozpembesi, mavisi
Ararsa bulunurmuş her derdin tedâvisi
Çıkmış ise yerinden bu âlemin çivisi
En muhkem dizelerle yeniden çakmalıymış.

Madem bedel beklermiş her ideal, her zafer
Sürekli olmasa da, bir kerecik; bu sefer
Deyip bunca gam yeter; mahzûn bakan göze fer
Kalbe aşk denen cevher, sevgi bırakmalıymış.

Ne geçmiş ki eline yıllar yılı boş durup
Derde dermân uğruna artık biraz koşturup
Mecnun ile Leyla'yı vahada buluşturup
Aşkın harlı od'unu vuslata yakmalıymış.

Yazdığı tüm dizeler beyhûde imiş; boşa!
Acımak yetmez imiş kanadı kırık kuşa
Sadece sayfa değil, çöller de baştan başa
Kıpkırmızı, bembeyaz güllerle kökmalıymış...

Mecit Aktürk

Tefekkür

Beşerin vazifesi Yaradana itaat
...ve sayısız nimete tekrar tekrar teşekkür.
Ölümü unutana hatırlatır her saat;
Toprağa ten gerekir, dile ise tefekkür

Mecit Aktürk

Tefrikaya Can Suyudur Siyaset

Gereksiz yük sanıp tüm akli çöpe
Atmak gibi bir şey bizde siyaset
Parmağı batırıp b.k dolu küpe
Tatmak gibi bir şey bizde siyaset

Kahvede sokakta hep aynı konu
Çileden çıkararak seslerin tonu...
Röportaj yaparken bir mikrofonu
Yutmak gibi bir şey bizde siyaset

Ülkede seçimse sohbetin başı
Kavgadan kaçınmak boşa uğraşı...
Yağmurda ıslanıp buluta kaşı
Çatmak gibi bir şey bizde siyaset

Şeytan bu! Kurt gibi her an pusuda
Kulağı kavgada, gözü kuzuda...
Okyanusu geçip bir kaşık suda
Batmak gibi bir şey bizde siyaset

Bu haslet(!) bir bize milletime has
İhtilaf toruna dededen miras...
Yunus'a, Veysel'e kafiye, mahlas
Satmak gibi bir şey bizde siyaset

Akıl uğramışsa şayet dumura
Bozuk maya alan kızar hamura...
Yorgan döşek varken gidip çamura
Yatmak gibi bir şey bizde siyaset

Şehidim uğruna vermişken canı
Hilâle aşkımız solan bir anı...
Alsancak zemine ecnebî kanı
Katmak gibi bir şey bizde siyaset

Vahdete hasretken bayrağım burçta
Ülkü ve gayeler hep farklı uçta...
Koca yanardağı çıplak avuçta
Tutmak gibi bir şey bizde siyaset

Mecit Aktürk

Tek/bir

Dünya âhiretin ekin tarlası
Tohumu çatlatan sabırdır oğul.
Kalp denen giz/ergâh aşkın yuvası
Sevgisiz gönüller kabirdir oğul.

Şeytan mahâretle kursa da ağı
Âkleden Rabbiyle koparmaz bağı.
Dostların mekânı gönül otağı
İmânın cilâsı zikirdir oğul.

Düşün! Kim veriyor, alıyor canı?
Bak şu kâinâta Sultan'ı tanı
"Eşref-i Mahlûkat" denmiş; insanı
Hayvandan ayıran "fikirdir" oğul.

Müfteri olana aş insan eti
Maşerde önüne konur diyeti
Bir tek Allah bilir kalpte niyeti
Kişiyi alçaltan kibirdir oğul.

Kimi zanneder ki yoksulluk ayıp
Servet biriktirir maharet sayıp
Harama meyleder helâlden cayıp
İnsan bu, doymuyor, oburdur oğul.

Mü'minin mesajı başlar Hira'dan
Şirkin perdesini kaldır aradan
Gâfil bilmesede bil ki Yaradan
Rahmân'dır, Rahim'dir, TEK/BeR'dir oğul.

Mecit Aktürk

Tesadüfen...

"Tesadüfen" var olmuş, sözde, herşey, hiç yoktan
Yer, gök, hava, su, deniz; tesadüftür diyor kör!
"Kâr" Hakk'kı inkâr olmuş, sınır aşmış çoktan
Sorsalar kedi deriz; oysa insandır nankör!

*

Hadsizlik olsa da hak, birazcık insaf lütfen
Yaprak dahi titremez dalında tesâdüfen.
Ar et, inkârı bırak! "Yaradan var" diyor fen
Öz birikmez arının, balında tesâdüfen.

Mâdem, "tesâdüf" denen kâinâta hükümdar
Dam üstüne ahtapot konsa ya tesâdüfen.
Mâdem, tesâdüf denen herşeye bir hâkim var
Yaz günü kırlarda ot donsa ya tesâdüfen.

Olsa ya süt kırmızı, gül dikensiz, kan beyaz.
Ekmeden, başak dâne dolsa ya tesâdüfen.
Çalsa ya el değmeden, saksafon, piyano, saz.
Ya da güneş âniden solsa ya tesâdüfen.

Hamiline açık çek ve herkese tam ölçek!
Denizde ayva çiçek; açsa ya tesâdüfen!
"Böyle hayat zor" deyip, "evim bana dar" deyip,
Kaplumbağa pırrr deyip uçsa ya tesâdüfen!

Onca gezegen mûkim, bunlara yön veren kim?
Yörüngesinden milim sapsa ya tesâdüfen!
Yunus balıkları sal, karıncalar Taç Mahal
Karasinek bir kez bal yapsa ya tesâdüfen!

Pirinç tarlasında muz, ağaçta kavun, karpuz
Saksılarda şeker, tuz; bitse ya, tesâdüfen!
Şerbet olsun ağudan, boynuz çıksın kuğudan
Güneş bir kez doğudan batsa ya tesâdüfen!

Olmaz olan ne varsa, olsun bir kez âniden;
Koltuk altında "ağız", "kalp" kolda tesâdüfen.
Azrâil uzak kalsın insan denen fâniden
Yosun bitsin, kök salsın sarp yolda tesâdüfen

Gönül gözü ile bak, ayrılışın karadan ak!
Aşçısız boş bir tabak dolar mı tesâdüfen?
Her yerde O'ndan izler, her iz bir sırrı gizler
"Kûn" demese benizler solar mı tesâdüfen.

Farzedin ben değildim kalemdi şiir yazan
Harf, hece, kelimeler...cem oldu; tesâdüfen!
Saçmalama demeyin; olmayın oyun bozan
Abes ile iştigal tam oldu tesâdüfen!..

Mecit Aktürk

Tevekkül

Tek sitem etmeden Hakk Tealâ'ya
İkramı zehr olsa yiyebilmekmiş
Alevi çıksa da arş-ı âlâya
Ateşten gömleği giyebilmekmiş

İbret kulağını açıp salâya
Vâkîf olup sırra, sinden silaya
Yansa da yüreği, gülüp belaya;
Bu da geçer yâ hû diyebilmekmiş.

Mecit Aktürk

Tonlarca Güruh

Gazze girdabında yüz binlerce ruh
Soğuktan donarken son duasında
Ceset kıvamında tonlarca güruh
Resule mmetlik iddiasında!

Sevginin tahtını alınca irin
Gazze'ye taşınmış yeri mahşerin
Mayası bozulan azgın beşerin
Kini tavan yapmış can odasında

Srgnken ser'ine us melekesi
Silinmez utancın kara lekesi...
Gazze! İnsanlığın utanç belgesi!
İfşası salânın her sedasında.

Eskiden mazluma nurlu bir izdik
Kutsal bir davadan bihaber gezdik
Kanlı kundaklarla gömülen bizdik
Canların Gazze'ye elvedasında

Mecit Aktürk

Toprağın Sermayesi...

Yükseğe bakmak ile yücelmek mümkün değil
Zirvelere varmanın yolu secdeden geçer.
Ey gafil gel af dile, Rabbin önünde eğil!
Gün gelir en sevdiğin sana bir tabut seçer.

Kibir ile geçilmez tevâzû kapısından
Nemrut ile Firavun ibret olur alana.
Nefsin kula sunduğu, şerbet olsa içilmez
Yazık, ışığa küsüp karanlıkta kalana.

Dünya, ahret tarlası; uyan kış uykusundan!
Mahsül beklemek hayal, önce ekin ekmeden.
Hakikatin kalemi titremez korkusundan
Söyler yalın gerçeği sözü eğip, bükmeden.

Ömür dediğin ne ki; kundak kefen arası
Dünyaya her gelenin olmalı bir gâyesi
"Sahibim" diyeceğin bir sevap kumbarası
Aynada süslediğin "toprağın sermayesi!"

Mecit Aktürk

Toprakla Nikâh

Varsın dem değişsin, bozulsun ayar
Ayaklar baş olsun, baş iblise yâr
Afakın ardında nice sırlar var
Az güler, çok ağlar kul bilse eğer
Ölümden gayrısı yalanmış meğer

Olsa da mevsimin baharı, yazı
Kışlara zimmetli her yazın hazı
Vefasız dünyanın çekilmez nazı
Dense de her ânı cihana değer
Ölümden gayrısı yalanmış meğer

Adı okunmuşsa -kulun- ezanda
Musalla kurulur -kaçsa- Fizan'da
Kader, yapraklara "sökül!" yazanda
Her vakt-i hazanda dal boyun eğer
Ölümden gayrısı yalanmış meğer

Her haz hakikatte geçen güne eş
Geçen gün ardından her keşke beleş
Yalan zifir imiş, hakikat güneş
Güneş karanlığı bir çırpıda yer
Ölümden gayrısı yalanmış meğer

Ararken tahtın en münasibini
Görüp her beşerin son nasibini
Bıaktım elimden hırşın ipini
İbret telkin etti bastığım her yer
Ölümden gayrısı yalanmış meğer

Ruhlar âleminden deme damladım
Hoş denen dünyayı çok adımladım
Anladım gerçeği, şimdi anladım;
Zaman yilkı atı; vurulmaz eyer!
Ölümden gayrısı yalanmış meğer

Ömür kum saati; her ânında âh
Gafile gülistan, zakire dergâh
Her tenin kaderi toprakla nikâh
Kundağın bir ucu kefene değer
Ölümden gayrısı yalanmış meğer

Mecit Aktürk

Tuzak

Sarsıldık apansızın tam ortasında toyun
Yine senaryo aynı, oyun içinde oyun!
Alçaklar zannetse de, millet egecek boyun...
Bu kez herkes pür dikkat; tehlikenin farkında!
Vatanıma tuzak var, Taksim Gezi Parkı'nda!

Arkadaş! Sen kızarken, haksız görüp, babana
Destek veren kim tanı, hak uğruna çabana!
Sürüye çakal girdi, saldırıyor çobana...
Gaye, milleti bölmek ihânetin çarkında
Vatanıma tuzak var, Taksim Gezi Parkı'nda!

Ülkemin îtibârı olurken yerle yeksan
Yazıklar olsun sana birlik içinde yoksan
Düşmanı sezeceksin, sevinene bir baksan...
Ders alması gerekir, her bir ferdin; erkin de
Vatanıma tuzak var, Taksim Gezi Parkı'nda!

Düşler kâbusa gebe, geceye esir gündüz
Zannetme ki "direniş"; bu "derin iş" düpedüz
Maskeler yırtıldıkça sırtan hep aynı yüz...
Uyanan hayır gördü "tiyatro!"nun terkinde
Vatanıma tuzak var, Taksim Gezi Parkı'nda!

Her yandan saldırırken beyinsizler gürûhu
Bize asıl gereken birlik, kardeşlik rûhu
İzmir'den haykırırken, düşün Şırnak, Eruh'u...
Hedefi bir olmalı; Laz, Çerkez, Kürt, Türk'ün de
Vatanıma tuzak var, Taksim Gezi Parkı'nda!

Tek arzum ve emelim kalbe hüznün akması
Öfkenin kor ateşi yürekleri yakması
Ki, bayrağım göklerden, ürkek, mahzûn bakması...
Dar ağacı kurulmuş, soytarının sirkinde
Vatanıma tuzak var, Taksim Gezi Parkı'nda!

Maksat mesaj vermekse yerine vardı çoktan
Kamu malına zarar uzaklaştırır haktan
Demokrasi diyorsak yol geçiyor sandıktan
Türkiyem "koca çınar", sanılmasın kırıkta
Vatanıma tuzak var, Taksim Gezi Parkı'nda!

"Sus! " diyorlar, susamam dinmedikçe elemim
Sönmedikçe bağrımda alevli cehennemim
Kırılır belki amma, hiç eğilmez kalemim
Çünkü benim inleyen her zehirin zerkinde
Vatanıma tuzak var, Taksim Gezi Parkı'nda!

Mecit Aktürk

Tükendi... Bitti.

Mutluluk dilendim günde beş vakit
Acısı tarifsiz boş ellerimin.
Cürmüme sayıldı verdiğim nakit
Çiğ düştü üstüne hayallerimin.

Tebessüm taksitle gözyaşı peşin
Yalancı bahardı payıma düşen.
Solgundu şuası doğan güneşin
Kâbustu geceme her gün üşüşen.

Serabın koynunda saltanat tahtım
Onmaz yaralarım, yama tutmuyor.
Bedbaht bîçâreyim, buz kesti bahtım
Teselli perişan; dil avutmuyor.

Yıllarca peşinden koştuğum umut
Namerde zimmetli, ele aitti.
Dost çehre aradım; dediler "unut"
Ömür üç nefeslik; tükendi...Bitti.

Mecit Aktürk

Tükenmez Hazine

Menbâi gönülde, sahte değilse
Kalplere uzanan izdir tebessüm
İnsan kıymetini bir bilebilse
"Sihirli bir değnek", gizdir tebessüm

Bitmez bu âlemin hiç kıyl-u kâli
Dert, keder olacak; dünyanın hâli!
Kerem'in gözünde Aslı misali
Rakseden bir güzel kızdır tebessüm

Kasvet sînesini sardığı günde
İnsan ışık arar baktığı yönde
Sevgisiz kalıp da üşüyen tende
Zemheri ayında yazdır tebessüm

"Somurtan şîmâlar onmaz vakıa"
Derlerse doğrudur, sanmayın şaka
Zengin çehrelerde nakit sadaka
"Ahsen-i takvim"den cüzdür tebessüm

Çehreyi süsleyen onlarca türü
Şevginin, neşenin hoş tezahürü
Vardığı gönüle vurunca mührü
Tadına doyulmaz hazdır tebessüm

Gâh eşek üstünde Nasrettin Hoca
Gâh "Pamuk Prenses ve Yedi Cüce"
Bazen Fadime'ye kaş çatan koca;
Temel'dir...Tursun'dur... Lâz'dır tebessüm.

Mecnûn'a sorsalar hazırdır âhı
Der ki; aşıkların nedir günâhı?
Leylâ'sız garibin dilde segâhı
Gönlünde sızdır; nazdır tebessüm

Küslüğü bitiren, kini eriten
Şeytanı elinin tersiyle iten
Düşmanlık güdeni kolay eğiten
Dostluğa davetkâr gözdür tebessüm.

Hoş bakan sözünü yıkamaz kirde
Akleden yol bulur müsbet fikirde
Secdede... duada... dilde zikirde
Allah'a şükürü arzdır tebessüm

En mümtaz örneğin Resûl'ün, Nebî'n
Sanma ki zamanla boşalır cebin
Sundukça çoğalır... birken olur bin
Tükenmez hazine... sözdür tebessüm.

Mecit Aktürk

Tükürün!

Susarsam kalem küser, hakikat yara alır...
Susarsam sözler eksik, şiirler yarım kalır...

Susarsam mazlum mahzûn, zâlim mesrûrdur, kesin
Vatanıma düşmansa hasmıyımdır herkesin!

Yurdumu kuşatmışken dört bir cenahtan "hayın"
Ses vermezse bu kalem, öldüğümü anlayın...

Sen, bu Vatan uğruna canından geçen yiğit!
Sen, onurum, gururum; Sen Ey Şanlı Mücahit!

Kim bilir kaç kahpeyi koynunda saklarken sis
Sen, Ey çakal inine korkusuz dalan Polis!

Hayaller vurgun yemiş, ederken bir bir sükût!
Sen, Ey ye'si kahreden, çiçek açan son umut!

Sarılmış gidiyorken kefenine sen yine
Saldıran var içerden; ihmâle mi geldin ne?

Gam çekmezdi şu gönlüm "biz"den olsa birisi
Bu düpedüz alçaklık; "ihânet bildirisi"

Hatayı ikrâr ile nedâmet varken tez el
Yediği halttan memnun, sırtıyor müptezel.

Kimi Prof'muş, sözde, kimi sanatçı, artist
Bir de üç-beş deistle, beş-on marksist, ateist.

Yere batsın titriniz, hem varsa, payeniz de
Tanıdık hâinleri, öğrendik sayenizde.

Çiçekten öz toplarken elin eşsek arısı
Çec nedir bilmez bizde "AYDIN"ın soytarısı

Yırtılmış ar libası, akledip yama etmez
Bilmez ki "insan"lığa bir tek diploma yetmez.

Yapınızın gereği; vallahi demem "durun!"
Kızmaya değmezsiniz; duyun, bilin, kudurun!

Henüz daha yerdeyken, minik bedenler, cansız!
Katile sözün yok mu, ey edepsiz, vicdansız?

Kimdir mayın döşeyen, her yeri yakıp yıkan?
Kimler hendekler kazıp, huzura kurşun sıkan?

Cânice saldıran kim; zevk duyarak, hedefsiz
Güvenlik güçleri mi? Söylesene şerefsiz!

Vukuatla doluyken katillerin defteri
Katil "devlet", öyle mi? Hadi ordan müfteri!

Meçhul değil bize, kim, teröre sırt yaslayan
Hata yapar, Yurdumu, Irak'la kıyaslayan!

Ey sabırla sınanan, çileli kavm-i Necip!
Doğrul artık yerinden, ayaklan, durma garip!

Silkelen ki bileyim hangi kanaattesin
Silkelen ki bileyim; ölmedin, hayattasın

Gördün ya düşmanını, tıynet-i evsâfını
Belli etme vaktidir, millet için, safını.

"Elimden ne gelir ki? " deme, uzat elini
Birlikte kıracağız bu terörün belini.

Biz ki Kürd'ü Türk'üyle bir elde tırnak-etiz
Biz ki, Çanakkale'de, destan yazmış milletiz.

Yine tarih yazarız; birlikte, aynı ruhla
Yine başa çıkarız her (m) illet, her güruhla

Varsın Vatana-düşman namerde-maşa olsun
Varsın kalemler hoyrat, gayretler boşa olsun

Madem ki mâmül böyle, bozuk eldeki ürün
Feyz alarak Akif'ten, her fırsatta tükürün!

Önem kesbetti sayıp, bakıp küsuratlara
Tükürün, kaşı çatık, karanlık suratlara!

Tükürün Türk'e hasım, milletinden geriye!
Tükürün, Türk'e tuzak alçakça bildiriye!

Tükürün, ecdadıyla, ahdini yırtanlara
Tükürün, "Aydın"lığı titriyle tartanlara

Tükürün millete tepeden bakanlara
Tükürün kaleminden leke bırakanlara...

Ki, görsün, salya saçan, tasmamız arsız, ipsiz
Ne emânet bu Bayrak, ne bu Vatan sahipsiz!

Siz, Ey karlı dağların korku bilmez erleri!
Siz, Ey Necip Millet'in en mümtaz neferleri!

Sütü bozuk soysuzlar varsın kursun hergün dar
Emîn olun bu millet size sonsuz minnettâr.

"Âsım'ın nesli" deyip düş kurarken her gece
Silopi'den ses geldi; haykırdı Cizre, Lice

Gün oldu kırk cengâver bir sürüye yettiniz
Türk'e kefen biçene dünyayı dar ettiniz

Nusaybin'de, Eruh'ta, Sur'da hep sizi gördüm
Her kırılan fidanda şehâdet izi gördüm.

Lâkin, tuzak çok sinsî, piyon çoksa leş bitmez
Burası Ortadoğu! Burada kalles bitmez.

Şabrettik bugüne dek, istedik ki kan dursun
İllâ savaş diyene, ne diyelim; buyursun!

Hayâli dahi abes; hasmıma haram zafer
Düşmeden en son kal'a, can vermeden son nefer.

Mecit Aktürk

Tükürün!.

Değil mi ki uyudum, uyamadım sözüme
Acımayın halime; arsız deyin yüzüme
Bad-ı saba eserken geceme, gündüzüme
Rabbimden niyazıma çok imtiyaz ekledim
Buğzettim ayazıma; sürekli yaz bekledim

Sanırdım sinden öte sıradan seyr-ü sefer
Nefsin her çağrısına bendim en sadık nefer
Hezeyanmış her zafer; şimdi ne ziyâ ne fer
Önümde zor bir sefer; ürperdim...panikledim
Dost aradım muteber; dostu ahraz bekledim

Saatin tik-takları ihtar için vururken
Her salâ musallaya bir ceset kondururken
Kabirden yükselen ses tebessüm dondururken
Dalda yaprak kururken ibreti itekledim
Furkan rafta dururken her âna haz bekledim.

Sözde; dersimi almış, aczimi bilmiş iken
Tende bir başka bendim; secdelere geciken!
Ya zakkumdu ya diken heybemde hep biriken
Dökme imkânı varken, ardımdan sürükledim
Saçımaya kar yağarken, gaypten ikaz bekledim

Ne zaman darda kalıp ihsana açsam avcu
Ne sebat edebildim ne de aslıma rücû
Dalalet dem aldıkça kayboldu ipin ucu
Yanlış çıkan sonucu doğrulara denkledim
Asra yükleyip suçu, cürme cevaz bekledim

Gün gelip göz kapanıp soğuduğunda bu ten
Şaşılmaz, hicâbından kararsa beyaz kefen
Tükürün suratıma, çekinmeyin; çünkü ben
Hakk'a taat şirken ters yönde emekledim
Cüz'î irade varken, nefse infaz bekledim...

Mecit Aktürk

Türk Milleti Adına

Sanki dünya değil de balta girmemiş orman
Zayıf "tavşan" hükmünde; avlayan avlayana...
Kastı ceddime dârsa yırtılır hüküm, ferman
Sözüm "tek dişi kalmış" hırlayan, havlayana!

Şerefli tarihimin her sayfası açık, net
Arşivin delaleti şüpheyeye yer bırakmaz
Ne kadar ıkinsanız beyhüde, boşa gayret
Soykırım arayana mazimden Hitler çıkmaz

İlâhî bir ülkünün kodu var genimizde
Sarp dağların yokuşu dizimize düz gelir
Rütbelerin şâhıdır şehâdet dinimizde
Ölümü öldürene tehditiniz vız gelir

Sanmayın Ermenistan; ya da Suriye, Irak
Burası Anadolu; burda yiğit, er bitmez!
Cesaret soyadımız, esaret bize Irak
Şanlı ırkıma destan, türküme zafer yetmez!

Korkumuz olsa idi iblisin çetesinden
En geç Onbeştemmuz'da kırardık yayı, oku
Türk'e parmak sallarken okyanus ötesinden
Rezil tarihine bak, kahteliğini oku!

Ne zaman şaha kalksa Müslüman Türk'ün atı
Etrafı çok geçmeden çakallarla çevrilir
Vaşilik ve kan dökmek her çakalın fitratı
Ormana otağ kuran milletim bunu bilir!

Bilir ki; zalime set dün bizdik bugün de biz
Biziz haçlı güruhun önündeki tek engel
Maske taksada da bazen sırtan o çirkef yüz
Ülkem için saklandı ucu zehirli çengel

Bir çengel ki; kimi gün, ASALA'ydı ucunda
Ya da nifak tohumu; bizi bize düşüren.
Yine aynı mihraklar; PYD'yi avcunda
Oyuncağa çevirip, balon gibi şişiren.

Gâye; sömürülürken müslüman coğrafyası
Dur demesin Türkiye; sessiz kalsın yalana.
Sözde, medeni denen sömürgeci mafyası
Yine eskisi gibi devam etsin talana

Bu terörün merkezi ne Botan'dır ne Kandil
Dost görünen devletler bahçeme diken eken!
Ne telaş ne yaygara; ne kardeşi yakan dil
Birlik ve beraberlik! Budur bize gereken.

Olur ya bazen insan kinle sıkır dişini
Lav çıkar gözlerinden an gelip canı yansa

Türk'e has meziyettir; affeder kardeşini
Bal akar sözlerinden; "Söz konusu vatan!"

Tehdit büyük olsa da öncekine kıyasla
Savaş mukadderatsa tüm meydanlar Türk'e dar
Alsancak burçtan inmez, vatan bölünmez asla
Bu ruh bizde oldukça; yaşar sonsuza kadar!

Mecit Aktürk

Türk/ü/me şiir şandır

- Naza çeken ilhama "gülümm!" demektir şiir
Ahenk katıp merama gülümsemektir şiir
- Gâh bir aşkın külüyle, gâhi sazın teliyle
Ehl-i kalam eliyle leziz yemektir şiir
- Bazen uykuda bile duygular gelir dile
Edebî sanat ile şölen demektir şiir
- İlham vermişse Yüce, dökülür hece hece
Kâğıda gündüz gece, borç ödemektir şiir
- Gelen kul hazır göçe, can ister Kevser içe
"Her şey"i vardan "hiç"e, indirgemektir şiir
- Nizam için bu çağa, biley gerek bıçağa
Türk'e hasım alçağa, içerlemektir şiir
- Şuaranın yiğiti, ayırır kurttan iti
Vatana ihaneti, zül bellemeektir şiir
- Gâh bir dilin âhında, gâh derdin izahında
Aşkın güzergâhında ilerlemektir şiir
- Hırçın sulara perçin, zor değil yiğit için
Berceste beyit için, köz derlemektir şiir
- Harf narin hece nâzen, kalem kalbe semazen...
Sessiz haykırmak, bazen, tiz gürelemektir şiir
- Gönüllerin kışını, göze kor nakışını
Hayatın yokuşunu ezberlemektir şiir
- Tel muzdaripse sazdan, her yol geçer niyazdan
İmge, betim, mecazdan, haz dilemeektir şiir
- Ucu körelse bile, her daim saygı ile
Kalemi duygu ile, bileylemeektir şiir

□İhsan "kûn"u yazandan, ikram şair, ozandan
Öz derleyip lisandan, bal eylemektir şiir

Mecit Aktürk

Un-ufak olur

Tırmanma telaş ile ömür denen yokuşu!
Zirve görmeden ayak, serde saçın ak olur
Gözetleyen biri var kafesteki o kuşu
Uçmayı dilerse Hakk, düşler un-ufak olur

Toplarken her bahardan fâniliğın hazzını
Unutma zemheriyi, mahşerin ayazını
Her hazan naklederken makberin vaazını
Kulak tıkayan ahmak nâra müstehak olur

Çözülünce bağları dünyevî basiretin
Nûrudur nakşa düşen o ilâhi sûretin
İnayet-i Rahmân'dan varsa şayet kısmetin
Zifrin ardında mutlak görünen şafak olur.

Dense de Ademoğlu kürenin güzidesi
Mahluku insan yapan tövbesi ve secdesi
Her ne zaman yırtılsa bir kulda ar perdesi
Mahir Mel'ûna çırak, R/Ahmet'ten irak olur

Hasreti sînemizde önümüzden gidenin
-En güzel ahlâk ile ümmeti eğitenin-
Hâbîb-i Kibriyânın ruhunu incitenin
Kim demiş sonu muğlak; akıbet helâk olur

Bilmemek büyük kusur; ne sırdır ne bilmece
Gözde yaşla bitiyor ölüm ile eğlence
Şah damarından yakın; bakmıyor yaşlı, gence
Gelince vakt-i firak, ten dahi toprak olur

Mecit Aktürk

Unutamam... Unutmam!

"Dost" dediğin bedende el gibidir
Beş parmağın beşini de bir tutmam!
Vefâ, özde, imtihana tâbidir
Dostum beni unutsa da unutmam!

Dostum vardı; Adam gibi, dürüst, mert
Sevgisini gösterirken pek cömert
Bir yıl önce hazan esti, hayli sert
Unutmadım...Unutamam...Unutmam!

Riyâ yoktu, gül kokardı özünde
Vatan aşkı sönmez ferdi gözünde
Bezm' Elest'e sadık kaldı sözünde
Unutmadım...Unutamam...Unutmam!

Ruhu zinde, başı hep dik; hep canlı
Üzüldü mü ah çekerdi dumanlı
Yorgun kalbi hep ihlâslı, îmânlı
Unutmadım...Unutamam...Unutmam!

"Allah aşkı kor ateştir, olmaz kül"
Böyle derdi, hep ederdi tevekkül
Onda esir, bîçâreydi her müşkül
Unutmadım...Unutamam...Unutmam!

Dem aldıkça yüreğinde elemi
Feryâd eder, ağlatırdı kalemi
Mazlum görse yıkıyordu âlemi
Unutmadım...Unutamam...Unutmam!

"Vatan" dedi, ne dert yandı, ne bıktı
Bayrağına, davasına sadıktı
Dizlerinin bahtına hep sarp çıktı
Unutmadım...Unutamam...Unutmam

Sinesinde "kızıl elma" ülküsü
Dile gelir costururdu türküsü
Bir yıl önce bitti hayat/ öyküsü
Unutmadım...Unutamam...Unutmam!

Gözlerimde iz yapınca acı su
Fedâ ettim duygulara tüm usu
Dağıtmak zor hüzne esir bu pusu
Unutmadım...Unutamam...Unutmam!

Zannetme ki benden ayrı, ıraktın
Yorgun Şair, gönlümde iz bıraktın!
Yaslı bir dost, yanan geniz bıraktın
Unutmadım...Unutamam...Unutmam!

Mecit Aktürk

Unutma!

Gerçeği ne giz edersin, kim kimi kandırıyor?
Saklansa da her kabahat; bir yazan var, unutma!
Günah denen kire batmış yığınla an duruyor
Tövbe ise şayet maksat, dil âzân var unutma!
Tenden içe taht-ı Yüce; kalpte Furkan duruyor
Dile gelmiş gör Kâinât; bir düzen var unutma!
Nefes alan her bedende emanet can duruyor
Ağızlarda kalmıyor tat; bir hazan var unutma!
"Öl! " denince güneşte har, damarda kan duruyor
Er-geç biter bu saltanat; son ezan var unutma!
Meçhul değil mukadderat, gör ki zaman duruyor
Sinden öte keskin sırat; hem mîzan var, unutma!

Mecit Aktürk

Unutma!

Taşlar bağı "sürü" serbest bu demde
"Dostum" diyen dosta kefen biçiyor...
Şerefsizler hayli önde kıldemde
Yusuf'lara yol kuyudan geçiyor.

Hâli harap güneşsiz, aysızın
Yarasalar nârı, nûru ne bilsin
Dayısı çok, sırtı pektir soysuzun
Bekliyor ki herkes ona eğilsin.

Dâim dik dur, eğilmesin hiç başın!
Ecdâdına küfredenle barışma!
Arkadaşım, delikanlım, genç yaşın!
Hakka râm ol, gerisine karışma...

Bir el sana uzansa da ansızın
Haçerini vursa dahi aldırma...
Firdevs kokar âkibeti sonsuzun
Teselliyse, işte sana; al durma!

Deyip "çok sert, esen rüzgâr, fırtına"
Gamlı-yaslı bir köşede yer tutma!
Ağır bir yük konsa dahi sırtına
Yeminin var...Bir dâvan var...Unutma!

Yüreğiyle bakan göze giz âyan
Sürgündeki her umuda Vatansın!
Varsın arsız haslet bilsin hezeyan
Adam sanıp konuşuran utansın!

Diken güle, sitem dile zül değil
İnsan ağlar; kasvet kalbi dağıtsa
Gözde yaşın utanılır hal değil
Tek sırdaşın kalem ile kâğıtsa...

Mecit Aktürk

Utanın!

"Sözde" müslümandınız; "ALTIN NESİL"di güyâ
İçini oymuşsunuz bu güzelim Vatanın!
Ey hâinler sürüsü! Kaldıysa nebze hayâ
Bakın eserinize, cürmünüzden utanın!

Utanın ki; meziyet "ahde sadâkat", "ar"ken
Vatana ihânetle hilâli soldurdunuz...
Utanın ki; haysiyet, şeref ve onur varken
Karakter kabınızı zilletle doldurdunuz...

Dîn-i mübin'le alay, zoru kolay ederek
Hesâbı çetin olan ukbânızı yaktınız...
Yazık ki, bir meczûbun ardı sıra giderek
Neslinize kapkara bir leke bıraktınız...

Uğrunda can vermeye hazırken nice erler
Bu Vatana kasteden kim olsa gelir dize...
Milletin sînesinde taht kurarken Ömer'ler
Lânetler okunmakta! Evet bildiniz; size!..

Mecit Aktürk

Utandırım

Cürmü hadsiz bir kul iken yediğimden utanırım
Benliğimi saran diken; derdiğimden utanırım

Fazlı Kerem adım ansa, her niyâzım sıralansa
Sır kapısı aralansa, erdiğimden utanırım

Âlem bilir, gelen göçer, mülke meftun maldan geçer
Muhtaç gördüm avuç açar; verdiğimden utanırım

Azgın nefsi zor terbiye, zelil olsam sormam niye
Tezgâhıma amel diye, serdiğimden utanırım

İçim yanar için için, ârif olan bilir niçin
Geç kalmışım sual için; sordüğümünden utanırım

Furkan ayan beyan ama, iradem felç, âciz, âmâ
Ömür sürdüm bir muamma; kördüğümünden utanırım

Virde buyur derken özüm, nefse dönük yüzsüz yüzüm
Aynalara gitti gözüm, gördüğümünden utanırım.

Mecit Aktürk

Uyan Artık!

Umut tohumlarını ufkumuza sererek
Hayâlini kurmuştu asil bir neslin Âsım.
"Birlik olun!" demişti eli ele vererek
Hakikate uyandık, apansız, ürpererek;
Yeni yetme türemiş; öz benliğine hasım!

Ne Kerbelâ yaşamış, ne Uhut ne Bedir'i
Din bulmuş Şân-ı Yüce; doğar doğmaz, zahmetsiz.
Unutmuş âkîbeti, kabri, Münker, Nekir'i.
Tövbe beklerken avuç yıkasın diye kiri,
Yön arıyor edepsiz; Resûl varken, Ahmet'(SAV)siz!

Gâfil kibir ehline zevk verirken musîbet
Ar ettim, diyemedim, "Rabbim bizi bağışla,
Bir an önce zilletten kurtulmayı nasîb et
Menfî ile savaştan gâlip çıksın da müsbet
Geçmesin şu ömrümüz; zemherî ile, kışla."

"Sus!" diyorlar, "aldırma!"; kalmak mümkün mü sessiz!
Arz-ı endâm ederken sürüsü kavm-i Lût'un?
Hani o Necip millet? Bir güruh; arsız, hissiz
Nefret olmuş kalbe Şah; iblis özgür, kafessiz
Değişen bir tek adı; Menât'ın, Lât'ın; putun.

Gayret beklerken bizden ukbâya dâir dilek
Herşey değişmiş gibi; dil, din, yöresel aksan
Paramparça olmuşuz, toplu atmıyor yürek
Herkes zevk-ü sefâda; öyle ki sanki bir tek
Benim bendi yıkılan, surları yerle yeksan.

Ey Muhammed ümmeti! Er bekler her sevdâ, er!
Gel, bu dâvâ uğruna, sen de benle yan artık!
Müslümanım diyene Kerbelâ olmuş her yer
Mevtâ değilsen şayet, Allah aşkına ses ver!
Doğranan öz kardeşin! Uyuma, uyan artık!

Mecit Aktürk

Uzak Dur

Sîne denen sürahiye fitne dolmuş ey gönül
Kin dağına otağ kurup kışlayandan uzak dur
Nazargâh-ı ilahiye arsız olmuş "Bey" gönül
Hoş gelene mezhep sorup dışlayandan uzak dur

Hayy'dan gelen haslet ile bezeyerek özünü
Sebat eyle menziline ukbaya dik gözünü
Bir besmele ya da selam yakışırken; sözünü
İnat ile şerre karıp başlayandan uzak dur

Can yurduna kuş gönderen kafes kurmuş fanustan
Lakin, bil ki tekin değil gezdiğimiz her bostan
Nice veciz söz var iken Mevlana'dan, Yunus'tan
Her kemini kine sarıp taşıyandan uzak dur

Bal tadında muhabbete bulaştıkça siyaset
Bileniyor kör bıçaklar; yeni değil bu adet
Kalp kırmayı günah bil sen, onarmayı ibadet
Ar-adabı abes görüp boşlayandan uzak dur

Al sancağın sînesinde bulmuş iken ilacı
Tefrikanın pençesine kaptırmışız; ne acı!
Meyvesi her derde şifa sevgi denen ağacı
Kin denilen diken ile aşlayandan uzak dur

Ne Acem ne Rum'dan öte, ne Halep'te, ne Çin'de
Hayır ve şer, her ne varsa hepsi kalbin içinde
Bir çakalı adam edip dar gününde geçin de
Rüyasında bile hinlik düşleyenden uzak dur

Dünkü masum mülayimler dönmüş sinir küpüne
Kim bilir kaç can kırık ki kan sızıyor dibine
Yanaşmadan incele bir, bak dilinin tipine
Yaftasıyla yola düşen, fişleyenden uzak dur

İnsanoğlu sanatkârdır gönül tezgâh söz desen
Bir kilimi paspas eder incitecek söz desen
Varsın kırsın mütecaviz; güzel, veciz söz de sen
Kilimine kinden nakış işleyenden uzak dur

Mecit Aktürk

Uzak Dur -II-

Kötü olan ne varsa yakışana bırakıp
Ne birine hinlik et, ne birine tuzak kur
Sohbet ehli seçerken tavırlarından çıkıp
Sana tepeden bakıp hor görene uzak dur

Mâbûdun rızasını gözetip muradında
Resûlünü örnek al Rahmân'a taatında...
Şeytanı kiskandırıp kalp kırma sanatında
Ârsızın suratında nur görene uzak dur

Özde sağlam kalmışsa Güzel Ahlak direği
Şefkat, merhamet, insaf insanlığın gereği...
Arı ile bir tutup zehirli engereği
Sevgi dolu yüreği ur görene uzak dur

Vazifesine göre; biraz ya da bol kese
Var ederken Yaradan akıl vermiş herkese...
Tıkayıp kulağını Hira'dan gelen sese
Kendisini İblis'e er görene uzak dur

Niyet ve samimiyet; budur her işin başı
Zira niyet halisse boşa gitmez uğraşı...
Nice mazlum yaşarken baharda kara kışı
Zalim ile savaşı şer görene uzak dur

Nankör kapılıp asrın değişen havasına
Varsın ihanet etsin Türk-İslam davasına...
Bakıp yalan dünyanın alımlı ovasına
Bu hânı hevâsına dar görene uzak dur

Akıbet ders verirken kabirden vaaz ile
Ne işin var oyunla, hevâ ile haz ile...
Yanlış doğrularla karayı beyaz ile
Mü'mini yobaz ile bir görene uzak dur

Kartal için düz ova karıncaya sarp yokuş
Manzarayı tasfirde açıya bakar bakış...
Cehennem dibinde bahardan yazdan nakış
Cennette zemheri, kış, kar görene uzak dur

Bir ağaç dal uzatıp sunduğunda elmayı
Paylaşmakta ara sen neşeyi, zevk almayı...
Kadehlerle kutlayıp felekten gün çalmayı
Zillette alçalmayı kâr görene uzak dur.

Maharet ne pazuda, ne bilek, ne yürekte
Ne de yıllar içinde boy verip büyümekte
Meziyet her lokmayı helâlinden yemekte
Alın teri, emekte kir görene uzak dur

Değse de Alsancağa kem gzn garabeti
Davası Hakk olana yeis zl, zafer kat
Vatan; onur, Şeref, Şan; vatan Türk'ün mabeti!
Uğruna Şehadeti zor görene uzak dur!

Mecit Aktürk

Üç güzel kelâm

Dünyaya geldiğim gün "merhaba" dedim kışa
Yanılıp adres sordum, sürdü beni yokuşa
Bir serâbın ardından yol aldım koşa koşa...

Güneşten iz ararken umudun giz'lerinde
Kaybettim gençliğimi çile dehlizlerinde.

Dediler, "hayat denen; acı, gözyaşı, keder"
Râzı oldum payıma; dedim "eyvallah kader"
Artık umrumda değil, "o ne dermiş, bu ne der"...

Rabbim ne der, derdim o; gâye Hakk'ın rızası
Korkutan, ölmek değil, kalbimin ârızası.

Ağuydu sudur sanıp yudum yudum içtiğim
Sırat gibi yollardı üzerinden geçtiğim
Düşman çıktı; dost bilip, fazla fiyat biçtiğim...

Kaç düğümdü kim bilir her muamma, her çile
Çözdüm elhamdülillah; hem lââyık-ı veçhile!

Yıllar bir bir erisin, tükensin bir bir aylar
Dünya, üç adımlık yol; git gel hep aynı say'lar
Tamahkâr olanlara kalsın köşkler, saraylar...

Son nefesle son bulup kapandığında "defter"
Ardımdan bir "Fatiha" okuyan olsun yeter.

Toprağın kucağına uzanınca naaşım
Ancak o zaman diner her endişem, telaşım
Eksik olsun, istemem; olmasın mezar taşım...

Kanaatkâr beşere yeter üç güzel kelâm
Besmele, sabır, şükür; zenginlik bu vesselâm...

Mecit Aktürk

Ülküm Var Diyen Türk'e...

Ülküm var diyen Türk'e yakışmaz kılıç kında
Hedefe varmak için adım atmak gerekir
Kastı kahtpelik olan dünden daha yakında
Unutana mazimi hatırlatmak gerekir

Sözde medenî Batı köle insan avında
Yine sınıfta kalmış insanlık sınavında
Yananla yanan benim her yüreğın lavında
Ezilen mazlumlara el uzatmak gerekir

Muhatabım erkeke bu ruj bu etek yanlış
Katiller için çelenk zalime destek yanlış
Ahmakın dimağına zor geliyorsa barış
Çanakkaleye bakıp ders çıkartmak gerekir

Esarete yer yoktur ırkımın şiarında
Sair milletten farkım dilimin ayarında
Gurur ne bilmek için; Yunus'lar diyârında
Hilâlin gölgesinde aşkı tatmak gerekir

Gelmedik bu âleme ebedî kalmak için
Yaşarız; gökkubbeye hoş sadâ salmak için
Şanlı bir destan yazıp Türk'e denk olmak için
Yeni bir çağ açarak çağ kapatmak gerekir

Mecit Aktürk

Ümmetin Efendisi...

Ne bahtsızdı kim bilir, sen doğmadan Kâinât
Sapıtmıştı insanlar peygamberlere inat
Putlar yapıp tapmaktı; buydu en gözde sanat!
Bilmek hayli zor işti doğru yanlışı hangisi
Can cânâna yetişti; GÜLLERİN EFENDİSİ

Gamlı gönüller çöldü, sen geldin oldu vaha
Güneş bile bir başka gülümsedi sabaha
Acze düşen yol buldu delâletten felâha
Varlığından bîhaber gâfilin ta kendisi
Yegâne önder, rehber; GÜLLERİN EFENDİSİ.

Vahşetin adı töre, kız doğurmak ayıptı
Cahillik had safhada, akıl ise kayıptı
Mazlum kan ağlıyordu, zaman bir acâipti
Beklenen peygamberdin; Amine'nin incisi!
Aleme şeref verdin, GÜLLERİN EFENDİSİ.

Putu tapanı irşâd kolay bir iş değildi
Lâkin, fazla geçmeden gerçeği herkes bildi
Eğilmez denen başlar saygı ile eğildi...
Tebliğinle yıkandı kalplerin kiri, isi
Kalpler sürûra kandı; GÜLLERİN EFENDİSİ.

En mümtaz sembolüydün ahlâkın, asâletin
Mî'râc ile taçlandı kulluğun, risâletin
Arzumuz şefaatin, dilimizde salât'ın
Şensizlik yüreğe yük Nebîlerin Nebîsi
Özlemimiz çok büyük, GÜLLERİN EFENDİSİ...

Âciz kullar omzuna ağır geldi zimmetin
Asırlar geldi geçti sensiz öksüz ümmetin
Sarsın, kuşatsın bizi her adımda himmetin
Muhammed-ül Emîn'sin, ey gönüller Bani'si;
Gel de bu hasret dinsin, GÜLLERİN EFENDİSİ.

Mecit Aktürk

Üzdüler Beni Anne!

Kanadı kırık bendim; diyemedim "bana ne!"
Târûmâr gönül bendim; üzdüler beni anne!

"Yarın bayram!" dediler; kanadı yine yaram
Daha gün ağarmadan güneşimi çaldılar...
Yine dilimde âh'ım, yine mutluluk haram
Bak, yine can evime kordan ateş saldılar...
Desem de "kalbim dayan!" Durmuyor kanı anne.
Her an ömrüme ziyân! Tesellin hani anne?

Deli gibi ç/ağlayan bir şelâle gibiyim
Gecelerim zifirî gönül toprağım kurak...
Surları delik deşik yıkık kale gibiyim
Şeytan diyor ki "Yeter!", "Hayata küs ve bırak!"
Şarsılmazdım bu kadar olmasa âni anne
Sabrım tutmuyor ayar; tesellin hani anne?

Neden bıraktı elin elimi avucundan?
Neden ayırdın beni dibinden dizlerinin?
Uyan artık ne olur sessizlik orucundan
Gelmeyecek mi sonu hüznün dehlizlerinin?
Mâzîde kalan dünler can yakan anı anne
İnletiyor sürgünler; tesellin hani anne?

Köz düştükçe bağrıma düşman oldu us bana
O yüzden böyle bitkin, bir garip bîçâreyim
Sensiz geçen her günün gecesi kâbus bana
Duygular deryasında kederli ibareyim...
Ayaz kokuyor yazım, yok güzel yanı anne
Kırıldı gönül sazım; tesellin hani anne?

Ne söylesem nafîle insafı kıt hazanın
Kader kara yazmışsa yaprak döner gazele
Ölümden ötesine akli ermez izanın
Bu öyle bir yara ki dayanmak zor mesele.
İradem olsa bile isyana mâni anne
Sitem dilime çile; tesellin hani anne?

Usandım talihimin somurtan suretinden
Akrep ile yelkovan sonsuz hicranda durdu...
Bîtap düştü her hecem hüznün esaretinden
Boğulan son umudum bugün sahile vurdu...
Gamla kavgam şeditti; yorgun bu fânî anne.
Tükendim...Gücüm bitti...Tesellin hani anne?

Mecit Aktürk

Üzen Üzene...

Gönül tezgâhında bir aşk dokudum
Ayaklar altında; ezen ezene...
Arif meclisinde edep okudum
Ben boyun eğdikçe üzen üzene...

Sevdâ saldı beni hâdsiz eleme
Arlandım, demedim ele, âleme
Sırrımı söyledim bir tek kaleme
Anlatmış dostuna; yazan yazana...

Suskunsun dediler; dedim hayâdan
Bîzârsın dediler; dedim riyâdan
Bir murâd alayım dedim dünyadan
Hayaller kurmuştum; bozan bozana...

Benliğe yüklendim, nefsi payladım
Edebi ruhuma hayrân eyledim
Namerdin köyünde doğru söyledim
Yaz döndü hazana; kızan kızana...

Gönüller yaralı, dilden akan kir
Vicdansız baş tâcı, ezilmiş fakir
Bin cümle içinde yok bir tek fikir
Cehâlet güzergâh, gezen gezene...

Ne olmuş gülzâra, meyvesiz bağa?
Çırpındıkça battım, takıldım ağa
Ya çağ bana uzak, ya da ben çağa
Benzemiyor artık düzen düzene...

Mecit Aktürk

Vakitsiz Gelmez Ölüm...

Daha doğarken belli nefeslerin sayısı
Endişe etme gülüm vakitsiz gelmez ölüm
Çadır kurduğumuz yer son nefesin kıyısı
Hiç kimseyi bekletmez, gecikmek bilmez ölüm.

Şeb-î ârus, vuslattır, güzel ruh için ecel
İsme özel davettir; "Kulum, artık bana gel!"
Kimine ılgıt ılgıt huzur veren hoş bir yel
Kimine çile bitmez; yüzüne gülmez ölüm.

"Durun!" emri geldimi kalbe ve her ekleme
Mümkün değildir artık vâdeye an ekleme
Azrâil emir kulu; tehr-i ecel bekleme
Zâr etsen de farketmez; yaşını silmez ölüm.

Pîrken saça ak düşer ele baston verilir
Hakikat "îbret" olur mezarlara serilir
Ehl-i takvâ kullara âkibet gösterilir
Gâfile salâ yetmez; kolay sezilmez ölüm.

Tenden içe can için kafesinden uçuştur
Dünya denen bu handan ukbâya bir geçiştir
Mü'min olanlar için ecel, şerbet içiştir
Münkir nedâmet etmez; bilir, üzülmez ölüm...
Kalp gözü kör olana sırdır, çözülmaz ölüm.

Mecit Aktürk

Vakt-i Vedâ

Şiir; duygu deryasında dalgaların ahengi,
İmge, mecaz, edebî haz, kalem için gururdur.
İlham varsa mayasında, şair; arının dengi,
Her dizesi hoş bir âvâz, rûha zerk-i sürûrdur.

İkram oldu ilham bize; yazdığımız her hece;
Nîmetine şükür ile, Hakk'a ahdi edâdır...
Nokta koyup en son söze, demir aldık bu gece
Dümen kirdik bir meçhûle; artık vakt-i vedâdır.

İhlas kattık imlâmıza; ahsen üzre yarışta;
Çekilen her derde "değer", musibete "kâr" deriz...
Naz etsek de Mevlâmıza; hüzne sebep her işte
Takdîrine boyun eğer, "bir hikmeti var" deriz.

Gideriz...serde sır ile, ayan ayıptır deyip
Halel gelmeden gayeye; şikâyetsiz, sitemsiz...
Gideriz...bin kusur ile, heybemize yükleyip
"Yük" deyip hadsiz pâyeye, iadeyle...kıdemsiz.

Gideriz...hüsn-ü zân ile, hoş bir sadâ umarak
"Yâd'a sebep çok" der gibi, ardımızda onca iz...
Gideriz...ilk ezan ile, boş bir ada umarak
Terk-i dünya eder gibi; apansızın ve sessiz...

Mecit Aktürk

Vasiyetimdir

Yâdımız edilipte soran olursa, kalem;
Talihinden muzdarip bir garip hiçti desin
Gülzâr-ı gönüllerde gül koklarken elalem
Kaderin kâsesinden hep zehir içti desin

Hazza hasret yüreği hazana yakın oldu
Her "Kûn!" emri geldikçe yağın kar yekûn oldu
Tercih için önüne neşe hüzün konuldu
İnsafsız kara bahtı hüzünü seçti desin

Mecnunlar kavuşurken kuytuda Leylâ'sına
Lav taşırdı yanardağ acı vaveylasına
Mutena gönüllerin muhabbet tarlasına
Hep sevgi, dostluk ekti, ihanet biçti desin

İlham mazimi arzdan yorgun düşerse eğer
Bulutlar sele dursun, sırlıklam olsun yer
Dile gelsin mendilim, dizeler dolu defter
Doğarken bir garipti, öyle de göçtü desin

Mecit Aktürk

Vay Deli Gönlüm

Kader derde sini kurduğu zaman
Vay senin hâline vay deli gönlüm
Felek şillesini vurduğu zaman
Gördüğün kâbustu say deli gönlüm

Yangın var dese de dil denen meret
Ne telaşa kapıl ne de isyan et
Sineye değen ok canlara minnet
Hayy'ın emrindeyse yay deli gönlüm

Âhuzâr maharet meziyet değil
Çektiğin beyhude eziyet değil
Her derdi ilâhî bir imtihan bil
Umudun sesini duy deli gönlüm

Korkuya salsa da karanlık mahzen
Belki de hakkında hayırlı, ahsen
Arzı endam için nazlanır bazen
Bulutlar ardında ay deli gönlüm

Nem kapma esmeden hüzzam yelinden
Az çekmedi ruhum senin elinden
Bezdim mızrabından bıktım telinden
Sazını kır yana koy deli gönlüm

Gösterip tenimi yakan dikenini
Gözümün önüne koyma kefeni
Niyetin bu yaşta gömmekse beni
Acı şu hâlime cay deli gönlüm

Mecit Aktürk

Vel Asr

□Asr'ın sözü husr'ana denk
Karar kılmış Hakk hükmünde
Karaları giymiş her renk
Kör gözlere ak hükmünde

□Hadsiz heva kırat olmuş
Hata günah murâd olmuş
Gönül yıkmak sanat olmuş
Kalpler pîrû pâk(!) hükmünde

□İblis insle aynı safta
Tenden içe sol tarafta
Kul ya kayıp ya arafta
Mahşer mizan yok hükmünde

□Kalp kindara koca saray
Onarmak zor kırmak kolay
Ağız sadak dil ise yay
Kelimeler ok hükmünde

□Herkes nefsiyle arkadas
İsyân için kalkmakta baş
Aş dilenen tembel, ayyaş
Fukaralar tok(!) hükmünde

□Hırsın gözü hep aralık
Gözde meslek zamparalık
Ar ve namus beş paralık
O da artık çok(!) hükmünde

□Manzaraya ettim nazar
Âh çekerim kalem yazar
Anlamayan bizden bîzâr
Anlayana şok hükmünde

Mecit Aktürk

Viel Glück

Der Zugführer guckt wütend; Zeit für die letzte Zeile
Wenn das Schicksal es so will, gibt es leider kein Zurück...
Als "Dankeschön" für alles; nehme ich Langeweile,
Trauer und den Stress mit, lasse euch VIEL GLÜCK.

Die Menschen sind frühreif; undankbar und arrogant
Für ein Lächeln im Gesicht alle Türen stets dicht.
Jedoch war ich ganz anders; jung, gesellig und charmant :)
Wo ihr auch immer seid, vergesst mich bitte ja nicht.

Abschiede sind sehr bitter, verursachen Trauer,
Die Gefühle flüstern Tränen in den Kissen...
Das Leben ist eben so; Glück von kurzer Dauer
Bis zum letzten Atemzug werde ich euch vermissen.

BAD HAINBERG'teki KLİNİK DOSTLARIMA...
(26.05.2015)

Mecit Aktürk

Virgöl Gibi

Nokta kadar çıkar için virgöl gibi eğilirsin
Karakterin çukur yapmış, üfleseler dağılırsın
Düşsen erdem denizine, yüzme bilmez boğulursun
Suretinin hikmetini, bilmiyorsun insanoğlu...

Kibir sarmış benliğini, burnundan kıl aldırılmazsın
Kul olmuşsun zalimlere, hakkı tutup kaldırmazsın
Kâinat ilim deryası, kap uzatıp doldurmazsın
Ariflerin meclisine, gelmiyorsun insanoğlu...

Bırakmadın nizâm, düzen, çevreye de verdin zarar
Gözlerimiz tezgâhlarda, hormonsuz bir sebze arar
Edeb ile arana da engel koydun, çektin duvar
Fakire fikir bedava, almıyorsun insanoğlu...

İster kapat gözlerini, ister göm başını kuma
Kırdın dünyanın zırhını, ozon da tutmuyor yama
Kırk dereden su getirme; deme bana; fakat, ama
Söz versen de bir kararda kalmıyorsun insanoğlu...

"SAKIN KESME! " dedi şair, ormanları yaktın, yıktın
Yanlış yönde yol almaktan, ne utandın, ne de bıktın
Sanma sakın sen kazandın; bu savaştan mağlup çıktın
Düşünüp de tefekküre dalmıyorsun insanoğlu...

Çağ atlamış medeniyet! Güçlü olan olmuş haklı
Haklı olan korkup sinmiş; mazlum zayıf, ağlamaklı
Kalmadı mı şu âlemde vicdanı hür, sağlam akli
Neden birden taşkesildin, gülmüyorsun insanoğlu?

Mecit Aktürk

Vurgun...

Bilsem ki özlemin gerçek ve büyük
Doğarım ufkuna gülümseyerek
Beyhûde bekletip olmam sana yük
Sevgimle sararım, "gülüm" diyerek.

Kırsan bile beni darılmam inan
Varsın zehir olsun önüme konan
Su sayıp içerim sen isen sunan
"Vız gelir bu cana ölüm" diyerek.

Bedbahtı olsam da nazdan hissenin
İksiri sevdamdı gönül kâsenin
Dudağımda hâlâ izi busenin
Tadarım dilimle; "balım" diyerek.

Cem edip kalbimde en son mecali
Yükledim umuda bekler visali
Efkâr sokağında Mecnun misali
Divane gezerim; "zalım" diyerek.

Sitemler yolladım sensiz sabaha
Korkarım girerim diye günaha
Açtım ellerimi yüce Allâh'a
Ne olacak benim halım diyerek.

Bu aşktan da öte; bir vurgun sanki!
Ömrümde bir seni sevdim, inan ki!
Ne olur; adımı öyle bir an ki!
Engeller aşayım; "selim" diyerek...
Engeller aşayım; "selim" diyerek...

Mecit Aktürk

Vurulduk... Sirtımızdan!

Sinirler hayli gergin; hava soğuk...buz gibi
Tefrika mikserinde karıldık desem boşa...
Kalplerde kin belirgin; bölündük karpuz gibi
Gözler şer minderinde; "yarıldık" desem boşa.

"Din" ürettik öfkeden, kini ona cüz ettik
Sevgi, dostluk, barışı değersiz, ucuz ettik
Ne haçlı ne siyonist, hata bizim, biz ettik
"Gereksiz buguz ettik, darıldık" desem boşa.

Her nifak kor ateşken maşasız çok elledik
Siyaseti imtiyaz düşmanı dost belledik
Serde sermâye us'u gaflete parselledik
Yılan, çıyan be(s)ledik, "sarıldık" desem boşa.

Ardımızdan kükreyen arslan pozunda bir it
Gören göze sır değil tasmaşı kime âit
Ne zaman haber gelse, deseler ki bir yiğit
Vurulmuş, yine şehit; "kavrulduk" desem boşa.

Bölmeye kararlıyken ülkeme baş kaldıran
Hep kardeşim çıkıyor üzerime saldıran
Sabrı katık eyledik içtiğimiz baldıran
Yok ki zaten aldıran, "yorulduk" desem boşa.

Her şehit haberinde artar sanırken tasa
Bakıyorsun neşe tam; bar, pavyon tıka basa
Öylesine hüznü, dertliyim ki, hülâsa,
Kan emerken yarasa, "dirildik" desem boşa.

Sebepsiz değil zârım; ağlarız derdimizden
Alevler yükseliyor güzelim Yurdumuzdan
Sadâkat bekler iken, doğulu merdimizden
"Ey halkım! Sirtımızdan, vurulduk" desem boşa.

Mecit Aktürk

Vuslat

İsyandan sayılır her dudak bükme
Günahkâr gölgenle yarışma dostum
Vav eyle nefsini ilahi hükme
Zelîlin şahına danışma dostum!

Bir narin kuş tende, dar kafesinde
Şahibi ardında, tam ensesinde!
Ûrperir kâinat her "ben" sesinde
Kibir çamuruna karışma dostum!

İsteyen bezesin ruhunu kirle
Arzı endam etsin hadsiz kibirle
Akleden yol alır müsbet fikirle
Müptezel münkirle dalaşma dostum.

Umudun olsa da doğmayan tанда
Yarının meçhulde ganimet anda
Gerçeğin tarifi "Herşey Yalan"da
Mayınlı alanda dolaşma dostum!

Öfkenin örsünde tav alan bıçak
Ne sanat eseri, ne de oyuncak
Deliller dünyada toplanır ancak,
Sinden öte başlar duruşma dostum!

Bir zülf-ü yâr için harcanır takat
Dağlara kazmalar vurulur, fakat
Cemâl-i Celîl'dir gerçekte vuslat
Budur sevgiliye kavuşma dostum!

Mecit Aktürk

Ya Hamsa?

"Türk dururken ağlanmaz"mış Arab'a
Ahkâm kesip fetva vermiş bir sefil.
Gerçek sanıp kapılmış bir serâba
Bir serap ki, korkup kaçar, görse fil.

Ölçek ile konulmamış göze yaş
Kederliyken duygu bilmez ayarı.
Vicdan varsa, insan ağlar arkadaş!
Yaş dökmenin kime, nedir zararı?

Mazlum görse, omuz silkip geçen çok
Kalp katıysa "acı" yürek dağlamaz.
Merhametten nasipsize sözüm yok
İnsan olan ırka göre ağlamaz.

Zenci, arap ne farkeder mazlumsa?
Kalp taşıyan hüznü duyar, üzülür.
Farklı diye herkes zulme göz yumsa
İnsanlıktan kalan en son iz ölür.

Ben ki Türk'üm, önderim tek; bir Arap!
Şerefyâbım Muhammed'in" izinde.
İrkçi bakış yürek için ızdırıp
Tedavisi Kutsal Kitap gizinde.

Aklı olan bin düşünür, bir yazar
Düşer kendi günahının derdine.
Ders alana ders veriyor her mezar
Tövbe gerek günahkârın merdine.

Cahil bilmez; dil edepli bir dilse
Gözdeki yaş affa kapı aralar!
Kimi, ağlar, bir karınca ezilse
Kimi, hoyrat, her yüregi yaralar.

Günahların tek silgisi nedâmet
Hata yapan hicap duyar; adamsa!
El çırpanlar dese dahi "îdam et"
Olgun kişi anlar sözden; ya hamsa?

Mecit Aktürk

Ya Rabb!

Yâri Allah olana başka dosta ne hacet
Nice gönüller gördüm; kapkara, zindan, harâb.
Ey Allah'ım, ne merde, ne nâmerde muhtâc et
Cürmüm çok, farkındayım; kovma kapından YÂ RÂB!

Öğretmişken Kitabın günah nedir, ne ziyan
Eritti tüm ecrimi hadsiz onca hezeyan
Kimsesizler kimsesi! Ey garipleri duyan!
Cürmüm çok, farkındayım; kovma kapından YÂ RÂB!

Sermaye oldu zaman rehavete, rahata
Bahaneler aradım her suça, kabahata
Bir ömrü hebâ ettim günaha bata bata
Cürmüm çok, farkındayım; kovma kapından YÂ RÂB!

Mahşer var, cehennem var; âmenna, inanırım
Basiret bağlanınca hesap kolay sanırım
Ecrimin ahvaline baktıkça utanırım
Cürmüm çok, farkındayım; kovma kapından YÂ RÂB!

Çok günahım olsa da gülden güzel dostum var
Cân'ı candan seveni bilirim ki yakmaz har
Habîb'in hatırına kurma bu kuluna dâr
Cürmüm çok, farkındayım, kovma kapından YÂ RÂB!...

Mecit Aktürk

Yâ Rabbi!

İkrârı insafın emrine verdim
Yokluktan berâsin; varsın Yâ Rabbi.
Baktığım her yerde mührünü gördüm
Yegâne sevgili, Yâr'sın Yâ Rabbi!

Şirke çağırsa da hayâdan üryan
Âldırmam, yaşarım tövbekâr, giryân
Tevîle ne hâcet, hakîkat ayan
Rahman'sın, Rahim'sin, Bir'sin Yâ Rabbi.

Aczimin ikrarı açılan elim
Rızâ-i İlahi'n arzum, emelim.
Ser'imde gözlerim, ağzımda dilim
Gönlümden güzeli dersin Yâ Rabbi.

Esmâ-ül hüsnâ'dan adını sorup
Af diler bu kulun secdede durup.
Nâsib et husuyla Kâbe'ne varıp
Kapına yüzünü sürsün Yâ Rabbi.

İnsan bu, pek âciz, gelmiyor zora
Ne versen "az" diyor, geçmiyor hora
Olur ya, gün gelir düşersem dara
İradem nefsimi yorsun Yâ Rabbi.

"Hesap"tan bîhaber kalsa da metîn
Boş yere gelmedi Resûl'e bu din
Yardımanın olmazsa imtihan çetin
Rahmet'in ruhumu sarsın Yâ Rabbi.

Ömrümce kıskanıp adını dilden
Resûl'ü sordum hep en güzel gülden.
Mahşerde, demeyip, "tanımam, elden"
Mîzanda yanımda dursun Yâ Rabbi.

Sırrına varmak' çün her zerre, cüzün
Katından niyâzım inâyet, izin
Üstünden örtüsü sıyrılsın gizin
Kalp gözüm gerçeği görsün Yâ Rabbi.

Şahitsin Ey Yüce, günahdan kaçıp
Doğruyu aradım hep ölçüp-biçip
Bir şimşek hızıyla sıratı geçip
Bu kulun cennete girsin Yâ Rabbi.

Mecit Aktürk

Ya Sırat Varsa! - Esinlenerek -

Ah be Azmi abi; ne hâle düştük!
İtiraz etsene o surat varsa!
Mahşer dendiğinde az mı gülmüştük
İçim ürperiyor; ya sırat varsa!

Kim bilir şu anda ne durumdasın
İnkâr hakikatte bir intiharsa!
Zifirin bağrında, dar bodrumdasın
İçim ürperiyor; ya sırat varsa!

Ne bir tek pencere ne de bir delik
Kaybeden biz olduk, hayat kumarsa
Dostlarda kalmadı, gitti üstelik
İçim ürperiyor; ya sırat varsa!

Yediğin herzeyi kaleme alsam
Kâğıdın bir ucu uzanır Kars'a
Korkuyu kalbimden nereye salsam
İçim ürperiyor; ya sırat varsa!

Kimleri paylasam, versem vebali
Günahım fazlaysa, noksanım ar'sa
Nasıl düşünmedik her ihtimali
İçim ürperiyor; ya sırat varsa!

Kaban mı koysaydık yoksa yanına
Belki çok üşürsün önümüz kar'sa
Muamele nasıl hezeyanına
İçim ürperiyor; ya sırat varsa!

Talibi hayli çok burda cennetin
Kaçırma, bulursan uygun bir arsa
Geçiyor mu sözü çekin, senetin?
İçim ürperiyor; ya sırat varsa!

Kapa istiyorsan kulaklarını
Duyduğun feryatsa, hep ah u zârsa
Düşündükçe şimdi kul haklarını
İçim ürperiyor; ya sırat varsa!

Aaah be Azmi abi hapı yuttun sen
Başında bekleyen bir canavarsa!
Beni de... beni de... çok uyuttun sen!
İçim ürperiyor; ya sırat varsa!

Dostlar pek meraklı; manzara nasıl?
Bir haber uçursan nâra kenarsa
Pek rahat değilim ben de velhasıl
İçim ürperiyor; ya sırat varsa!

Kâbustu gördüğüm dün gece düşte
Ne yapmam gerekir bu bir ihtarsa!

Yüreğim sızlıyor her düşünüşte
İçim ürperiyor; ya sırat varsa!

Acır mı hâlime bakıpta bana
Muhammet Mustafa dostuna yârsa
Hakikat önümde, atmam yabana
İçim ürperiyor; ya sırat varsa

Kolay mı ateşte ebedi yanmak
Hüküm müebbetse, kesin kararsa!
Uyanmak gerekli, artık, uyanmak!
İçim ürperiyor; ya sırat varsa!

O safi Cemâl'e geç mi kaldım ne!
Huzurun adresi bir istiğfarsa
Sen beni korursun değil mi anne?
İçim ürperiyor; ya sırat varsa!

Ya sırat varsa!!!

Mecit Aktürk

Yakariş...

Rahmansın, biz âciz; nefis önünde diz
Çökenlerden etme bizi Yâ Rabbi.
Rükûsuz, secdesiz, huzûra dinsiz
Çıkanlardan etme bizi Yâ Rabbi.

Verdiğin emânet başların tâcı
Duyduk hitâbını bildik amacı
Gönül sarayına nefret ağacı
Dikenlerden etme bizi Yâ Rabbi.

"Taşınmaz" "ağır yük" vermedin, hâşâ
Tuzağı gösterdin, us koydun başa
Zoru gördüğünde takılıp taş
Bıkanlardan etme bizi Yâ Rabbi.

Parayla ölçerek pazu gücünü
Kaçıran bedbaht çok ipin ucunu
Muhtaç gördüğünde, varken, avcunu
Sıkanlardan etme bizi Yâ Rabbi.

Kör edince gözü gafletin kumu
Hata eder beşer, nûr sanır mumu.
Amel tarlasına günah tohumu
Ekenlerden etme bizi Yâ Rabbi.

Mâdem ki bu dünya imtihan yeri
Sınıfta kalmamak; budur beceri.
Haksızlık görünce kendini geri
Çekenlerden etme bizi Yâ Rabbi.

Akleden zannedip her nefes hîbe
Beyhûde harcayıp un sermez ipe.
Rahmet deryasında yüzerken, dibe
Çökenlerden etme bizi Yâ Rabbi.

Yaprağın vâdesi dolar hazanla
Beşerin göç vakti en son ezanla
Az-buçuk sevâbı gıybetle, zânla
Dökenlerden etme bizi Yâ Rabbi.

Şeytan çağırrsa da her gün meşkine
Dünya değişilmez Allah aşkına
Aldanıp, hevâyı gönül köşküne
Sokanlardan etme bizi Yâ Rabbi.

Meyledip devrânın bozuk demine
Kanmadık şeytanın tatlı yem'ine.
Şirkin batağında cehennemine
Akanlardan etme bizi Yâ Rabbi

Beyne yük olsa da her "niçin", "neden"
Tevekkülle çıktık her cendereden.

Kâinat mülküne dar pencereden
Bakanlardan etme bizi Yâ Rabbi.

Hevâ hoş gelse de can denen kuşa
Çarpıyor kanadı zamanla kışa.
Ömür takviminde yaprağı boşa
Yakanlardan etme bizi Yâ Rabbi.

Mecit Aktürk

Yakışmıyor... Yakışmaz!

Vahdet "yâr"ken, deyip "ama", "velâkin"
Aklı olan kardeşiyle takışmaz...
Ele yumruk, dile kem söz, göze kin
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Biz kardeşiz, zor mu bunu anlamak?
Gâyem ulvî, sözüm berrak, anlam ak
Çare varken ye'se düşüp ağlamak
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Asıl olan inancımız ve ilke
Birliğimiz, Bayrağımız, bu ülke
Yangın varken gеме gelmez bu öfke
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Kaç kez dedik, kalp "nazargâh", kinse "kir"
Sayenizde verem oldu bu fakir
Kavga etmek! farklı diye bir fikir
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Ölçü: takvâ! Makam, mevki, soy değil
Kime sorsan bilir bunu, toy değil
Kötülüğe misli ile mukâbil
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Vatan-Bayrak asgarimiz; müşterek
Er bekliyor, ter bekliyor her emek
"Ben karışmam", "neme lâzım" ne demek?
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Zulme sükût cürmü teşvik, onamak!
Âdet oldu sabrımızı sınamak
Her belada bildik sözler, kınamak
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

El uzattık, el sandı ki imtiyaz
Sabır taşı, geldi savaş, bitti yaz
Ben yanarken ey kardeşim sana haz
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Gayret ettik, boşa gitti her emek
Vâcip oldu kör kılıcı bilemek
Hayır varken Hak'tan şerri dilemek
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Muhkem birer burcumuzken ahlak, ar
Surlarımız yerle yeksan, zor îmar
Onca taciz, bunca küfür, istismar
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Dört kitapta ayan beyan, açık, net!
Bir çiçektir "kadın" denen zerâfet

Emânete el kaldırmak, ihânet
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Rengi, şekli, çiçeklerin kokusu
Tahrip olmuş çevremizin dokusu
Milletime derin gaflet uykusu
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Hani birdik, birlik idi gücümüz?
Yere batsın kan davamız, öcümüz
Çağ atladık, eksik kalan haç'ımız
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Tehlike var tekin değil her liman
Para ile satılıyor din, îman
Bu haliyle Muhammed'e(SAV) müslüman
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Nazar değmiş "KIZIL ELMA" ülküme
Hüzün sinmiş destanıma, türküme
Bîçârelik, ulusuma, erkime
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Varsın olsun, bana düşün ses etmek
"Zûldür" yazar kitabımda pes etmek
Bugüne dek boşa nefes tüketmek
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Dert bir değil, her yaramdan kan akar
Bir perişan haldeyiz ki, can yakar
Gönlümüze otağ kurmuş sahtekâr
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Gerçek neyse bilmek hakkım arkadaşı!
Bir korkunun delîlidir her telaş
Müslümanın kursağına haram aş
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Mahâret "aşk", her gönüle gül ekmek
El uzattım, ayıp olur el çekmek
Bir fırtına esme ile diz çökmek
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Mehtâbımın süsü yıldız! Ey Hilâl!
Herkes pussa, sussa dahi, kalmam lâl
Bilirim ki korkaklara istiklâl
Yakışmadı...Yakışmıyor...Yakışmaz!

Mecit Aktürk

Yalancı Bahar...

Mutluluk dile(n)dim günde beş vakit
Acısı tarifsiz boş ellerimin...
Cürmüme sayıldı verdiğim nakit
Çiğ düştü üstüne hayallerimin.

Tebessüm taksitle gözyaşı peşin
Yalancı bahardı payıma düşen.
Solgundu şuası nazlı güneşin
Kâbustu geceme her gün üşüşen.

Tam safak sökerken buz kesti bahtım
O günden bu güne bir garip âmâ.
Serâbın koynunda saltanat tahtım
Gönlüm paramparça, tutmuyor yama.

Yıllarca peşinden koştüğüm umut
Namerde zimmetli, ele aitti.
Dost çehre aradım, dediler "unut"
Ömür üç nefesmiş; sayarken bitti...

Mecit Aktürk

Yalandır

□□Bakmayın siz udumun gam teline
Åh çektiğim ağladığım yalandır
Aldırmayın gözlerimin seline
Yaş döktüğüm ağladığım yalandır□□

□□Eğik duran bana ait baş değil
Yanıp tüten solumdaki döş değil
Yüreğimi yakan kırık düş değil
Bed baktığım ağladığım yalandır□□

□□El alemin en karanlık gününde
Nur yağıyor ayağımın yönünde
Kan kusturan kaderimin önünde
Diz çöktüğüm ağladığım yalandır□□

□□Ne zemheri ne fırtına ne kıştan
Yorgun isem farzedin ki yokuştan
Çehremdeki o nakışlar doğuştan
Tez bıktığım ağladığım yalandır□□

□□Hayat tatlı, kim geçer ki canından
Geçen varsa şüphe duyun kanından
Yaz umduğum talihimin yanından
Boş çıktığım ağladığım yalandır□□

□□Şerre yorup gözlerimin halini
Gördüm diyen yalan söyler selini
Kalan en son umudumun elini
Bıraktığım, ağladığım yalandır□□

Mecit Aktürk

Yanmak Gerek

Mel'un mâhır, koca bir dev; "ezdim" diyen beri gelsin
Rafa kalkmış en zor ödev; "sezdim" diyen beri gelsin

Miskin hâli hoş gafile, ne söyleşen boş, nafile
Şol cihânı rehber ile; gezdim diyen beri gelsin

Rabbi yârken her kuluna, nefsi takmış kul koluna
"Kervanımı Hakk yoluna; dizdim" diyen beri gelsin

Yazın ardı güz serini, yakın eder göz derini
"Günahımın üzerini; çizdim" diyen beri gelsin

Ruh kafeste tenden bîzar, dilden çıkan huzur bozar
Yalan, gıybet, kine mezar; kazdım diyen beri gelsin

Sinden öte zifrin bağı, sondan önce bu son çağrı
Din bir deryâ; Dost'a doğru; yüzdüm diyen beri gelsin

Dolup nurlu bir ırmaktan, ecir umdum haykırmaktan
Kahrolsa da, kalp kırmaktan; "bezdim" diyen beri gelsin

Diller farklı dert müşterek; şirke gider şerre her ek
Olmak için yanmak gerek; közdüm diyen beri gelsin

Kül olunca söndürdüğüm, ibret verdi her gördüğüm
İnsan bir giz, bir kördüğüm; "çözdüm" diyen beri gelsin

Mecit Aktürk

Yanyana Gelin Ayıp

Yine feryâd-ü figan, yine kan ve gözyaşı
Onlarca cana kıyıp yürekleri yakan var.
Yine "dostluk-barış"a tercih edip savaşı
İnsanlığından cayıp, bombalar bırakan var.

Gına geldi, kesmiyor, lânet, tel'in lafları
Verilen mesaj belli! Oynamayın safları!
Kinden medet umanlar doldurmadan safları
Yan yana gelin...ayıp! Dökülen onca kan var!

Her ne kadar olsak da bu oyuna âşinâ
Diyemeyiz, "nâfile, gayretleri boşuna"
Bakılırsa milletin öfke ve telaşına
Yürekleri dağlayıp, inleten hafakan var.

Terör kandan beslenir; sanmayın verir ara
Milletçe bir olursak iyileşir her yara
Sözüm size vekiller! Duy sesimi Ankara!
İrâde neden kayıp? Sert esen bir orkan var!

Edilsek de her yandan vicdansızca ihata
Umutsuzluğa düşmek bedeli büyük hata
Tebdir almak gerekir; zirâ, sanki âdetâ
Kılıcı kından soyup, öfke ile kalkan var.

Ankara'ya güvenip gem vursak da biz dile
Millet cevap bekliyor şer mahfile, Kandil'e!
Deniz hayli dalgalı, girdaplar olsa bile
Gemiyi alttan oyup, umutları yıkan var.

Dâr olmazsa cezası terör denen bu suçun
Akıbeti hüsrandır Sancağıma yar burcun
Beklediği gün bugün, her aşırının, uç'un
Bu anı fırsat sayıp, yumruğunu sıkan var.

Yan yana gelin...ayıp! Dökülen onca kan var

Mecit Aktürk

Yâr...diye Sevdim

Aşkının uğruna gam girdabına
"Dalarım" demişti; yâr...diye sevdim.
"Umudun olurum, çile kabına
Dolarım" demişti; yâr diye sevdim.
Hayatın gerçeği geceye inat
Toz pembe sanmıştım yer, gök, kâinat.

"Öl" desem, ölüme hazırdı güyâ
Râzıydı girmeye ateşten suya
"Sensiz bu bedeni dipsiz kuyuya,
Salarım" demişti; yâr...diye sevdim.
Kaydı var kalbimde her bir ahdinin
Ecesi ben idim gönül tahtının.

Ne zaman dokunsa tenime teni
Alıp götürürdü, bendeki beni.
"İncimsin, feleğin elinden seni
Çalarım" demişti; yâr...diye sevdim.
Bir başka kokardı bahçemde çiçek
Sanırdım ki hayat, böyle geçecek.

Kâh Ferhat olurdu, kâh Mecnûn, deli
Ağlardı, dinmezdi gözünün seli
"Ölümdür" deseler, aşkın bedeli
"Gülerim" demişti; yâr...diye sevdim.
Sussa da el ele gezdiğim muhit
Verdiği sözlere gözleri şahit.

"Kader maharetle kursa da ağı
Şarsılmaz gönlümün muhkem otağı.
Öyle ki, "del!" desen, koskoca dağı
Delerim" demişti; yâr...diye sevdim.
Bakışım kalbine işleyen oktu
Kurduğum hayalde hazin son yoktu.

Ar etti aşkımdan, gizlendi ayıp
Bir bendim kalbinde, gerisi kayıp
"Her gün bin rekati şükürden sayıp
Kılarım" demişti; yâr...diye sevdim.
Hayat bir tiyatro, kapandı perde
Aşk paramparçaydı; parçalar yerde.

Kimse göstermedi güz ile kışı
Demedi "inanma, bu gönül işi!"
"Üzülse, ağlasan gözünden yaşı,
"Silerim" demişti; yâr...diye sevdim.
Kapıyı yüzüme çarparak gitti
Ölümsüz denen aşk, hüsrarla bitti.

Mecit Aktürk

Yara/sa/ydı -cinas- rubai-

İflah olmaz benim derdim; yâr sandığım yarasa'ydı
Dilimde âh dosta vardım; doksan dokuz yara saydı
Gönül yurdum derde harman, böyle imiş demek ferman
Çoktan bulunmuştu derman; Lokman işe yarasaydı.

Mecit Aktürk

Yaşamak... Ne Güzel!

Kaldır da başını arşa nazar et
Al Sancak göklerde ne kadar özel!
Senin bu şan, şöhret! Tarihten ibret
Al da bak, yaşamak ne kadar güzel

Aklın emaresi ne ün, ne kafa
Kalpte ne var ise o yansır lafa...
Haddini ararken, biraz insafa
Gel de bak, yaşamak ne kadar güzel

Harabe haldeyken her tende mihrap
Ne hüzün son bulur ne de ızdırap
Dostluğu saz eyle, dilini mızrap
Çal da bak, yaşamak ne kadar güzel

Çanma kovulmuştan gelen ünlere;
İtibar, ihtiram, aferinlere...
Umman'ı îmanda az derinlere
Dal da bak, yaşamak ne kadar güzel

Öfkenin gölgesi düşmüşse kaşa
Sohbete muhabbet beklemek boşa
Niyazı marazî nefsinin taşa
Çal da bak, yaşamak ne kadar güzel

Her kim ki buldum der daha fevkini
Yalana yem eder îman zevkini...
Derin bir kuyu kaz; gönlünde/kini
Sal da bak, yaşamak ne kadar güzel

Neşe de olacak, gam da, ikrah da
Nâçara yaradan yâr bu dergâhta
Gönül otağını kur güzergâhta,
Kal da bak, yaşamak ne kadar güzel

Mecit Aktürk

Yavaş... Yavaş

Ne kadar hazin, garip; "asla olmaz" dediğim
Buluyor bir yolunu, oluyor yavaş yavaş
Umudu zinde görüp, "kolay solmaz" dediğim
Düşlerim... hayallerim... soluyor yavaş yavaş

Vahdet "insaf" umarken yumruk sıkın bilekten
Tefrika dersi aldık zehirli engerekten
Diller sevgi yerine kin emiyor yürekten
Ağızlar açıldıkça... salıyor yavaş yavaş

Çatıldıkça öfkeyle kör gözün üstünde kaş
Birlik için çabalar beyhude, boşa uğraş
Lâin mağrur ve mutlu; ne endişe... ne telaş
Mendillere kanlı yaş... doluyor yavaş yavaş

Şefkati merhameti kine edince feda
Müdavimi çoğaldı, taşı "Kırmızı Oda"
Ar, adap, ahlak, vefa ederken asra veda
Son umut da komada; ölüyor yavaş yavaş

Her sene vardı amma, böyle değildi kışlar
Eller semaya açık, dillerde yakarışlar
Gelir belki diyerek Ebabil adlı kuşlar
Bakışlar uzaklara... dalıyor yavaş yavaş

Çevrilmiş etrafımız, içerde onca alçak
Hilâlimin sırtında hep aynı hain bıçak
Günümü gün etmeyi ben de bilirdim, ancak;
Tehlike kapımızı çalıyor yavaş yavaş

Mecit Aktürk

Yazık Ki

Yazık ki; her hataya bin bedel ödense de
Yine vahdete ağyar, kötülöklere Bey'iz
Yazık ki; her zifirin ardı şafak dense de
Düşük doğmaya mahkum umutlara gebeyiz

Tarihe destan yazıp, düşen bizken dillere
Alay konusu olduk en sefil mahfillere
Asrın ikaz parmağı basarken tüm zillere
Gelecek nesillere aşılmaz engebeyiz

Nasıl geldik bu hâle; birken onca anı'mız
Yas tutuyor yarımız, bayramken bir yanımız
Kaybolmuş -çağ atlar- kalan son vicdanımız
Yanan yurdum, canımız! Sînesi harabeyiz

Ülkemde bir tek insan yaşıyorsa yas ile
Nasıl derim rahatım, mutluyum; kıyas ile
Devralmışız görevi iblisten takas ile
Her kinin doğumunda aranılan ebeyiz

Bir kin ki; beledikçe sarmış bedeni, ruhu
Paramparça olmuşuz; her parça kin güruhu
Fazla söze ne hacet; hâlimiz belli yahu!
Hilkatinden sıyrılmış korkunç bir ucubeyiz

Herkes paye beklese benlik denen putundan
Nasıl kurtulur canlar nefsin tasallutundan
Bakıp -Allah aşkına- beşerî boyutundan
Dürüstçe cevap verin! İnsan mıyız; biz neyiz?

Mecit Aktürk

Yazık Ki!

Erbabı; ahdinden, dinden cayınca
Âlimin tâcını cühela almış
Çağların çarkında kurt kocayınca
Meydanlar sansara, çakala kalmış

Şahittir sözüme sert esen ayaz
Nefsin her arzusu cahile cevaz
İlimi emreden İslam'ı, vaaz;
Sarığa, cübbeye, sakala kalmış

Ruh, insan ararken sînede özde
İtikat nüvesi kül olmuş közde
İmanın delili iğreti sözde
İsbatı seccade, şekile kalmış

Mahlûkun âlîsi nefsin kölesi
İblis'e yem olma an meselesi
Beyinler beşerin şer'î kıblesi
Tanrılık taslamak akıla kalmış

Nifak sofrasında öfke çorbası
Görene, "bal yiyor" der intibası
Haramlar helalin öz akrabası
Mide bulandırmak bir kıla kalmış

Ya gönlüm gurbette ya vatan uzak
Zifir baş ucumda, yine tan uzak
İlimi, irfanı okutan uzak
Yas tutmak hocasız okula kalmış

Kul isyan ettikçe Ulu Hünkâr'a
Musibet yağmuru vermiyor ara
Kan kusan kaleme küsmüş şuara
Ahvali arz etmek bu kula kalmış.

Mecit Aktürk

Yegâne Çare

Sînede olanı saklasak ne ki
Sabırlar virüsün hârlı sacında
Gaflet girdabında kayboldu zeki (!)
Derin bir çatlak var kibir tâcında

Nerede o kral, alımlı edâ?
Kovulmuş tahtından, ne ses ne sedâ!
Etmese de Hakk'a isyana vedâ
Nankör nefes alma ihtiyacında!

Muhteva şer ise kolay merkeplik
Merkepte inatsa bilinen rep'lik
Nemrutluk, nankörlük, bazen akreplik
Münkirin s/özünde ve mizacında

Kim demiş takvimler düşeni saymaz
Zamanın ruhunu ne bilsin aymaz
Bir ömür geçer de bir kere duymaz
Ecelin sesini sol yamacında

Nisyanla doldukça tendeki mabet
Artmakta Allah'a isyana rağbet
İğrenç bir oyun bu; sonu var elbet!
Körebelerin de... saklambacın da!

Her ne yana baksan can pare pare
Beşer vahşileşmiş, iblis avare (!)
Girdaptan çıkmaya yegâne çâre
Haddini bilmekte; ar ilacında!

Mecit Aktürk

Yegâne Pâye

Aczini bilene takılmaz kanat
Gökte aranması zahmettir göze!
Şükürün manası aza kanaat
Gönüller otağı saltanat bize.

Toprağa çok sağlam bassa da kadem
Uçmaya meyilli her benî âdem.
Allâh'a kulluktu ahdımız madem
Sadâkat beklenir verilen söze.

O söz ki, ezelden, bezm-i elest'ten
Kim bilir kaç kere geçtik bu testten
Akleden vazgeçmez hakîki dosttan
"Ben"lik aşılmadan varılmaz düze.

Karanlık dehlizde olsak da çıra
Biliriz sebep ne ateşe, hara
Yaradan ayağı yazınca dur'a
Lokman da biçare dermansız dize.

Çok ağlar, az güler, "ah, keşke" derdik
Her sözü tartardık, bir başka derdik
Tövbe kapısında taksit öderdik
Vâkıf olabilsek sindeki gize.

Ey nefsim! Kibirdir en büyük âfet
Aç bir mezarı da, gör ne âkibet
Rehberin Resûl'ün, O'nu tâkib et
Sönmeden serdeki ferli âvize...

Mecit Aktürk

Yer Ortadoğu!

Huzurun rengine boyarken çağ
Görmedik tuzağı, gerilen ağı
Cepheye sürüldük; yer Ortadoğu!
Neslime hep sadık kalsa da zafer
Tehlike dünden de büyük bu sefer!

Sarığı takınca, beyinsiz, başa
Biata koşmakta binlerce maşa
Belli ki cin çıkmış; kırılmış şişe
Hayır pazarında tezgâh açmış şer
Tehlike dünden de büyük bu sefer!

Bahsini duyunca şaşırđık ilkin
Ya tebliğ demiştik, ya dîni telkin
Tez düştü maskesi, uyandık, lâkin
Gördüğüm manzara "dünyada mahşer"
Tehlike dünden de büyük bu sefer!

Adının başına koyunca İslam
Cahil bu! Sanıyor istikâmet tam
İnsan eti yiyor, utanmaz, yamyam
Sönmekte an-be-an bakışlarda fer
Tehlike dünden de büyük bu sefer!

Mümkünken uydudan herşeyi takip
Nasil kimse bilmez kim kime rakip?
Perde gerisinde hep aynı ekip!
Haçlı açısından "mükemmel eser"
Tehlike dünden de büyük bu sefer!

İsrail'e sessiz, mü'mine efe
Bak sen soytarıya; Sözde halife!
Basiret idrâke uzak mesafe...
Ayaklar baş olmuş, ins iblise er
Tehlike dünden de büyük bu sefer!

Ey sapık, müptezel! Ey soysuz ahmak!
Var mıdır İslam'da insanı yakmak?
Kalpler kin yuvası, göz çakmak çakmak
Öfke arapatı; vurulmaz eyer
Tehlike dünden de büyük bu sefer!

"Mürted" kadı olmuş "îmansız" vâiz
Katliam müstehap, tecavüz câiz!
Mazlumlar çâresiz, sahipsiz, âciz...
Avuçlar duasız, secdesiz seher
Tehlike dünden de büyük bu sefer.

Katleden "müslüman!", maktül müslüman
Bu ne acâip hal, bu nasıl îman
Her taraf tarumar, her yer toz duman
Adâlet komada, nerdesin Ömer?

Tehlike dünden de büyük bu sefer!

Bir cevap beklerken her "niçin" "neden"
Dağlandı yüreğim, dondum âniden;
Sahilde bir ceset; minicik beden
Girerdim içine yarılısaydı yer
Tehlike dünden de büyük bu sefer!!!

Mecit Aktürk

Yeter!

Sükût-u hayâlîme sebep ne diye sorma!
Zehir ol...yine süzül...yüreğime ak, yeter...
Acıma hiç halime; artık dilimi yorma!
Madem sitem söze zül, gözlerime bak, yeter...

Mutluluk veriyorsa feryâd-figân edişim
Mum gibi eriyişim...tükenişim...gidişim...
Diyorsan ki, "ben buyum, gönlüne zahmet işim"
Uğra her gün geceme, kâbusum ol, çok, yeter!

Değil mi ki, seven ben, ardından koşan benim
Değil mi ki, uğruna engeller aşan benim
Madem ki hiç sevmedin, nara yaklaşan benim
Deyip, "aşkın bedeli", yüreğimi yak, yeter.

Mehtapları ağlattın çalıp ayı gecemden
Zerre eser kalmadı bal dudaklı ecemden
Dumanlar yükseliyor âh çektikçe hecemden
Şu perişan kalbime yüklediğin yük yeter!

Ruhuma fırtınasın yaz ayında sert esen
Bahtıma eşkiyâsın her gün yolunu kesen
Varsın biterse bitsin aşk denen bu mîzansen
Git artık buralardan...hayatımdan çık...yeter!

Süzülsün yanağımdan, akan sele aldırma
Düşsem de kalkarım ben; sakın tutup kaldırma!
Az geldi ise cefan, işte hançer, al, durma!
Son darbeyi de sen vur; mezarıma yık, yeter!
Git artık buralardan! Hayatımdan çık! Yeter!

Mecit Aktürk

Yitik Düşler...

Tükenmez sanıyordum; bittikçe başa sarar
Ne "âh" vardı hesapta...ne "gözyaşı"...ne "zarar"
Oysa şimdi gün akşam, güneş gözüme firâr...
Bir an uyuyakaldım...avcumdan uçtu ömrüm
Elde mendil, dilde âh; beyhûde geçti ömrüm.

Ne zaman taş atılsa gamlı köşkümde cama
Fırtınaydı üflenen ruhumda serencama
Harfler solgun olsa da güzel okurdum ama...
Bahtımın kitabını tersinden açtı ömrüm
Elde mendil, dilde âh; beyhûde geçti ömrüm.

Gülen çehreler gördüm, tat aradım dünyada
Ya "tarifsiz kâbustu -kan kusturan-...rüyâda"
"Ruhuma onmaz çile, yakan dikendi" ya da
Kar kokan kardelendi zamansız açtı ömrüm
Elde mendil, dilde âh; beyhûde geçti ömrüm

Yanılıp dosta varsam bîçâre...bîtap düşüp
Beklerdim çare bulsun dertlerimi bölüşüp
Aynaların ardında anılarla görüşüp
Gölgelere karıştı gölgemden kaçtı ömrüm
Elde mendil, dilde âh; beyhûde geçti ömrüm.

Okyanusta gibiyim; gemim harap yan yatık
Liman yakın olsaydı gezmezdim kaşım çatık
Bir nebze neşe buldum ona da hüznün katık
Kaderin kâsesinden ızdırâb içti ömrüm
Elde mendil, dilde âh, beyhûde geçti ömrüm.

İrâdem dese dahi "mücadele et, diren!"
Hazandı hüküm süren çoktan kaçmıştı tren
Yalnızlıktı ruhumu içten içe kemiren...
Hakikatli bir yâre, dosta muhtaçtı ömrüm
Elde mendil, dilde âh; beyhûde geçti ömrüm.

Kaderle kavgamıza, deyip sebab-i cezâ
Şerh düşüldü dosyama bırakılmadı yaza
Bahtımdı koşup gelen hemen hükmü infâza!
Bedeli zâr affı zor sürgünlük suçtu ömrüm!
Elde mendil, dilde âh; beyhûde geçti ömrüm.

Talan oldu her yanı kalp denen arâzimin
Keder dolu kefesi, tâkatsiz terâzimin
Melûl...mahzûn...muzdarip; boynu bükük mâzimin...
Yitik düşler peşinde, hicretti, göçtü ömrüm
Elde mendil, dilde âh; beyhûde geçti ömrüm.

Bugün, hergünkü gibi kalamadıysam metin
Bilin ki çok doluyum; imtihanım pek çetin
Çöktü yine üstüme garipliği gurbetin...
Nasibime eyvahlar süzen süzgeçti ömrüm

Elde mendil, dilde âh, beyhûde geçti  mr m.

.

Mecit Aktürk

Yok Ki Ötesi

Verdiğin acının yok ki ötesi
Kalan son umudu al istiyorsan
Gam yüklü bestesi geçmez öfkesi
Aldırma, kır udu; lâl istiyorsan

Sığınıp her gece bir bahaneme
Çığ düştü sayarım gönül haneme
Cehennem azabı çok gelir deme
Alevi sîneme sal istiyorsan

Doldurup zehirle kaç kez şişeden
Bal diye içirdin her endişeden
Kalmışsa köşede nebze neşeden
Onu da çehremden çal istiyorsan

O eski halimden bırakmadın iz
Dokunma tenime yansın bu geniz
Ey aşkı bilmeyen sevmekten aciz!
Git başka kapıya bal istiyorsan

Hiç tevessül etme yalan dolana
Kalp köze müsait vakit talana
Dar kurup kalbinde bensiz alana
Sehpamı sen devir hal istiyorsan

Haz verdiyse cevrin, gitme vefasız!
Uykum da olmasın sensiz, cefasız
Mehtabı sürgün et, rüyama da sız
Kâbusa çevirip kal istiyorsan

Mecit Aktürk

Yol-yordam-usul

Duygu deryâsından dolup aşk ile
Gönülden gönüle gür akmak gerek...
Muhabbet, letâfet çileyse dile
Kelâmı ehline bırakmak gerek.

Önemli diyerek yol-yordam, usul
Nasıl anlatmalı bilmem ki, nasıl?
Somurtan simâyı çizip, velhasıl,
Tebessüm ederek hoş bakmak gerek.

Mecit Aktürk

Yorgun Svâri!

Mûcize arayan aslına baksın
ze n seçilmez genler içinden
Akıbet âşikâr, yine topraksın
Gafletle geçilmez günler içinden.

Kur'an kutlu kelam, kutsal emânet
Davâsı olana zor gelmez nöbet
Her harfin, imlânın hükmü var elbet
Noktalar ayrılmaz Nn'lar içinden.

ermâye-i gzn irâden, usun
İmândır dermânı gönülde pusun
Görüp makamını derviş Yunus'un
Yn ara kendine yönler içinden.

Niyetin halis de Hakk'sa emelin
Boş kalmaz avucun, açıkça elin!
Asıolan bugündür; yoksa amelin
Teselli derilmez dünler içinden.

Zordur pusulasız menzile varmak
Ne ayıp, ne günah bir adres sormak
Mevlânâ "gel" derken olur mu durmak?
Cân ara kendine canlar içinden.

Basiret bağlıysa cürm olur ufak
Hayâle, dslere dar gelir âfak
Sanma ki "her zaman sökecek şafak,
Hep güneş doğacak tanlar içinden."

Ömür ok misâli gerili yayda
Çok "şükür borcu"n var her nimet, payda
"En" güçlü, "en" zengin dense ne fayda
Elde kalana bak "en"ler içinden!

Bin günah yükleyip her bir nefese
Aldanma "HAN" denen süslü kafese
Yaklaş hele bir yol, kulak ver sese!
Ne "vah"lar geliyor sin'ler içinden.

İnsan akıl etse, olsa az zeki
Nefsin her emrine der mi ki peki?
Binlerce senelik yaş olsa ne ki?
Son nefes sayılır binler içinden.

Mâdem ki O'nadır sonunda avdet
Bir tek Yaradan'dan umulur medet
Gâye huzur ise gerçek saadet
İslam'da bulunur dinler içinden!

Mecit Aktürk

Yön

Mûcize arayan aslına baksın
Öze ün seçilmez genler içinden
Akıbet âşikâr, yine topraksın
Gafletle geçilmez günler içinden.

Kur'an kutlu kelam, kutsal emânet
Davâsı olana zor gelmez nöbet
Her harfin, imlânın hükmü var elbet
Noktalar ayrılmaz Nûn'lar içinden.

Şermâye-i güzîn irâden, usun
İmândır dermânı gönülde pusun
Görüp makamını derviş Yunus'un
Yön ara kendine yönler içinden.

Niyetin halis de Hakk'sa emelin
Boş kalmaz avucun, açıksa elin!
Asıolan bugündür; yoksa amelin
Teselli derilmez dünler içinden.

Zordur pusulasız menzile varmak
Ne ayıp, ne günah bir adres sormak
Mevlânâ "gel" derken olur mu durmak?
Cân ara kendine canlar içinden.

Basiret bağılysa cürm olur ufak
Hayâle, düşlere dar gelir âfak
Sanma ki "her zaman sökecek şafak,
Hep güneş doğacak tanlar içinden."

Ömür ok misâli gerili yayda
Çok "şükür borcu" n var her nimet, payda
"En" güçlü, "en" zengin dense ne fayda
Elde kalana bak "en"ler içinden!

Bin günah yükleyip her bir nefese
Aldanma "HAN" denen süslü kafese
Yaklaş hele bir yol, kulak ver sese!
Ne "vah"lar geliyor sin'ler içinden.

İnsan akıl etse, olsa az zeki
Nefsin her emrine der mi ki peki?
Binlerce senelik yaş olsa ne ki?
Son nefes sayılır binler içinden.

Mâdem ki O'nadır sonunda avdet
Bir tek Yaradan'dan umulur medet
Gâye huzur ise gerçek saadet
İslam'da bulunur dinler içinden!

Mecit Aktürk

Yunus'u Yaralardınız.

Bu denli değildi daha dne dek
Ağzınızı, ölçüp, aralardınız...
Kin duysanız dahi, yine de rkek
Her harfi tartarak sıralardınız.

Akıl süzgecinde fikir eleyip
Farkettik gerçeği bedel ödeyip...
Yoktur ya, olsaydı, "iardır" deyip
Mertliği nâmerde kirialardınız.

Fena mı olurdu bir umut sasak,
Gönül incitmekten özenle kasak?
Bin kere affedip ak sayfa asak
Utanmaz, yeniden karalardınız.

İslam'a öfkeniz öyle ki sizin
Kalmamı zerresi edepten izin
Bu ağda yaasa, verseler izin
Yobaz der, Yunus'u yaralardınız.

Mecit Aktürk

Yunus'un İzlerinde...

Rabb'imın varlığına mucizeler ararken
Gökten yere süzülen bembeyaz kar'ı gördüm.
Gönlüm girdapta, garip, gözüm ufku tararken
Varlığımda hiçliği, yoklukta varı gördüm.

Seyrü sefer ederken aklın dehlizlerinde
Helâk oldu her fikir, Rabb'imın (g)izlerinde.
"Allahûekber" vardı zerrenin cüzlerinde
Nankör insana inat bal yapan arı gördüm.

Nefesler buz kesince, artar kulun niyâzı
"Acizsin" der insana zemherinin ayazı
"Ol!" emrini alınca, geldi mevsimin yazı
Çehresinde tebessüm nazlı baharı gördüm.

Ruh kafese dar geldi uygun teni aradım
Yunus'a kulak verdim bende "ben"i aradım
Çandan öte can varmış, ben canan'ı aradım
İlâhî aşkta hârı, zikirde kârı gördüm.

Ârif olan anlıyor tabiat lehçesini
Akıl, idrak ediyor Yüceler Yüce'sini
Hayran hayran seyrettim kâinât bahçesini
Lâlede mor, beyazı, güllerde sarı gördüm.

Nimetler öyle çok ki dil âciz söylemekten
Süzdüm tüm fikirleri şirk geçmedi elekten
Tattım üzüm, kirazdan, karpuz ile çilekten
Kabuk içinde narı, arada zarı gördüm.

Hakikatin nûrunu aşikâre yaydılar
Şirke pâye verenler ikrârından caydılar
"İnsana mahsus" deyip nice haslet saydılar
İçlerinde en güzel tevâzû, ar'ı gördüm.

Bin bilinmez içinden bir tek doğruyu seçtim
Anladım ki himmetsiz bir "zavallı", bir "hiç"tim
Nasihat almak için engeller aştım, geçtim
Kapisiz saraylarda, nice mezarı gördüm.

Dünyaya üryan gelen, yine üryan gidiyor
Rabbini inkâr eden pişman, giryân gidiyor
Çölde yâri arayan yâre düşman gidiyor
Şin'den öteye baktım hakiki yâri gördüm.
Meğer gurbetteymişiz; asıl diyârı gördüm...

Mecit Aktürk

Yüreğim Karlı

Mahvettik dünyayı; yüreğim karlı!
İçim kan ağlıyor, kanıyor dostlar!
Kime rastladıysam üzgün, efkârli
Suçu başkasında sanıyor dostlar.

Açınca ozonda sayısız gedik
Gezegen önünde başımız eğik...
Gelecek nesiller bakıyor dik dik
Hiddetle hesabı sunuyor dostlar.

Doğayken en güzel, emsalsiz konak
"Bahçe"den olur mu file sığınak?
Bülbül dahi yasta; şu hâle bir bak!
Dallara baykuşlar konuyor dostlar.

Goriller tutsakken dar bir kafeste
Merhamet aradım; yoktu adreste
Zehir soluyoruz her bir nefeste
Ağaçlar tutuşmuş, yanıyor dostlar.

Yüklenmiş giderken tonlarca atık
Yan yatmış gemiler, tankerler batık
Gıdalar hormonlu, bozulmuş katık
Lokmalar zehire banıyor dostlar.

Ne kalbi, ciğeri, ne taze teni
Emânet demedik, bozduk bedeni
Nargile, sigara kanser nedeni
Nikotin hücreye siniyor dostlar.

Başları özenle gömsek de kuma
Kâbuslar doluyor hergün uykuma
Egzozu verdikçe yüksek rakıma
Zift olup, yağmurla iniyor dostlar.

"İnsanız" demekten insan ürküyor
"İnsanım" diyenden hayvan korkuyor
Şeytan bile bizden yaka silkiyor
Hayretle, ikrâhla anıyor dostlar.

Süratle erirken buzulun buzu
Hiç kimse demesin ağır bu yazı
Çok söze ne hâcet, şiirin özü
Dünyamızda hayat sönüyor dostlar!

Mecit Aktürk

Yüzsüz.

Günah dolu, sırtında hâr küfen var
Hangi yüzle izzet ikram beklersin?
Mahşer günü fırtına var, tûfan var
Talebine bir de bayram eklersin.

Hayâline yolu ırak kabirin
Hani nerde tefekkürün, tedbirin?
"Ben" diyorken bend aşıyor kibirin
Bu gidişle nefsini zor haklarsın.

Zannetme ki kâr getirir bu tezgâh
Çok çetindir sırat denen güzergâh
Gâh cellatsın, dâra çeken, ya da gâh
Hâkim olup her cürmünü aklarsın.

Akledersen, olup cennet adayı
Terkedersen Kur'an ile alayı.
Deyip "yürek Yaradan'ın sarayı"
Vakit varken "nazargâhı" paklarsın.

Çağlar aşmış gün sayıyor İsrâfil
Gezip durma âciz, miskin, sersefil
Allı morlu gül var iken ey gâfil
İnâd edip neden diken koklarsın?

Senken nankör, Hakk'ka şükür fakiri
Ne üzersin, hor görürsün zâkiri?
Tövbe edip dökmek varken her kiri
Ziyet sanıp hâlâ neden saklarsın?

Ömür denen hakikatte bir anlık
Son nefeste para etmez pişmanlık
Mezar yeri -mum olsa da- karanlık
"Eyvah" dersin, sağın solun yoklarsın.

**

Tövbe edip dökmek varken her kiri
Ziyet sanıp neden hâlâ saklarsın?

Mecit Aktürk

Z An Ne Der

Şu muhteşem kâinata kalp gözüyle baksa kul
Duyar elbet; solan yaprak, ağaran saç, an ne der
Say sayar hep o vuslata; bittiğinde bu okul
Kefen giyer haz alarak; bağırını aç anne der

Cehli kavi cüretkâra ne söylesen etmez kâr
Nefse yâdır nass'a ırak; us, idrak, izan ne der
Tahta çıkar serde benlik, beynine olur hünkâr
Düştüğü her dar çukuru kutlu Mîrâç zanneder

Gül var iken gülzârına diken eken inattan
Bozuk ise tende tıynet; ukba ne, mizan ne der
Mel'un ile yol gitmeyi, incitmeyi sanattan
Kalpte kini kârlı ziyet, bir ihtiyaç zanneder

Can çekerken yatağından musallaya her salâ
Muhterisin dili hâlâ son ezan, hazan ne der
Şirkin şerli batağından kir sızar da, mesela
Benzetir bir Anzer bala; zehri ilaç zanneder

Düşünmeli, nedir sebep; gülmeye ehil kişi
Bugünlerde pek muzdarip; bu garip ozan ne der
Sanmayın ders vermek işi; bilir ki; cahil kişi
Kendisinden gayrısını akla muhtaç zanneder

Mecit Aktürk

Zaferin Sahibi Var!

Bilmem nerden başlayıp, seni nasıl anlatsak
Dâvâsı Hakk, gözü pek, nefersin Uzun Adam
Az geliyor nanköre bin kere hatırlatsak
Kolay bükülmez bilek, zafersin Uzun Adam
Kavli karar etmiştik yaman bir güzde USTA
Ardındayız demiştik; kalmadı sözde USTA...

Umudun surlarında açılan onca gedik
Kim bilir kaç tan vakti başları öne eğdi...
"Reis bitti demeden bu şarkı bitmez" dedik...
Azme sabır ekledik; bekledik...ama değdi.
Başsız canlı cesettik, millet bedbindi USTA
Lidere hasret vardı; sen geldin...dindi USTA.

Varsın arsızlık etsin ahde bîvefâ kalem
Mürekkep onurunu yalan-yanlışa satsın...
Namerdin nefesiyle sönmez artık meşalem
Mefkûremiz için kan, mazlûma kol-kanatsın...
Tat'sın dudaklarında Necip Milletin USTA
Sayende kolay oldu "en zor" "en çetin" USTA...

Ne zaman eyerlenip şâha kalksa atımız
Kuduranlara bakar, düşman kimmiş sezeriz...
İkrâma âmâdedir Osmanlı tokadımız
Dilimizde şehâdet, kefen elde gezeriz...
Eriz bu Vatan için, Alsancak için USTA!
Şehâdete gidene sorulmaz "niçin?" USTA!

Bir seraptır sanmıştık; yakın edip uzağı
Onbeş yılda bir destan yazdık riyâsetinle...
Karanlık mahfillerde kurulan her tuzağı
Yer ile yeksân ettik, bozduk ferâsetinle...
Çehrene düşen hüznün kalplere urdur USTA
Varlığın tarihe şân, Türk'e onurdur USTA.

Ne zaman "bahset!" dense mührünün izlerinden
Marmaray'a varmadan kalemler bîtap düşer...
Azmin ile kurtulduk ye'sin dehlizlerinden
İnkâr eden yok değil; aldırma...nankör beşer.
Hayâle âyar veren, bildik, âfâkmış USTA
Her gecenin ardından gelen şafakmış USTA...

Can bulunca yeniden bizi biz yapan o rûh
Yine aynı mahfiller, kahrolup, kafa tutan
Ve içimde, satılmış, soysuz, hâin bir gürûh
Alçaklıkta şeytana hergün rahmet okutan!
Yıllar bir bir tükense olsa da mâni USTA
Emîn ol ki bu millet unutmaz seni USTA.

Sırıtsa da cellatlar bir yamyam hevesiyle
İbret olur her olay, okutur satır satır...
Kimse göçmez âlemden eksik bir nefesiyle

Rabbim murâd ederse mûcizeler yaratır...
Dualarımız vardı; sabırlı kulduk USTA!
"Nesl-i Âsım" demiştik, çok şükür, bulduk USTA.

Bir nesil, dünden şanlı, tâlip olan "şerefe"
Lideri "gel! deyince tozu dumana katan...
Bir nesil ki, îmanlı, kalem nâçar tarife
İstiklâli uğruna ölüm önüne yatan...
Güneşe gebe günler, seherler, tan'lar USTA
Kıymetini bilmeyen gün gelir anlar USTA .

İnkâr etmek ne mümkün, gören göze sır değil
İnleri hâinlere, dünden daha dar bugün...
Asra yemîn olsun ki, bu bildik asır değil
Kahrolmuş vahşî batı, sathı târûmâr bugün...
Şehâdet mukadderse milyonlar hazır USTA
Bu millet ihânetin kökünü kazır USTA.

Her kişinin harcı mı Hakk davayı yüklenip
Dâr olsa da bedeli, göz kırpmadan ödemek?
"Diz çok" diyen zâlîme kafa tutup, diklenip
Tüm dünyaya teşhirle, "işte alçak bu!" demek?
Kimi haçlı, siyonist, kimi masondu USTA
Maskeli suratlarda kahkaha dondu USTA...

Ayıklandı nihayet ayrık otundan Vatan
Ordu-millet el-ele; umutlar çiçek açtı...
Titresin hasmı Türk'ün, hilâlîme kaş çatan
Dün kırılan son zincir, yarılan son kısıkaçtı.
Onbeştemmuz gecesi bitti bu yarış USTA
Direndin ve kazandık; yakındır barış USTA...

Değil mi ki ezelden İslâm ile şerefyâb
Şehâdeti şan bilir emir bekleyen erler...
Yeter ki sen yardım et, ahdinden çaymaz Yâ Râb
Bitmez, vallahi bitmez, Halisdemir Ömer'ler...
Söz konusu Vatanısa akan su durur USTA
Bu millet hâinleri alnından vurur USTA!

Okunsaydı niyetler teşebbüse geçmeden
Tebdir almak kolaydı; yok ki böyle bir elek...
Saysa dahi câhiller, "ihmal" deyip çok neden
Hâin olan bilinmez, ihânet edene dek...
Mukayyet ol kendine, yaydan çıkmış ok USTA
Kim neferse Hakk dîne, ona rahat yok USTA...

Sırılsıklam olsak da bulutların selinden
Beraber ıslanmayı ahd-i edâ bildik biz
Aslâ çekmeyiz inan, elimizi elinden
Bir tek ecel gününü vakt-i vedâ bildik biz...
Selâm olsun anaya; sütün aktan ak USTA
Artık bu ezan dinmez, inmez bu Bayrak USTA...

Şems/in şuâsı düştü istikbâlin sisine
Döndü Türk'ün talihi; coşuyor, çağlıyoruz...
Hâin, pusu kursa da millete, Reis'ine
Rabbim izin vermedi; sevinçten ağlıyoruz...
Değil mi ki bu millet farketti farkı USTA
Sen "bitti" desen dahi, BiTMEZ BU ŞARKI USTA...

BU ŞARKI

BiTMEZ

USTA

**

*

Mecit Aktürk

Zerre "kâinat" Olur

Ardan âriysa tıynet ağı eşsiz tat olur
Cana cefa "meziyet", eziyet "sanat" olur

Unutulmuşsa gaye, züldür dile sermaye
Zalime övgü, paye "hayır, hasenat" olur

İlm-i ledün haylazı, nûr bilir nârdan izi
Mahşer gününde yüzü, asık bir surat olur

Dünya benzer okula, çok iş düşer akıla
Sermayesi kem kula, hoş söz küsurat olur

Niyet her işin özü, gayret hedefin izi
Tembel ayağın düzü, aşılmaz Sırat olur

"İrade" yahut da "gen" dense de asıl neden
İnsanı helâk eden, şer işte inat olur

Şayet tamsa ayarı, şükürdür dilin kârı
Huzurun anahtarı sabırda sebat olur

Aldırma el itene, bak dili eğitene
Mazlumu incitene ahiri berbat olur

"Dünya üç günlük mahal" dese de saldaki lal
Tamahkârın kârı mal, derdi saltanat olur

Rast geldik ağ örene, hamd ettik bal verene
Her canda "Kün!" görene, zerre "kâinat" olur

Yol bilen maarife, gerek duymaz tarife
Fazla kelam arife "boşa izahat" olur

Mecit Aktürk

Zor Hayat

Bahtım beni bir nanköre eş etti
Gönlüme taş atma derim anlamaz
Dünyamı dar, mevsimleri kış etti
Gözlerim yaş etme derim anlamaz

Bir zalim ki, yok alemde bir eşi
Yakın olsa buz ederdi güneşi
Yüreğime yara açmak tek işi
Kızıp küsme, gitme derim anlamaz

Görse dahi yüreğimde hârımı
Dindirmedi gönül âh u zârımı
Gözyaşıma saydım bütün kârımı
Kaşlarını çatma derim anlamaz

Koca handa kalınca tek başıma
Zor geliyor yaşamak can kuşuma
Hiç olmazsa şu son demde aşıma
Zehir zakkum katma derim anlamaz

Bahtım sağır, dört bir yanım duvarken
Nasıl güler solgun çehrem güz varken
Hoş tebessüm nice tatlı söz varken
Diken olup batma derim anlamaz

İzlettiğin bu Zor Hayat dizisi
Zannetme ki alınımızın yazısı
Kolay geçmez ayrılığın sızısı
Bu acıyı tatma derim anlamaz

Mecit Aktürk

Zül Değil Dostum.

Dâvâsı olana yasaktır küsmek
Yiğide sevdâsı zül değil dostum.
Var mı bir darbede umudu kesmek?
Aslolan hedeftir yol değil dostum!

Demem ki "ne dense hep sineye çek"
Sabrın da sonu var; bu da bir gerçek
Burada aslolan terâzi, ölçek
Bizim de dilimiz lâl değil dostum.

Yükleyip yüreğe öfkeyi, kini
Sürûra gark etme onca hâini
Ye'si yasak etmiş mümine dîni
Tefrika haz veren hal değil dostum.

Dağ olsa engelin, düşsen de bîtâp
Ebedî değildir hiç bir ızdırap
İsyankâr insanın âhiri harâb
İblis tutunacak dal değil dostum.

Kalsak da bu yolda, yalnız, kimsesiz
Yine de durmak yok zulüme sessiz.
Varsın kaşlarını çatsın edepsiz
Alçaktan beklenen gül değil dostum.

Bir kutlu çınara, dala aitsin
Toparla kendini, sitemin bitsin
Vefâsız olanı yolcu et gitsin
Kimse vazgeçilmez kul değil dostum.

Mecit Aktürk